

Giới thiệu Lạc Lối Trong Tim Anh

Thể loại: hiện đại, sạch ngọt sủng,thâm tình, HE

Editor: Viet Anh Pham

Giản Vi đứng trước cửa khách sạn, từng cơn gió đêm vô tình thổi qua cô, quần áo phong phanh trên người không thể giữ ấm nôi cho cô, nhưng cô vẫn ra sức mời chào các vị khách

- Anh à, muốn về đâu? Tôi lái xe rất ổn đó...

- Di à, di muốn thuê lái xe không?

- Chú ơi, muốn...A!!!

Câu nói của Giản Vi chưa kịp xong thì đột nhiên bị một lực đẩy mạnh từ sau lưng khiến cô loạng choạng. May sao cơ thể gầy yếu của cô vẫn có thể đứng vững, chưa bị té ngã.

Cô mau chóng ổn định thân hình, ấn đường khẽ nhú lại, liền thấy mấy người đàn ông khuôn mặt dữ tợn nhìn mình như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Mấy người đàn ông đó cô đều biết, họ cũng là những người lái xe thuê giống cô. Trong đó có 1 tên vạm vỡ mặt không nén nổi tức giận chỉ vào cô mà quát lớn:

- Tiểu nha đầu, không hiểu quy củ giang hồ có phải không, cớ tình muốn chiếm hết người sao?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

10 giờ tối, bên ngoài cửa khách sạn hào nhoáng, xa hoa, Giản Vi quần áo mỏng manh mời chào mỗi vị khách đi qua trong gió lạnh.

- "*ca ca, muốn về sao?Tôi lái xe thực sự rất ổn...*"

- "*di à, muốn thuê lái xe không?*"

- "*thúc thúc, muốn...A!*". Giản Vi lời nói còn chưa nói xong, thì đột nhiên bị một bàn tay phía sau đẩy mạnh, cô thân thể gầy yếu bị đẩy đến nỗi loạng choạng, suýt nữa té ngã.Mau chóng định thần, ấn đường khẽ nhú lại, liền thấy mấy người đàn ông khuôn mặt dữ tợn nhìn mình như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Mấy người đàn ông đó cô đều biết, họ cũng là những người lái xe thuê giống cô. Trong đó có 1 tên vạm vỡ mặt không nén nổi tức giận chỉ vào cô mà quát lớn:"*tiểu nha đầu, không hiểu quy củ giang hồ có phải không, cớ tình muốn chiếm hết người sao?*"

Giản Vi là mấy ngày trước mới tới nơi này làm việc, miệng lại ngọt nên đoạt đi của hắn ta không ít khách hàng. Bọn họ nhìn cô suốt mấy ngày rồi, hôm nay nhìn không được, muốn đến giáo huấn con nhóc này một trận.

Một tên tiếng vừa dứt, mặt khác đã có mấy tên đột nhiên đi lên vây quanh cô. Giản Vi sợ tới mức gắt gao nắm chặt tay, cảnh giác mà nhìn đám người đó chằm chằm"*các người... các người muốn làm cái gì? Tôi cảnh cáo mấy người đừng có làm xằng làm bậy, các người còn dám tiến lên một bước, tôi lập tức báo cảnh sát!*". Cô theo bản năng từ trong túi áo lấy di động ra, gắt gao nắm chặt ở lòng bàn tay.

"*báo cảnh sát!*",một tên vạm vỡ trong đám người đột nhiên cười lạnh nói:"*tốt, cô báo cảnh sát đi, chúng tôi thật muốn nhìn xem cảnh sát sẽ đứng về bên nào. Tôi vừa rồi nếu nhìn không lầm, cô bằng lái chưa có?*". Giản Vi nghe hắn nói trong mắt tức khắc hiện lên 1 tia khiếp sợ, theo bản năng mà đem di động nhét lại vào túi áo. Hắn nói không sai, bằng lái xe của cô quả thực là chưa có.

Tên kia vốn dĩ là đang lừa cô,bởi vì thấy cô còn khá trẻ, lại giống vị thành niên. Kết quả lúc nói xong, thấy cô thật sự lộ ra vẻ mặt kinh hoàng,liền lập tức xác định. Một vài tên trong số chúng đột nhiên bật cười, một tên thấy thế uy hiếp cô:"*cô bé à!tôi khuyên cô nên lập tức rời đi, nếu không đừng trách chúng tôi tại sao lại đưa cô đem tới cục cảnh sát.*"

Giản Vi vốn dĩ còn kém hai tháng nữa mới tròn 18 tuổi, nghe thấy bọn họ muốn đưa mình đến cục cảnh sát, tức khắc liền sợ đến nỗi gắt gao cắn chặt răng, trong đầu đang cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng quyết định"*hào hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt*" liền trừng mắt nhìn bọn họ nói:"*tránh ra!*"

Bọn họ trên mặt đều mang nét vui sướng khi người khác gặp họa mà tránh ra, cô liền hướng phía trước mà thoát khỏi vòng vây, nghĩ thầm cùng lắm thì đổi chỗ khác.

Một tên ở phía sau nói với giọng giễu cợt:"*cô bé nên về nhà mà đi học đi, tuổi còn nhỏ mà đã bon chen vào cái xã hội hỗn tạp này rồi*". Thanh âm

rõ ràng rành mạch, cô nghe không xót chữ nào, đôi tay gắt gao nắm chặt, cần cần mỗi dưới. Tiếng cười chế giễu vẫn còn ở phía sau, cô đột nhiên chạy thật nhanh, đem những tiếng cười đó ném lại phía sau lưng cho đến khi gần đến giao lộ mới dừng lại. Không biết nghĩ tới cái gì bất giác có chút tủi thân.

Lâm Cận Ngôn vừa từ nhà hàng ra tới, có ý định muốn tìm tài xế, vừa lúc này tài xế của anh vừa gọi tới nói con đột nhiên phát sốt xin nghỉ một buổi anh liền đồng ý. Tiệc xã giao không tránh khỏi việc phải tiếp rượu, thân hình cao lớn dựa vào cửa xe, lấy di động ra gọi điện cho thư kí, giọng nói trầm thấp đầy từ tính *"tìm cho tôi một tài xế"*. Giản Vi đang chuẩn bị qua đường cái, nghe thấy thanh âm này, đôi mắt bỗng bừng sáng ngời. Quay đầu liền thấy một thân tây trang đen đang dựa vào cửa xe, khuôn mặt lập tức lộ ra một tia vui mừng, lao nhanh đến: *"tiên sinh, ngài muốn tìm tài xế sao?"*

Lâm Cận Ngôn có chút say, cúi đầu dựa vào cửa xe nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ hỏi mình. Anh mở mắt, khẽ ngẩng đầu nhìn. Thời điểm ngẩng đầu lên, Giản Vi không khỏi ngẩn ra một chút. Người đàn ông trước mặt cao lớn, tuấn tú, khuôn mặt có chút lạnh lùng, sống mũi cao thẳng. Nhưng cũng chỉ là nhìn một cái rồi lập tức hoàn hồn, cô cong cong mắt cười, thanh âm ngọt ngào hỏi lại một câu: *"tiên sinh, ngài muốn tìm tài xế sao? tôi tay lái không tệ."*

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái liền hỏi: *"khu biệt thự tư nhân, biết đường không?"*. *"Biết"*, ở thành phố S này, biệt thự tư nhân toàn là người giàu có. Lâm Cận Ngôn sốt ruột muốn về nhà, cũng lười chờ thư kí gọi lại, trực tiếp từ túi quần lấy ra chìa khóa xe ném cho Giản Vi.

Cô ban đầu còn lo lắng đối phương sẽ kiểm tra bằng lái, giờ phút này bắt được chìa khóa, thấy đối phương cũng không có ý muốn kiểm tra giấy tờ của mình, trong lòng vừa mừng vừa sợ, vội cung kính mà mở cửa sau xe ra: *"tiên sinh mời lên xe"*. Lâm Cận Ngôn hơi cúi người ngồi vào trong xe, liền nhắm mắt dưỡng thần. Giản Vi đóng cửa lại, đi lên ghé lái mở cửa xe ngồi vào trong. Là xe hơi cao cấp, Giản Vi có chút khần trương, sờ soạn trong chốc lát rồi mới đem chìa khóa cắm vào khởi động xe. Giản Vi tuy không có bằng lái nhưng đã từng ở gần xưởng học lái xe, kỹ thuật cũng vẫn là không tồi, bằng không cô cũng không dám làm cái nghề này. Xe khởi động chạy trên đường cao tốc. Nhà hàng hôm nay anh chọn ở tận ngoại ô thành phố. Xe chạy rất lâu nhưng ít nhất còn nửa chặng nữa mới đến nơi. Phía sau Lâm Cận Ngôn đã ngủ rồi. Cô có chút thả lỏng, cô đã làm tài xế suốt ba ngày nay không tránh khỏi có chút mệt mỏi, liền ngáp mấy cái. Vừa vận lúc này đối diện đột nhiên có một chiếc xe tiến lại, đèn sáng tới nỗi mắt Giản Vi có chút không thích nghi, cảnh vật trước mắt không nhìn rõ, cô sợ tới mức vội nghiêng đầu phản xạ có điều kiện mà đánh tay lái, tốc độ xe không nhanh nhưng cũng không tính là quá chậm, chiếc xe trực tiếp không chịu nổi va đập mà lao thẳng vào bồn hoa ven đường.

"A!" Giản Vi sợ tới mức kêu lên, Lâm Cận Ngôn cũng bị tiếng kêu này đánh thức, cao giọng mắng một câu: *"phanh lại! ngu xuẩn!"*. Giản Vi sợ đến nỗi toàn thân mồ hôi lạnh đều vã ra, liên tục dẫm phanh nhưng mà chiếc xe vẫn như cũ, đâm vào bồn hoa kêu lên một tiếng rồi dừng lại. Bởi vì kịp thời phanh lại, nên người không có thương tích gì nhưng Giản Vi vẫn là sợ tới mức cả người phát run, khuôn mặt trắng bệch. Lâm Cận Ngôn mặt mày đen kịt xuống xe, một tay đem cô từ trong xe lôi ra ngoài. Cô cả người phát run, không ngừng luôn miệng van xin: *"thực xin lỗi, thực xin lỗi... tôi không phải cố ý!"*. Giản Vi giọng nói run rẩy nước mắt không ngừng chảy xuống. Lâm Cận Ngôn vốn dĩ tưởng sẽ dạy được cho cô nhóc này một trận, nhưng thấy đối phương nước mắt lã chã, anh nâng mi mắt đau đầu mà ấn huyệt thái dương bình ổn lại cảm xúc, lạnh lùng cất lời: *"lấy bằng lái ra đây."*

Giản Vi nghe thấy anh ta muốn bằng lái xe thì gắt gao cần mỗi, nâng đôi mắt dầm lệ mơ hồ mà nhìn người đàn ông trước mặt. Lâm Cận Ngôn thấy cô không động đậy liền dễ dàng đoán được có vấn đề. Lòng sốt ruột muốn về nhà, trước đó đã quên mất không kiểm tra rồi. Anh trầm mặt lại, thanh âm lạnh đi vài phần: *"tôi nói lại một lần nữa bằng lái xe đâu?"*. Người đàn ông ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân toát ra một cỗ áp bức. Giản Vi hơi sợ hãi hơn nửa ngày mới lấy bằng lái từ trong túi áo ra, Lục Cận Ngôn nhận lấy, mày càng nhíu chặt, ngược mắt nhìn cô mà liếc một cái: *"chứng minh nhân dân"*. Giản Vi lúc này đã không còn nén được nỗi sợ hãi, cất giọng run rẩy: *"không... không mang..."*

"Tôi nói lại lần nữa, chứng minh nhân dân". Lục Cận Ngôn sắc mặt nặng nề, rõ ràng là ngữ khí lãnh đạm nhưng tiếng nói phát ra mang lại cho cô cảm giác sợ hãi. Nghĩ đến mình là người gây tai nạn, cũng không dám không nghe. Lâm Cận Ngôn bước tới lấy, cúi đầu nhìn thoáng qua: *"Giản Vi, sinh ngày 30/1/1996".* Hiện giờ đã là ngày 27/11/2013, kém hai tháng nữa mới tròn 18.

Lục Cận Ngôn nhìn chằm chằm giấy tờ trong tay, sau một lúc lâu đột nhiên cười một tiếng: *"vị thành niên? cô gan quả thật không nhỏ."* Anh ta nói xong quét mắt nhìn Giản Vi một cái ngay sau đó từ trong túi lấy di động ra.

Giản Vi vừa thấy anh cầm di động, cơ hồ phản xạ có điều kiện mà ôm lấy cánh tay, kinh hoàng hỏi: *"anh muốn làm gì?"*

"báo cảnh sát", Giản Vi vừa nghe, sợ tới mức trợn tròn đôi mắt, sợ hãi mà liên tục lắc đầu: *"không cần, không cần... thực xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý, anh không cần báo cảnh sát, tôi cầu xin anh."* Giản Vi gấp đến độ phát khóc nhưng cũng không khiến Lâm Cận Ngôn mềm lòng, dứt khoát mà báo cảnh sát không phải vì tai nạn xe mà là vị thành niên điều khiển xe trái pháp luật.

Giản Vi thấy người thấy anh ta thật sự báo cảnh sát, sợ tới mức cất bước liền muốn chạy, nào biết vừa mới xoay người cánh tay đã bị túm chặt. *"Anh buông tôi ra!"*, cô quay đầu lại gấp đến độ nhấc chân lên đá hấn.

Lâm Cận Ngôn thấy vậy hơi hạ thấp tay, lại đem cánh tay túm chặt. Giản Vi tránh thoát không được, nhắm cánh tay anh mà năn nỉ: *"tôi cầu xin anh! tôi thật sự không muốn đến đồn cảnh sát..."*, anh ta liếc nhìn cô một cái, lạnh giọng nói: *"tôi buông tha cho cô, lần sau cô sẽ vẫn còn tiếp tục làm công việc này, cô không muốn sống đừng làm phiền đến người khác."*

"tôi không làm tài xế nữa, tôi đảm bảo!". Lâm Cận Ngôn lạnh lẽo liếc mắt nhìn cô một cái, giấy tiếp theo trực tiếp đem Giản Vi nhét vào trong xe. Giản Vi theo bản năng muốn chạy trốn nhưng Lâm Cận Ngôn động tác tay càng nhanh hơn đem rút chìa khóa xe, khóa cửa xe lại. Giản Vi ở trong muốn mở cửa nhưng hoàn toàn mở không ra. Cô sốt ruột không ngừng đập vào cửa kính: *"mở cửa ra! mở cửa ra!"*, Lâm Cận Ngôn mặc đắc tại ngơ, thân thể dựa vào cửa xe, từ túi quần lấy ra một gói thuốc lá rút ra một điếu ngậm lên miệng châm lửa, sự việc xảy ra khiến anh tỉnh táo không ít. Một lát sau liền nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát dần tới gần, Giản Vi ngồi trong xe cả người cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, trong đầu chỉ có một ý niệm "xong rồi". Cảnh sát tới, Lâm Cận Ngôn đem cửa xe mở ra, Giản Vi bị cảnh sát trực tiếp mang ra, tra hỏi bằng lái xe cùng chứng minh nhân dân, sau đó nói một câu: *"theo chúng tôi một chuyến."* Nói xong liền mở cửa xe mời cô lên. Giản Vi bị cảnh sát bắt đi, khi lên xe nhìn không được quay đầu lại nhìn Lâm Cận Ngôn một cái. Cô chính là lái xe không cẩn thận nên hại bản thân phải chịu khổ một phen. Trên đời này kẻ có tiền đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không màng mà chèn ép những kẻ không có tiền. Xe cảnh sát đi rồi Lâm Cận Ngôn đứng ở cửa xe hơn nửa ngày trong đầu vẫn còn lặp lại hình ảnh ánh mắt cô nhìn

anh trong xe cảnh sát, rốt cuộc phải như thế nào mới chất chứa nỗi bi thương như vậy trong ánh mắt?

Giản Vi bị đưa tới cục cảnh sát một chuyến, về sau bị giáo huấn cho một trận, cô ngồi ở chỗ đó cúi đầu không nói một lời.

"Về sau còn dám xằng bậy không?", Giản Vu lắc đầu nói không dám. Viên cảnh sát tức giận mà trừng mắt nhìn cô mới nói: "gọi người giám hộ tới, nộp tiền phạt." Cô chính là sợ phải nộp tiền phạt nhưng hiện tại bị đưa tới đây có chạy cũng không thoát. Giản Vi run giọng hỏi: "bao nhiêu tiền?", đáp lại cô chính là tiền phạt lên đến 500 tệ. Giản Vi cắn môi, cúi đầu lấy toàn bộ tiền từ trong túi áo nhưng chỉ có 300 tệ, đây đều là tiền mấy ngày nay cô làm công việc này mà có được. Cảnh sát bị hành động của Giản Vi làm cho sùng sốt, ngay sau đó liền không nén được mà hỏi: "người giám hộ của cô đâu?". "Mẹ tôi mất sớm, cha lại nghiện cờ bạc nợ nần nên đã sớm chạy trốn" Giản Vi nói mấy lời này, ngữ khí cực kì bình thản, bình thản đến nỗi đó không phải là chuyện của bản thân mình. Tay cảnh sát ngữ khí ôn hòa đi vài phần hỏi: "nhà chỉ còn lại một mình thôi sao?", Giản Vi gật đầu. Tay cảnh sát không nói chuyện nữa, trầm mặc một lát sau đó từ ghế đứng lên, đến bên trong tìm lãnh đạo thương lượng. Một lát sau trở ra trực tiếp đem tiền trả lại cho cô còn dặn dò thêm vài câu: "về sau đừng làm công việc nguy hiểm nữa, hại mình hại người biết không." Giản Vi hơi gật đầu cảm kích hứa lần sau sẽ không tái phạm. Viên cảnh sát gật đầu bảo cô có thể về rồi nhưng thấy Giản Vi ngồi bất động, cắn cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi liền hỏi: "làm sao vậy? còn có việc gì sao?", cô hơi do dự rốt cuộc lấy hết can đảm xin phép ở lại đây qua đêm. Cô không dám về nhà bởi chờ đợi cô ở căn nhà ấy không phải là người thân mà là bọn cho vay nặng lãi. Tay cảnh sát không hỏi cô vì lí do gì chỉ gật đầu chỉ vào khu vực ghế dựa. Giản Vi đứng lên cúi chào rồi chạy đến khu nghỉ ngơi. Đại sảnh mở máy sưởi thật ấm áp, cô đã lâu rồi không được ngủ đủ giấc, cuộn tròn ở ghế nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đúng 6 giờ sáng tiếng chuông báo thức vang lên, cô dụi mắt ngồi dậy. Cô vẫn còn một công việc ở nhà hàng com Tây làm phục vụ. Giản Vi đi đến toilet rửa mặt, không quên tìm vị cảnh sát kia nói cảm ơn xong liền rời đi. Công việc lái xe không thể tiếp tục, Giản Vi tìm một công việc làm thêm buổi tối dọn vệ sinh ở hội sở. Hội sở của tập đoàn Lâm thị ở thành phố S này chỉ dành cho những hội viên cao cấp. Việc Giản Vi cần phải làm chỉ chờ khách đặt phòng rồi dọn dẹp gọn gàng. Cô làm việc này một tuần tuy có chút mệt mỏi nhưng tiền lương lại cao, trong lòng vẫn rất cao hứng. Vốn tưởng rằng có thể làm được lâu dài nào ngờ đầu ông trời lại tuyệt đường sống của cô. Mới vừa ra tới, xa xa liền thấy một bóng người quen thuộc. Gương mặt kia dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra. Trái tim run rẩy, sợ tới mức lập tức xoay người, nép sát vào tường sợ bị nhận ra.

Lâm Cận Ngôn hôm nay tới đây công tác, đang ở hội sở cùng giám đốc bàn công việc, cũng không có chú ý tới xung quanh. Giản Vi cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm, cô hướng của thang máy mà chạy. Đến cửa thang máy liền vội vàng nhấn nút. Để hần lần nữa phát hiện ra cô không chừng công việc này sẽ mất. Cửa thang máy mở ra, Giản Vi mừng rỡ kích động, liền chuẩn bị đi vào. Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên trầm thấp nhưng cực kì có tính uy hiếp: "*đứng lại*". Giản Vi nghe thấy giọng nói kia da đầu tê rần, không rảnh lo nhiều như vậy, cái gì cũng không nghe thấy, mau chóng vào trong thang máy. Lâm Cận Ngôn đôi mắt nhíu lại, ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ đứng bên cạnh: "*đem cô ta bắt lại*". Trước cửa thang máy xuất hiện hai tên vệ sĩ, nghe thấy đại boss ra lệnh trực tiếp đem cô xách tới trước mặt hắn.

"*Buông tôi ra, buông tôi ra*", cô tức giận đến độ cắn chặt răng ra sức phản kháng, trừng mắt nhìn hắn. Cô và hắn ta quả nhiên là khắc tinh, tiền tài 2 lần đều tiêu tan trong tay hắn. Giản Vi nhìn chằm chằm Lâm Cận Ngôn, một thân tây trang đen, còn bản thân mình bộ dạng không thể thảm hại hơn. Sắc mặt hắn đen kịt tức giận mắng một tiếng: "*ai đồng ý cho cô ta ở nơi này làm việc?*". Bên cạnh giám đốc Trần Hải sợ tới mức cả người run lên, mồ hôi lạnh toát ta lắp bắp nói: "*tổng... tổng giám đốc...*" Lâm Cận Ngôn mặt đen lại, quở mắng: "*nhận người không điều tra thân phận sao? trể vị thành niên mà cũng dám nhận*". "*Tổng giám đốc bớt giận, là do tôi lơ là quản lí, tôi liền xử lí ngay...*" Trần Hải sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, lập tức phải đi tìm người tới xử lí.

"*Không cần phải phiền toái, đem cô ta đuổi ra đi! lập tức!*". Hai tên vệ sĩ trực tiếp đem Giản Vi mang ra ngoài khiến cô hốt hoảng thở dài một hơi thay vào đó liền là sự phẫn nộ. Cô khó khăn lắm mới tìm được một công việc tốt mới làm được một tuần, tiền lương còn chưa được trả.

Lâm Cận Ngôn phân phó xong liền đi thẳng vào bên trong. Giản Vi nhìn bóng dáng hắn tức giận đến độ không khống chế được chửi thề một tiếng. Lâm Cận Ngôn bước được vài bước liền quay đầu lại, nhưng khi quay đầu lại trước mắt hắn xuất hiện một chiếc bình đàn bằng trúc đánh tới tấp lên quần áo của hắn rồi rơi trên mặt đất. Đôi mắt đen sắc lạnh nhìn cô chằm chằm. Phía sau tất cả mọi người có mặt đều sợ tới mức mồ hôi ứa ra. Tiều nha đầu thật sự là chán sống rồi!!! Giản Vi nhìn hung khí rơi trên mặt đất trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng ủy khuất đôi mắt cũng vì thế mà đỏ lên. Cô nhìn hắn rồi run rẩy tựa hồ muốn nói cái gì nhưng cuối cùng chung quy vẫn chưa nói cúi đầu xoay người rồi đi. Lại là nỗi bi thương chất chồng trong ánh mắt, hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh bé nhỏ đang bỏ đi kia, ấn đường nhíu lại một thoáng thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Khi Lâm Cận Ngôn lái xe đến bệnh viện đã là 11 giờ trưa.

Hôm nay cuối tuần vốn nên nghỉ ngơi thì một tiếng trước nhận được điện thoại từ anh họ hẹn anh đi ăn trưa. Lâm Cận Ngôn đỗ xe xong thì gọi điện cho anh họ, điện thoại vang lên hai hồi chuông có người bắt máy

Anh chưa kịp lên tiếng đầu giây bên kia có giọng nữ lọt vào: "*bác sĩ Chu, bệnh của cháu không có gì nghiêm trọng chứ ạ? Tim cháu trước đây chưa bao giờ đau như vậy*"

"*Chú lần trước đã nói với cháu, bệnh của cháu phải làm phẫu thuật càng sớm càng tốt, nếu không sẽ càng nghiêm trọng... cháu chờ chút, chú đi nghe điện thoại một lát*". Chu Kỳ nói xong cầm điện thoại đến bên cửa sổ: "*tới rồi sao?*"

Lâm Cận Ngôn:"ừ, anh tan làm chưa?"

" Anh còn có một bệnh nhân nữa, chú chờ anh chút"

"Bệnh nhân của anh tên là gì vậy?" Chu Kỳ vừa dứt lời Lâm Cận Ngôn đột nhiên hỏi một câu.

Chu Kỳ sững sờ theo bản năng quay đầu lại chỗ Giản Vi nhìn thoáng qua rồi hạ giọng:" làm sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn:" không có gì, chỉ là giọng nói có chút quen tai".

Anh ngừng lại hai giây rồi lại hỏi một câu:" có phải tên là Giản Vi?"

Chu Kỳ kinh ngạc:" làm sao em biết cô bé đó vậy?"

Quả nhiên là cô bé đó.

" Không có gì, em ở dưới chờ anh" nói xong liền cúp máy.

Chu Kỳ từ bệnh viện ra đã là 12 giờ trưa. Lâm Cận Ngôn cho xe dừng lại ở ven đường, thấy Chu Kỳ ra tới liền hạ kính xe xuống gọi anh. Chu Kỳ đi đến ngồi bên ghế lái phụ.

Lâm Cận Ngôn liền khởi động xe hỏi anh:" muốn ăn cái gì?"

" Tùy chú"

" Gần đây quảng trường Thế Kỷ mới mở một nhà hàng cũng không tệ lắm".

"Được đến chỗ đó đi".

Lâm Cận Ngôn lái xe hướng về phía quảng trường, trên đường anh thuận miệng hỏi:"cô bé đó tìm anh có việc gì vậy?"

" Tìm anh thì có thể làm gì ngoài khám bệnh chứ?"

" bệnh tim?" Lâm Cận Ngôn hỏi

" ừ, tim bẩm sinh".

" Nghiêm trọng lắm không?"

Chu Kỳ ừ một tiếng rồi nói tiếp:" nghiêm trọng cần phải được phẫu thuật gấp".

Dừng lại vài giây rồi Chu Kỳ bổ sung thêm:" nhưng cô bé đó lại không muốn làm phẫu thuật".

Lâm Cận Ngôn kỳ quái hỏi:" vì lý do gì?"

"Không đủ tiền. Mẹ mất sớm, cha lại là con bạc, bệnh tình kéo dài từ nhỏ tới lớn cũng không ai quan tâm".

Lâm Cận Ngôn nghe được, mày nhíu lại, trong đầu tức khắc hiện lên ánh mắt bi thương đó.

Chu Kỳ lại tiếp tục nói:" nghe nói cô bé đó vì tích góp tiền làm phẫu thuật đã làm không biết bao nhiêu công việc, cũng không biết đến bao giờ mới tích góp đủ".

Lâm Cận Ngôn liền nhớ tới hai công việc của cô đều hai lần tiêu tan trong tay mình, nhất thời không mở lời được. Một lúc lâu sau mới nói được một câu:"... cô bé đó vẫn còn là trẻ vị thành niên thì có thể làm được công việc gì?"

" Chú nghĩ cô bé đó can tâm bôn ba vất vả sao? Nếu có tiền ai không nghĩ đến tương lai sáng ngời ở trường học chứ. Hơn nữa theo anh thấy cô bé đó có thành tích học tập không tồi, chỉ có điều vì cha bài bạc thiếu tiền mà vay tiền bọn cho vay nặng lãi, nên bọn chúng mỗi ngày đến trường học quấy rối, trường học bắt buộc dĩ phải cho cô bé đó thôi học."

Lâm Cận Ngôn nghe đến đây mày gắt gao nhăn lại, hồi lâu không nói gì.

Không khí trong xe trở nên ngiwnng trọng, Chu Kỳ buông một tiếng thở dài:" không nói đến chuyện của người khác nữa, nói chuyện của chú đi, biết vì sao anh lại hẹn chú ra ngoài không?"

Lâm Cận Ngôn:" em làm sao biết được!"

" Mẹ chú gọi điện cho anh bảo anh khuyên chú tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nên kết hôn rồi".

Lâm Cận Ngôn nghe vậy, nghiêng đầu liếc một cái nhìn ông anh họ." *như thế nào? mẹ em gọi anh để nhờ anh làm thuyết khách? anh chuyện mình chưa xong đã đi khuyên người khác vậy*".

"Chú... "

" *Em nói sai à?*"

"...." Chu Kỳ á khẩu không biết nên đáp lại như thế nào.

10 giờ tối.

Lâm Cận Ngôn mới đàm phán một hạng mục từ quán trà đi ra.

Tài xế đã đem xe ở ven đường đợi anh, thấy anh xuống dưới vội vàng cung kính mà đem cửa xe mở ra.

Lâm Cận Ngôn nghiêng người, ngồi vào trong xe.

Xe chậm rãi khởi động, Lâm Cận Ngôn ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vốn dĩ là muốn ngủ một lát, kết quả nhắm mắt lại đột nhiên nhớ tới những lời Chu Kỳ nói với anh lúc sáng.

Ngủ không được liền đem cửa sổ xe mở ra để gió lùa vào.

Đã 10 giờ tối, nhưng trên đường người vẫn còn rất đông, khắp nơi đều sáng đèn.

Lâm Cận Ngôn nhìn ngoài cửa sổ xe, thuận miệng hỏi:" *Hôm nay là ngày lễ gì sao?*"

Phía trước tài xế nghe thấy vội trả lời:" *hôm nay là đêm Bình An, thưa tiên sinh*".

Lâm Cận Ngôn "à" lên một tiếng không nói thêm gì nữa.

Hôm nay là đêm Bình An trên đường còn rất nhiều người. Giản Vi vừa tan làm ở tiệm cơm Tây, không nghỉ ngơi vội ôm hoa hồng cô lấy từ chợ hôm qua đến bán ở quảng trường. Quảng trường rực rỡ ánh đèn, đâu đâu cũng là hình ảnh những đôi trai gái tay trong tay.

Giản Vi giọng ngọt ngào tươi cười hướng đến một đôi tình nhân." *anh, hôm nay đêm Bình An, anh mua hoa hồng cho chị gái xinh đẹp này đi, một bông mười đồng còn được tặng kèm bóng bay nữa*".

Giản Vi một tay xách giỏ hoa hồng tay còn lại cầm một chùm bóng bay đủ loại màu sắc. Bóng bay là do cô thôi không bán lấy tiền tặng kèm cùng hoa hồng.

Đêm Bình An, nơi nơi đều bán hoa, nhưng cô lại bán hoa tặng kèm bóng bay, mọi người đều nguyện ý mua, chưa đến một lát đã bán hết nửa giỏ hoa.

Giản Vi tâm tình vui vẻ, tìm một chỗ không người ngồi xuống, cho hết số tiền cô vừa kiếm được vào một túi nhỏ mang theo bên người.

Lâm Cận Ngôn liền cho xe dừng lại ở ven đường cách chỗ cô ngồi không xa, tầm mắt dừng ở trên người Giản Vi, ánh mắt thật thật sâu mà nhìn cô.

Tài xế nhìn theo hướng của anh chỉ rằng Lâm Cận Ngôn muốn mua hoa vội hỏi:" *tiên sinh, ngài muốn mua hoa sao?*".

Lâm Cận Ngôn không đáp trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên lấy ví tiền từ trong túi quần lấy ra, bên trong ví toàn bộ tiền mặt đều lấy ra đưa cho tài xế" *đi đi, mua toàn bộ số hoa còn lại trong giỏ của cô ấy*". Tài xế liền nhận lời, cầm lấy tiền thấy những một nghìn vội hỏi:" *tiên sinh không cần nhiều tiền như vậy*".

" *Cứ đi hết cho cô ấy*". Dừng lại một lúc rồi nói tiếp:" *đừng nói với cô ấy là do tôi đưa*".

Tài xế không dám hỏi nhiều, liền cầm tiền vội vàng xuống xe đến chỗ Giản Vi:" *cô bé hoa này bán bao nhiêu?*"

Giản Vi thấy có người muốn mua hoa vội đem số tiền kiếm được cất đi, nở một nụ cười nhiệt tình nói" *mười đồng một bông thưa bác. Mua một bông tặng một bóng bay, bác muốn mua bao nhiêu ạ?*".

" *Mua hết chỗ hoa còn lại*".

Giản Vi kinh ngạc mở to hai mắt:" *bác muốn mua hết chỗ này sao ạ.*"

" *Đúng vậy, vợ chú rất thích hoa hồng, chú muốn mua về tặng cho cô ấy*." Giản Vi vừa mừng vừa sợ cao hứng nói:" *bác đối với bác gái thật tốt, bác gái nhất định sẽ rất vui*". Lão Lý cười cười nói:" *cháu đưa giỏ hoa cho bác đi*".

" *Dạ, để cháu đếm giúp bác*" nói xong liền cúi đầu nghiêm túc đếm số hoa còn lại:" *còn 36 bông, của bác hết 350 đồng, bóng bay còn lại toàn bộ*

đều là của bác".

"Bác chỉ nhận hoa thôi chứ không lấy bóng". Lão Lý nói xong liền đưa tiền cho cô. Giản Vi vui vẻ nhận lấy đem giỏ hoa đưa cho đối phương. Lão Lý cầm hoa xong liền rời đi.

Giản Vi đếm số tiền vừa nhận được, thấy không đúng, vội vàng đuổi theo: "*bác à, tiền thừa của bác*". Nào ngờ cô vừa đi được vài bước, đột nhiên một đám người không biết từ đâu vây quanh cô.

Giản Vi thấy vậy, sợ tới mức mặt trắng bệch, theo bản năng đem tiền trong tay mà xiết chặt rồi lùi lại vài bước đột nhiên có người phía sau đẩy mạnh cô một cái.

"A!" đối phương sức lực rất mạnh, khiến cho cô loạng choạng rồi ngã xuống.

Còn chưa kịp bò dậy, đột nhiên bị người khác túm tóc kéo lên: "*con ranh con, may tưởng là mày có thể trốn sao!*"

Giản Vi tưởng như da đầu tróc ra, khuôn mặt nhả lại, liều mạng giữ lấy tay hấn, muốn trốn thoát: "*buông tôi ra... ông tôi ra.*"

"*Buông mày ra? Bảo cha của mày trả tiền trước đã! nếu không đừng trách ông đây vô tình đem cô em mà bán đi!*"

Giản Vi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người mồ hôi lạnh đều toát ra, lớn tiếng nói: "*tôi không có tiền, tôi nếu có tiền đã sớm trả cho các ông rồi!*"

: "*Bớt nói nhảm đi! mày tôi nay chẳng lẽ lại không kiếm được đồng nào, nếu không đưa đây đừng trách bọn ông đây không khách khí*".

"*Tôi thật sự không có tiền!*" Giản Vi sợ hãi kêu to, liều mạng giãy giụa, tóc bị túm đau cảm tưởng muốn rách da đầu, đau đến ứa nước mắt.

Bọn chúng thấy cô không giao tiền ra, hung tợn nói: "*vậy thực xin lỗi, đành phải đem cô em tới chỗ Long ca rồi*".

Tiếng nói vừa dứt, mấy tên đó liền vây quanh cô.

"*Không cần... không cần! Đừng chạm vào tôi! có ai không! cứu mạng!*". Giản Vi liều mạng cố thoát, tên kia thấy vậy bắt lấy tay cô, Giản Vi liền cắn vào tay hấn.

Cô cắn làm hấn không kịp phòng bị đột ngột buông tay.

Cô chưa kịp chạy trốn, đã bị một tên khác túm tóc kéo lại, chửi ầm lên: "*con nhóc đáng chết này!*". Tên đó trừng mắt nhìn cô như muốn "ăn tươi nuốt sống", muốn cho cô một cái bạt tay.

Nhưng mà bạt tai chưa kịp giáng xuống đã bị chặn lại, tay hấn đột nhiên bị người khác bắt lấy, đối phương sức lực rất lớn, tên kia đau quá vội kêu lên: "*đau! đau! đau!*"

Lâm Cẩm Ngôn lạnh lẽo nhìn hấn một cái, lúc này đem hấn ném ra. Tên kia lao đảo 2 bước, suýt nữa té ngã, mấy tên còn lại vội đỡ lấy hấn.

Đám người toàn bộ đứng bên trái cảnh giác nhìn Lâm Cẩm Ngôn. Chỉ trong nháy mắt tên đồng bọn của mình có thể bị hạ, xem ra hấn không phải người dễ đối phó.

"*Mày... mày rốt cuộc là đứa nào?*"

Lâm Cẩm Ngôn toàn thân tỏa ra một sự lạnh lẽo, áp bách, khiến cho tên cầm đầu không rét mà run khiến hấn lắp bắp.

Nhưng mà Lâm Cẩm Ngôn nhìn bọn chúng không để ở trong mắt, nhìn Giản Vi tiếng nói trầm thấp bình thản mở miệng: "*lại đây*".

Giản Vi lúc này đã hoàn toàn ngốc, nghe thấy hấn gọi mình, vội vàng chạy đến trước mặt hấn. Cô nhìn hấn, trong lúc nhất thời không biết phải nói cái gì.

Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được hôm nay hấn lại cứu mình, cứ tưởng rằng hấn sẽ giống như hai lần trước khiến cô mất việc.

"*Vào trong xe chờ tôi*", Lâm Cẩm Ngôn nhìn cô nói.

Giản Vi ngơ ngẩn nhìn hấn, không rõ hấn vì cái gì mà cứu mình nhưng giờ này khắc này, trong lòng tất cả đều là sự cảm kích, nhưng lại không dám rời đi sợ hấn sẽ vì mồn mà gặp nguy hiểm "*anh phải cẩn thận...*"

"*Mau lên xe! Đừng phí lời!*" Lâm Cẩm Ngôn to tiếng làm cho cô sợ đến nỗi cả vai run lên, không dám không nghe, vội vàng dặn dò hấn cẩn thận, theo lời hướng xe hấn mà rời đi.

Lão Lý đang chờ, thấy Giản Vi lại gần vội vàng mở cửa sau xe.

Đám người kia thấy Giản Vi rời đi định đuổi theo bắt người nhưng còn chưa đi được 2 bước, Lâm Cẩm Ngôn đã chắn trước mắt bọn chúng: "*cô ấy thiếu các người bao nhiêu tiền?*"

Tên cầm đầu sùng sốt nhưng nhận chóng phản ứng lại: *"như thế nào? Mày muốn giúp con bé đó trả tiền sao?"*

Lâm Cận Ngôn ánh mắt lạnh lẽo nhìn hán không trả lời.

Tên cầm đầu tức khắc cười lớn: *"được, mày đã tự nguyện trả tiền thay con bé đó, bọn tao cũng không làm phiền nó nữa, 100 vạn, nhận tiền xong bọn tao liền đi"*.

Giản Vi ở trong xe nghe thấy, chui ra ngoài cửa xe hô to: *"không có nhiều như vậy cha tôi chỉ mượn có 20 vạn!"*

"20 vạn? cô bé à, không biết tin lời sao?"

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn cô 1 cái, sau đó liền kí vào tờ chi phiếu 30 vạn đưa cho đối phương.

Tên cầm đầu nhú mày trên mặt lộ rõ vẻ không hài lòng: *"chú em, là 100 vạn, chú em tưởng 30 vạn là xong rồi sao?"*

Lâm Cận Ngôn trầm mặt lại lạnh lùng nói: *"30 vạn, nếu như không nhận liền đến gặp cảnh sát"*.

Tên đó nhăn mặt lại cảnh giác nói: *"mày nói thế là có ý gì?"*

"Các người cho vay phi pháp, nói xem nếu tôi tố cáo mấy người thì các người phải ngồi tù mấy năm?"

Tên kia sắc mặt trắng nhợt tưởng đe dọa được Lâm Cận Ngôn nhưng bị dọa sợ không nói nên lời.

Bọn chúng thương lượng một chút cuối cùng vẫn là quyết định "hào hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt", trước cứ nhận 30 vạn, số còn lại sẽ nghĩ cách khác.

Một đám người cầm tiền rời đi, Giản Vi lập tức từ trong xe chạy ra, ngơ ngẩn nhìn hán một lúc lâu không biết nói gì.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, rồi bước qua hướng xe mình đi tới.

Cô lấy lại tinh thần, xoay người chạy đến xe của hán, một lúc lâu sau mới nói: *"cảm ơn anh, tiền của anh tôi sẽ mau chóng trả lại"*.

"Lên xe!", Lâm Cận Ngôn đột nhiên mở miệng, Giản Vi hoài nghi bản thân nghe nhầm, hỏi lại lần nữa: *"nhà cô ở đâu?"*

Buổi chiều anh liền cho người điều tra, cô vì trốn nợ đã lâu không dám về nhà, mỗi ngày không phải ngủ ở công viên thì cũng là ở gầm cầu.

Giản Vi vội gật đầu: *"nhà tôi ở trong một khu dân cư cũ"*.

"Cô định sẽ về nhà?"

Giản Vi gật đầu. Cô hiện tại vừa trả tiền cho chúng, đám người kia hẳn là sẽ không còn ở trước cửa nhà cô mà đòi nợ. Đang mãi nghĩ ngợi, lại nghe Lâm Cận Ngôn nói: *"tôi không cam đoan đám người kia sẽ không đến tìm cô gây sự, cô hiện tại không nên trở về nhà"*.

Giản Vi: "..."

"Lên xe!", Giản Vi hơi di dục chung quy vẫn là sợ hãi bọn chúng lại đến gây rối, vì thế nghe Lâm Cận Ngôn nói xong, kéo cửa xe ra ngồi xuống.

Xe chậm rãi khởi động, Lâm Cận Ngôn dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giản Vi trong lòng bất an ngồi trong xe, mười phút sau, rốt cuộc vẫn là nhịn không được liền hỏi một câu: *"chúng ta đi đâu vậy?"*

Lâm Cận Ngôn không mở mắt nhàn nhạt đáp: *"nhà tôi"*.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Xe ngừng thật lâu rốt cuộc ngừng lại ở trước một biệt thự tư nhân màu trắng. Xe dừng lại, Lâm Cận Ngôn mở cửa xuống xe, cô vẫn còn ngơ ngác mà ngồi trên xe nhìn xung quanh, cảm tưởng như bản thân mình đang mơ vậy.

Cô vì cái gì mà đi đến nơi này?

Lão Lý tới giúp cô mở cửa xe cười nói: "*cô bé à, đã về đến nhà rồi, mau xuống xe đi*"

Giản Vi lấy lại tinh thần, vội vàng gạt đầu rồi bước ra khỏi xe.

Lâm Cận Ngôn đứng ở cách đó không xa, ánh mắt nặng nề mà nhìn về phía cô.

Giản Vi theo bản năng siết chặt tay, khăn trương mà đi đến trước mặt anh.

"Tôi..."

"Đi theo tôi"

Không chờ cô kịp mở miệng, Lâm Cận Ngôn đã đánh tan mọi ý định của cô, liền xoay người hướng về phía biệt thự mà đi tới.

Trong sân, là căn biệt thự 3 tầng sơn trắng nổi bật trong ánh đèn.

Giản Vi khăn trương mà đi theo phía sau Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn đang chuẩn bị mở cửa thì bên trong đã có người đẩy cửa ra.

"*Tiên sinh, ngài đã về*" mở cửa cho anh chính là dì giúp việc, vốn là đang ở trên sân thượng tưới hoa, thấy xe vào sân vội vàng chạy xuống mở cửa.

Vừa mới chào hỏi, ngẩng đầu liền thấy phía sau Lâm Cận Ngôn xuất hiện một cô gái khiến bà sững sốt vài giây vội hỏi: "*tiên sinh, vị tiểu thư này là...*"

Lâm Cận Ngôn nhắc chân vào nói: "*đi sắp xếp cho cô ấy một phòng, tạm thời cô ấy sẽ ở lại nơi này.*"

Bà liền hiểu ý vội vàng gạt đầu: "*dạ, tôi liền chuẩn bị ngay*".

Sau đó liền hướng chỗ cô mà cười nói: "*tiểu thư, mời vào*".

Cô bị cách xưng hô của dì Lan làm cho sợ tới mức liền lập tức lắc đầu: "*đi cứ kêu con là Giản Vi là được ạ.*"

Dì Lan ừ một tiếng rồi nói: "*Vậy đi sẽ gọi con là Vi Vi, mau vào trong nhà đi coi chừng cảm lạnh.*" Vừa nói vừa kéo cô vào trong nhà sau đó liền đóng cửa lại, lại nói: "*Vi Vi con đợi đi một chút để đi lấy cho con một đôi dép đo trong nhà*".

Bà vừa nói xong liền xoay người đến tủ đựng dép lấy cho cô một đôi dép mới.

Dì Lan mau chóng cầm một đôi dép đi trong nhà ra, Giản Vi vội vàng tiếp nhận, cảm kích nói: "*cảm ơn dì*".

Dì Lan nhìn cô cười nói: "*con về sau cứ gọi ta là dì Lan đi*".

"*vâng, dì Lan*" Giản Vi hơi gạt đầu đáp lời, đem đôi dép để trên mặt đất, khom người đổi giày.

Khi cô đổi giày xong, Lâm Cận Ngôn đã thay bộ quần áo ở nhà đang trên lầu đi xuống.

Anh cởi bỏ một thân tây trang cao lãnh thay vào đó là một bộ quần áo ở nhà thoải mái khiến cả người nhìn qua có đôi chút nhu hòa hơn vài phần, không khiến cho người khác có cảm giác không muốn lại gần.

Lâm Cận Ngôn đi đến bên sofa ngồi xuống, ngược mắt thấy cô còn ngây ngốc đứng ở cửa, thấp giọng ra lệnh: "*còn đứng đó thất thần cái gì? lại đây*".

Cô lúc này mới hoàn hồn vội đi tới.

"Ngồi"

Giản Vi ngoan ngoãn gạt đầu trực tiếp đến bên ghế sofa đơn bên cạnh anh mà ngồi xuống.

Sofa toàn bộ toàn bộ đều được làm bằng da thật, khiến cô nhẹ nhàng thịn trong mà ngồi xuống, cho dù ngồi xuống cũng chỉ dám dùng toàn bộ sức lực lên hai chân.

Cô cả đời chưa bao giờ khăn trương đến vậy, lần đầu tiên đối mặt với một người tự nhiên nói không ra lời, cũng không biết nên nói cái gì liền ngoan ngoãn mà ngồi xuống, hai tay bất an mà đặt trên chân.

Lâm Cận Ngôn từ trên bàn trà cầm lấy một gói thuốc lá, rút ra một điếu, ngậm ở trên miệng châm lửa.

Hút một hơi, rồi đem điếu thuốc kẹp ở giữa hai ngón tay thon dài nhìn về phía cô.

"*Khi nào bỏ học?*"

Anh thanh âm vẫn bình thản như cũ, nhưng khiến cho Giản Vi nghe những lời này lại kinh ngạc đến nỗi mở to hai mắt: " *anh...anh làm sao lại biết được chuyện này?*"

"*Bác sĩ chữa trị cho cô là anh họ của tôi*".

Giản Vi sùng sốt: " *là bác sĩ Chu nói cho anh biết?*"

"Ừ"

Giản Vi nghe tới đây lập tức hiểu rõ.

Cô khẽ liếm môi, trả lời anh: " *cấp 3*".

" *Cha cô bỏ đi từ khi nào?*" Lâm Cận Ngôn lại hỏi.

Giản Vi trả lời anh: " *khi tôi học cấp 3.*"

" *Không nghĩ tới việc sẽ đi tìm ông ấy sao?*"

" *Có đi tìm nhưng không tìm thấy.*" Giản Vi ngừng khí bình thản, cô không nghĩ tới nhưng trong mắt lại là bi thương không thể nào che giấu được.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, một lúc sau dời tầm mắt đem tàn thuốc gạt đi nói: " *ngày mai tôi sẽ cho người làm thủ tục nhập học cho cô, cấp 3 bỏ học vậy thì học từ đây đi.*"

" *cái gì?*" Giản Vi vẻ mặt đầy khiếp sợ, cơ hồ cho rằng mình nghe nhầm hỏi lại lần nữa: " *anh vừa mới nói... cái gì?*"

Lâm Cận Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái nói: " *mười bảy mười tám tuổi, không đi học thì cô muốn làm cái gì?*"

Giản Vi: "..."

Lâm Cận Ngôn gạt tàn thuốc rồi đứng lên, tay rút trong túi quần, cúi đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô, ngay sau đó bổ sung thêm một câu: " *nghe nói cô học tập rất tốt, không đi học quả đáng tiếc*".

Nói xong liền từ sofa đi ra, xoay người đi lên lầu.

Giản Vi bất động tại chỗ, sùng sốt hơn nữa ngày.

Sau một lúc lâu, lại đột nhiên từ trên ghế sofa đứng lên một bụng nghi hoặc mà đuổi theo Lâm Cận Ngôn chạy lên lầu.

Lâm Cận Ngôn đi đến phòng ngủ đang định mở cửa đi vào, thấy cô đột nhiên chạy đến trước mặt mình, đuôi lông mày căng ra: " *có việc?*"

Giản Vi hai tay gắt gao nắm chặt vạt áo, nhìn anh khẩn trương nói: " *anh vì lý do gì mà muốn giúp tôi?*"

" *Không vì cái gì, cảm thấy cô tuổi còn nhỏ mà đã đáng thương vậy thôi.*" Lâm Cận Ngôn nhàn nhạt buông một câu, xong rồi đẩy cửa đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng đóng lại, Giản Vi ngơ ngẩn đứng ở bên ngoài.

Câu nói của anh khiến lòng cô cảm thấy đáng chất, nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt. Trong mắt bỗng hiện lên một nỗi chua xót.

Di Lan thu dọn phòng xong, đi ra liền thấy Giản Vi thất thần đứng ở trước phòng ngủ của Lâm Cận Ngôn bèn đi qua hỏi: " *Vi Vi có chuyện gì vậy? sao con lại đứng ở chỗ này?*"

Giản Vi nghe thấy tiếng của Di Lan cuống quýt chớp chớp mắt, quay đầu lại vội bộ mặt tươi cười: " *di Lan*"

Di Lan đến gần chỗ cô lại hỏi: " *con tìm tiên sinh sao?*"

Giản Vi vội lắc đầu: " *không có con muốn tìm anh ấy để chúc anh ấy ngủ ngon*".

Di Lan hiểu ra cười nói: " *thời gian cũng không còn sớm con cũng nhận về phòng nghỉ ngơi đi, phòng của con ở tầng trên, để đi dẫn con đi*".

" *Vâng, cảm ơn di Lan.*"

Phòng của cô ở trên tầng 3 ở trên phòng của anh.

Tường cùng đồ dùng toàn bộ đều là màu trắng, phong cách đơn giản.

Ga giường vừa được dì Lan thay mới là màu xanh nhạt, hài hòa với sắc trần tạo nên một sự tươi mát cho căn phòng.

Giản Vi đứng ở cửa một lúc lâu không dám đi vào. Căn phòng đẹp như vậy trước đây cô chỉ thấy nó ở trên TV.

Dì Lan thấy cô đứng bất động liền cười nói: "sao con còn đứng đó. Mau vào trong nghỉ ngơi đi cũng đã muộn lắm rồi".

Giản Vi lúc này mới hoàn hồn, vội gật đầu: "ạ, cảm ơn dì, dì cũng đi nghỉ sớm một chút ạ".

"Được rồi".

Giản Vi cùng dì Lan nói ngủ xong, lúc này mới đóng cửa phòng lại.

Trong phòng ngủ còn có một phòng tắm riêng biệt, đèn vừa bật cảnh tượng trước mắt khiến cô sững sốt.

Phòng tắm rất lớn còn có cả bồn tắm.

Giản Vi đã một thời gian dài không có được tắm rửa thoải mái, nhìn không được liền xả nước vào bồn, khóa cửa lại, ngâm mình trong đó.

Mới vừa ngồi xuống dòng nước ấm đem thân thể cô bao bọc lấy, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Giản Vi thoải mái thở ra một hơi, đầu dựa vào thành bồn.

Đôi mắt mở to không chớp mắt mà nhìn chăm chăm lên trần nhà sáng đèn.

Trong đầu lần lượt hiện lên tất cả những chuyện xảy ra trước đây. Việc cô đâm hóng xe anh, rồi việc anh đem cô từ hội sở ném ra. Lúc lại là cảnh tượng anh cứu cô khỏi đám người đó, và việc vừa lúc này anh nhân nhật nói thương hại cô...

Từng việc như những thước phim quay chậm không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Nhưng rất rõ ràng, vẫn là anh giúp cô được đi học trở lại.

Từ lúc buộc phải nghỉ học cô không nghĩ tới sẽ có một ngày mình được quay lại trường học.

Nghĩ đến việc này, Giản Vi kích động đến cả một đêm không ngủ được, buổi sáng ngày hôm sau cô rời giường rất sớm.

Từ trên lầu đi xuống đã nghe thấy âm thanh phát ra từ trong nhà ăn.

Dì Lan đang chuẩn bị bữa sáng, trên bếp đang nấu cháo.

Giản Vi thấy vậy vội vánh qua nói: "Dì Lan có cần con giúp gì không ạ?"

Dì Lan thấy cô kinh ngạc nói: "ai da, sao con dậy sớm vậy?"

"Con ngủ không được" Giản Vi nói.

"Làm sao vậy? con không hợp giường sao? chờ lát nữa dì ra ngoài mua cho con ít hương an thần, đợt trước tiên sinh cũng từng bị mất ngủ nhờ nó mà ngủ được" dì Lan nói.

Giản Vi vội lắc đầu nói: "không phải, con không phải là bị mất ngủ mà là vui quá nên không ngủ được".

Dì Lan nghe xong vội hỏi: "có chuyện gì vui sao?"

Giản Vi gật đầu cười nói: "anh ấy muốn giúp con đi học trở lại, con đã từ rất lâu đã muốn được đi học rồi".

Nói xong đột nhiên nhớ tới cái gì bèn hỏi: "Đúng rồi dì Lan, anh ấy tên gọi là gì vậy ạ".

Dì Lan sững sốt, bèn nhìn cô cười nói: "con còn chưa biết tên của tiên sinh sao?"

"Vâng, anh ấy là ân nhân cứu mạng của con nhưng con vẫn chưa kịp hỏi tên ạn ấy".

"Cứu... Ân nhân cứu mạng..." dì Lan vẻ mặt ngạc nhiên. Bà hôm qua còn cho rằng tiên sinh phá lệ dẫn bạn gái về nhà. Còn nghĩ hôm nay sẽ gọi điện báo cho bà của anh biết chuyện này.

Lúc này nghe Giản Vi nói là ân nhân cứu mạng, ngọn lửa mừng rỡ vừa mới nhen nhóm trong lòng bà liền bị dập tắt nói: "tiên sinh họ Lâm, Lâm Cẩm Ngôn".

Lâm Cẩm Ngôn

Giản Vi ở trong lòng lặng lẽ lặp lại một lần để nhớ kĩ.

Bữa sáng gồm cháo, mền thầu và sữa bò.

7 giờ sáng mọi thứ đều đã chuẩn bị xong.

Giản Vi giúp dì Lan múc cháo, dì Lan vội lấy lại cái muôi nói: "để đi, con mau ngồi vào bàn đi."

Giản Vi lại đi tới chỗ mền thầu giúp dì xếp chúng ra đĩa. Dì Lan thấy cô sốt sáng như vậy, nhin không được cười nói: "Vi Vi, không cần vội, con lên lầu gọi tiên sinh xuống dưới ăn sáng đi".

"Dạ, con đi gọi ngay đây" Giản Vi nhận lời, lúc này mới chịu bỏ đĩa xuống, xoay người đi ra ngoài.

Lên lầu hai đứng ở cửa phòng Lâm Cận Ngôn âm thầm hít một hơi, lúc lâu sau mới lấy hết can đảm gõ cửa.

Vừa nhấc tay lên cửa phòng đã từ bên trong mở ra.

Lâm Cận Ngôn đứng ở trong phòng đang chuẩn bị ra ngoài, thấy cô đứng ở ngoài cửa bèn hỏi: "có việc?"

Giản Vi vội gật đầu: "Dì Lan kêu tôi gọi anh xuống ăn sáng".

Lâm Cận Ngôn từ một tiếng lập tức từ trong phòng đi ra.

Thấy anh trong tay cầm quần áo, vội đi theo hỏi: "Anh muốn mang quần áo đi giặt sao?".

"Ừ" Lâm Cận Ngôn trả lời, đem quần áo tới phòng giặt đồ.

Giản Vi nghe thấy vậy vội đoạt lấy.

Giản Vi ôm quần áo nói: "Quần áo của anh về sau cứ để tôi! Anh ngày thường có việc gì cứ phân phó cho tôi".

Lâm Cận Ngôn hạ mắt nhìn cô.

Giản Vi có chút ngượng ngùng nói: "anh... anh cứ để tôi giúp anh chút chuyện đi bằng không tôi cũng cảm thấy áy náy".

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, ngữ khí bình đạm: "tùy cô".

Nói xong liền xoay người đi xuống dưới lầu, Giản Vi đứng ở đó, nhìn bóng dáng anh đi xuống nhin không được hô to một tiếng.

Lâm Cận Ngôn bước chân dừng lại quay đầu nhìn về phía cô.

Giản Vi chạy xuống đứng trước mặt anh có chút khấn trương mà mở miệng: "Lâm tiên sinh... cảm ơn anh... còn có, thực xin lỗi".

Lâm Cận Ngôn nhướn mày: "xin lỗi vì điều gì?".

"Đám hư xe của anh, còn có... đánh anh nữa" Giản Vi liếm môi áy náy mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái nói: "biết sai là tốt".

"Lâm tiên sinh..."

"Gọi tên tôi"

"Lâm... Lâm Cận Ngôn".

"còn có việc?" Lâm Cận Ngôn hỏi.

Giản Vi vội gật gật đầu, ánh mắt kiên định mà nhìn anh nói: "Lâm Cận Ngôn tôi nhất định sẽ báo đáp anh".

Lâm Cận Ngôn ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, trả lời: "tùy cô".

Nói xong liền xoay người xuống lầu hướng nhà ăn mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Giản Vi mang quần áo của anh đến phòng giặt đồ sau đó mới xuống dưới lầu đi đến phòng ăn.

Di Lan thấy Giản Vi xuống dưới, vội đem ghế phía đối diện Lâm Cận Ngôn kéo ra cười tiếp đón cô: "*Vi Vi mau tới ăn cơm*".

"*Dạ, con tới ngay*" Giản Vi đáp lời, chậm chạp đi qua.

"*Giản Vi con muốn ăn gì?*" Giản Vi vừa mới ngồi xuống, Di Lan liền hỏi cô.

Vội đáp: " cháo ạ."

"Được để đi lấy cho con" Di Lan nói xong liền chuẩn bị đi vào phòng bếp, Giản Vi vội đứng lên: "đi để con tự làm được ạ".

"Đừng đừng, con cứ ngồi đó đi, để đi mang ra cho con".

Di Lan mau chóng đi tới phòng bếp, mau chóng đã mang ra cho cô một chén cháo hạt kê nóng hổi. Giản Vi vội đứng dậy nhận lấy, cảm kích nói: "cảm ơn di Lan".

"không cần khách sáo, mau ngồi xuống ăn đi", Di Lan cười đáp cũng đến một bên mà ngồi xuống.

Giản Vi ngồi đối diện Lâm Cận Ngôn, bữa sáng của anh có màn thầu, một bát cháo yến mạch và một đĩa dưa muối nhỏ.

Giản Vi trong lòng thầm nghĩ: tuy là người có tiền nhưng bữa sáng lại rất thanh đạm.

Cô vừa nghĩ vừa với tay lấy màn thầu trong đĩa lên liền cắn một miếng to.

Màn thầu quá bé cô liền một miếng hết luôn.

Lâm Cận Ngôn và Di Lan nhìn cô ngây người.

Di Lan nghĩ thầm: cô bé này ăn cũng quá... quá là khỏe đi.

Lâm Cận Ngôn: "....."

Giản Vi đem miếng bánh nuốt xuống, cảm thấy có gì đó không ổn, theo bản năng mà ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện Lâm Cận Ngôn đang nhìn mình.

Mặt cô đỏ lên, ngượng ngùng, nhỏ giọng giải thích: "tôi... có chút đói bụng...".

Hai ngày không ăn, cô thật sự cảm thấy đói.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, không đáp lại, cúi đầu tiếp tục bữa sáng.

Bữa sáng được anh kết thúc một cách từ tốn nhẹ nhàng.

Giản Vi nhìn anh, lại so với bản thân mình lúc này, cảm thấy có chút xấu hổ.

Anh đứng dậy, nhìn cô nói: "ăn xong lên lầu thu dọn, một lát nữa sẽ có người đưa cô đến trường báo danh".

Nói xong liền xoay người rời đi.

Giản Vi bởi vì cố tình thả chậm tốc độ, chén cháo mới dùng được một phần ba, lúc này nghe thấy Lâm Cận Ngôn nói sẽ đưa cô đến trường học báo danh, lập tức sốt sắng. Lâm Cận Ngôn vừa rời đi, cô không còn quan tâm đến hình tượng liền ngấu nghiến giải quyết nốt bữa sáng. Ăn xong vừa từ nhà ăn chạy ra.

Vừa mới ra khỏi nhà ăn, đã thấy Lâm Cận Ngôn một thân tây trang màu xanh biển, từ trên lầu đi xuống.

Giản Vi đứng ở dưới lầu nhìn anh, khẩn trương hỏi: "Lâm... anh, anh định đi ra ngoài sao?"

Lâm Cận Ngôn ừ một tiếng, đưa tay nói lòng cà vạt, mới nói: "cô đợi một chút, lát nữa sẽ có người đưa cô đến trường để báo danh."

Giản Vi vội gật đầu: "Tôi biết, cảm ơn anh, Lâm Cận Ngôn."

Lâm Cận Ngôn nói xong liền đi nhanh ra phía cửa, đang chuẩn bị lấy giày từ trong tủ ra.

Giản Vi thấy vậy vội vàng chạy đến phía trước Lâm Cận Ngôn, mở tủ giày ra lấy một đôi giày da đen bóng, khom người để trước mặt anh.

Lâm Cận Ngôn nhũn mày nhìn cô.

Giản Vi khẽ đứng dậy, nhìn Lâm Cận Ngôn ngượng ngùng mà cười cười nói:"Không, không biết có thể giúp anh được việc gì..."

Giản Vi hai tay xoắn lại, bỗng nhiên không biết bản thân nên nói gì.

Không biết nên nói gì,cũng không biết phải làm gì để báo đáp anh.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, cuối cùng không nói gì, trực tiếp thay giày đi ra cửa.

Giản Vi nhìn theo cho tới khi xe của Lâm Cận Ngôn biến mất khỏi tầm mắt, mới chậm rãi xoay người, trở lại phòng ngủ.

Lâm Cận Ngôn đi không lâu, liền có một người phụ nữ một thân trang trọng với hai màu đen trắng tới.

Thấy Giản Vi, cô ấy hơi hơi mỉm cười:" cô chính là tiểu thư Giản Vi?"

Giản Vi nghe thấy câu hỏi của cô ấy, vội lắc đầu:" chị cứ gọi em là Vi Vi."

Mạnh Dao cười cười nói:" tôi tên Mạnh Dao, là thư kí của Lâm tổng, ngài ấy kêu tôi đưa cô đến trường báo danh".

Giản Vi vội gật đầu lễ phép chào cô ấy:" Chị Mạnh, chào chị".

Giản Vi đã lâu không đi học, ngồi trên xe trong lòng có chút khẩn trương.

Cô đã lâu không có đọc sách, không biết bản thân liệu có vì thế mà không thể tiến bộ.

Giản Vi trước kia chỉ học ở một trường ở tỉnh lẻ, bây giờ Lâm Cận Ngôn giúp cô học ở một trường trong thành phố.

Ở trường đã kết thúc học kì một, cho dù muốn học lại từ đầu thì cũng đã quá một nửa năm học, vốn tưởng rằng bản thân chỉ cần học ở một lớp bình thường là được, nhưng tới trường học rồi mới phát hiện bản thân được sắp xếp vào một lớp chất lượng.

Mạnh Dao đưa cô đến gặp hiệu trưởng,hiệu trưởng rất nhiệt tình, đổ vói cô hết sức khen ngợi, cổ vũ, khiến cho cô được sùng ái mà đâm ra lo lắng.

Nhưng cô không ngốc, hiệu trưởng đối với cô nhiệt tình như vậy, khẳng định là do Lâm Cận Ngôn đã an bài từ trước.

Làm xong thủ tục nhập học, hiệu trưởng đích thân đưa cô đến văn phòng giáo viên gặp chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp cô theo học là một người rất trẻ, họ Triệu, là một giáo viên dạy tiếng Anh, đeo kính cận trông rất ôn nhu.

Hỏi cô một vài thông tin cơ bản, khi chuông vào lớp vang lên liền theo thầy đi đến lớp học.

Triệu Tinh đưa cô vào lớp, trực tiếp đi đến bục giảng gõ nhẹ lên bàn để ổn định lớp, cao giọng nói:"hôm nay lớp ta có một học sinh mới".

Nói xong liền quay đầu nhìn cô:" em giới thiệu bản thân với các bạn đi".

Giản Vi gật đầu đi đến phía trước thanh âm không lớn không nhỏ mà giới thiệu:" Chào mọi người, mình tên là Giản Vi, là học sinh mới, hy vọng được các bạn giúp đỡ nhiều hơn".

Đã lâu rồi mới được đứng trong lớp học, cô ít nhiều có chút khẩn trương, lúc này đứng trên bục giảng giới thiệu tay đều đã đầy mồ hôi.

Cô vừa dứt lời phía dưới mọi người đồng loạt vỗ tay, reo hò chào mừng học sinh mới.

Triệu Tinh vỗ vỗ tay:" tốt, cả lớp trật tự".

Cô nhìn quanh phòng học, sau đó theo sự chỉ dẫn của giáo viên nói với cô:" em tạm thời ngồi cùng Tạ Nhu đi."

Cô theo lời nói của thầy nhìn quanh để tìm bạn cùng bàn.

Cô bạn ngồi với cô là một cô gái rất đẹp.

Tạ Nhu lần trước mới chuyển tới ban tự nhiên, vừa lúc còn trống một vị trí ở bên cạnh. Lúc này nghe thấy thầy giáo sắp xếp bạn học mới ngồi cùng bàn với mình liền cao hứng, nhìn cô cười, nhiệt tình hướng cô mà vẫy tay.

Tạ Nhu cười lên thật đẹp, cô rất thích cô ấy, vì thế bèn vô cùng cao hứng mà đến ngồi cạnh cô ấy.

Vừa ngồi xuống, Tạ Nhu liền nhìn cô cười hi hi nói:" bạn tên là Giản Vi đúng không, vậy mình có thể gọi bạn là Vi Vi được không?"

Giản Vi gật đầu, cong mắt cười.

Tạ Nhu lại hỏi: "Bạn trước kia học ở trường nào vậy? Sao đột nhiên lại chuyển trường?"

Giản Vi trả lời cô bạn: "Mình trước kia học ở một trường ngoài tỉnh lẻ, trong nhà xảy ra chuyện, bỏ học một đoạn thời gian, bây giờ được đi học lại cho nên chuyển trường".

"Bạn bao nhiêu tuổi?"

"Mình sắp 18".

"Oa, vậy là bạn hơn mình một tuổi nha".

Giản Vi thấy các bạn học thật tốt, vừa tan học liền lập tức vây quanh cô mà hỏi chuyện.

Một lần nữa trở lại trường học, kỳ thật việc thích nghi với mọi người cũng không khó như những gì cô vẫn hay lo lắng.

Duy chỉ có điều, bản thân đã trễ mất một kỳ học, nghe giảng ít nhiều cũng gặp chút khó khăn.

Giờ tự học buổi tối kết thúc thì cũng đã là 10 giờ.

Bác Lý tới đón cô, về đến nhà cũng đã 10 rưỡi.

Di Lan ở phòng khách xem TV thấy Giản Vi trở về, vội tiến lên giúp cô cầm cặp sách, cười hỏi: "Ngày đầu tiên đi học của con thế nào rồi?"

Giản Vi nhỏ giọng đáp: "Thầy giáo cùng các bạn học thật sự rất tốt, nhưng bản thân con kém cỏi nên có chút không theo kịp".

Cô vừa nói vừa thay đôi dép đi trong nhà vào.

Di Lan thấy vậy quan tâm hỏi: "Sao vậy, vì lý do gì không theo kịp? học không hiểu sao?"

Giản Vi gật gật đầu: "Có điểm khó bởi vì còn nghỉ học đã lâu".

"Con không việc gì phải lo lắng cả, có cái gì không hiểu, chờ tiên sinh trở về, cậu ấy sẽ giúp con giảng giải", Di Lan giúp Giản Vi đem cặp sách để lên sofa, nhẹ nhàng nói.

Giản Vi hơi do dự hỏi: "Lâm... Lâm tiên sinh sẽ giúp con sao ạ?"

"Đúng vậy, con không biết ngày trước cậu ấy lợi hại thế nào đâu, trước kia khi còn đi học môn nào cũng đều cao cả, ngay cả môn ngữ văn cũng đạt được 140 điểm".

Giản Vi nghe thấy vậy, cả kinh tròn tròn đôi mắt.

Người này là thần sao??? ngay cả Ngữ văn cũng đạt 140 điểm?

"Di Lan khi nào Lâm Cẩm Ngôn mới về vậy ạ?"

"Việc này di cũng không biết chắc được, cậu ấy ngày thường công việc bận rộn, có khi kết thúc tiệc xã giao cũng đã gần sáng rồi. Con nếu có việc gì không hiểu, phải ghi nhớ thật kỹ, chờ cậu ấy về liền tranh thủ mà hỏi." Di Lan nói.

Giản Vi gật gật đầu nói: "Con nhớ rồi, con lên lầu đây ạ!"

"Ừ, con nghỉ ngơi sớm một chút ngày mai còn phải đi học."

Giản Vi mang cặp sách lên lầu, trong lòng vừa dâng lên một nỗi sùng bái dành cho Lâm Cẩm Ngôn. Môn nào cũng đều đạt điểm cao quá là học bá, cảm thấy bản thân mình có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.

Lên đến phòng, phát hiện ra trong phòng chất đầy hành lý mà cô để ở tiệm cơm Tây.

Bởi vì bản thân không thể về nhà, cô liền đem toàn bộ đồ đạc để ở nơi làm việc.

Cô đi đến chỗ hành lý bên cạnh mình, mở ra liền thấy toàn bộ quần áo giày còn có cả sách vở đều được để trong đó.

Không cần đoán cũng biết Lâm Cẩm Ngôn cho người giúp cô đi lấy về.

Giản Vi ngồi xuống đất trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng Lâm Cẩm Ngôn cứu mình lúc trước.

Người nọ, ngoài mặt thì lạnh như băng, tính khí thất thường nhưng thật ra lại là một người rất tốt.

Mặc kệ là đồng tình hay thương hại cô, anh đều là ân nhân của mình.

Lâm Cận Ngôn trở về nhà cũng đã hơn 1 giờ sáng hôm sau.

Giản Vi còn đang đọc sách. Nghe thấy tiếng mở cửa ở dưới tầng, trong lòng nôn nóng, ngay sau đó buông bút, đứng lên mà đi xuống dưới lầu.

Giản Vi xuống dưới lầu đã thấy Lâm Cận Ngôn đang ngồi ở trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, tay nắm thành quyền đờ lấy trán.

Cuối năm phải xã giao nhiều, anh uống chút rượu nên cảm thấy đầu có chút đau.

Giản Vi từ xa đã ngửi thấy mùi rượu, đi đến gần liền thấy Lâm Cận Ngôn cau mày khó chịu.

Cô vội ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi "Lâm Cận Ngôn anh sao vậy? có phải uống rượu nên bị đau đầu?"

Lâm Cận Ngôn nghe thấy giọng nói của cô liền mở mắt nhìn.

Giản Vi lúc này mặc bộ đồ ngủ màu trắng vàng, tóc dài buông xõa ngồi trước mặt anh.

Anh hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi một câu: "còn chưa ngủ?"

Giản Vi gạt đầu, thấy bộ dạng của anh hơi khó chịu, nói: "anh nằm nghỉ một lát, tôi đi nấu cho anh bát canh giải rượu."

"Không cần..."

Lâm Cận Ngôn nói còn chưa dứt lời, Giản Vi cũng đã đứng dậy hướng phòng bếp mà đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Giản Vi đi đến phòng bếp nấu cho Lâm Cận Ngôn canh giải rượu.

Đầu tiên là sữa bò và trứng gà quấy cùng với nhau là có thể giải rượu. Trước kia cha cô ngày nào cũng uống đến say mềm, nên canh giải rượu này cô vẫn là học được từ di hàng xóm.

Giản Vi nấu xong canh giải rượu, múc ra một cái chén mang tới chỗ Lâm Cận Ngôn.

Nhưng khi cô trở lại phòng khách, anh đã không còn ở đó.

Giản Vi ngờ ngác mà tìm kiếm xung quanh, xác định anh không có ở dưới lầu, liền bưng bát canh lên trên lầu.

Đi đến trước cửa phòng Lâm Cận Ngôn, Giản Vi nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong phòng Lâm Cận Ngôn vừa từ phòng tắm ra tới.

Nửa thân trên để trần chỉ quấn độc mỗi chiếc khăn tắm màu trắng, cơ bụng vô cùng rắn chắc gợi cảm, từng giọt nước theo đó mà rơi xuống. Tóc còn chưa khô liền lấy khăn lông lau.

Tắm rửa xong hơi rượu cũng theo đó mà mất đi phần nữa. Nghe thấy tiếng gõ cửa đem khăn lông tùy tiện ném lên giường đi tới mở cửa.

Bên ngoài Giản Vi định gõ cửa một lần nữa, vừa mới nâng tay lên, cửa phòng liền mở ra.

Giản Vi kinh ngạc kêu lên: "Lâm..."

Lời còn chưa dứt, thấy người ở trước mặt, lên lên đến họng liền tắc nghẹn.

Miệng há to, mắt tròn xoe không chớp nhìn chằm chằm nửa thân trên để trần của Lâm Cận Ngôn.

Trong đầu rối loạn, chợt lóe lên một ý nghĩ này này này... đây chẳng phải là kiểu người mặc quần áo thì gầy còi ra lại có thịt hay sao?

Dáng người... cũng thật đẹp quá đi.

Giản Vi bất động tại chỗ, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm nửa thân trên của người đối diện đang trần trụi phơi bày trước mặt.

Không biết qua bao lâu, một thanh âm lạnh lùng truyền tới: "xem đủ chưa?"

Giọng nói bất thành linh làm Giản Vi giật thót, mặt nháy mắt liên đỏ như trái táo.

Bản thân ập a ập ứng mà phủ nhận, cố gắng cứu vớt chút mặt mũi của bản thân: "ai...ai nhìn..."

Lâm Cẩm Ngôn nhướn mày, con ngươi đen nháy mà nhìn chăm chăm cô.

Bản thân bị nhìn đến nổi cả người nóng lên, cơ hồ liền bỏ chạy.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn bóng dáng nhỏ bé đang hốt hoảng bỏ chạy.

Năm giây sau đã thấy người vội quay lại chỗ mình, cả mặt đỏ bừng.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn cô trong mắt như có như không mà hiện lên ý cười, hỏi: "sao vẫn còn nhìn chưa đủ?"

Giản Vi mặt lại càng đỏ hơn, thẹn quá hóa giận mà lườm một cái, sau đó liền đem bát canh đưa cho anh: "canh giải rượu".

Nói xong cũng không đứng lại thêm một giây nào nữa liền chạy biến.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn bóng dáng hốt hoảng bỏ chạy, lại cúi đầu nhìn bát canh giải rượu trong tay, khóe miệng bất giác cong lên.

Giản Vi chạy về đến phòng đem cửa phòng đóng lại cả người trực tiếp bỏ nhào lên giường, vùi đầu trong chăn ảo não hét lên một tiếng, hai chân không ngừng đạp vào không trung.

Trời ơi!

Cô là dây thần kinh nào bị đứt mà liền ngây ngốc đứng đó nhìn Lâm Cẩm Ngôn.

Nghĩ đến nụ cười mỉa mai anh dành cho mình, tức khắc cảm thấy hơi hận đến xanh ruột, gắt gao nắm chặt chăn, về sau làm sao có thể đối mặt đây!

Giản Vi đêm nay nằm ở trên giường ảo não đến không ngủ nổi cứ lăn qua lộn lại, thẳng đến rạng sáng bản thân không thể nào chống đỡ nổi con buồn ngủ mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau vừa đúng 5h30 chuông báo thức đã điểm.

Giản Vi mơ mơ màng màng đưa tay lên đầu giường tắt chuông báo thức rồi ngủ tiếp.

Mùa đông được ngủ trong chăn ấm thì làm sao có thể dậy nổi. Nhưng Giản Vi rốt cuộc là nhớ đến bản thân còn phải đi học liền bật dậy ngay tức khắc.

Rửa mặt thay quần áo chuẩn bị sách vở xuống đến dưới lầu đã là 5h45.

Giờ tự học buổi sớm bắt đầu lúc 6h30, từ giờ đến lúc đó cũng không còn nhiều thời gian.

Di Lan đã sớm làm xong bữa sáng, đang chuẩn bị lên lầu gọi Giản Vi, thấy cô xuống dưới vội vẫy tay gọi: "Vi Vi mau xuống ăn sáng, đi đang tính lên kêu con dậy".

"vâng, con tới ngay" Giản Vi đáp lời bước xuống lầu.

Nhưng vừa mới đến cửa nhà ăn, cô lập tức sững sờ.

Lâm Cẩm Ngôn đã sớm có mặt ở đó, đang ăn sáng.

Cô còn nghĩ nếu dậy sớm một chút sẽ không phải gặp mặt anh, nào ngờ anh đã có mặt ở đây từ sớm rồi.

Người này không phải đi học, dậy sớm làm cái gì?

Nghĩ đến chuyện đêm qua, Giản Vi cả người không được tự nhiên, mặt lại có chút nóng lên, cũng không dám nhìn đi nhanh qua kéo ghế của mình ngồi xuống.

Bữa sáng nay Di Lan chuẩn bị món bánh trứng, cô chào anh một tiếng rồi im lặng cúi đầu ăn bữa sáng.

Lâm Cẩm Ngôn cũng không tiếp lời cô, liếc mắt nhìn cô một cái, nhớ tới tối hôm qua ở trên lầu, lúc gần sáng có tiếng đá giường, trong mắt hiện lên ý cười.

nhàn nhát.

Giản Vi ăn xong bánh, đang uống sữa, đi Lan từ phòng bếp đi ra, nói: "tiên sinh, tôi đã chuẩn bị sủi cảo trong nửa tháng, nếu ngài về nhà ăn cơm có thể nấu chúng lên."

Lâm Cận Ngôn nhú mồm, ngẩng đầu khó tin mà nhìn đi Lan: "tất cả đều là sủi cảo?"

"Lại còn không phải sao, chỉ có sủi cảo là đơn giản, nấu nước sôi rồi bỏ vào trong nồi đợi đến khi chín vớt ra, mà cậu đâu có làm đâu".

Lâm Cận Ngôn: "..."

"Nếu như sủi cảo ăn hết rồi mà tôi còn chưa về, ra ngoài ăn tạm một vài bữa."

"....."

Giản Vi bên cạnh nghe thấy có điểm không thích hợp, tìm đập thỉnh thịch, ngẩng đầu nhìn đi Lan hỏi: "đi Lan đi đâu vậy?"

Đi Lan cười nói: "đi muốn nghỉ phép về quê vài ngày, cha đi đã 80 tuổi đi muốn về thăm và chăm sóc ông vài ngày."

Giản Vi ngần ra, trong lòng phát hiện ra chuyện không ổn. Đi Lan nghỉ phép không phải trong nhà không phải chỉ có cô và Lâm Cận Ngôn hay sao?

Cô vô thức nhìn người đàn ông ở phía đối diện một cái, Lâm Cận Ngôn vừa lúc ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt hơi hơi nhú lại, lạnh lùng nói: "ánh mắt như vậy là có ý gì? tôi có thể ăn thịt cô sao?"

"...." anh... anh là có ý gì???

Giản Vi nhìn anh hơi bối rối, rồi liền nhìn đi chỗ khác. Lại hướng tới đi Lan hỏi: "đi Lan, đi về bao lâu ạ?"

"Nhanh nhất cũng phải nửa tháng, cha đi tuổi cao sức yếu đi muốn chăm sóc ông ấy một thời gian".

Giản Vi tuy không muốn đi Lan đi, nhưng cũng không biết phải nói cái gì, cong mắt cười: "đi đi đường cẩn thận, cho con gửi lời hỏi thăm đến ông."

Đi Lan cười rộ lên, xoa xoa đầu cô: "được rồi, đi sẽ gửi lời giúp con".

.....

Đi Lan cũng trong ngày hôm đó về quê, Giản Vi ngày thường 6h đã phải đi học, bởi vì không có ai chuẩn bị bữa sáng, nên anh cũng đi làm giờ đó. Buổi tối 10h về nhà, có khi Lâm Cận Ngôn vẫn chưa trở về. Chờ đến khi chuẩn bị đi ngủ mới nghe thấy âm thanh mở cửa.

Tóm lại đi Lan đã đi được bốn năm ngày cô và anh cũng chưa có chạm mặt.

Không thấy mặt cũng tốt, nếu như cô cùng Lâm Cận Ngôn ở nhà, cũng có chút xấu hổ.

....

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Giản Vi cũng dần dần quen với trường mới và kết giao thêm bạn bè.

Vào tiết cuối cùng của ngày thứ sáu, thầy giáo còn đang giảng bài, cô đang chăm chú lắng nghe, bên cạnh có một nam sinh vo giấy ném cô.

Cô ngẩn ra, hướng bên cạnh nhìn xem.

Giang Lãm mặt mày anh tuấn nhìn cô cười cười.

Giản Vi nhấp nháp môi đem tờ giấy kia mở ra.

Hàng chữ ngay ngắn: tan học chờ tôi, tôi liền đưa cậu đi du ngoạn địa phương.

Giản Vi ngần ra rồi vội đem tờ giấy vo lại.

Tạ Nhu tò mò ngo qua, cười hi hi: "Giang Lãm gửi gì cho cậu vậy?"

Giản Vi nhỏ giọng đáp: "Nói mình tan học chờ cậu ấy".

Tạ Nhu mặt đầy ái muội: "chắc chắc, Vi Vi cậu thật là lợi hại nha, toàn khổ nhiều hoa thơm như vậy, cậu ta không thèm nhìn lấy một cái, cậu nhanh như vậy đã đem linh hồn cậu ta cướp đi nha!!!"

Giản Vi lập tức đỏ mặt, gấp đến độ che miệng cô ấy lại, hạ giọng nói: "cậu đừng có nói bậy!"

Tạ Nhu che miệng cười lại tiến lên hỏi cô." nói thật đi cậu thấy Giang Lãm thế nào?"

" không có gì" Giản Vi vốn dĩ chưa nghĩ đến chuyện yêu đương nên không để tâm đến chuyện này.

Tạ Nhu kinh ngạc:"cái gì cơ? Giang Lãm là ai, là học bá đấy! vừa cao vừa soái học lại giỏi cậu không biết bên ngoài có bao nhiêu nữ sinh nhòm ngó cậu ta sao? Hơn nữa lần trước tớ cùng cậu..."cô ấy cố đè nén âm thanh thật thấp tiếp tục nói:" Giang Lãm thực sự đáng người rất đẹp, lần trước đánh bóng rổ, lần trước cậu ta đánh bóng rổ, còi áo ra sáu múi cơ bụng, ôi mẹ ơi! thiếu chút nữa làm mấy cô em ở đó mê mết đến chết".

Giản Vi "a " lên một tiếng, rồi không phản ứng gì.

Tạ Nhu giật mình, đảo mắt nhìn cô một chút:" cậu là có ý gì đây?"

Giản Vi đột nhiên nhớ tới Lâm Căn Ngôn, môi nhấp nhấp nói:" thật sự rất đẹp"

Tạ Nhu sững sốt:" cái gì?"

"Đáng người"

Giản Vi không đi cùng Giang Lãm mà trực tiếp về nhà.

Trở về đến nhà đã là 5h30, Lâm Căn Ngôn vẫn chưa về nhà.

Công việc của anh rất bận rộn thường là một hai giờ sáng mới trở về nhà.

Giản Vi tự nấu sủi cảo ăn rồi lên lầu làm bài tập.

Bởi vì muốn theo kịp lớp học, cô cơ bản mỗi ngày đều học đến nửa đêm.

Gần mười hai giờ, cuối cùng cũng xong, cô buông bút, vươn vai thở dài một tiếng, chuyển động cổ rồi khỏi ghế lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Mỗi ngày học tập thực vất vả,hạnh phúc nhất là trước khi đi ngủ được tắm nước ấm.

Cô một bên xả nước tắm, một bên cởi quần áo ra.

Thân thể trắng nõn ngấm mình trong bồn tắm, thoải mái đến độ mặt mày đều dần ra.

Ở trong nhà Lâm Căn Ngôn một thời gian,đặc biệt cảm nhận được rằng bản thân phải nỗ lực kiếm tiền,muốn mua một gian phòng có bồn tắm như này.

Thật sự là thoải mái, quá thoải mái đi.

Giản Vi khép hờ đôi mắt đầy tựa vào thành bồn, thoải mái mà thiếp đi.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước khiến khuôn mặt cô ửng hồng.

Không biết có phải nước quá nóng khiến tim cô đột nhiên rất đau.

Cô choàng mở mắt, tay phải gắt gao đặt lên ngực, cả khuôn mặt trắng bệch. Thở dốc, cảm thấy bản thân có chút hô hấp không thông.

Tay gắt gao nắm lấy thành bồn tắm, ra sức hô to:" cứu... cứu mạng!"

Cô dùng hết sức lực để cầu cứu nhưng âm thanh khi ra khỏi cổ họng thì lại rất bé.

Chống tay lên bồn tắm muốn đứng lên.

Nhưng vừa mới đứng lên trái tim đột nhiên quặn đau, hai chân không đứng vững khuỵu xuống khiến cô va đầu vào bồn tắm.

Dưới lầu, Lâm Căn Ngôn vừa mới về nhà, đang ở trong phòng chuẩn bị tắm rửa, vừa cởi áo sơ mi thì nghe thấy trên lầu có tiếng động, giống như có thứ gì va phải bồn tắm.

Anh cởi cúc áo sơ mi bên tay phải,hướng đầu lên trần nhà nhìn thoáng qua.

Vài giây sau không biết nghĩ tới cái gì khuôn mặt đen lại, lao ra khỏi nhà tắm.

Ra khỏi phòng ngủ trực tiếp chạy lên lầu 3, trong đầu tức khắc nhớ đến lần trước Chu Kỳ có nói với anh:" Giản Vi bệnh tim có thể phát tác bất cứ lúc nào, em phải chú ý".

Anh sắc mặt nghiêm trọng, chạy đến phòng cô ra sức gõ cửa:" Giản Vi! Giản Vi cô ở đâu? Giản Vi".

Giản Vi trong phòng tắm nghe thấy tiếng của Lâm Cận Ngôn ra sức kêu cứu: "cứu... cứu mạng...".

Nhưng âm thanh quá bé, Lâm Cận Ngôn ở bên ngoài căn bản là không nghe thấy.

Bên trong không một tiếng động, Lâm Cận Ngôn sốt ruột, kêu lớn: "Giản Vi cô còn không trả lời tôi liền xông vào!"

Ngay sau đó chưa đầy hai giây liền muốn đẩy cửa tiến vào.

Nhưng mà cửa lại bị khóa trong, Lâm Cận Ngôn sắc mặt trầm xuống thăm mắng một câu, sau đó đập cửa đi vào.

Trong phòng không có người nhưng nhà tắm sáng đèn.

Lâm Cận Ngôn đi qua gõ cửa: "Giản Vi, cô đang ở đâu trả lời tôi một tiếng, bằng không tôi liền đi vào."

Bên trong truyền đến tiếng đập nước.

Lâm Cận Ngôn mày nhíu chặt, không do dự, một tay mở cửa.

Giản Vi cả người trần trụi nằm trong bồn tắm, gương mặt trắng bệch.

Lâm Cận Ngôn thấy cảnh tượng trước mắt bèn lùi lại phía cửa, hô hấp có chút dồn dập.

Ngừng lại vài giây, hướng về phía giường, lấy chăn hướng phòng tắm mà đi tới.

Đem Giản Vi từ trong bồn tắm ra ngoài lấy chăn bao bọc lấy thân thể cô bước nhanh ra khỏi phòng tắm.

Sau đó liền đem Giản Vi đặt lên giường, vội hỏi: "thuốc đâu?"

Giản Vi chỉ lên bàn học: "trong...cặp sách."

Lâm Cận Ngôn buowcs nhanh đến chỗ bàn học, đem toàn bộ sách vở để ra ngoài cuối cùng cũng tìm thấy thuốc, lập tức đi đến chỗ cô.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng lướt qua để đọc cách sử dụng, rồi lấy thuốc ra đưa cho cô.

Đi đến kệ trên đầu giường lấy cốc nước đưa đến cho cô.

Giản Vi ngửa đầu uống hết ly nước đem thuốc nuốt xuống.

Nằm ở trên giường nhắm mắt hồi lâu mới thấy cơn đau dịu đi đôi chút, hô hấp trở lại bình thường.

Lâm Cận Ngôn ngồi ở mép giường, mặt mày đen kịt.

Thấy sắc mặt cô có vẻ đỡ hơn đôi chút, mới lên tiếng: "không uống thuốc đều đặn sao?"

Giản Vi gạt đầu, nhỏ giọng nói: "tôi đã lâu không còn thấy đau, cho nên..."

"Cô ngày nào đó mà chết thì chính là bởi sự ngu ngốc của mình hại chết" Lâm Cận Ngôn nhin không được mắng cô một câu.

GiảnVi cắn cắn môi không biết đáp lại thế nào.

Lâm Cận Ngôn mặt mày tức giận nhìn cô một cái, ngay sau đó bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

Cửa phòng "rầm" một tiếng từ bên ngoài đóng lại.

Giản Vi nằm trên giường ôm ngực, cảm thấy có chút sợ hãi.

Vừa rồi nếu như không có Lâm Cận Ngôn thì cô đã chết trong đấy rồi.

Đêm nay Giản Vi nằm trên giường cả một đêm sợ hãi ngủ không yên giấc.

Cứ tưởng rằng cuối tuần có thể ngủ nhiều một chút, nhưng chỉ đến 6h đã rời giường.

Làm vệ sinh cá nhân xong liền xuống dưới lầu làm bữa sáng.

Cháo đậu đỏ ăn cùng với mận tàu.

Làm xong bữa sáng, mang ra nhà ăn, định lên lầu kêu Lâm Cận Ngôn.

Mới vừa đi đến phòng khách đã thấy Lâm Cận Ngôn từ trên lầu đi xuống.

Giản Vi cười giọng nói: "tôi đi lên lầu kêu anh xuống ăn sáng."

Lâm Cận Ngôn đi đến bàn trà uống nước, mới liếc mắt nhìn Giản Vi một cái, thuận miệng hỏi: "có việc?"

Giản Vi vội gật đầu: "kêu anh xuống ăn sáng."

Lâm Cận Ngôn ừ một tiếng, đặt ly xuống bàn, hướng nhà ăn mà đi tới.

Giản Vi vội vàng theo sau, đặc biệt múc cho hắn một chén cháo, tươi cười mà đưa tới trước mặt anh: "anh nếm thử xem, không ngon như dì Lan nấu nhưng có thể tạm chấp nhận được".

Lâm Cận Ngôn liếc mắt nhìn cô không nói gì.

Anh cúi đầu uống cháo, Giản Vi ngồi đối diện có chút lo lắng, qua một lát lấy lòng hướng tới Lâm Cận Ngôn mà cười nói: "sự việc ngày hôm qua thật cảm ơn anh."

Lâm Cận Ngôn không đáp, cố tình chăm chú ăn.

Giản Vi cắn môi, rồi rầm một lát, vẫn là nhìn không được nhỏ giọng hỏi một câu: "cái kia... đêm qua, anh... thấy sao?"

Lâm Cận Ngôn ngừng lại hai giây sau đó mới hỏi cô: "thấy cái gì?"

Giản Vi mặt có chút nóng, ấp úng: "chính là... tôi...".

"ừ" nói chưa dứt lời, Lâm Cận Ngôn liền ừ một tiếng.

Giản Vi ngẩn ra, bỗng dưng mở to hai mắt.

Người này... không thể nói là không thấy sao?!

Đang mãi nghĩ ngợi, Lâm Cận Ngôn bỗng nhiên bổ sung thêm một câu: "học sinh tiểu học đáng người không có gì đẹp!".

Giản Vi tròn to đôi mắt nhìn không được nhìn xuống ngực một cái.

"Lâm Cận Ngôn anh..."

Lâm Cận Ngôn ngược mắt nhìn cô: "tôi như thế nào?"

Giản Vi mặt đỏ bừng vừa tức giận vừa, vừa xấu hổ không biết thế nào phản bác lại. Cuối cùng tức giận buông miệng nói: "không ăn nữa"

Nói xong liền đứng lên, thờ phỉ phỉ chạy ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn nhìn bóng dáng của cô, khóe miệng hơi cong, vô thức hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Giản Vi chạy về phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Cúi đầu kéo cổ áo nhìn vào bên trong, đầy mặt buồn bực, nhìn không được nhỏ giọng: "thật sự nhỏ như vậy sao?".

Nghĩ đến lời Lâm Cận Ngôn nói lúc nãy, Giản Vi lại mếu mào thờ phỉ phỉ mắng một câu: "đúng là đồ lưu manh!"

Tuy là cuối tuần nhưng cô cũng không được nghỉ ngơi cả ngày đều ở trong phòng học bài.

Mặc dù đã đi học được một tuần nhưng cảm thấy bản thân vẫn còn nhiều thiếu sót.

Bản thân vốn là người không thông minh, nên tự học không thể tránh khỏi khó khăn, đặc biệt là toán, cấp 3 môn toán đúng thật là khó nhằn. Cô nghỉ học cũng đã lâu nên có một số bài tập không biết phải làm thế nào. Cô cứ ngồi vào bàn học là quên mất thời gian.

Dưới lầu, Lâm Cận Ngôn cũng khó có được ngày cuối tuần ở nhà nghỉ ngơi, ôm máy tính ngồi dưới sô pha xử lý mấy văn kiện. Giữa trưa 12 giờ, bụng đói, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, vô thức mà hô lên một tiếng:" đi Lan com đã chuẩn bị xong chưa?"

Hỏi xong không có tiếng trả lời, ngừng lại mắt hai giây mới chợt nhớ ra đi Lan xin nghỉ phép được một thời gian rồi.

Lâm Cận Ngôn nhú mày, gấp máy tính lại, từ trên sô pha đứng dậy hướng phòng bếp mà đi tới.

Tới phòng bếp kéo tủ lạnh nhìn thoáng qua.

Trong tủ lạnh đồ ăn rất nhiều nhưng anh chỉ tùy ý lấy đại hai món.

Đi Lan đã chuẩn bị rất nhiều sủi cảo ướp lạnh, anh kéo ngăn chứa sủi cảo ra nhìn vào cảm giác thật sự không muốn ăn.

Suy nghĩ một lát liền đi lên lầu.

Trên lầu Giản Vi đang giải một bài toán khó, đau đầu cả buổi nhưng vẫn chưa tìm ra hướng giải.

Đang lúc buồn bực liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô sững sốt nhìn ra phía cửa phòng.

Liền nghe thấy tiếng Lâm Cận Ngôn gọi mình:" Giản Vi mở cửa một lát".

Giản Vi không khỏi sững sốt, anh vậy mà vẫn còn ở nhà.

Ngày thường thời gian Lâm Cận Ngôn ở nhà rất ít, cô còn cho rằng anh đã đi ra ngoài.

Buông bút, từ trên ghế đứng lên ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Lâm Cận Ngôn một thân cao lớn đang đợi ở bên ngoài.

Trong nhà có máy sưởi nên anh chỉ mặc một chiếc áo thun màu trắng và quần dài màu đen, hai tay đút trong túi quần, đứng ở ngoài cửa phòng cô. Trông anh lúc này có vài nét lười nhác khác xa hoàn toàn với một Lâm Cận Ngôn một thân Tây trang đen lạnh lùng kia.

Giản Vi nhìn anh, ấp úng hỏi:" có... có chuyện gì sao?"

Lâm Cận Ngôn đôi mắt khẽ nâng nhìn cô hỏi:" thật là biết sao?"

Giản Vi:"....."

"Tôi thấy hơi đói bụng, cô nấu cái gì đó cho tôi ăn đi"

Giản Vi:"....."

Vừa nói cô có dáng người học sinh tiểu học, cô vẫn còn đang bực mình đây, lúc này đột nhiên nghe thấy Lâm Cận Ngôn kêu mình nấu com, cô nhấp nháp môi, giọng chua lè chua lét nói:" học sinh tiểu học thì làm sao biết nấu com".

Tiếng nói vừa dứt khiến cho Lâm Cận Ngôn phát sặc.

Tầm mắt hướng đến trước ngực Giản Vi mà quét mắt một cái, đôi lông mày nhú lại, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Cô bé quả thật rất dễ ý nha.

Lâm Cận Ngôn không nói lời nào ánh mắt thật sâu mà nhìn cô.

Giản Vi bị anh nhìn đến độ trong lòng phát hoảng, cuối cùng phải đầu hàng nói:" Được rồi, tôi sẽ nấu com cho anh. Nhưng anh phải giảng bài cho tôi được không?".

Lâm Cận Ngôn nhướn mày:" muốn cùng tôi nói điều kiện? Không phải lúc trước nói sẽ làm bất cứ chuyện gì báo đáp tôi sao?"

Giản Vi:"....."

Đúng ha, cô đúng là có nói qua.

Cô mấp máy môi, không nói.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái cũng không dừng lại trên người cô:" Được, cô nấu com trước đi, lát nữa tôi sẽ giúp cô".

"thật ư?" Giản Vi nghe xong, án mắt bỗng nhiên sáng ngời mà nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn.

"Ừ"

Đại thần giúp cô phụ đạo, Giản Vi cao hứng đến độ cười không khép miệng lại được, chạy ngay đến phía bàn học cầm sách lên, rồi sau đó lại chạy đến trước mặt Lâm Cận Ngôn, chỉ vào những chỗ đã khoanh tròn bằng bút đỏ nói: "Những chỗ tôi khoanh bằng bút đỏ, anh giảng cho tôi phần hình học không gian, còn có đường cong của hình nón, còn giảng cho tôi, giảng cho tôi..."

Lâm Cận Ngôn cúi đầu nhìn lướt qua, "ừ" một tiếng, nói: "cô đi nấu cơm trước, chốc nữa tôi giảng cho cô."

Giản Vi tức khắc tâm tình rất tốt, cười tủm tỉm xuống dưới lầu nấu cơm cho đại thần.

Lâm Cận Ngôn cầm sách xuống dưới lầu, nhìn những nơi có đánh dấu đỏ một chút, rồi sau đó trực tiếp ném lên bàn trà.

Trong phòng bếp, Giản Vi thuần thực vo gạo sạch sẽ, đổ vài trong nồi cơm điện, lượng nước vừa phải.

Cơm đang sôi, lại nguyên liệu nấu ăn rửa sạch sẽ.

Cô thái rau động tác thật mau, thành thạo, khoai tây thái sợi rồi được xếp lại gọn gàng.

Cha cô nghiện rượu còn ham mê cờ bạc, cô từ rất nhỏ đã phải tự chăm sóc mình, giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh cô đều làm tốt.

Chỉ trong mười phút mọi công tác chuẩn bị đều đã xong, chờ cơm chín, cô liền cao hứng từ trong bếp chạy ra,

"Lâm Cận Ngôn cơm còn chưa chín hay là anh giảng bài cho tôi trước đi..."

Giản Vi chạy ra, lời còn chưa dứt đã thấy anh ngồi trên ghế sofa đang nói chuyện điện thoại.

Anh một tay cầm điện thoại, một tay kẹp điều thuốc.

Khói thuốc theo đà đó bay lên.

Giản Vi thấy anh nói chuyện điện thoại, vội im lặng, lặng lẽ đi tới.

Lâm Cận Ngôn đang nói chuyện điện thoại với mẹ.

Đầu bên kia điện thoại, Từ Lệ tận tình khuyên bảo con trai về nhà thường xuyên, lại nghe thấy loáng thoáng có giọng nữ, bà sùng sốt, vội hỏi: "con trai, trong nhà có phụ nữ sao?"

Lâm Cận Ngôn: "không có, mẹ nghe lầm rồi"

"Haizzz, mẹ rõ ràng là nghe thấy được! Con nói thật cho mẹ biết, có phải con có bạn gái rồi hay không? con bé là cô nương nhà ai? mẹ có quen không?"

"Đều không phải" Lâm Cận Ngôn nghe đến đâu đâu, nói: "mẹ con còn có việc, cúp máy trước đây"

"Á! con từ từ đã!"

"...."

Dặn dò cẩn thận: "con nếu có bạn gái phải mang con bé về nhà, không được gạt chúng ta"

"Con biết rồi, con cúp đây" Lâm Cận Ngôn lười giải thích, nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Giản Vi đang ngồi xỏ mền bên cạnh bàn trà, đang ngẩng đầu nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn tắt điện thoại, cúi đầu liền đối mặt với cô, bốn mắt nhìn nhau.

Cô đang nhìn anh, đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh, giống đôi mắt của một chú nai con.

Lâm Cận Ngôn lần đầu tiên nhìn kỹ cô, làn da trắng đến nỗi cảm tưởng như có thể nhìn thấu, bàn tay đặt trên khuôn mặt nhỏ, mắt to tròn, sống mũi thẳng, môi anh đào hồng nhạt.

"Lâm Cận Ngôn hiện tại anh có thể giúp tôi giảng bài sao?" Giản Vi chớp chớp mắt đột nhiên mở miệng.

Lâm Cận Ngôn bỗng dưng hoàn hồn, bất động thanh sắc mà dời tầm mắt, "ừ" một tiếng mà đem mẫu thuốc ấn trên gạt tàn thuốc.

Giản Vi mừng rỡ mà ôm cuốn sách đến ngồi bên cạnh anh.

"Giấy nháp"

"Đây" Giản Vi vội vàng đem bản nháp tới cho anh, rồi đưa bút.

Lâm Cận Ngôn nhận lấy, ở trên nháp vẽ một vòng tròn:"hình bầu dục có dạng $x^2/2y=1$, cầu độ lệch vì hai điểm song song giữa quỹ đạo của phương trình, thực rõ ràng dùng điểm kém pháp, trước là hai đoạn phân biệt vì $A(x_1,y_1), B(x_2,y_2)$, điểm giữa vì $P(x,y)...$ "

Lâm Cận Ngôn thanh âm trầm thấp mà giàu từ tính, một bên giảng một bên viết trên nháp các bước giải.

Chữ viết cứng cáp hữu lực, trông thật đẹp.

Giản Vi nghe giảng chăm chú, bởi vì bản nháp đặt ở trên máy tính của Lâm Cận Ngôn, khiến cô thân trên không tự giác mà dựa trên vai anh, đôi mắt chăm chú nhìn Lâm Cận Ngôn viết phương pháp giải.

Giản Vi dựa gần đầu cơ hồ sát lại gần mặt Lâm Cận Ngôn.

Một mùi hương hoa nhài nhàn nhạt len lỏi vào trong hơi thở, tóc mái mềm mại cọ vào cằm anh có chút ngứa.

Lâm Cận Ngôn vậy mà lại có phản ứng, thân thể cứng đờ.

"Ồ, hóa ra lại là như vậy, tôi hiểu rồi!" Giản Vi nghe xong lập tức hiểu ra cao hứng thót lên.

Đột nhiên ngừng đầu:"Lâm Cận Ngôn tôi hiểu rồi! Cảm..."

Quay đầu lại, giọng nói đột nhiên im bặt.

Cô cùng Lâm Cận Ngôn cách nhau chưa đến một bàn tay, đây là lần đầu hai người gần nhau đến vậy, gần đến nỗi bản thân có thể cảm nhận được hô hấp của người trước mặt.

Giản Vi trước nay chưa từng tiếp xúc quá gần với nam sinh nào như vậy, nhất thời ngây người, hoàn toàn không có phản ứng.

Lâm Cận Ngôn có chút sùng sốt, tầm mắt đứng lại trên đôi môi anh đào của cô, yếu hèn bỗng dưng căng thẳng.

Hai người đều không có động tác gì, sau một lúc lâu Lâm Cận Ngôn mới bắt đầu hoàn hồn, thuận tay gấp sách lại đưa cho Giản Vi nói:"Để lại chốc nữa nói tiếp."

Nói xong, giọng điệu không đổi mà đen cô đẩy ra, mặt không biểu cảm từ sofa đứng dậy, một tay rút trong túi quần, sai bước đi lên lầu.

Lâm Cận Ngôn trở lại phòng, đi đến phòng tắm vặn vòi nước ra rửa tay.

Trong đầu lại vô thức hiện lên khuôn mặt của Giản Vi, đôi mắt long lanh nước, môi anh đào hồng nhạt...

Hô hấp đột nhiên căng thẳng, nhú mào, đem vòi nước đóng mạnh.

Từ trong phòng tắm đi ra, trong lòng thâm mắng: gặp quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thời điểm ăn cơm, Giản Vi đầu óc vẫn còn nghĩ tới chuyện ban nãy nếu như gần thêm chút nữa là xảy ra chuyện rồi, mặt có chút căng thẳng, buồn rầu ăn cơm, không dám ngẩng đầu cũng không dám nói chuyện.

Vừa xảy ra chuyện kia, thật sự là quá xấu hổ. May mắn là không quá gần anh, nếu mà gần quá... e là cô cả đời đều không dám đối mặt với anh.

So với cô, Lâm Cận Ngôn có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, ít nhất ngoài mặt không biểu lộ ra điểm nào khác thường, nhàn nhạt mở miệng nói:"Buổi sáng ngày mai tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện kiểm tra"

Giản Vi bỗng nhiên hoàn hồn, sùng sốt nói:"Sáng ngày mai sao?"

"Ừ"

"Tôi lần trước vừa mới kiểm tra rồi."

"Kiểm tra kỹ xàng lại một lần, sau đó xác định thời gian phẫu thuật" Lâm Cận Ngôn ngữ khí nhàn nhạt đánh gãy mọi lí do của cô.

Giản Vi nghe xong, mắt tròn tròn:" phẫu.... phẫu thuật?"

Trong giọng nói tràn đầy vẻ kinh ngạc khó có thể tin được. Lâm Cận Ngôn ngược mắt liếc nhìn cô một cái:" có vấn đề gì sao?"

Giản Vi có chút cảm thấy thẹn, thanh âm rất nhỏ:" chi phí phẫu thuật rất đắt, tôi còn..."

"tôi trả"

"....."

Lần trước Lâm Cận Ngôn giúp cô trả 30 vạn, còn giúp cô quay lại trường học, hiện tại lại giúp cô chi phí phẫu thuật, Giản Vi nhìn anh, trong lòng ề ảm, đột nhiên hốc mắt đỏ lên.

Lâm Cận Ngôn ngừng đầu, liền thấy mắt cô ánh lệ, đôi mắt đỏ khiến anh thương xót, anh trong lòng khẽ run, hỏi:" làm sao vậy?"

Giản Vi chớp chớp mắt, đem nỗi chua xót đang trào lên trong lòng ép xuống. Sau một lúc lâu có chút nghẹn ngào mở miệng:" trước đây chưa có ai đối tốt với tôi như vậy, Lâm Cận Ngôn, anh là người đầu tiên".

Cô nhìn anh trong mắt tràn đầy cảm kích.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô hỏi:" cha cô trước giờ không quan tâm cô sao?"

Giản Vi lắc đầu:" ông ấy chỉ hỏi tôi tiền, chưa bao giờ quan tâm tôi"

" Họ hàng thân thích thì sao?"

"Cha tôi ham mê cờ bạc, đầu năm đến mượn tiền chú di, họ đã sớm cùng chúng tôi đoạn tuyệt quan hệ."

Lâm Cận Ngôn trong lúc này cũng không biết nên mở lời thế nào, một lúc sau an ủi một câu:" mọi chuyện sẽ tốt thôi".

Giản Vi gật đầu:" tôi biết, cảm ơn".

Ngừng lại vài giây, bỗng nhiên nghiêm túc nói:" Lâm Cận Ngôn, tiền tôi nhất định sẽ trả cho anh."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, quét mắt nhìn cô, lạnh lùng nói một câu:" tùy cô."

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Giản Vi nhìn chằm chằm thân ảnh cao lớn của Lâm Cận Ngôn sững sờ hồi lâu.

Thu dọn sạch sẽ phòng bếp, đi ra ngoài liền thấy Lâm Cận Ngôn ngồi ở phòng khách, đang viết cái gì đó.

Nghe thấy tiếng bước chân của Giản Vi, liền nhẹ giọng gọi cô:" lại đây."

Giản Vi vội vàng chạy tới, đến nơi nhìn xuống liền thấy thứ anh đang viết này giờ chính là môn toán của cô.

Viết được vài trang, thấy Giản Vi đi tới liền viết xuống chữ cuối cùng, đem vở ghi chép đưa cho cô:" cầm đi"

Giản Vi ngập ngừng chưa nhận lấy, tò mò hỏi:" đây là cái gì vậy?"

" Trọng điểm thi đại học, hiểu được hết trọng điểm này, thì cơ bản thi đại học không thành vấn đề." Lâm Cận Ngôn đem bút máy nắp lại, tiện tay ném lên bàn trà.

Giản Vi lật xem vở ghi chép, vừa mừng vừa sợ.

Cô kích động, nhồm miệng cười, kích động ngồi bên cạnh Lâm Cận Ngôn, sùng bái mà nhìn anh:" Lâm Cận Ngôn sao anh có thể lợi hại như vậy? Anh đã tốt nghiệp nhiều năm rồi sao vẫn còn nhớ rõ như vậy?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng ngữ khí bình đạm:" không có gì, xem qua nên không quên được thôi."

Giản Vi tròn tròn đôi mắt.

Xem qua nên không quên được, còn gọi là không có gì?

Lâm Cận Ngôn giúp Giản Vi viết xong kiến thức trọng tâm, mở máy tính ra tiếp tục công việc.

Thuậ tay với hộp thuốc trên bàn trà, lấy ra một điếu, ngậm ở bên miệng.

Giản Vi ngồi trên ghế nhỏ gần bàn trà, thấy Lâm Cận Ngôn lấy thuốc lá, mắt mở to gắt gao nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn dừng động tác lại: "sao vậy?"

Giản Vi nghiêm túc nói: "đừng hút thuốc, có hại cho thân thể."

Lâm Cận Ngôn nhướn mày: "quản tôi sao?"

Anh nhìn cô, trong mắt ẩn hiện lên một tia ý cười.

Giản Vi nhìn anh trong chốc, cắn cắn môi, không biết dừng khí từ đâu, cô gơ tay đem điếu thuốc từ trên miệng anh lấy xuống.

Lâm Cận Ngôn ngây ngẩn cả người, nhìn bàn tay nhỏ bé vừa từ trên miệng anh, ánh mắt đột nhiên đen đi vài phần, hô hấp căng thẳng.

Mãi đến khi thấy Giản Vi đem điếu thuốc vứt vào trong thùng rác, anh mới bất động thanh sắc dời tầm mắt đi chỗ khác, một lúc lâu sau, đột nhiên mở miệng: "cô lá gan rất lớn."

Dám từ trong miệng anh lấy đi, cô quả nhiên là người đầu tiên.

Giản Vi nghe được trong lòng đột nhiên nhảy dựng, quay lại nhìn xem.

Nhưng thấy anh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào máy tính, sắc mặt bình thản, bộ dáng không có lộ vẻ tức giận.

Cô khẽ thở ra một hơi, lẩm bầm một câu: "hút thuốc không tốt."

Cô nói xong, quay đầu lại tiếp tục công việc của mình.

Cô quay đầu lại nên không thấy phía sau Lâm Cận Ngôn đang nhìn thân ảnh bé nhỏ trước mặt, trong mắt ẩn chứa ý cười nhàn nhạt.

Giản Vi đang làm một đề bài khó, làm nửa ngày cũng không đúng, ôm sách vở ngồi lại gần bên cạnh Lâm Cận Ngôn: "Lâm Cận Ngôn, anh giúp tôi xem đề này đi!"

Lâm Cận Ngôn dời mắt khỏi màn hình máy tính nhìn cô.

Giản Vi chỉ vào quyển sách cô vừa mang đến, chỉ vào một đề bài nói: "bài này."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, sau đó mới cầm lấy cuốn sách.

Nhìn một lúc, sau đó trực tiếp giảng cho cô.

Giản Vi ngồi ở bên cạnh nghe, khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày, nghe đến chỗ khó hiểu mày nhíu chặt, gơ tay nhéo nhéo môi.

Bàn tay đang nhéo nhéo môi kia chính là bàn tay vừa nãy đã lấy điếu thuốc từ trên miệng anh, Lâm Cận Ngôn nhìn thấy, đôi mắt đen lại, đột nhiên không giảng nữa.

Giản Vi thấy anh không nói nữa, sững sốt ngẩn đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn anh: "làm sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt dừng lại trên môi cô, yết hầu có chút khô nóng, thật lâu sau, nhàn nhạt buông một câu: "không có gì!"

Đôi mắt anh sâu thẳm một mảnh, nhìn không rõ.

"....."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cận Ngôn đưa Giản Vi tới bệnh viện kiểm tra.

Làm xong kiểm tra cũng định luôn được ngày phẫu thuật. Bởi vì trước mắt còn kì thi nên phẫu thuật sẽ được làm vào kì nghỉ đông.

Giản Vi làm xong kiểm tra, đi vệ sinh. Trong văn phòng lúc này chỉ còn hai người là Chu Kỳ và Lâm Cận Ngôn.

Chu Kỳ dựa lưng ở trên ghế, cười cười nhìn Lâm Cận Ngôn, nói: "Chú đúng thật là có tính toán, giữ cô bé đo ở lại nhà mình."

Lâm Cận Ngôn nhếch mắt: "có vấn đề gì sao?"

Chu Kỳ." đương nhiên là có rồi, trai đơn gái chiếc ở chung một nhà, thời gian lâu dần lại không xảy ra vấn đề?"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt lạnh lẽo, quét mắt nhìn người đối diện một cái, nói:"suy nghĩ linh tinh, chẳng qua chỉ là một cô bé mà thôi."

"ách..." Chu Kỳ cười một tiếng, trong mắt không quá tin tưởng, lại hỏi anh:" chú muốn cô bé ở đây bao lâu? sẽ không phải ở lại luôn chứ?"

Lâm Cận Ngôn không trả lời, hồi lâu sau mới mở miệng nói:" cô ấy không có nơi để về."

Chu Kỳ hơi nhướn mày, cũng không hề nói thêm câu nào.

Cúi đầu, viết báo cáo kiểm tra,qua một lát, đột nhiên hỏi một câu:" chú có từng ít nhiều nghĩ tới khoảng cách tuổi tác giữa mình với cô bé đó?"

Lâm Cận Ngôn:"....."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lâm Cận Ngôn so với cô lớn hơn bao nhiêu tuổi?

Kỳ thật cũng không đáng là bao, tầm mười mấy tuổi.

Lâm Cận Ngôn năm nay cũng chỉ mới 27 mà thôi.

Giản Vi đi mua đồ, Lâm Cận Ngôn ngồi trong xe chờ cô trở lại, nghĩ ngợi lung tung. Về sau lại cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười. Tính cái này làm gì, Giản Vi nhỏ hơn anh vài tuổi, cùng anh làm gì có quan hệ.

Bên ngoài không biết tuyết đã rơi từ khi nào, bay đầy trong không trung rồi dừng lại trên cửa sổ xe.

Lâm Cận Ngôn ghé mắt nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó hạ cửa kính xe xuống. Gió lạnh từng đợt thổi vào nhưng lại khiến cho người ở trong xe cảm thấy thanh tĩnh.

Anh thuận tay đẩy cửa xe ra, nghiêng người bước ra ngoài.

Bên ngoài gió lớn, từng đợt từng đợt thổi tới.

Lâm Cận Ngôn thân thể lười biếng dựa ở trên cửa xe, từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc, lấy một ngậm trên miệng.

Lấy bật lửa ra, chuẩn bị bật lửa, bỗng nhớ tới chuyện ngày hôm qua.

Anh nghiện thuốc là nặng, hai năm trước công ty gặp biến cố, mỗi ngày mười sáu mười bảy tiếng đồng hồ làm việc, áp lực lớn, mỗi ngày đều hút hết một bao thuốc.

Tất cả mọi người đều đặt kì vọng lớn lên người anh kính trọng anh, duy chỉ có cô là người duy nhất ngăn cản anh hút thuốc lá. Bởi vì đối với thân thể không tốt, nên trực tiếp ngăn cản.

Đột nhiên nghĩ tới đôi mắt ngày hôm qua của cô cũng với bộ dạng nghiêm trang từ trên miệng anh đoạt lấy điếu thuốc lá, khoe miệng khê cong rồi nhanh chóng hạ xuống, nở một nụ cười.

Đơn giản nghe lời cô, lấy điếu thuốc đang ngậm trên miệng xuống, thuận tay ném tới bên cạnh thùng rác.

Khi cô ra khỏi siêu thị, tuyết đã rơi đầy đường. Cô đứng ở cửa siêu thị, nhìn bên ngoài đột nhiên có tuyết rơi, ngỡ ngàng mà sững sốt hồi lâu.

Cô chính là đi mua đồ lâu một chút, cư nhiên bên ngoài lại có tuyết rơi.

Cô một bên cảm khái thời tiết thật thần kì, một bên hướng Lâm Cận Ngôn mà đi tới.

Cô mặc một chiếc áo hồng nhạt bên trong, bên ngoài khoác một cái áo dạ bằng lông vũ, trên cô quấn một cái khăn len màu trắng, màu trắng đã bao phủ khắp mặt đất, bao trùm lên cảnh vật. Làm cho cảnh vật thật sạch sẽ.

Từng bông tuyết từ từ hạ xuống, rơi trên tóc, trên quần áo.

Làn da trắng ánh lên trên nền tuyết trắng, khuôn mặt tươi cười đi lại trong đám đông vẫn rất thu hút người khác.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô hướng chỗ mình chạy tới, thân ảnh hồng nhạt không hiểu sao trên nền tuyết trắng lại hòa hợp đến lạ kì, trong lúc nhất thời khiến anh không thể dời mắt. Anh nhìn cô, trong lòng bỗng nhiên trào lên một cảm giác khác lạ.

Tuyết rơi xuống ngày càng lớn, Giản Vi đã thấy xa xa kia Lâm Cận Ngôn đang đứng đợi mình ở bên kia đường liền rào bước nhanh mà đi tới.

Nhưng tuyết rơi xuống mặt đất làm nó trở nên trơn trượt, giày của cô đi trên tuyết lại không hề chống trượt, cô đột nhiên chạy mau, khi xuống bậc thang không để ý, đột nhiên trượt một cái.

"A!" thân thể đột nhiên mất đi trọng tâm té ngã, Giản Vi theo bản năng hét lên một tiếng, muốn đứng vững trên mặt đất, nhưng sức lực quá nhỏ, cả người trực tiếp ngã ra sau, ngã ngổ trên mặt đất.

Đau đến "ai da" một tiếng, khuôn mặt nhỏ tức khắc nhăn lại.

Ở phía đối diện, Lâm Cận Ngôn bị một màn này làm cho sợ tới mức ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Giản Vi ngã ra vài giây, ngay sau đó mới đột nhiên hoàn hồn, lòng mày nhíu lại, hướng phía đối diện mà nhanh chóng đi đến.

Giản Vi ngã đau ê ẩm cả mông, ngồi dưới đất hơn nửa ngày vẫn chưa đứng dậy. Trên đường lúc này người qua lại càng đông, cảm thấy thật mất mặt, bèn cúi đầu, trong lòng nói thầm sao lại xui xẻo như vậy.

Đôi tay chống ở trên mặt đất, chuẩn bị đứng dậy. Đột nhiên, tầm mắt xuất hiện một đôi giày da màu đen.

Cô ngẩng ra, theo bản năng ngẩng đầu.

Lâm Cận Ngôn đứng ở trước mặt cô, mặt không biểu cảm, đôi mắt thật sâu mà nhìn xuống.

Giản Vi nhìn anh, tức khắc cảm thấy mất mặt vô cùng, trong chốc lát cả khuôn mặt đều đỏ. Cúi đầu, gắt gao cắn môi.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô xấu hổ buồn bực đến đỏ cả mặt, bỗng nhiên không nhịn được cười, khóe môi hơi cong lên.

Anh ngồi xổm xuống, cổ đeo nén ý cười trong giọng nói: "còn không phải là té ngã sao, đỏ mặt cái gì?"

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô bé, mới có chút chuyện nhỏ cũng liền lập tức đỏ mặt.

Giản Vi không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu lên nhìn anh, cúi đầu cắn môi, không biết dùng khí chạy đâu mất rồi.

Lâm Cận Ngôn cũng không trêu cô nữa, nghiêm túc hỏi: "ngã có đau không?"

Anh không hỏi còn tốt, anh vừa hỏi, Giản Vi cảm thấy ủy khuất, vừa ngẩng đầu, hốc mắt liền đỏ.

Lâm Cận Ngôn bị dọa cho dựng đứng, mặt mày căng thẳng: "làm sao vậy? rất đau sao?"

Giản Vi gạt đầu, đôi mắt hồng hồng, giống như phải chịu ủy khuất rất lớn.

Lâm Cận Ngôn cũng không biết tại sao cô lại thành ra như vậy. Nhưng cái gì cũng chưa hỏi, duỗi tay bế người trước mặt lên, mắng một câu: "đi đường thôi cũng ngã, sao lại ngốc như vậy?"

Giản Vi không trả lời anh. Đầu dựa vào ngực anh, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cú ngã này thật sự không có đau, chỉ là đã rất lâu rồi chưa có ai quan tâm cô đến vậy. Từ lúc năm tuổi năm ấy, mẹ cô mất đi, cô phải sống cùng người cha cờ bạc rượu chè đã thành thói. Từ đó về sau, trong cuộc sống của cô lúc nào cũng là lời mắng chửi, chưa một lần nhận lại được sự ấm áp.

Khi mười ba tuổi, được nghỉ hè liền đi đến quán lẩu làm phục vụ. Ngày đầu tiên đi làm, không cẩn thận chạm vào nồi lẩu bị bỏng, đến bây giờ trên mu bàn tay vẫn còn vết sẹo.

Tháng đầu tiên kiếm được một ngàn tiền công, đó là lần đầu tiên trong đời cô kiếm được số tiền lớn đến vậy, thật vui vẻ biết bao, nhưng cũng lại là bắt đầu chuỗi ngày tháng u ám trong cuộc đời cô.

Cầm tiền về nhà, vừa đi vào đến cửa, cha cô liền cướp cặp sách của cô, đem số tiền lương cô vừa kiếm được lấy đi.

Cô muốn lấy về, liền bị cha cô cho cô một bạt tai khiến cô ngã nhào trên mặt đất.

"Tao một tay nuôi mày lớn. Giờ mày kiếm được tiền rồi tao lấy đi mày có ý kiến à?", ông ta cầm toàn bộ tiền của cô, hùng hùng hổ hổ mà đi ra cửa.

Từ đó về sau, mỗi tháng ông ta đều tìm cô mà đòi tiền, nếu không đưa cho ông ta, liền túm tóc cô mà đánh chửi.

Cầm tiền rượu chè bài bạc, ông ta chưa một lần hỏi cô kiểm tiền có mệt hay không, có đau hay không.

Thời gian dài, dần dần cô trở nên chết lặng. Vốn là không nơi nương tựa, cũng không còn dám hi vọng sẽ có người cho mình dựa vào. Nhưng vừa lúc này, Lâm Cận Ngôn hỏi cô có đau không, cô muốn dựa vào anh một chút, muốn thử cảm nhận được cảm giác có người quan tâm mình là như thế nào.

Lâm Cận Ngôn bế cô đến chỗ đậu xe, chuẩn bị đặt cô vào chỗ ghế phụ, bèn hỏi: "có thể ngồi được không?"

Giản Vi hít hít mũi, vội vàng lau khô nước mắt, mới ngẩng đầu lên, gật đầu nói: "có thể".

Cô rõ ràng vừa khóc, giờ lại cố nặn ra một nụ cười.

Cô cố gắng không để bản thân mình khóc trước mặt người khác.

Lâm Cận Ngôn vờ như không biết, cũng không nói ra, chỉ "ừ" một tiếng, đem cô đặt lên ghế, cài dây an toàn giúp cô, nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "có cần đi bệnh viện kiểm tra không?"

Giản Vi vội lắc đầu: "không cần, vừa lúc này có đau một chút, hiện tại đã đỡ hơn rồi."

Cô vừa nói vừa sờ sờ bụng, giấu đầu lòi đuôi mà lẩm bẩm một câu: "đau đến nỗi phát khóc."

Lâm Cận Ngôn: "....."

"Lâm Cận Ngôn, chúng ta về thôi."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng đem cửa xe đóng lại.

Màu đen của xe nổi bật trên nền tuyết trắng, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ đang lưu thông trên đường.

Cách đó không xa, dưới một gốc cây cổ thụ, một nam nhân thân hình khỏe mạnh vỗ vào vai của một thân hình trung niên gầy yếu, nói: "thấy sao? con gái ông giờ quen được người giàu có! Long ca nói cho ông trong vòng một tháng nghĩ cách tìm con gái ông lấy nốt 70 vạn nợ còn lại, không lấy được thì ông cứ ở đó mà chờ chết đi."

Người đàn ông trung niên gầy yếu kia nhìn chằm chằm vào chiếc siêu xe màu đen đang hòa vào dòng xe cộ kia, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Con nhỏ thôi tha dựa được nhà giàu mà lại không nói cho ông ta!

Đôi mắt ông ta đột nhiên sáng lên, mặt đầy hưng phấn: "yên tâm yên tâm! chỉ cần con gái tôi có tiền, vậy là tốt rồi! người nói với Long ca, ta liền tiền tới! nhất định đem tiền tới!"

Người đàn ông thân hình cường tráng liếc nhìn ông ta một lúc lâu: "vậy là tốt rồi!"

Nói xong, vẫy tay một cái, đem mấy huynh đệ phía sau đi mất.

Ông ta nhìn chằm chằm đường quốc lộ tấp nập xe qua lại, chà xát hai tay vào nhau, kích động tự nói: "Ta-Giản Đại Phú rốt cuộc cũng có được ngày này!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thời điểm giữa tháng, thời gian thi cuối kỳ đã được thông báo khắp các lớp vào tuần cuối cùng của tháng 1.

Giản Vi nhập học vào tháng mười hai, học chưa đến một tháng. Nghĩ đến sắp phải thi cuối kì, khẩn trương đến nỗi hận một ngày không thể có 48 tiếng để cô có thể đọc sách.

Đi học nghiêm túc nghe giảng, tan học đều không đi đâu, thời điểm các bạn học nghỉ ngơi, cô ngồi lại bàn để làm bài.

Tạ Nhu ngồi cùng bàn với cô, nhìn không được khuyên cô: "Vi Vi, bạn không cần phải khẩn trương như vậy đâu, chỉ là một kỳ thi cuối kì thôi mà, cứ làm hết khả năng của mình thôi."

Giản Vi đang làm một bài tập Tiếng Anh, nghe thấy bạn cùng bàn của mình nói như vậy thì lắc đầu, không ngẩng đầu nói: "không được, có rất nhiều câu mình vẫn chưa hiểu."

Tuy chỉ là xếp thứ hạng trong lớp, nhưng cô không muốn bản thân phải đội sổ. Cơ hội đi học có được không dễ, cô không thể phụ chính mình, càng không thể phụ sự giúp đỡ của Lâm Căn Ngôn được.

Tạ Nhu thờ dài nói:" Mình cảm thấy bạn quá vất vả."

Giản Vi lắc đầu:" Vẫn còn tốt hơn lúc trước rất nhiều".

Tạ Nhu không biết tiếp theo nên nói như thế nào, vỗ vỗ bả vai cô đứng dậy đi ra ngoài.

Giang Lãm từ bên ngoài đi vào, thấy Giản Vi đang vui đùa vào làm bài tập, thấy bên cạnh cô trống không, khóe miệng gợi lên một tia cười,hai tay đút trong túi quần, hướng chỗ Giản Vi mà đi tới, chân dài nên chỉ vài bước là đến nơi, ở chỗ của Tạ Nhu ngồi xuống.

Giản Vi sững sốt,ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh.

Giang Lãm lưng dựa vào vách tường, khoanh tay trước ngực, trong mắt ý cười thâm sâu nhìn Giản Vi chăm chăm.

Giang Lãm khuôn mặt tuấn tú, khi cười lên lại càng mê người.

Giản Vi bị cậu nhìn như vậy, có chút ngượng ngùng, hỏi:" cậu, cậu nhìn mình làm gì?"

Giang Lãm cười đùa mà trả lời cô:" nhìn người đẹp".

Giản Vi lần đầu tiên được khen một cách thẳng thắn như vậy, mặt nóng lên rồi tức khắc trở nên đỏ rực, nói:" cậu đừng nói bậy."

Cô đỏ mặt cúi đầu, không phản ứng trước sự trêu đùa của Giang Lãm.

Giang Lãm nhìn khuôn mặt với nước da trắng của cô vì thẹn thùng mà chuyển sang màu hồng phấn, trong mắt ý cười càng sâu. Cậu tiến lên, ở bên tai cô thấp giọng hỏi:" Giản Vi, mình đổi chỗ ngồi với Tạ Nhu được không?"

Cậu dựa gần, khi nói chuyện từng đợt hơi thở ấm áp phả vào tai Giản Vi. Cô theo bản năng hướng bên cạnh né tránh, nghiêng đầu nhìn, hỏi:" vì cái gì?"

Giang Lãm cười, nói:" mình thành tích tốt hơn Tạ Nhu, có thể giúp cậu học bỏ tức"

Giản Vi nhấp nháp môi, lắc đầu nói:" vẫn là quên chuyện ấy đi."

Giang Lãm khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt ý cười chưa giảm hỏi cô:" vì sao vậy?"

Giản Vi thành thật trả lời cậu:" mình không thích ngồi cùng bạn học nam."

Giang Lãm sững sốt, ngay sau đó bỗng nhiên bật cười, xoa nhẹ đầu cô,khoé mắt đuôi lông mày đều là ý cười, " Giản Vi, dù cậu muốn hay không đều rất đơn thuần."

Giản Vi sờ sờ tóc, nhúu mày né tránh:" cậu đừng chạm vào mình."

Giang Lãm cười thành tiếng:" được được được, không chạm vào cậu."

Cậu cười rồi đứng lên, cúi người nói nhỏ vào tai Giản Vi:" GiảnVi, mình chờ cậu."

Giản Vi mặt hơi đỏ, vui đùa có gắng làm bài tập.

Giang Lãm trở lại chỗ ngồi của mình, bạn cùng bàn của cậu cười hi hi nhìn về phía Giản Vi:" Anh Lãm, Giản Vi không thích anh rồi."

Giang Lãm cười:" gấp cái gì, cứ từ từ thôi."

"aizz, mình làm đầu thấy cậu nhẩn nại với một cô gái như vậy."

Giang Lãm cắn cắn đầu bút ở trong miệng, đôi mắt lại nhìn chăm chăm về phía cô, sau một lúc lâu, cười nói:" thích mất rồi."

Một tháng trôi qua, kỳ thi cuối kì đúng hạn lại đến.

Trong ba ngày này, mọi người cảm thấy vô cùng căng thẳng. Quan trọng nhất chính là đề bài lần này vô cùng khó, thi xong cảm xúc mọi người đều hạ xuống.

Cuối cùng cũng làm xong một bài thi, mọi người quay lại phòng học chờ.

Tạ Nhu về mặt chán nản quay trở lại phòng học, hỏi Giản Vi, " Vi Vi, bài thi cậu làm thế nào?"

Giản Vi lắc đầu:" mình cũng không biết!"

Trước hôm thi ba ngày, Lâm Căn Ngôn đã giúp cô ôn lại những phần trọng điểm, cô dựa theo đó mà tập trung ôn vào những phần trọng tâm mà anh nói, bài thi nội dung lại đúng với trọng điểm mà anh nói cho cô. Cô làm bài có thể nói là thuận lợi, nhưng không biết bản thân mình có làm đúng hay không.

Nhưng mặc kệ kết quả thế nào, thi cũng đã xong rồi, nhớ lại cũng chẳng thay đổi được gì.

Chỉ trong chốc lát, chủ nhiệm lớp đã tới phòng học, nói về bài thi vừa rồi.

Các bạn học một ít nghe giảng, còn một ít lặng lẽ thu dọn sách vở. Giản Vi nhàm chán, lấy bút vẽ lung tung trên vở.

Giang Lãm đang nghiêm túc viết cái gì đó, cậu bạn ngồi cùng bàn không nén nổi tò mò ghé đầu qua xem.

" mẹ nó, Giang Lãm xem như cậu giỏi", Tiết Hạo vừa thấy thứ Giang Lãm vừa viết, sợ tới mức tròn mắt đều rơi xuống, lôi kéo cánh tay Giang Lãm hết sức khiếp sợ:" anh trai à, giờ đâu còn là năm đầu mà nổi hứng viết thư tình."

Giang Lãm lấy tay cậu ta ra, trừng mắt liếc cậu ta một cái, nhỏ giọng mắng:" cậu thì biết cái gì."

Tiết Hạo cười đến không ngừng được," là là là, tôi không hiểu được cậu."

Giang Lãm một chân đá vào đầu gối của cậu ta:" cười cái rắm."

Tiết Hạo cười đến đau cả bụng, nghiêng người hướng chỗ ngồi của Giản Vi liếc mắt một cái, trong lòng hết sức cảm khái: đúng là sức mạnh của tình yêu!!!

Giáo viên nói xong, sau đó liền thông báo thời gian khai giảng của năm học sau, rồi cuộc cũng nói đến trọng điểm: tiết học kết thúc tại đây, chúc cả lớp nghỉ đông vui vẻ.

Phòng học lập tức sôi trào lên, các bạn học nóng lòng muốn về nhà liền mau chóng khoác cặp sách hướng cửa lớp mà phi tới.

Giản Vi cũng thu dọn xong cặp sách của mình, đi đến nhà vệ sinh.

Giang Lãm đưa bức thư vừa viết cho Tạ Như" để vào chỗ cặp sách của Giản Vi."

Tạ Như ánh mắt ái muội:" chắc chắn, bạn Giang Lãm này, bạn định viết cái gì đây?"

Giang Lãm cũng không che dấu, cười nói:" thư tình."

Tạ Như bật cười, đưa tay cầm lấy, không nhìn trực tiếp nhét vào trong cặp sách của Giản Vi.

Tan học, Tạ Như và Giản Vi cùng nhau ra về.

Hai người vừa đi vừa nói cười.

Tạ Như hỏi:" Vi Vi, kì nghỉ đông sắp tới có dự định gì không?"

" Học bài thôi, mình học chậm hơn các bạn nên có đôi chỗ khó khăn."

Tạ Như thờ dãi nói:" cậu cũng là quá yêu học tập đi."

Từ trong trường học ra đến ngoài cổng, Giản Vi cùng Tạ Như đang chuẩn bị lên xe buýt, đột nhiên có người phía sau chụp bả vai cô giữ lại.

Cô quay đầu lại, khuôn mặt quen thuộc nhưng khiến cô khiếp sợ hiện ra trước mắt. Cô theo bản năng mà lùi ra sau một bước:" cha.....cha....."

Bên ngoài trường học trước một cây đại thụ.

Giản Vi siết chặt nắm tay mà nhìn người trước mặt.

Giản Đại Phú hai tay chà vào nhau, ánh mắt tham lam tươi cười:" Vi Vi à, cha nghe nói con tìm được bạn trai rất có tiền, Long ca kia ngày nào cũng cho người tìm cha đòi nợ, con xem cha cũng đường rồi mới đến tìm con."

Giản Vi nghe vậy kinh hãi, mặt trắng bệch:" cha, cha nói cái gì vậy?"

Giản Đại Phú thấy Giản Vi giả ngu, sắc mặt liền đổi, lập tức chửi ầm lên:" mày đừng có mà nói dối tao! Lần trước tao đã nhìn thấy mày được một thằng đàn ông Tây trang chỉnh tề ôm lên một chiếc siêu xe! chẳng lẽ không phải là bạn trai mày sao?"

Giản Vi nhú mi:" ông đừng có ăn nói hàm hồ, đây không phải là bạn trai của tôi."

"Mày nói dối! Long ca đã nói với tao là mày được một người đàn ông trả giúp 30 vạn rồi, mày nói xem không phải bạn trai, nó có điên mới đi giúp mày!", Giản Đại Phú ánh mắt hung ác, hận không thể cho cô một trận, "mày đúng là loại ăn cây táo, rào cây sung! Tao nuôi mày lớn như vậy, giờ tìm mày muốn mày mượn bạn trai mày chút tiền? Dù sao nó cũng giàu như vậy, cho mày mấy chục vạn có đáng là bao!"

"ông đừng có nói bậy, anh ấy không phải bạn trai tôi! Hơn nữa anh ấy đã giúp ông trả 30 vạn, ông có thể đừng vô lễ si như thế được không!", Giản Vi không không chế được mà rống lên, mắt đỏ bừng, nước mắt trực trào rơi xuống.

Cô không biết tại sao trên đời này lại có người vô sỉ như vậy, coi lòng tốt của người khác là lẽ đương nhiên. Tại sao loại người này lại cùng cô có quan hệ huyết thống.

Giản Đại Phú thấy cô là lại muốn mắng chửi, đột nhiên túm chặt lấy cánh tay cô:"con nha đầu này! mày còn dám cùng ông tranh luận, mày có tin hay không tao đánh chết mày."

Giản Vi nín chặt môi, đôi mắt hung hăng mà nhìn ông ta.

Giản Đại Phú thấy Giản Vi im lặng không nói, cho rằng là cô đang sợ hãi, hừ mạnh một tiếng, đem nàng hất mạnh ra:"mày mau chóng chuẩn bị tiền, mấy ngày sau tao đến tìm mày để lấy."

Nói xong liền xoay người gọi xe taxi, lên xe, còn giơ giọng cảnh cáo cô một câu:"nhớ kỹ! thời hạn là một tuần, tuần sau tao đến tìm mày lấy tiền."

Giản Đại Phú đã đi lâu rồi nhưng Giản Vi vẫn đứng đó ngơ ngẩn cả người, hai mắt đỏ đến nỗi tưởng như sắp khóc đến nơi. Cô xoay người, đối mặt với thân cây, cắn chặt môi, lấy tay che mắt mà khóc để không phát ra tiếng.

Cô họng đau như có lửa đốt, trong lòng không ngừng tự hỏi: bản thân phải làm thế nào mới thoát khỏi người cha đó đây.

Vi cái gì mà luôn đeo bám, không chịu buông tha cô?

- - - - -

5h rưỡi chiều, Lâm Cẩm Ngôn vừa từ trong phòng họp đi ra, thư kí bên cạnh anh đang không ngừng báo cáo lịch trình buổi tối.

"Lâm tổng, tối nay ngài có hai bữa tiệc, một cái lúc 7 giờ,còn cái kia sẽ bắt đầu lúc 10 giờ. 7 giờ là tập đoàn thân thiết với chúng ta của Chu tổng, 10 giờ là xí nghiệp của Dương tổng."

"Hôm nay là ngày mấy?"

"thưa ngài, hôm nay là ngày 29."

Lâm Cẩm Ngôn đưa tay nhìn đồng hồ đã là 6 giờ rồi.

Ngày 29, hình như hôm nay Giản Vi được nghỉ.

Anh suy nghĩ một lúc rồi phân phó với thư kí:"đem lịch trình tối nay toàn bộ hủy bỏ."

Mạnh Dao sùng sốt:"Toàn bộ hủy bỏ sao? chẳng phải lâu nay ngài luôn muốn thúc đẩy hợp tác với xí nghiệp của Dương tổng hay sao?"

"ừ, toàn bộ lịch trình hôm nay đẩy xuống thứ tư tuần sau."

"được, tôi liền đi sắp xếp ngay."

Từ trên lầu đi xuống, cửa thang máy vừa mở ra, bên ngoài là một mảng huyên náo ồn ào.

Thừa dịp tổng giám đốc đi họp, mọi người hiếm khi mới có dịp thả lỏng, nói đủ loại chuyện phiếm, bàn xem nên ăn cái gì, mua hàng chuyển phát nhanh ra sao.

Mấy cô gái ở bộ phận hành chính đang túm lại ở một chỗ đem giày mới mua ra, bàn tán rôm rả.

"màu tím này là Huyền Huyền, màu trắng là Hạ Hạ..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ áp bức xuất hiện ở trước mặt,một cô gái cả người cứng đờ, theo bản năng mà ngẩng đầu lên.

Lâm Cẩm Ngôn khuôn mặt sa sầm đang đứng trước mặt họ.

Mấy cô gái đó sợ tới mức sắc mặt trắng bệch,lấp bắp:"tổng... tổng giám đốc Lâm..."

Một bên hoang mang chuẩn bị phi tang chứng cứ.

"đừng cất vội"

Lâm Cận Ngôn đột nhiên mở miệng, làm mấy người họ sợ tới mức bả vai run lên, tất cả đều dừng động tác, trong đầu như đắm chìm trong cơn bão!

Lâm Cận Ngôn quản lý nhân viên vô cùng nghiêm khắc, kiên quyết không cho nhân viên đi làm còn có thời gian rảnh rỗi để buôn chuyện.

Mấy người họ trong thời gian làm việc lại dám tự ý rời khỏi vị trí sợ không thoát khỏi tội chết.

Nhưng mà khi họ vừa chuẩn bị tâm lý để nhận sự trừng phạt của sếp, lại nghe thấy đại Boss đột nhiên mở miệng, nói: "đôi giày hồng nhạt cho tôi xem một chút."

A???

Mấy cô gái đồng thời ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn giơ tay chỉ một chút.

Mấy người họ vội lấy lại tinh thần, vội vàng đem giày tới đưa cho Lâm Cận Ngôn: "tổng... tổng giám đốc...."

Lâm Cận Ngôn nhận lấy, nhìn xuống cỡ giày.

Nếu như anh nhìn không nhầm thì Giản Vi cũng đi giày cỡ 35.

Nhớ tới cô đôi giày đã cũ đến không thể cũ hơn, trời mưa liên bị ướt, Lâm Cận Ngôn vô cùng tự nhiên lấy đôi giày, hỏi: "bao nhiêu tiền, tôi mua."

Mấy cô gái bị dọa sợ đến tròn mắt, trong lúc nhất thời đều không thể nói câu nào.

Triệu Tinh lấy lại tinh thần, vội lắc đầu: "không cần, không cần trả tiền! nếu ngài thích ngài có thể cầm lấy đi!"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn một cái, lấy ví tiền từ trong túi ra, ước chừng khoảng một ngàn đưa cho Triệu Tinh hỏi: "đủ không?"

Giày mùa đông đó chỉ 600 tệ.

Triệu Tinh vội lắc đầu: "đủ rồi."

Lâm Cận Ngôn đưa tiền cho cô, rồi trực tiếp đem giày vào trong văn phòng.

Lâm Cận Ngôn vừa rời đi, đại sảnh nháy mắt sôi trào.

"trời! đại boss là đang yêu đương đó!"

"lúc còn sống mà có thể nhìn thấy đại boss yêu đương, cmn, quả thật là thần kỳ!"

"Oa! thật một lần muốn được diện kiến tổng tài phu nhân! khẳng định là rất xinh đẹp!"

"Làm sao mà cô biết?"

"Chính là ánh mắt đó, Tô đại mỹ nhân còn không để ở trong mắt, ngài ấy để ý đến, không biết đối phương phải đẹp đến mức nào."

"Cô nói rất đúng"

"....."

Ngoài sảnh bàn luận sôi nổi, trong văn phòng, Mạnh Dao không nén nổi tò mò, hỏi một câu: "Giám đốc Lâm, giày này có phải cho Giản tiểu thư đúng không?"

Lâm Cận Ngôn đang xử lý văn kiện, nghe câu hỏi cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ "ừ" một tiếng.

Mạnh Dao cười cười nói: "Lần đầu tiên thấy ngài đối với một cô gái tốt như vậy."

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, ngược mắt nhìn về phía Mạnh Dao: "rõ ràng như vậy à?"

"Đúng vậy!"

"....."

Sau khi Mạnh Dao rời khỏi, Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm đôi giày ở trên bàn, thật lâu sau mày khẽ nhíu lại.

Anh sợ mình bị điên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lâm Cận Ngôn 6 giờ tan tầm, nhưng vì trên đường kẹt xe nên 8 giờ mới về đến nhà.

Trong nhà tối đen, không có người bật đèn.

Lâm Cận Ngôn hơi hơi nhíu mày. Đã trễ thế này còn không trở về nhà?

Lái xe vào trong gara, xuống xe thuận tay lấy túi giày mua cho Giản Vi.

Lâm Cận Ngôn đem túi xách lấy ra, cúi đầu nhìn thoáng qua, ấn đường nhíu lại, hướng phía nhà đi tới.

Phòng khách tối đen, nhưng lại mở máy sưởi.

Lâm Cận Ngôn theo bản năng mở đèn.

Giản Vi ngồi trên sofa ngủ rồi, đèn sáng lên, sáng chói, theo bản năng giơ tay che lại.

Lâm Cận Ngôn thấy cô ngủ ở trên sofa, ấn đường căng thẳng, hỏi: "sao lại ngủ ở trên sofa?"

Giản Vi có chút thích ứng với ánh đèn, từ trên sofa ngồi dậy, từ trên sofa ngồi dậy trả lời anh: "tôi đang chờ anh."

Nói xong liền đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Cận Ngôn.

Thấy Lâm Cận Ngôn tay cầm túi, theo bản năng đưa tay muốn cầm giúp, hỏi: "anh mua giày à?"

Cô nhìn thoáng qua là hộp giày.

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, dừng vài giây mới nói: "cho cô."

Giản Vi nghe xong, bỗng dưng sững sốt, chỉ rằng chính mình nghe lầm, đôi mắt mở tròn, kinh ngạc hỏi: "tôi? Lâm Cận Ngôn anh nói đây là mua cho tôi sao?"

"ừ"

Nghe thấy vậy, Giản Vi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, theo bản năng đem túi giày ôm vào ngực, nhìn Lâm Cận Ngôn vui vẻ mà cười.

Lâm Cận Ngôn ngược mắt, cong khóe mắt, đầy mặt tươi cười.

Anh nhìn chăm chăm cô, lại nhìn đôi mắt sáng lấp lánh, không biết như thế nào, trong lòng lại dâng lên một chút khác lạ.

Bất động mất vài giây rồi di chuyển tầm mắt, nói: "lần trước nhìn thấy giày của cô bị ướt, mùa đông tuyết nhiều dễ bị cảm mạo."

Giản Vi nghe Lâm Cận Ngôn quan tâm đến mình, cảm động hết lời, vội nói: "cảm ơn anh Lâm Cận Ngôn, tôi sẽ chiếu cố bản thân mình thật tốt."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, đi theo bổ sung thêm một câu: "cô có bị bệnh hay không không quan trọng, nếu cô bị bệnh tôi lại phải chăm..."

Giản Vi: "....."

Lâm Cận Ngôn đi lên lầu, Giản Vi đứng ngây ngốc tại chỗ, một lúc sau mới từ từ nhìn theo bóng dáng của ai kia đang đi lên lầu.

Người này thật là, rõ ràng gây trước vừa khiến người ta cảm động, giây sau đã tung cho người khác một câu khiến họ không thể không "tầm tặc."

Ai muốn anh ta chăm sóc?????

.....

Lâm Cận Ngôn trên lầu thay đồ, đến lúc đi xuống đã thấy Giản Vi đang ở trên ghế sofa thử giày.

Anh thấy vậy, đi tới, tầm mắt liếc nhìn một cái, ngữ khí nhàn nhạt hỏi:" có vừa không?"

Giản Vi gật đầu:" vừa, vừa như in!"

Cô mang xong giày, bèn đứng lên hỏi Lâm Cận Ngôn:" đẹp không?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, duỗi tay từ trên bàn trà lấy bao thuốc.

Giản Vi bĩu môi, lẩm bẩm nói:" anh cũng chưa nhìn mà."

Lâm Cận Ngôn rút điều thuốc trong bao ra, cúi đầu liếc mắt nhìn xuống chân Giản Vi,nói:" nhìn"

Giản Vi:"....."

Anh đem thuốc ngậm ở trong miệng, duỗi tay lấy bật lửa.

Giản Vi đi tới, cầm lấy cánh tay anh, lấy bật lửa đi.

Lâm Cận Ngôn đôi mắt híp lại, nhìn về phía cô.

Giản Vi đem bật lửa bỏ vào trong túi áo mình, nhấp nhấp môi nói:" anh ít hút thuốc thôi."

Nói xong, hơi cúi người đem điều thuốc anh đang ngậm trong miệng lấy đi.

Lâm Cận Ngôn khuôn mặt sa sầm, có vài nét không vui:" đưa đây"

Giản Vi không đưa cho anh, thậm chí còn đứng trước mặt anh mà nói lí:" anh không quan tâm sức khỏe của mình cũng không sao nhưng tôi không muốn phải hút thuốc là thụ động."

Nói xong liền xoay người đem điều thuốc vứt vào trong thùng rác, sau đó đi vào trong nhà bếp.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn chằm chằm bóng dáng của Giản Vi, thật lâu sau, khóe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Cô bé muốn trả thù mình đây mà, gan cũng lớn lắm.

.....

Ăn xong bữa tối, dọn dẹp xong cũng đã 9 giờ rưỡi.

Phòng khách không có người, Giản Vi theo bản năng nhìn xung quanh trên lầu. Lâm Cận Ngôn có lẽ là đã đi về phòng rồi.

Cô vừa thi xong, khó có khi bào được thả lỏng như vậy, vì thế ngồi trên ghế xem TV.

TV đang chiếu một chương trình gameshow.

Giản Vi sợ quấy rầy Lâm Cận Ngôn nên giảm tiếng xuống thật thấp.

Lâm Cận Ngôn ở trên phòng làm việc đến tận 11 giờ mới xong.

Định xuống lầu uống nước, phát hiện phòng khách tối đèn, nhưng màn hình TV lại sáng.

Tầm mắt nhìn qua màn hình TV, chỉ liếc qua một cái, mày đã lập tức nhíu lại.

Cô bé này, hơn nửa đêm lại tắt điện để xem phim ma?

Anh đi xuống dưới lầu, đi tới chỗ cô:" Giản Vi mau dậy đi....."

"A!" Lâm Cận Ngôn chưa kịp nói hết câu đã nghe thấy tiếng hét kinh hãi của cô. Hết thôi đã đành đằng này lại còn gợn chân đá anh một cái.

Lâm Cận Ngôn căn bản cũng không nghĩ tới Giản Vi sẽ đá mình nhất thời không kịp tránh, cú đá này cứ thế mà hạ xuống giữa hai chân anh.

Lâm Cận Ngôn kêu lên một tiếng rồi ôm lấy chỗ đau.

" Giản Vi cô cmm có ý phải không?!!" Lâm Cận Ngôn đau đến cong lưng, nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng một câu.

Chưa thấy anh mắng người bao giờ, Giản Vi lạng người vài giây, bỗng nhiên hoàn hồn. Cô vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, đến chỗ chân tường bật đèn.

Đèn vừa bật lên, đã thấy Lâm Cận Ngôn ngồi trên mặt đất, đầy mặt thống khổ mà ôm hạ bộ.

Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, vội chạy tới dịu anh: "sao lại là anh?"

Lâm Cận Ngôn đen mặt nhìn cô: "không là tôi thì là quý à?"

"tôi... tôi thật cho rằng..."

Lâm Cận Ngôn mặt mày đen sì nhìn cô, Giản Vi sợ tới mức rụt cổ lại, không dám hé răng.

Trên TV vừa mới chiếu đến cảnh nữ quý như thể từ trong TV chui ra ngoài, cô chính là sợ đến độ lòng bàn tay đầy mồ hôi, lại còn có người nói chuyện, cô bị dọa sợ....

Giản Vi đỡ Lâm Cận Ngôn ngồi trên sofa.

Lâm Cận Ngôn cong thân mình, mặt mày thống khổ.

Giản Vi nhìn anh, bất tri bất giác vừa mới nhớ ra mình vừa đá vào chỗ nào, đầy mặt áy náy, nhỏ giọng hỏi: "Lâm Cận Ngôn, anh không sao chứ?"

Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, đen mặt hỏi lại: "cô thấy thế nào?"

Giản Vi ngượng ngùng sờ mũi, lại gần Lâm Cận Ngôn, quan tâm thật cẩn thận hỏi anh: "anh có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút xem có vấn đề gì không?"

"Cô im miệng lại cho tôi!" hạ bộ đau làm cho Lâm Cận Ngôn hận tới mức đem toàn bộ lời trước nay chưa từng nói hết ra.

Còn dám nói anh có vấn đề???

Giản Vi bị anh quát, sợ tới mức vội vàng buột miệng, ôm lấy hai vai ngồi ở một góc.

Qua một lát, lại nhin không được nhỏ giọng nói: "anh yên tâm đi, nếu như có xảy ra việc gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh, anh.... đừng sợ...."

Lâm Cận Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh giọng nói: "chịu trách nhiệm? cô định chịu trách nhiệm như thế nào?"

Giản Vi tròn xoe mắt, nghiêm trang mà nói: "nếu như thật sự chỗ đó của anh có vấn đề, lấy vợ mà không sinh được con, cùng lắm thì... cùng lắm thì tôi gả cho anh, mấy vấn đề đó tôi không thêm đề ý."

Lâm Cận Ngôn: "....."

"Lâm Cận Ngôn, anh...."

"Cô im miệng, tôi không cần cô bận tâm."

"....."

Cô bé này nói hai câu, mà cả hai câu đều khiến anh tức chết.

Giản Vi không dám nói tiếp nữa, im lặng đến ngồi cạnh anh.

Qua cả buổi, sắc mặt Lâm Cận Ngôn mới hơi hòa hoãn, mới bắt đầu lấy lại dũng khí hỏi anh: "anh có thấy khá hơn chút nào không?"

Lâm Cận Ngôn mặt đen kịt, nhìn cô một cái, không trả lời, đi lên lầu.

Giản Vi ngơ ngẩn ngồi ở trên sofa, mới vừa nghĩ mình đá chỗ đó của anh, mặt hơi hơi nóng lên, thập phần tự trách. Cũng không có tâm trạng nào mà xem TV nữa, tắt TV, gãi đầu mà đi lên lầu.

Lâm Cận Ngôn trở lại phòng, tiến vào phòng kiểm tra một chút, người anh em của anh vẫn không bị ảnh hưởng gì nhiều. Mặt cũng bớt đi vài phần cau có.

Từ phòng tắm đi ra, trong đầu đột nhiên nghĩ tới những lời Giản Vi vừa nói.

Nếu anh thật sự xảy ra vấn đề, cô gả cho anh?

Cứ gả không cho anh vậy sao?

Anh cũng chưa từng thấy một cô gái nào như vậy!

Hôm nay buổi tối, Lâm Cận Ngôn hai mươi mấy năm qua xuất hiện mộng xuân.

Ngày hôm sau tỉnh lại, có gì đó dính dính, anh mắt mày nhắm lại, theo bản năng sờ soạn vào trong chăn, khuôn mặt lập tức đen lại, nghĩ đến người trong mộng tối hôm qua, mặt lúc xanh lúc đỏ, trong lòng thầm mắng một câu: cmm điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lâm Cận Ngôn ngồi ở trên giường một lúc, bỏ hết cảm xúc qua một bên, lát sau mới xò dép xuống giường.

Đi vào phòng tắm tắm rửa, dòng nước ấm áp từ trên đầu dội xuống, làm cho những suy nghĩ rối loạn, hỗn độn trong đầu anh biến mất. Mười phút sau, mặc áo dài tắm ra toilet, đem khăn lông lau qua rồi tùy tiện ném lên đầu giường, thay quần áo xuống lầu, bản thân đã hoàn toàn khôi phục được bình tĩnh.

Dưới lầu, Giản Vi đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang định lên lầu gọi Lâm Cận Ngôn xuống dùng bữa, vừa mới đi được vài bước đã thấy anh từ trên lầu đi xuống.

Vừa nhìn thấy anh, liền lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua, khản trương nhìn anh, thật cẩn thận hỏi: "anh... anh chỗ kia không việc gì chứ?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, cũng không tính là sẽ trả lời cô, lập tức đi ra ngoài cửa, từ cửa cầm tờ báo của ngày hôm nay, xoay người vào phòng, ngồi trên ghế sofa.

Lâm Cận Ngôn cả người tản ra một cỗ xa cách, Giản Vi lại có chút sợ anh, không dám hỏi lại, chỉ nhỏ giọng nói một câu: "com sáng làm xong rồi..."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, lại nói: "tôi vào sau."

Giản Vi gạt đầu yên lặng xoay người, vào trong nhà ăn ăn sáng.

Trong lòng có chút lo sợ bất an, Lâm Cận Ngôn tỏ ra xa cách với cô rồi.

Giản Vi đã xử lý xong một nửa bữa sáng, Lâm Cận Ngôn mở đi vào, cô vội đứng dậy nói: "tôi giúp anh lấy cháo."

Nói xong liền chạy đến phòng bếp lấy cho anh một bát cháo, trở ra đưa cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn duỗi tay tiếp nhận, ngữ khí bình đạm mà đáp lại một câu: "cảm ơn."

Giản Vi lắc đầu, ngượng ngùng ngồi xuống.

Hai người dùng bữa, không ai nói chuyện với ai.

Giản Vi thường trộm ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, nhưng đối phương hoàn toàn không hề hay biết, một bên ăn cơm một bên cầm tờ báo kịt kịt chăm chú xem.

Giản Vi trộm ngắm rất nhiều lần, nhưng anh không hề phát hiện ra, rốt cuộc nhìn không được bèn mở miệng, nhỏ giọng nói: "Lâm Cận Ngôn có phải anh đang giận tôi không? sự việc tối ngày hôm qua không phải do tôi cố ý, anh đừng nóng giận có được không?"

Trong lời nói mang theo vài phần ý tứ lấy lòng, Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên.

Giản Vi mím môi, đôi mắt tròn xoe, khản trương nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô, trầm mặc vài giây rốt cuộc mở miệng, đáp lại: "không giận cô."

"Vậy tại sao lại không đề ý tôi?" Giản Vi lập tức hỏi.

Ngày hôm qua còn mua giày mới cho cô, ngày hôm nay vậy mà đối với cô lại lạnh nhạt, xa cách.

"....." Lâm Cận Ngôn đột nhiên không biết đáp lại như thế nào, lại không thể nào nói ra đang giữ khoảng cách với cô.

Suy nghĩ một lát mới đáp lại cô: "đang suy nghĩ công việc, không chú ý."

Giản Vi nghe xong, tức khắc tiến tới trước mặt anh, đôi mắt sáng lên: "thật vậy sao?"

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm người trước mặt trong chốc lát, sau một lúc lâu, đột nhiên nâng tay lên, búng một cái vào giữa trán cô, thấp giọng giáo

huấn." toàn suy nghĩ vớ vẩn."

Nói xong liền đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Giản Vi nhìn chăm chăm bóng dáng cao lớn của Lâm Cận Ngôn, giờ tay sờ sờ chỗ bị Lâm Cận Ngôn búng, tự nói:" đau chết đi được."

Quay đầu lại, tầm mắt vô tình dừng lại ở tờ báo trên mặt bàn.

Nghĩ tới bộ dạng nghiêm túc của anh, tò mò đem tờ báo kia cầm lên.

Xem một lúc, cuối cùng nhú nhú mày, khó hiểu lắm lắm:" buồn tẻ như vậy đối với anh ta có gì hay chứ?"

Cô bùi môi, đem tờ báo để lại chỗ cũ, thu dọn bát đĩa.

.....

Hôm nay là ngày 30 tháng một, sinh nhật của Giản Vi.

Cô đã rất nhiều năm chưa ăn sinh nhật, nên mặc dù đã mười tám tuổi, cũng hoàn toàn không để ý. Đã thành thói quen mất rồi.

Rửa xong chén bát từ phòng bếp ra tới, Lâm Cận Ngôn đang ngồi ở trên sofa, tay cầm văn kiện, nghiêm túc lật xem.

Giản Vi đi tới, ở một bên sofa an tĩnh ngồi xuống, lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

Là tin nhắn Giang Lãm gửi cho cô, hẹn ra ngoài chơi. Cô không muốn đi nên cự tuyệt.

Trả lời xong tin nhắn, nhin không được hỏi:" Lâm Cận Ngôn, anh hôm nay ở nhà sao?"

Hôm nay vừa đúng là cuối tuần, thỉnh thoảng Lâm Cận Ngôn sẽ ở nhà.

Lâm Cận Ngôn không ngẩng đầu, nhàn nhạt trả lời cô:" buổi chiều có hạng mục cần phải đàm phán, không có ở nhà."

" tôi có trở về không? nếu anh về, tôi một lát sẽ đi mua đồ ăn, chúng ta...."

" Buổi tối còn có tiệc từ thiện."

Lâm Cận Ngôn mở miệng ngắt lời, Giản Vi ngẩn ra, lời nói còn lại nghẹn ứ trong cổ họng.

Lâm Cận Ngôn ngược mắt nhìn cô hỏi:" có việc?"

Giản Vi lắc đầu, cười nói:" không, không có việc gì, tùy tiện hỏi thôi."

Cô nói xong liền quay đầu đi, nhìn về nơi khác. Tring lòng bỗng dưng có điểm mất mát, còn tưởng rằng Lâm Cận Ngôn sẽ ở nhà. Sinh nhật mười tám tuổi của cô lại phải một mình trải qua rồi.

Giản Vi ngồi ở trên sofa, Lâm Cận Ngôn tiếp tục công việc. Cô cảm thấy vô cùng nhàm chán, nhưng không có tâm trạng lên lầu học bài, mới vừa được nghỉ tưởng như đã nghỉ được hai ngày rồi. Rất nhiều lần muốn tìm Lâm Cận Ngôn nói chuyện, nhưng thấy anh rất bận, lại không dám quấy rầy. Từ sofa đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Tuyết mỗi ngày đều rơi chẳng mấy chốc cả sân viện đã phủ đầy tuyết.

Giản Vi lấy giày từ trong tủ ra, ngồi xổm xuống xỏ giày rồi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, gió lạnh thổi vào, lạnh đến nỗi khiến cô rụt bả vai lại, lúng túng mà đem cửa phòng lập tức đóng lại.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô, từ giây phút cô từ sofa đứng lên. Nhìn cô nhẹ nhàng đi ra cửa, nhìn cô khẽ khàng mở tủ giày ngồi xổm xuống xỏ giày, lại nhìn cô mở cửa bị gió lạnh thổi đến rụt cổ lại, run run rẩy rẩy mà đóng cửa phòng lại.

Không nhìn thấy mặt cô, nhưng đại khái có thể hình dung ra khuôn mặt của cô bị gió lạnh thổi cho đến cau chặt lại.

Quả nhiên, quay người lại, liền thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn dúm dỏ, mất hứng, không biết trong miệng đang lắm bầm cái gì.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, khóe miệng cong lên rất nhạt, bỗng nhiên có điểm muốn cười.

Giản Vi không phát hiện ra Lâm Cận Ngôn nhìn mình, từ cửa đi vào, liền hướng lầu mà chạy mất.

Vừa bị gió lạnh thổi, mặt cô tưởng như muốn đóng băng ngay tức khắc.

Thịch thịch chạy lên lầu, "phanh" một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Lâm Cận Ngôn ở dưới nghe, trong mắt ý cười càng sâu, lắc đầu, lại tiếp tục công việc.

Vốn tưởng rằng, Giản Vi trở về phòng sẽ không xuống nữa, nhưng không quá mười phút, lại nghe thấy tiếng bước chân.

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, quay đầu lại, đã thấy Giản Vi bọc mình kín mít từ trên lầu đi xuống.

Áo lông vũ màu hồng nhạt dài ngang đầu gối, khăn quàng cổ mũ bao tay, mang không sót một thứ gì.

Lâm Cận Ngôn tò mò, nhin không được hỏi cô một câu: "đi đâu đấy?"

Giản Vi nghe thấy giọng của Lâm Cận Ngôn, nhìn về nơi phát ra giọng nói, nhếch miệng cười: "tôi ra ngoài chơi một lát".

Nói xong liền lập tức chạy ra phía cửa thay giày ra ngoài.

Trong viện tích đầy tuyết, Giản Vi tìm một chỗ ngồi xỏm xuống, nắm một ít bắt đầu đắp người tuyết.

Kỳ thật mỗi khi có tuyết đều rất vui, có thể cùng nhau đắp người tuyết, chơi ném tuyết. Khi còn nhỏ, cũng có rất nhiều người chơi cùng cô, nhưng về sau cha thiếu nợ, thường xuyên có người tới đòi nợ. Từ đó về sau, nhà hàng xóm đều cho con cái cách xa cô một chút, lúc ấy tuổi còn nhỏ, chỉ cảm thấy mình bị cô lập có chút khó chịu, nhưng hiện tại ngẫm lại, nó lại là chuyện gì đó rất bình thường, cha mẹ nào cũng đều không muốn con của họ chơi với một người như vậy.

Bắt quả từ nhỏ đã cô độc một mình nên bây giờ tự bản thân cũng có thể tạo ra trò để tiêu khiển.

Tự mình nặn ra một người tuyết cũng rất vui, chỉ một lát sau tác phẩm của cô đã thành hình.

Giản Vi lùi ra sau hai bước, tự đánh giá tác phẩm của mình, quả thực rất vừa lòng, nhếch miệng cười cười.

Lâm Cận Ngôn đứng ở cửa phòng, khoanh tay trước ngực, thân thể lười biếng dựa vào khung cửa, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía Giản Vi.

Không có gọi, cũng không nói gì. Cứ như vậy nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, mới rút cuộc nhấc chân hướng phía cô đi tới.

"Chơi vui vậy sao?"

Giản Vi đang nặn cầu tuyết, nghe thấy giọng Lâm Cận Ngôn, ngẩn ra, ngay sau đó đột nhiên quay đầu lại.

Lâm Cận Ngôn đứng ngay sau lưng cô, hai tay đút túi quần, rũ mắt nhìn người phía dưới.

Giản Vi cong mắt cười nói: "chơi rất vui, anh cũng ra đây nặn người tuyết sao?"

Lâm Cận Ngôn: "nhìn cô chơi vui như vậy, tôi cũng muốn thử."

"....." Giản Vi liếc anh một cái, bĩu môi, quay đầu không thèm đáp lại.

Đột nhiên không khí trùng xuống, Lâm Cận Ngôn nhướn mày, cô bé tính tình rất trẻ con nha.

Đứng ở phía sau Giản Vi một lát mới nhấc chân đến bên cô ngồi xỏm xuống.

Giản Vi cho người tuyết đội mũ.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm một lát, sau đó đem tuyết ở trên mặt đất học theo cô bắt đầu nặn thành một hình cầu: "là như thế này sao?"

Giản Vi ngẩn ra vài giây, nghiêng đầu liền thấy Lâm Cận Ngôn đang cầm quả cầu tuyết.

Ngừng lại vài giây, nhin không được liền phì cười: "người tuyết thân dưới quá xấu."

Tròn khôn ra tròn, méo chẳng ra méo, hoàn toàn không ra một hình dạng gì.

Giúp Giản Vi nặn cầu tuyết lại bị ghét bỏ, Lâm Cận Ngôn đôi mắt hơi nhử lại, thấp giọng hỏi: "xấu? cô chắc chắn?"

Giản Vi ha ha cười: "thật sự là quá xấu, anh xem anh làm người tuyết đều không có hình dạng gì....A."

Giản Vi chưa nói xong, trên mặt lập tức xuất hiện khí lạnh.

Cô ghen hòng, trừng mắt nhìn người trước mặt trừng mắt.

Anh lại nganh nhiên đem cái thứ xấu xí kia ấn lên mặt cô!

Tuyết ẩn lên mặt, còn đọng lại từng hạt màu trắng.

Lâm Cận Ngôn nhìn Giản Vi mờ mắt tròn xoe, bộ dạng há to miệng, không khỏi bật cười, duỗi tay từ trong túi quần lấy di động, mở camera, hướng người trước mặt chụp liên tiếp vài tấm.

Cô ngồi xồm bên cạnh người tuyết, đôi mắt tròn xoe mở to, miệng há hốc, bộ dạng có chút ngốc nhưng lại rất đáng yêu.

Máy ảnh rảnh rác mấy tiếng, Giản Vi rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, kêu to: "Lâm Cận Ngôn anh chết với tôi!"

Cô vừa nói vừa vơ lấy nắm tuyết trên mặt đất hướng mặt Lâm Cận Ngôn mà ném tới.

Lâm Cận Ngôn theo bản năng cầm lấy tay cô, nhưng Giản Vi đâu chịu buông tha, cả người bỏ nhào về phía anh.

Lâm Cận Ngôn vốn là ngồi xồm trên mặt đất, bị Giản Vi đẩy cả người ngã đổ về phía sau.

Giản Vi trong đầu chỉ có một suy nghĩ là muốn cho anh nếm thử một ít tuyết trên mặt là như thế nào, còn lại như nào không rành để suy xét, cô lấy hai tay đẩy tuyết hướng người Lâm Cận Ngôn mà nhào tới.

Lâm Cận Ngôn theo bản năng né về một bên, tưởng có thể đứng lên, nhưng cô nhanh quá, trực tiếp bỏ nhào đến, hai người đè lên nhau.

Giản Vi mau chóng tấn công mặt của Lâm Cận Ngôn. Tuyết lạnh thấu xương khiến anh phải kêu lên một tiếng, phản xạ có điều kiện mà bắt lấy tay cô.

Giản Vi ngồi dậy vui vẻ cười to, đôi mắt cong lên, vui sướng khi người khác gặp họa, nói: "ai bảo anh gây sự trước. thế nào, lạnh không lạnh không?"

Giản Vi chỉ lo "trả thù" ai kia căn bản không để ý đến tình huống lúc này như thế nào.

Cô đang ngồi ở trên hông anh, đầy mặt hưng phấn.

Mông cô đang ở trên bụng nhỏ của anh, chỉ cần dịch xuống một chút là đến chỗ đó.

Lâm Cận Ngôn từ trước đến nay căn bản chưa bao giờ cùng cô gái nào thân mật quá đến vậy, chau mày, hô hấp thô nặng vài phần: "đi xuống!"

"A?" Giản Vi trong lòng đang mãi vui sướng vì trả được thù, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Lâm Cận Ngôn thấy Giản Vi vẻ mặt mờ mịt, sắc mặt đen kịt, nghiêng rằng nghiêng lợi mà phun ra mấy chữ: "cô xem cô đang ngồi ở chỗ nào. Giản Vi có phải cô muốn chết hay không?"

Giản Vi sững sốt, ngơ ngẩn nhìn anh chằm chằm.

Sau một lúc lâu, theo bản năng nhìn xuống phía dưới, sau đó đột nhiên bất chợt phát hiện ra chính mình đang ngồi trên người Lâm Cận Ngôn.

Vừa lúc này chỉ lo trả thù anh, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy. Giờ phút này, cả người như có luồng điện chạy qua, từ phía Lâm Cận Ngôn bắn tới.

Giản Vi đứng dậy trong nháy mắt, Lâm Cận Ngôn cũng ngồi bật dậy.

Nhưng mà trên mặt đất đều là tuyết, thật trơn. Giản Vi vừa mới đứng dậy, dưới chân không biết giẫm phải cái gì, đột nhiên trượt một cái, không kịp không chệch, cả người lăn nửa đem Lâm Cận Ngôn đè xuống dưới thân, lần này nghiêm trọng hơn lần trước cô vậy mà lại hôn anh.

Chưa kịp hét lên thì môi cô đã phủ lên môi anh.

Đôi môi dán chặt vào nhau, hai người kinh hãi mà mở to mắt nhìn, trong lúc nhất thời mọi thứ như ngừng lại, tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, Giản Vi bỗng nhiên hoàn hồn, giống như chịu một cái gì đó vô cùng khiếp sợ, hoang mang từ trên người Lâm Cận Ngôn lồm cồm bò dậy, đôi mắt hoàn toàn không dám hướng lên người anh, lập tức bỏ chạy.

Nào ngờ đầu tuyết quá trơn, trên đường chạy trốn lại một lần nữa bị ngã ngồi trên mặt đất. Cô "ai da" một tiếng, không màng đau đớn, hoảng hốt từ trên mặt đất bò dậy, che mông lại tiếp tục chạy trốn.

Giống như một chú thỏ con đang chạy trời chết.

Lâm Cận Ngôn cũng sững sờ mất nửa ngày, nhìn bóng dáng cô bỏ chạy, nhìn cô té ngã lại tiếp tục che mông bỏ trốn, anh vẫn không lên tiếng, mãi đến khi cửa nhà đóng lại, mới hồi phục lại tinh thần.

Từ trên mặt đất đứng lên, nhất thời không biết phải làm sao. Vô thức liếm môi dưới, xúc cảm mềm mại vô thức còn đọng trên môi.

Anh tại chỗ trở mặt vài giây, mới đột nhiên nâng tay lên, đầu đầu mà ấn xuống ấn đường.

Ách, phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Giản Vi thực sự mất mặt đến điên rồi, toàn bộ buổi sáng đều ở lì trong phòng không dám ra ngoài. Chốc chốc lại vùi mặt vào trong chăn ảo não, lại đến chỗ bàn học để cố dời đi sự chú ý, nhưng từng sự việc cứ tái diễn đi tái diễn lại ở trong đầu, hương vị của Lâm Cận Ngôn vẫn còn ở trên môi không thể nào mà xóa đi được.

Cứ nghĩ đến việc mình cùng Lâm Cận Ngôn môi dán môi, trái tim không ngừng đập liên hồi.

Giản Vi vì cảm thấy mất mặt nên cũng không ra khỏi phòng nửa bước, cũng không xuống lầu làm bữa trưa.

Giữa trưa 12 giờ, Lâm Cận Ngôn đói bụng, xuống phòng bếp mở tủ lạnh nhìn lướt qua, chỉ có sủi cái là có thể đơn giản chế biến là ăn được. Nhưng gần đây thường thức tay nghề của Giản Vi thành quen, nhứ hạ mi, sau đó bày ra biểu tình ghét bỏ mà đem cửa tủ lạnh đóng lại, xoay người ra khỏi phòng bếp, đi lên lầu.

Trên lầu, Giản Vi đang cố gắng làm bài tập để dời đi lực chú ý của mình, thò điểm có tiếng gõ cửa, sợ tới mức cả người run run, mặt mũi trắng bệch.

Ôi mẹ ơi, phải làm sao bây giờ? Không phải lên đây tìm cô bất chấp trách nhiệm đấy chứ?

Cô ở trên ghế lo lắng đến độ hô hấp dồn dập, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lâm Cận Ngôn đợi trong chốc lát, không chờ đến khi Giản Vi ra mở cửa, thật nhẫn nại mà gõ cửa một lần nữa.

Giản Vi vẫn không nhúc nhích, trong phòng tĩnh lặng không có bất cứ một thanh âm nào, Lâm Cận Ngôn lại tưởng cô ngủ rồi.

Lâm Cận Ngôn đứng ở bên ngoài, hai tay đút trong túi quần, lưng lười biếng mà dựa vào vách tường, hơi rũ mắt, miệng cong lên ý cười nhàn nhạt.

Cô bé ngại rồi.

Trầm mặc một lát, lại gõ cửa, giọng nói mang theo vài phần ý cười: "đừng trốn, tôi đói bụng rồi, ra ngoài nấu cơm cho tôi được không?"

Giản Vi dùng sức mà cắn chặt răng. Anh đói bụng thì tự đi mà nấu!

Cửa phòng vẫn như cũ đóng chặt, Lâm Cận Ngôn trong mắt ý cười càng sâu, đột nhiên nói: "Giản Vi, cô đừng trốn tránh tôi, tôi sẽ hiểu lầm đấy."

Giản Vi sùng sốt, đôi mắt nhìn chăm chăm cửa. Hiểu lầm? Anh hiểu lầm cái gì?

Đang mãi nghĩ ngợi, lại nghe thấy giọng của Lâm Cận Ngôn từ bên ngoài truyền vào, nói: "Giản Vi, cô không phải là cố ý đúng không?"

Vừa dứt lời, cửa đột nhiên từ bên trong mở ra.

Giản Vi đôi mắt mở to, cả người căng thẳng, to giọng vì chính mình cãi lại: "tôi không phải cố ý!"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô chăm chăm, trong mắt mơ hồ hiện lên ý cười: "cô chắc chắn?"

Giản Vi thực sự muốn điên, sốt ruột nói: "đương nhiên rồi! tôi đâu có cố ý đâu! tôi không có bệnh nha!"

Tiếng nói vừa dứt, trong nháy mắt làm cho sắc mặt Lâm Cận Ngôn lạnh xuống, đôi mắt đen lại, ánh mắt không vui mà nhìn Giản Vi.

Có bệnh? cô là cố ý nói anh có bệnh? có ý ghét bỏ?

Lâm Cận Ngôn bị Giản Vi làm cho tức đến độ ngực khó chịu, hung hăng trừng mắt liếc cô một cái: "xuống lầu nấu cơm!"

Nói xong, liền xoay người xuống lầu.

Giản Vi ngơ ngác trừng mắt nhìn chăm chăm bóng người vừa đi khỏi, đầy mặt hoang mang.

Người này.... như thế nào nói tức giận là liền tức giận được?

Tâm tình của đàn ông thay đổi cô cũng không muốn hiểu.

Cô trở về phòng, rửa tay xong liền xuống lầu nấu cơm.

Trong bữa ăn hai người không nói với nhau câu nào. Cơm nước xong Lâm Cận Ngôn liền lên lầu thay quần áo, sau đó đi ra cửa.

Giản Vi theo Lâm Cận Ngôn đi ra cửa, trên đường khẩn trương vô cùng, sợ anh nhìn cảnh lại nhớ đến chuyện kia, trái tim cũng theo đó mà đập liên hồi.

Nhưng cũng may Lâm Cận Ngôn cái gì cũng chưa nói, liền lên xe.

Giản Vi đứng trên nền tuyết, nhìn xe của Lâm Cận Ngôn dần biến mất khỏi tầm mắt, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Cô thở dài một hơi, xoay người vào trong nhà.

Sự việc xảy ra kia, ai cũng không nhắc lại tới nửa chữ, tựa như chưa xảy ra mà quên đi.

Lâm Cận Ngôn ban ngày có hạng mục phải đàm phán, tối đến lại có tiệc từ thiện.

Giản Vi biết anh sẽ không về sớm, hơn 7 giờ tối, cảm thấy đói bụng liền đi vào trong bếp tự tay làm chén mì trường thọ.

Tuy rằng sống những ngày tháng như vậy không lấy gì làm vui vẻ, nhưng vẫn muốn sống lâu một chút, có lẽ sau này sinh nhật của cô sẽ vui hơn chăng.

Một mình ngồi trong phòng ăn, trước mặt là chén mì trường thọ nóng hổi.

Cô chấp tay trước mặt, thành kính ước nguyện, thấp giọng nói: "hy vọng sang năm sẽ có người cùng con ăn sinh nhật."

"Chưa từng có người cùng cô sinh nhật sao?" Giản Vi vừa mới ước nguyện xong, đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Giản Vi cả người chấn động, vội mở mắt.

Lâm Cận Ngôn đang đứng trước mặt cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn người trước mặt.

Giản Vi tròn tròn đôi mắt, không tin được mà nhìn người trước mặt: "anh....anh sao đã về rồi?"

Cô tưởng bản thân mình đang hoa mắt, liền dụi liền mấy cái.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, nói: "tiệc từ thiện tối nay tôi không đi."

Lúc ra đến cửa chợt nhớ hôm nay là ngày 30 tháng 1, nếu nhớ không nhầm, lần trước Giản Vi gây tai nạn xe, anh lấy căn cước của cô trên đó viết sinh vào ngày hôm nay.

Vốn dĩ là không muốn quan tâm, nhưng nghĩ đến sinh nhật 18 tuổi, lại trải qua một mình, rất đáng thương. Đơn giản hủy lịch trình buổi tối, sớm trở về.

Giơ tay liền đem hộp bánh kem để lên bàn, nói: "ước nguyện sinh nhật phải ước với bánh kem, cô ước lại lần nữa đi."

Nói xong liền xoay người đi ra khỏi nhà ăn.

Giản Vi như người mất hồn, đôi mắt ngơ ngác mà nhìn chăm chăm bánh kem ở trên bàn, phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần.

Đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn chiếc bánh kem liền nở một nụ cười.

Ước nguyện với mì trường thọ cũng thật linh nghiệm nha.

Lâm Cận Ngôn thay quần áo xuống lầu, Giản Vi vội chạy tới hỏi anh, đôi mắt long lanh, đầy mặt tươi cười hỏi: "Anh đã ăn cơm chưa? muốn tôi làm cho anh...."

"Ăn bánh kem đi."

Bánh kem đã được Giản Vi xách đến đặt trên bàn trà.

Lâm Cận Ngôn đi qua, ngồi xuống sofa, đem hộp bánh kem trực tiếp mở ra.

Bánh kem màu trắng thật đẹp, bên trên bề mặt có dòng chữ màu đỏ.

Trong không khí đều là mùi bơ.

Giản Vi vui vẻ mà chạy tới, ngồi xổm trên mặt đất, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn đang giúp cô cắm nến.

Lâm Cận Ngôn cắm xong nến, đã thấy Giản Vi ngồi trước mặt cười đến sáng lạn.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, hỏi: "vui đến vậy sao?"

Giản Vi dùng sức gạt đầu, vui vẻ kích động mà nói: "đã rất lâu chưa có ai cùng tôi trải qua sinh nhật."

Cô cười đến híp mắt.

Lâm Cận Ngôn thật không nghĩ tới cô lại dễ dàng thỏa mãn như vậy, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm.

Giản Vi dịch người gần Lâm Cận Ngôn, ngửa đầu thật nghiêm túc nhìn anh, nói: "Lâm Cận Ngôn, ngoài mẹ tôi, chỉ có anh lag vẫn còn nhớ hôm nay là sinh nhật tôi, cảm ơn anh, tương lai nhất định sẽ báo đáp anh."

Lâm Cận Ngôn nhướn mày, trong mắt hiện lên ý cười khó mà phát hiện: "phải không? cô định báo đáp tôi thế nào?"

Giản Vi nghiêng đầu nghĩ ngợi, lắc đầu nói: "còn chưa biết được, nhưng nhất định sẽ báo đáp anh. Tuy rằng anh mặt mày hay cau có, tính tình lại bất thường, nhưng anh đối tốt với tôi như vậy, thật lòng cảm ơn anh."

Lâm Cận Ngôn giờ tay ấn xuống ấn đường, đôi mắt nhìn cô chăm chăm? muốn cười mà không cười nổi: "cô đang khen tôi hay mắng tôi vậy?"

"Khen! đương nhiên là khen!"

Lâm Cận Ngôn lấy tay che miệng, không để lộ ra là mình đang cười.

Từ trên bàn lấy bật lửa châm nến: "cô đi tắt đèn đi."

"à!" Giản Vi cao hứng đáp lời, vội vàng đi tắt đèn.

Phòng toàn bộ tối đen, chỉ còn ánh sáng mờ mờ của những ngọn nến trên bánh kem khẽ lay động.

Giản Vi chạy về lại ngồi xồm xuống, ánh lửa chiếu trên chiếc má trắng nõn một tầng sắc cam.

Lâm Cận Ngôn thấp nền xong, ngẩng đầu lên liền thấy một màn này.

Giản Vi thành kính chấp tay, ánh lửa chiếu trên mặt, cả người giống như được bao phủ bởi một tầng sắc cam.

Trên mặt là một nụ cười hạnh phúc, Lâm Cận Ngôn nhìn cô đến mất hồn.

Nến thấp xong rồi Giản Vi cao hứng ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn Lâm Cận Ngôn hỏi: "có thể ước được rồi sao?"

Lâm Cận Ngôn lúc này mới lấy lại tinh thần vội "ừ" một tiếng, sau đó vội vã dúi mắt đi chỗ khác.

Giản Vi lập tức quỳ trên mặt đất, chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, bốn dạng hết sức thành kính, nhẹ nhàng, trong lòng thầm ước nguyện...

Hi vọng mỗi năm đều có người cùng cô trải qua sinh nhật, hi vọng sang năm có thể đậu đại học, hi vọng bản thân sớm có thể kiếm được tiền.

Hy vọng cha cô sẽ không tìm cô nữa.

Ước xong liền mở mắt, thổi tắt nến.

Lâm Cận Ngôn bật đèn lên, trở về chỗ ngồi, thuận miệng hỏi: "cô ước gì vậy?"

Giản Vi ngẩng đầu lên, lặng lẽ bật cười, nói: "ước nguyện cho bản thân thì không thể nói, nhưng ước nguyện cho anh thì có thể."

Lâm Cận Ngôn nhướn mày, ngồi trở lại ghé sô pha: "cô còn ước cho tôi?"

Giản Vi vội gạt đầu nói: "tôi cầu mong ông trời sẽ luôn cho Lâm Cận Ngôn luôn bình an khỏe mạnh, cha mẹ không phải lo lắng sớm một chút có thể đưa lão bà về nhà."

Lâm Cận Ngôn đôi mắt gian gian nhìn cô: "như thế nào? cô hi vọng tôi kết hôn sớm một chút?"

Giản Vi mỉm cười nói: "anh cũng lớn tuổi nên kết hôn rồi."

"A, phải không? sao cô lo lắng vậy?"

Giản Vi bật cười, vội xua tay: "không phải không phải, sự thật mà."

Lâm Cận Ngôn ghé mắt liếc cô một cái, đen mặt.

Giản Vi không phát hiện phía sau có người thay đổi sắc mặt, vẫn vui vẻ cầm dao cắt bánh kem, đưa một miếng cho Lâm Cận Ngôn nói: "bánh kem thơm quá, khẳng định là ăn rất ngon."

Một bên nói, một bên lấy tay quét bơ trên bánh cho vào miệng nhắm nháp, ngọt ngào đến nỗi khiến cô phải nhoen cười.

Lâm Cận Ngôn không thích ăn đồ ngọt, ăn một miếng liền buông xuống.

Anh đứng dậy, hướng phòng bếp đi tới.

Giản Vi đang ngồi ăn bánh kem, thấy Lâm Cận Ngôn rời đi, vội hỏi: "anh đi đâu vậy?"

Lâm Cận Ngôn lạnh mặt, không đáp.

Giản Vi nhíu mày, như thế nào lại thay đổi tính nết rồi?

Lâm Cận Ngôn vào trong bếp tìm đồ ăn, không tìm được, thấy chén mì vẫn còn hơi nóng ở trên mặt bàn, liền lấy đũa ăn một miếng.

Hương vị cũng không đến nỗi tệ lắm.

Ăn đến miếng thứ hai, đã thấy Giản Vi đứng ở cửa, tròn xoe mắt nhìn: "cái kia... tôi ăn qua rồi..."

Lâm Cận Ngôn sững sốt ngược mắt nhìn về phía cô.

Giản Vi nhìn Lâm Cận Ngôn đang dùng đôi đũa mà mình dùng qua, vô thức đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "đôi đũa.... đôi đũa tôi cũng dùng qua rồi..."

Lâm Cận Ngôn: "....."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Lâm Cận Ngôn không ăn đồ ngọt, Giản Vi đem toàn bộ bánh kem giải quyết hết sạch.

Nào hiểu được vui quá hóa buồn, đến khi ăn xong miếng bánh cuối cùng dạ dày bắt đầu có phản ứng.

Bởi vì ăn quá nhiều ngọt, nên buổi tối dạ dày đau đến độ phát khóc mà ở trên giường lăn lộn.

Thực sự là đau đến không chịu nổi, run rẩy gọi điện cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn tắm rửa xong ra tới nơi, đang chuẩn bị đi ngủ, di động ở trên đầu giường đột nhiên đổ chuông.

Anh cúi đầu liếc mắt nhìn màn hình di động, bất chợt thấy tên Giản Vi.

Hơi ngẩn ra, cuối cùng lấy điện thoại di động lên.

"Làm sao vậy?" mới vừa hỏi một câu, đầu bên kia đã truyền tới một tràng kêu thống khổ của Giản Vi.

Lâm Cận Ngôn cả người chấn động, trong đầu lập tức nhớ tới lần trước bệnh tim của cô tái phát thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

Sắc mặt nháy mắt ngưng trọng tới cực điểm, cái gì cũng không rảnh lo, chạy nhanh lên lầu.

Tới phòng Giản Vi, trực tiếp mở cửa, may mắn lần này cửa phòng không khóa.

Anh đẩy mạnh cửa, cánh cửa va vào tường kêu lên một tiếng.

Giản Vi cuộn tròn ở trên giường, nghe thấy tiếng động, thống khổ mà nâng mí mắt, suy yếu ủy khuất: "Lâm Cận Ngôn, dạ dày tôi đau...."

Lâm Cận Ngôn đi đến mép giường, cầm chặt tay Giản Vi ấn đường nhíu chặt: "sao lại thế này? có phải đau tim không?"

Giản Vi lắc đầu, ôm bụng: "dạ dày, dạ dày đau.... ăn.... ăn nhiều...."

Lâm Cận Ngôn: "....."

Một giờ sau, Lâm Cận Ngôn đen mặt đi nhanh từ trong phòng cấp cứu đi ra, Giản Vi nhỏ bé chạy vội theo phía sau.

Lâm Cận Ngôn đi quá nhanh, Giản Vi không dám chạy đuổi theo, mắt thấy khoảng cách giữa mình và anh quá xa, ủy khuất mà hô lên một tiếng:" anh đợi tôi với!"

Lâm Cận Ngôn ra gần đến cửa bệnh viện, nghe thấy tiếng hô nhanh chóng đi chậm lại.

Giản Vi nhỏ bé chạy theo sau, khuôn mặt đáng thương, ôm một cánh tay mà lắc lắc:" Lâm Cận Ngôn,anh đừng nóng giận..."

Lâm Cận Ngôn rũ mắt nhìn cô, sắc mặt đen như đáy nồi.

Giản Vi biết bản thân sai, tự giác nhận lỗi:" tôi về sau không ăn nhiều như vậy, anh đừng có nóng giận.... Lâm Cận Ngôn...."

Cô nói nhẹ nhàng lại ôm rịt lấy cánh tay anh, mặt đầy đáng thương mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn mặt nặng nề mà nhìn cô chằm chằm, hít vài một hơi, cuối cùng vẫn là không khống chế được mà mắng một câu:" Giản Vi, cô ngốc chết đi được!"

Giản Vi đuối lý, ngậm miệng không hé răng.

Vừa ở phòng cấp cứu truyền nước, trên đường về nhà, ngồi ở ghế lái phụ, đầu dựa vào cửa sổ xe nhắm mắt ngủ.

Trong đêm tối tràn ngập tuyết trắng, xe băng qua bóng đêm, chầm rãi chạy về nhà.

Rạng sáng tiếng chuông vang vọng trong đêm.

Lâm Cận Ngôn nhìn Giản Vi qua gương, đôi mắt nhắm nghiền, ngủ thật sự ngon.

Tưởng rằng có thể cùng cô nói chúc mừng sinh nhật, nhưng người lại ngủ mất rồi.

Về đến nhà, đem xe đỗ ở trong viện. Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, không hề có chút động tĩnh nào.

Vừa mới truyền nước xong, không tránh khỏi có chút mệt mỏi, Lâm Cận Ngôn bắt đắc dĩ, rút chìa khóa rồi xuống xe, từ phía sau vòng đến chỗ ghế lái phụ, mở cửa xe, cúi người ôm Giản Vi ra ngoài.

Động tác hết sức nhẹ nhàng sợ đánh thức cô.

Ôm Giản Vi lên lầu, trong lòng bỗng dưng nảy ra một suy nghĩ anh từ trước đến nay mang cô bé này về nhà để làm gì?

Quả thực là do chính mình tự rước phiền phức về nhà.

Anh cúi đầu nhìn, khuôn mặt trắng nõn tựa ở trước ngực, đôi mắt nhắm nghiền, lông mi cong dài.

Lâm Cận Ngôn giật mình, tầm mắt dừng trên đôi môi hồng nhạt của người trước ngực.

Nhớ tới nụ hôn bắt đắc dĩ ban sáng, lại còn vô tình dùng chung đĩa.

Hô hấp vô thức trở nên dồn dập, anh chau mày một cái, lập tức lắc đầu, đem suy nghĩ không đúng đắn trong đầu ném ra ngoài.

Ôm Giản Vi đi nhanh lên lầu.

Vào phòng, ba bước đến gần mép giường, đem Giản Vi đặt xuống.

Động tác hơi mạnh một chút, Giản Vi " ưm" một tiếng dụi mắt chậm rãi tỉnh lại.

Lâm Cận Ngôn đứng ở mép giường, ngữ khí không đổi:" tỉnh rồi?"

Giản Vi vừa tỉnh ngủ, vẫn còn mơ hồ, ôm chặt từ trên giường ngồi dậy.

Theo bản năng nhìn ngó xung quanh, hậu tri hậu giác mới phát hiện ra mình lại đang ở trong phòng.

Cô tròn tròn đôi mắt, kinh ngạc mà nhìn Lâm Cận Ngôn chằm chằm:" anh... anh ôm tôi lên lầu?"

" không thì sao? cô ngủ như heo vậy chẳng lẽ để cô ở trong xe chịu rét một đêm "

Giản Vi sùng sốt, sau đó mới chợt nhận ra Lâm Cận Ngôn đang mắng mình, mặt hửng, mắng lại một câu:" anh mới là heo!"

Lâm Cận Ngôn đôi mắt nhú lại, ngữ khí nguy hiểm:" nhắc lại lần nữa!"

Trong hơi thở đều mang theo vài phần uy hiếp, Giản Vi không ngờ đến nỗi đem bản thân mình ra trước hòng sủng, im lặng không dám hé răng.

Lâm Cận Ngôn ngược mắt nhìn cô một cái, từ trong túi quần lấy ra túi thuốc, ném cho cô:" tỉnh rồi thì mau uống thuốc."

Là bác sĩ đưa cho anh, thuận tay liền dứt vào trong túi quần.

Giản Vi từ bên trong lấy ra một túi thuốc, quay đầu tìm cái ly, kết quả bên trong một giọt nước cũng không còn. Cô ngẩng đầu, đem cái ly đưa cho Lâm Cận Ngôn, ánh mắt ngoan ngoãn:" Lâm Cận Ngôn hết nước rồi."

Lâm Cận Ngôn sững sốt, giây sau đó liền cau chặt mày.

Cô bé này, cư nhiên lại dám sai vật anh.

Giản Vi thấy Lâm Cận Ngôn bất động, đem cái ly hươ hươ trước mặt, thanh âm mềm mại:" Lâm Cận Ngôn, cảm ơn anh nha."

"..... " Lâm Cận Ngôn lạnh mặt, liếc nhìn cô một cái vẫn nhận lấy ly nước, xoay người xuống lầu lấy nước.

Giản Vi nằm xuống, khoe miệng hơi cong.

Sinh nhật mười tám tuổi có lẽ là ngày vui nhất trong cuộc đời cô. Không có ăn mặc đối rách, không có cô độc một mình. Trong phòng có máy sưởi, có chăn mềm mại, còn có Lâm Cận Ngôn.

Giản Vi càng nghĩ càng thấy vui vẻ, trong lòng ấm áp, so với việc ăn bánh kem còn ngọt hơn.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng đem nước lên cho cô.

Giản Vi một lần nữa từ trên giường ngồi dậy, một tay bưng cái ly, một tay lấy thuốc, đem từng viên một uống vào.

Mất một lúc lâu mới uống xong.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô hỏi:" cô đã uống thuốc tim chưa?"

" ai da, tôi quên mất!" Lâm Cận Ngôn nhắc mới nhớ, Giản Vi hôm nay còn chưa uống thuốc, vội chỉ vào chỗ bàn học:" anh lấy giúp tôi với, nó ở trong cặp sách."

Giản Vi càng ngày càng thuần thục mà sai vật anh, Lâm Cận Ngôn không vui mà liếc nhìn cô một cái, nhưng cuối cùng vẫn giúp cô lấy thuốc.

Anh càng ngày càng cảm thấy, chính mình lại thua thảm bại trong tay cô, đối với cô lại không hề biết giận.

Đi đến bàn học, đem cặp sách của cô mở ra.

Nghỉ hai ngày, Giản Vi cặp sách vẫn chưa mở ra.

Cặp sách chứa đầy bài thi, hại anh tìm nửa ngày vẫn chưa tìm thấy, có chút mất kiên nhẫn, đem toàn bộ thứ trong cặp sách đổ ra.

Lọ thuốc rơi trên mặt đất, anh khom người cúi xuống nhặt, vừa mới nhặt lên, tầm mắt đột nhiên dừng lại trước một màu hồng nhạt trước mặt.

Ngẩn ra mất vài giây, thuận tay đem tấm thiệp màu hồng nhạt nhặt lên, vô tình ngắm một chút nhưng lại khiến ấn đường hung hăng mà nhú chặt.

Tấm thiệp ban mở đầu liền viết: Vi Vi thân mến, xin cho phép tôi gọi bạn như vậy. Bạn thật sự không biết, thật sự từ lần đầu tiên gặp cậu tôi đã thích cậu rồi....

Lâm Cận Ngôn đọc nhanh như gió, nhìn một lượt từ đầu đến cuối, tầm mắt nhanh chóng dừng lại ở phần kí tên" yêu cậu, Giang Lãm'.

Lâm Cận Ngôn xem xong bức thư này, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Tay nắm chặt lấy tấm thiệp, một lúc lâu không nhúc nhích.

Giản Vi ngồi ở trên giường, thấy hơn nửa ngày rồi mà Lâm Cận Ngôn vẫn chưa đem thuốc lại đây, theo bản năng hỏi:" Làm sao vậy? Không tìm được sao?"

Nghe thấy giọng của cô, Lâm Cận Ngôn quay đầu, lạnh mặt nhìn cô.

Giản Vi thấy Lâm Cận Ngôn trong tay đang cầm lọ thuốc, giật giật khoe miệng, cười lấy lòng, nói:" tìm được rồi à, vậy đưa tôi đi."

Nói xong liền hướng Lâm Cận Ngôn xòe tay.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt nặng nề mà nhìn cô, đột nhiên đem lọ thuốc ném tới trên bàn:" tự cô lấy đi!"

Nói xong, lạnh mặt nhìn Giản Vi trực tiếp đi ra ngoài.

Thời điểm đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại. Đóng cửa " rầm" một tiếng, khiến Giản Vi sợ tới mức bả vai run lên.

Cô ngo ngắn mà nhìn chằm chằm ra phía cửa, lại nhìn đến chỗ bàn học đang để lọ thuốc, vô cùng buồn bực: người này như thế nào nói nổi nóng là liền nổi nóng!

Nói nữ nhân tâm tình thay đổi nhưng chính cô lại thấy nam nhân mới đúng như vậy.

Anh cúi đầu nhìn một lần nữa, từng câu từng chữ vô cùng chói mắt.

Trở lại phòng, đem tấm thiệp xé ra ném vào thùng rác.

Giản Vi phẫu thuật phải mất hai tháng.

Liên sớm nhập viện, Lâm Cận Ngôn tan làm liền ghé qua.

Phòng bệnh chỉ có một người, Giản Vi mặc quần áo bệnh nhân đang đứng trước cửa sổ phòng bệnh.

Bên ngoài phố đã lên đèn, rục rờ trắng lẹ.

Nghĩ đến ngày mai phải phẫu thuật, trong lòng có chút lo sợ.

Mẹ là do bệnh tim mà mất, cứu chữa không kịp, là mất ngay trên bàn phẫu thuật.

" Vi Vi ngày mai làm phẫu thuật, con nên sớm nghỉ ngơi chút đi." Di Lan đã sớm từ quê lên, ở lại bệnh viện chăm sóc cho cô. Lấy nước nóng trở về, thấy cô vẫn còn đứng ở cửa sổ, liền tiến lên đỡ lấy cô.

Giản Vi sắc mặt có chút tái nhợt, quay đầu lại lo lắng hỏi:" Di Lan, di nói thử xem, liệu con không thể trở ra được nữa không?"

Lâm Cận Ngôn vừa đẩy cửa ra, nghe thấy câu này, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng mắg:" nói bậy gì đó."

Giản Vi run lên, nhìn ra ngoài cửa.

Lâm Cận Ngôn sa sầm mặt mày đi vào, ánh mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm Giản Vi.

" Tiên sinh"

" Di Lan đi ra ngoài trước đi ạ" Lâm Cận Ngôn phân phó.

Di Lan " ừ" một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Giản Vi nhấp môi nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt có chút không vui liền giáo huấn cô:" suy nghĩ lung tung cái gì?"

Giản Vi có chút ủy khuất nói:" không phải suy nghĩ lung tung, mẹ tôi năm đó chính là mất trên bàn phẫu thuật."

Lâm Cận Ngôn chỉ biết mẹ cô mất sớm, lại không ngờ rằng lại mất trên bàn phẫu thuật.

Anh nhìn cô, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Giản Vi hốc mắt đỏ lên, nhỏ giọng nói:" Lâm Cận Ngôn, tôi có chút sợ hãi."

Lâm Cận Ngôn nhìn đôi mắt đỏ lên của cô, bỗng nhiên có chút đau lòng. Anh nâng tay lên, nhẹ nhàng đưa tay lên sờ sờ đầu cô, ngữ khí ảm áp hơn đôi chút:" đừng sợ, có tôi."

" Anh ngày mai sẽ chờ tôi sao?"

" ừ, tôi chờ cô, yên tâm."

Giản Vi nhấp nhấp môi, lúc này mới yên tâm gật gật đầu nói:" có anh ở đây, tôi không còn cảm thấy sợ hãi nữa."

Đôi mắt hôm nay không giống với ngày thường giờ đây tràn ngập sự sợ hãi.

Lâm Cận Ngôn kéo tay cô đi đến bên giường" không còn sớm nữa, đi ngủ."

Giản Vi ngoan ngoãn nghe lời, cởi giày bỏ lên giường.

Lâm Cận Ngôn hơi cúi người, đem chân đắp cho cô, xong xuôi liền xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Giản Vi thấy anh định đi, khăn trương níu lấy tay hỏi:" anh định đi đâu?"

Lâm Cận Ngôn quay đầu thấy Giản Vi đẩy mặt khăn trương nhìn mình, đẩy về bất an, lo sợ sẽ bị bỏ rơi.

Lâm Cận Ngôn cầm lấy tay cô, thấp giọng trấn an:" tôi đi ra ngoài nghe điện thoại, sẽ mau trở về. Yên tâm, tộ sẽ ở bên cô."

Giản Vi hơi do dự một lát, rốt cuộc hơi buông lỏng tay.

Cô sợ hãi, ngoài Lâm Cận Ngôn ra cô không biết trông cậy vào ai.

Lâm Cận Ngôn từ phòng bệnh đi ra, gọi cho Mạnh Dao phân phó:" từ ngày mai bắt đầu, sau ba ngày lịch trình hủy bỏ.... lịch trình công tác để sau ba ngày hãy sắp xếp.... không có việc gì quan trọng đừng tìm tôi, ở bệnh viện chăm sóc cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Phẫu thuật bắt đầu vào 10 giờ sáng ngày hôm sau, Chu Kỳ mổ chính.

Hơn 8 giờ sáng, Chu Kỳ đến bệnh viện, vừa đẩy cửa, đã thấy Lâm Cận Ngôn ngồi ở trong phòng làm việc của anh ấy.

Anh ấy nhướn mày, cười nhẹ:" chú cũng đến sớm quá đi?"

Vừa nói, vừa đem áo khoác cởi ra sau đó lấy áo blouse trên mắc áo mặc vào.

Lâm Cận Ngôn nhìn anh, thần sắc vô cùng nghiêm túc mà hỏi:" phẫu thuật rốt cuộc có bao nhiêu phần nguy hiểm?"

Chu Kỳ cúi người rót nước, nói:" đã là phẫu thuật thì cái nào cũng tiềm ẩn nguy hiểm, không bác sĩ nào dám đảm bảo với chú một trăm phần trăm cả."

Lâm Cận Ngôn nghe xong, ấn đường gắt gao nhú chặt.

Chu Kỳ đi về chỗ ngồi, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thấy mặt Lâm Cận Ngôn đầy vẻ nghiêm trọng, khóe miệng cong nhẹ, nói:" anh nói không phải chứ, chú thích cô bé kia rồi à?"

Lâm Cận Ngôn nhíu mày:" nói bậy gì đó?"

Chu Kỳ nhíu mày, hiển nhiên không quá tin:" anh trước giờ chưa thấy chú vì một cô gái nào mà khăn trương như vậy!"

"Đã bảo là không phải rồi, nói linh tinh gì vậy." Lâm Cận Ngôn trong lòng có chút loạn, ngữ khí khó chịu.

Chu Kỳ cười một tiếng, nói:" được rồi, anh không hỏi nữa, nhưng mà cô bé ấy còn nhỏ chú nên kiềm chế chút."

Lâm Cận Ngôn:""

" Phẫu thuật khẳng định là có nguy hiểm, nhưng vấn đề không lớn, có thể yên tâm." Chu Kỳ lại nghiêm túc nói:" nhưng sau phẫu thuật thân thể suy yếu, cần phải chú trọng dinh dưỡng, còn có vết thương phải kiêng nước, để tránh nhiễm trùng..."

Chu Kỳ đã nói những việc cần phải chú trọng trước và sau phẫu thuật cho Lâm Cận Ngôn. Lâm Cận Ngôn thật nghiêm túc nghe, hơn nữa ghi nhớ thật kỹ.

Từ văn phòng đi ra, Lâm Cận Ngôn nhớ tới những lời Chu Kỳ vừa mới nói, tâm tình có chút phức tạp. Thật lâu sau than nhẹ một tiếng.

Anh đúng là trước giờ chưa quá quan tâm một cô gái nào như vậy.

.....

Trở lại phòng bệnh, Giản Vi đã đi lên, ngồi ở trên giường bệnh, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Ngoài kia lại rơi một đợt tuyết lớn, trắng xóa một màu.

Lâm Cận Ngôn đi qua, thấp giọng hỏi: "chuẩn bị tốt chưa?"

Giản Vi khẽ ngẩng đầu lên, môi mấp máy, nhìn Lâm Cận Ngôn không nói nên lời.

Lâm Cận Ngôn ngồi bên cạnh giường bệnh, an ủi nói: "tôi vừa hỏi qua bác sĩ, căn bản không có gì nguy hiểm, không cần quá lo lắng."

Giản Vi nhìn anh, ngoan ngoãn gật đầu: "tôi không lo lắng."

Miệng nói không lo lắng, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ sợ hãi, khẩn trương mà nhìn Lâm Cận Ngôn.

Ngực Lâm Cận Ngôn vô thức nhũn ra, nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa đầu cô, thấp giọng nói: "đừng sợ."

Đơn giản chỉ hai chữ thôi, nhưng lại có sức mạnh trấn an, Giản Vi nhìn anh, trong lòng lập tức kiên định hơn đôi chút.

Cô nhẹ nhàng vươn tay tới, lồng bàn tay trắng trắng bé nhỏ của mình vào bàn tay to lớn của anh, nhẹ nhàng nắm.

Lâm Cận Ngôn hơi rũ mắt, nhìn Giản Vi cầm tay anh, hơi ngẩn ra, nhưng sau đó đem tay nắm lại.

Phòng bệnh im ắng, hai người cùng nhìn nhau, không ai nói với ai câu nào. Lại giống như có thứ gì đó yên lặng này mãi trong buổi sớm hôm đó.

.....

Phẫu thuật thực sự thuận lợi, chỉ là Giản Vi vốn dĩ gầy yếu, sau ca phẫu thuật cả người càng suy yếu, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy. Nhắm mắt nằm trên giường, giống như một cô búp bê nhỏ nhắn.

Từ khi phẫu thuật kết thúc, cả ngày đều mơ màng ngủ, không có dấu hiệu tỉnh lại, cũng không ăn cái gì.

Lâm Cận Ngôn ở bệnh viện chờ đến khi phẫu thuật kết thúc, Giản Vi an toàn ra khỏi phòng phẫu thuật mới đi đến công ty giải quyết công việc. Khi xong việc đã là 9 giờ hơn.

Phòng bệnh yên tĩnh, Giản Vi đang ngủ, còn Di Lan đang ở bên cạnh chăm sóc cô.

Lâm Cận Ngôn đi vào, thấp giọng hỏi: "vẫn chưa tỉnh sao?"

"Tỉnh vài lần, lần nào tỉnh cũng hỏi cậu, sau đó liền ngủ." sau đó liền chỉ vào hộp giữ nhiệt ở trên đầu giường, thở dài nói: "canh gà hầm đi hầm lại rất nhiều lần, cũng chưa ăn chút nào."

Lâm Cận Ngôn nhíu mày, cúi đầu nhìn cô một cái. Khuôn mặt nhỏ vùi vào trong chăn, chỉ lộ một nửa khuôn mặt tái nhợt.

"Giản Vi" anh thấp giọng gọi cô, giọng thật nhẹ mà đặt lên mặt cô.

Giản Vi nghe thấy có tiếng gọi mình, chậm rãi mở mắt ra. Ban ngày, cô có tỉnh lại vài lần nhưng không thấy Lâm Cận Ngôn ở đó liền ngủ thiếp đi. Giờ phút này nhìn thấy anh, đôi mắt ảm đạm chợt sáng lên, khóe miệng cong lên một nụ cười: "anh trở về rồi."

Lâm Cận Ngôn "ừ" khẽ một tiếng, hơi cúi người đem Giản Vi đỡ ngồi dậy.

Di Lan liền dựng phía sau lưng cô một cái gối, Lâm Cận Ngôn đỡ cô để cô dựa vào gối kê ở đầu giường.

Giản Vi nhìn anh: "làm sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn trầm mặt nhìn cô, ngữ khí có chút bức bối: "sao lại không ăn cái gì?"

Giản Vi lúc này mới phản ứng lại, nhấp nhấp môi ba cái: "tôi không đói bụng."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô một cái, mắng cô: "không đói bụng? cô là cục đá sao?"

"....." Giản Vi bị mắng đến nỗi không nói nên lời, ngoan ngoãn nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn đem hộp giữ nhiệt mở ra, bên trong canh gà vẫn còn nóng, trực tiếp đổ ra một chén, đưa cho Giản Vi.

Giản Vi thân thể không được thoải mái, không muốn ăn. Nhìn chén canh gà đi tới, mày nhăn lại, tay lặng lẽ siết chặt, nhỏ giọng nói: "tôi... tôi không muốn ăn... tôi không đói bụng..."

Lâm Cận Ngôn hơi hạ mắt: "muốn tôi ra tay?"

Giản Vi ngẩn ra, kinh ngạc tròn tròn đôi mắt.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, đem chén canh bung lên, với tay lấy cái muỗng, múc một muỗng, đưa đến bên miệng:" hiện tại có thể ăn rồi?"

Giản Vi hoàn toàn ngốc. Lâm Cận Ngôn cư nhiên... cư nhiên lại đút cho cô.

Không chỉ có Giản Vi, phía sau di Lan cũng tròn tròn mắt. Tiên sinh nhà họ chưa từng đối tốt với cô gái nào như vậy. Vì cô mà lui hết lịch công tác ở lại bệnh viện chờ cô phẫu thuật xong, an ủi cô bằng giọng nhẹ nhàng, hoàn toàn không giống tính khí ngày thường.

Càng khoa trương hơn nữa chính là, hiện tại... hiện tại lại giúp Giản Vi uống canh.

Di Lan quả thực khiếp sợ cực kì. Trong thời gian bà không có ở đây, hai người này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó???

Giản Vi cũng bị dọa sợ, nào dám để Lâm Cận Ngôn phục vụ cô như vậy, vội vàng duỗi tay nhận lấy cái chén, nói:" Vẫn là, vẫn là để tôi tự mình uống đi!"

Sợ Lâm Cận Ngôn phục vụ mình như vậy, trực tiếp đem chén canh một hơi uống sạch.

Nào ngờ uống nhanh quá, bị sặc, đỏ mặt ho khan không ngừng.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, lắc đầu bất đắc dĩ nói:" cô uống nhanh như vậy làm cái gì, có ai tranh với cô đâu?" Giơ tay đẩy đầu cô, nói:" ngốc chết đi được."

Nói chuyện không dễ nghe nhưng động tác lại rất ôn nhu.

Giản Vi ngẩng lên nhìn anh. Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn anh đôi mắt đen nhánh sáng ngời, không hiểu sao tim lại đập nhanh như vậy. Cô theo bản năng che ngực, chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên.

Lâm Cận Ngôn thấy cô lấy tay che ngực, tưởng cô bị đau, bèn hỏi:" làm sao vậy? có phải không thoải mái hay không?"

Giản Vi vội lắc đầu:" không... không có."

Cô buông tay, lên lên nhìn Lâm Cận Ngôn, sau đó có chút thẹn thùng mà dời đi tầm mắt.

Hơn 11 giờ tối, Giản Vi ngủ rồi.

Trong phòng yên tĩnh, Lâm Cận Ngôn ngồi ở bên mép giường đang xử lí công việc.

Di Lan thấy thế, tiến lên thấp giọng khuyên nhủ:" cậu cũng vất vả cả một ngày rồi,cũng nên về nghỉ ngơi rồi."

" Không có việc gì đâu, cháu trông ở đây cũng được" Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu nói:" di cũng vất vả cả một ngày rồi, nên về nghỉ ngơi đi ạ."

" Đây...."

" Về đi."

Di Lan hơi do dự một lát, chung quy vẫn gạt đầu từ phòng bệnh đi ra.

Đem cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đóng lại, di Lan đứng ở cửa, biểu tình trên gương mặt có chút phức tạp.

Tiên sinh hấn... là thật sự thích sao?

.....

Giản Vi ngày hôm sau hơn 7 giờ sáng đã tỉnh, phòng bệnh trống không, một người cũng không có.

Cô hơi sững sốt, nhưng thấy ở trên ghế treo tây trang của anh.

Anh còn ở đây.

Giản Vi tâm tình tự khắc tốt lên,khoé miệng cong cong,ngây ngô cười. Không biết bản thân vì sao lại vui đến vậy.

Lâm Cận Ngôn ở trong nhà vệ sinh rửa mặt, ra tới nơi thấy Giản Vi đã tỉnh đang ngồi trên giường ngây ngô cười.

Anh thấy vậy liền hỏi:" một mình cười ngây ngô cái gì?"

Đột nhiên có tiếng nói, Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, ngẩng đầu không biết vì sao Lâm Cận Ngôn đã ra tới, đang đứng cách đó không xa nhìn cô chăm chăm

Giống như bị bắt tại trận, chối:" không, không có gì."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt kì quái liếc nhìn cô một cái.

Giản Vi sợ bị anh nhìn ra điểm khác thường, vội lảng sang chuyện khác:" Lâm Cận Ngôn, khi nài tôi có thể xuất viện?"

" Chờ miệng khép lại, bác sĩ nói có thể xuất viện là có thể xuất viện."

" Không thể về nhà tỉnh dưỡng sao?"

"Ừ"

" Vậy anh sẽ luôn chăm sóc tôi sao?"

Lâm Cận Ngôn đang cài cúc cổ tay, nghe Giản Vi nói vậy động tác hơi ngừng lại, nâng mắt nhìn Giản Vi.

Giản Vi nhấp nhấp môi, nói:" tôi.... tôi sợ làm chậm trễ công việc của anh."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô trong chốc lát,nói:" ngày mai tôi đi công tác, di Lan ở bệnh viện chăm sóc cô."

Giản Vi " nga" lên một tiếng, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Lâm Cận Ngôn buổi sáng có cuộc họp, Mạnh Dao mang trang phục đến cho anh, nhìn thấy Giản Vi, quan tâm hỏi:" Giản Vi thân thể khỏe lên chưa?"

Giản Vi gật đầu, nói:" tốt, không việc gì."

Mạnh Dao cười cười:" vậy thì phải nghỉ ngơi cho thật tốt."

Giản Vi khẽ cười đáp lại:" tôi biết rồi, cảm ơn chị Mạnh."

Lâm Cận Ngôn một thân tây trang, rũ mắt nhìn Giản Vi dặn dò cô:" ăn cơm cho tốt, tôi tôi quay lại."

Giản Vi ngoan ngoãn gật đầu:" đã biết."

Lâm Cận Ngôn lúc này mới đi ra ngoài.

Anh một thân đĩnh đạc, Giản Vi nhìn chăm chăm bóng dáng đó, không rời tầm mắt.

Mãi đến khi di Lan nhẹ giọng gọi cô, mới đột nhiên hoàn hồn, cả khuôn mặt đỏ lựng lên, vừa thẹn vừa bức. Cô đây là bị làm sao vậy?

.....

Từ bệnh viện ra ngoài, Mạnh Dao thấy mắt Lâm Cận Ngôn đỏ lên, nhin không được liền hỏi:" Lâm tổng, ngài có muốn về nhà nghỉ ngơi trước hay không? tôi thấy tinh thần của ngài không được tốt lắm."

" Không cần, trực tiếp tới công ty."

Giản Vi vừa mới làm phẫu thuật ngày hôm qua, Chu Kỳ lại dặn dò anh cẩn thận chú ý sợ có tình huống phát sinh. Tối hôm qua vẫn luôn trông chừng cô, một đêm không chợp mắt.

Ngồi trên xe liền dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mạnh Dao ngồi ở ghế lái phụ từ gương chiếu hậu có thể nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Cận Ngôn.

Trong công ty có không ít người đồn rằng anh đang yêu thầm một cô gái, lén thảo luận xem rốt cuộc anh thích loại người như nào?

Dù sao thì đệ nhất mỹ nhân trong giới giải trí đều bị anh cự tuyệt, liệu cô gái như nào mới vừa mắt đây?

Đội từng ấy năm lại thua trong tay một cô bé như vậy sao?

.....

Giản Vi đem chuyện phẫu thuật của mình nói cho Tạ Nhu, giữa trưa 11 giờ, Tạ Nhu mang theo Giang Lãm, còn Giang Lãm cùng với mấy người bạn kéo nhau tới thăm cô.

Giang Lãm mua hoa, còn Tạ Nhu mua đồ thăm người bệnh, là một cái khăn quàng cổ rất đẹp.

Các bạn học đều tới, phòng bệnh ngay tức khắc trở nên náo nhiệt.

Tạ Nhu ngồi ở mép giường, đầy mặt lo lắng mà hỏi Giản Vi: "phẫu thuật có đau lắm hay không? khi nào có thể xuất viện?"

Giản Vi trả lời: "hiện tại không biết, chờ nghe bác sĩ."

" Chẳng trách mấy hôm trước không gặp cậu, hóa ra đang trị bệnh." Giang Lãm đi tới, Tạ Nhu liền cười đầy ái muội, vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi lại cho Giang Lãm.

Giang Lãm ngồi xuống, tay chống ở mép giường, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm Giản Vi, thật lâu sau thấp giọng hỏi: "tôi nói cho cậu tin này."

Nghỉ thời gian dài như vậy, cậu trong khoảng thời gian này liền không ngủ đủ giấc, mỗi ngày đều nằm nhìn đi động chờ Giản Vi trả lời.

Kết quả đợi lâu như vậy cũng không thấy hồi âm, kể quả hôm nay mới nghe Tạ Nhu nói cô đang nằm viện, cũng biết tin nhắn kia cô không xem được.

Giản Vi lắc đầu không rõ: "tin gì?"

" Chính là....."

" Giản Vi"

Giang Lãm nói còn chưa hết câu, Lâm Cận Ngôn đột nhiên từ ngoài đi vào, sắc mặt nặng nề quét mắt nhìn Giang Lãm một cái, rồi sau đó bất động thanh sắc mà dòm tầm mắt, đi đến bên cạnh Giản Vi.

" Buổi sáng có bất thường gì không?" anh cúi người giờ tay sờ trán cô.

Làm trò như vậy trước mặt các bạn học, Giản Vi có chút ngượng ngùng, theo bản năng tránh rồi nói: " không, không có."

" ăn cơm chưa?"

" chưa ăn"

" Vi Vi đây là ai vậy?" từ khi Lâm Cận Ngôn bước vào cửa, Tạ Nhu đều nhìn anh.

Vừa cao, vừa đẹp trai, lại có tư vị đàn ông.

Không riêng gì cô ấy, mà ngay cả mấy bạn học nam bên cạnh đều ngây ngẩn cả người.

Giang Lãm nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn, môi mím chặt, trong lòng bất giác cảm nhận được sự nguy hiểm.

Vài người đèn nhìn chăm chăm Giản Vi. Nhưng vấn đề này lại muốn ngăn cản cô.

Rốt cuộc Lâm Cận Ngôn có quan hệ như thế nào?

Cô suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhìn Lâm Cận Ngôn một cái, nhỏ giọng nói: " là... là chú của mình...."

Giản Vi vừa nói xong, ấn đường Lâm Cận Ngôn hung hăng nhú chặt, cả khuôn mặt nháy mắt đen kìn kịt.

Chu Kỳ vừa đi tới cửa, nghe thấy câu này, nhất thời không khống chế được mà bật cười.

Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt mà liếc ông anh họ một cái.

Chu Kỳ đi vào, trên mặt ý cười tràn ra, nói một câu: "chú của Vi Vi, ăn cơm không?"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tạ Nhu, Giang Lãm cùng mấy người bạn ở lại tới xế chiều, thấy trên mặt Giản Vi có chút ủ rũ mới đứng lên ra về.

Mọi người đều đi rồi, phòng bệnh có chút yên tĩnh.

Giản Vi có chút mệt mỏi, ngáp một cái, lại nằm xuống.

Nhắm mắt lại, tưởng có thể nghỉ ngơi một lát, cũng không biết thế nào, mơ hồ cảm thấy có điểm không thích hợp.

Cô giống như... quên mất cái gì?

Mà có quên cái gì đâu?

A! Lâm Căn Ngôn!

Vừa mới chỉ lo cùng bọn họ nói chuyện, lại đem Lâm Căn Ngôn ném ở phía sau.

Cô đột nhiên nhớ tới, lập tức mở mắt.

Trước giường bệnh, Lâm Căn Ngôn vẫn đứng ở đó, thân hình cao lớn, tay đút túi quần. Anh hơi rũ mắt, nhìn chăm chăm cô, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, hoàn toàn đoán không ra đang suy nghĩ cái gì.

Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng từ trong chăn bò dậy: "Lâm... Lâm Căn Ngôn, anh vẫn còn ở đây sao?"

Cô còn tưởng rằng anh đã đi đâu rồi.

Lâm Căn Ngôn không đáp, đôi mắt nặng nề mà nhìn cô chăm chăm, thấp giọng hỏi: "tôi là chú của cô?"

Trên gương mặt không có bất cứ biểu cảm nào, cả người tỏa ra khí lạnh áp bức người khác. Giản Vi trong lòng có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "cái này.... bằng không thì phải giới thiệu như thế nào?"

Phải giới thiệu như thế nào?

Lâm Căn Ngôn ngẫm lại thấy hợp tình hợp lý, cảm thấy chính mình bị cô bé này chọc cho không biết tức giận mất rồi.

Anh hít một hơi thật sâu, mi mắt không ngừng giật giật khiến hai bên thái dương nổi lên gân xanh, cố gắng kiềm chế hỏi cô một câu: "tôi đã già như vậy sao?"

Giản Vi tròn xoe đôi mắt, dùng sức lắc

đầu: "không có nha!"

Cô một chút cũng không cảm thấy Lâm Căn Ngôn già, ạn thực sự rất còn trẻ lại rất tuấn tú còn có mùi vị đàn ông.

Lâm Căn Ngôn nghe xong, đôi mắt hơi hạ, mặt hơi hòa hoãn.

Ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm Giản Vi trong chốc lát, ngay sau đó kéo ghế ra ngồi xuống: "vậy sao lúc này cô lại nói tôi là chú của cô?"

Anh nhướng mày, ngược mắt nhìn cô.

Giản Vi nhấp nhấp môi, nhỏ giọng nói: "anh không thấy anh nhiều tuổi hơn tôi sao."

"Lớn đến nỗi có thể trở thành chú của cô?"

"....."

Lâm Căn Ngôn mày nhíu chặt, bị câu nói của cô làm cho tức giận đến đau đầu. Liếc nhìn cô một cái, thờ sâu, cố gắng kiềm chế.

Giản Vi lúc này mới nhận ra, cùng anh quen biết lâu như vậy lại chưa biết tuổi của anh. Cô đôi mắt sáng lấp lánh, đột nhiên tiến đến trước mặt anh, cười hi hi hỏi: "Lâm Căn Ngôn anh bao nhiêu tuổi vậy?"

Lâm Căn Ngôn lạnh giọng nhắc cô: "không phải gọi tôi là chú sao? sao chú bao nhiêu tuổi lại không biết?"

Giản Vi gượng cười, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay áo, thanh âm mềm mại, nhẹ giọng nói: "anh đã nói cho tôi đâu?"

Lâm Căn Ngôn: "....."

"Nói đi mà Lâm Căn Ngôn, nói đi."

Giản Vi thanh âm mềm như bông, trong lòng Lâm Căn Ngôn như bị thứ gì đánh trúng lập tức mềm như nước, không hề tức giận nổi.

"27"

Giản Vi sùng sốt.

27, cùng lắm cũng hơn cô 10 tuổi.

Không hiểu sao, bỗng dưng trong lòng cô cảm thấy đôi chút vui mừng, lặng lẽ nhìn Lâm Cận Ngôn một cái. Nhưng thật mau lại cúi đầu xuống, trong lòng có chút thẹn thùng.

Tìm lại vô thức đập nhanh, cô cúi đầu, tay đưa lên che ngực.

Lâm Cận Ngôn nửa ngày cũng không nghe thấy Giản Vi đáp lời, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy cô cúi đầu, lấy tay che ngực, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên phấm hồng.

Lâm Cận Ngôn nhũu mày hỏi:" cô đỏ mặt cái gì?"

Giản Vi bỗng dưng ngẩng đầu, kinh hoàng thất thố:" ai... ai đỏ mặt?"

" Cô"

" Là... phải không?" Giản Vi sờ sờ mặt, thốt lên một tiếng, " tôi có phải lại phát sốt rồi hay không!"

"....."

Giản Vi phát sốt, đó là di chứng sau phẫu thuật. Lâm Cận Ngôn ở bệnh viện ba ngày ba đêm, cho đến khi Chu Kỳ xác nhận là không có vấn đề gì nguy hiểm, rốt cuộc mới yên tâm.

Trong văn phòng, Chu Kỳ nhìn Lâm Cận Ngôn thức đêm nhiều đến nỗi mắt đỏ lên, tằm tắc cười một tiếng, trêu ghẹo nói:" Lần trước nhìn thấy chú không ngủ là vì việc công ty, còn lần này là vì cô bé đó, thật vất vả cho chú rồi."

Mấy ngày nay, Chu Kỳ nói bóng nói gió anh, Lâm Cận Ngôn nghe nhiều thành quen, lười đáp lại, gọi điện thoain cho Mạnh Dao đặt vé bay lập tức sang Mỹ.

" Muốn đi công tác?" Chu Kỳ hỏi.

" ừ"

" Khi nào thì về?"

" Nói không chừng cũng phải mấy ngày."

Chu Kỳ cười xấu xa hỏi:" không sợ cậu nhóc hôm nọ đến tìm người sao?"

" Em sợ cái gì."

" Xuy, chú cứ mạnh miệng đi."

"....."

Ngày hôm sau Lâm Cận Ngôn phải đi công tác, Giản Vi cố gắng dậy sớm để tiễn anh.

Cô mặc quần áo bệnh viện màu lam nhạt, mấy hôm trước vừa bị sốt nên sắc mặt có chút tái nhợt. Máy ngày ngán ngủ, lại gầy đi rồi.

Bên ngoài gió lạnh thổi rào rạt khiến nhánh cây trĩu xuống.

Giản Vi vừa muốn xuống giuongf đã bị Lâm Cận Ngôn ấn ngồi lại ở trên giường," cô ngoan ngoãn ở nhà đợi, bên ngoài lạnh, tôi không cần cô tiễn."

Nói xong, ngược mắt nhìn về phía đối diện chỗ di Lan đang đứng:" di Lan, trong mấy ngày cháu không có ở đây, mong di chăm sóc cô ấy hộ cháu."

Di Lan vội gật đầu:" di biết rồi, cậu yên tâm."

Mạnh Dao tuc bên ngoài tiến vào, nhắc nhở:" tiên sinh, thời gian không còn sớm."

Lâm Cận Ngôn nhìn Giản Vi:" nhớ ăn uống cho tốt."

" đã biết" Giản Vi ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu nhìn cô một cái, gơ tay xoa đầu cô, sau đó liền nhanh chóng rời khỏi.

Bước đi thật nhanh, thân ảnh nhanh chóng biến mất khỏi phòng bệnh.

Giản Vi nhìn chăm chăm ra cửa, thật lâu sau thầm than một tiếng.

Sao bỗng dưng có cảm giác luyến tiếc?

Lâm Cận Ngôn đi rồi, Giản Vi ngồi ở trên giường, liền cảm thấy buồn ngủ, ngáp liền mấy cái.

Di Lan nhìn không được cười, tiến lên đỡ lấy cô: "ngủ một lát đi, vẫn còn sớm."

Nói, liền đỡ cô từ từ nằm xuống.

Giản Vi cuộn lại trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt, thanh âm mềm mại, nhẹ giọng nói: "cảm ơn di Lan."

Di Lan cười: "không cần cảm ơn, mau nghỉ đi."

Có lẽ do uống thuốc, Giản Vi mệt rũ rồi, vùi đầu vào trong gối nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cô mơ mơ màng màng thiếp đi, không biết qua bao lâu, đột nhiên cảm giác có người vỗ vỗ vào mặt, cô nhú nhú mũi, hô lên một tiếng: "Lâm Cận Ngôn."

"Hừ, đến lúc ngủ còn hô tên đàn ông đó, vậy mà dám nói không cùng hần có chút nào quan hệ."

Bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc, Giản Vi cả kinh, mau chóng tỉnh, bỗng nhiên mở to mắt.

Giản Đại Phú đứng ở mép giường, ngậm tăm trong miệng, cà lơ phớt phơ mà cười: "a, tỉnh rồi sao?"

Giản Vi sợ tới mức cả người phát run, đột nhiên từ trên giường bật dậy: "ông... sao ông lại tới đây? ông muốn làm cái gì?"

Giản Đại Phú lớn tiếng cười: "tao đến làm cái gì à? Lần trước không phải đã nói rõ ràng với mày sao? một tuần sau tao tới lấy tiền, 70 vạn, đã chuẩn bị chưa?"

"Tôi không có tiền" cả người cô run rẩy không ngừng, đôi mắt đỏ bừng, hung hăng mà nhìn hần.

"Mày đùa với tao à?" Giản Đại Phú đôi mắt hung ác, một chân đá ghế bên cạnh mép giường.

Ghế ngã trên mặt đất, "rầm" một tiếng.

Giản Vi gắt gao cắn môi, đôi mắt đỏ bừng, gắt gao trừng mắt nhìn ông ta, lại cố gắng kiềm chế để không rơi nước mắt.

Bộ dáng quật cường liền lập tức chộc giận Giản Đại Phú, ông ta đột nhiên tiến lên, một tay túm lấy tóc cô: "con nhóc đáng chết! lại dám trêu tao! lớn rồi nên cây mình có đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Tao là cha của mày đấy!"

Giản Vi nháy mắt phản kháng: "ông không phải! tôi chưa từng coi ông là cha!" cô rút cuộc cũng không nhìn được, nghĩ đến nhiều năm thống khổ cùng ừn khuất, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Da đầu tê dại, cô giữ lấy tay Giản Đại Phú, khóc lóc hô to: "ông buông tôi ra! đau!"

"Mày cũng biết đau! hôm nay mày không đem tiền ra đây, xem tao có đánh chết mày hay không?" Giản Đại Phú hơi buông lỏng tay, hung tợn mà uy hiếp.

Giản Vi đầy mặt nước mắt, gắt gao ôm chặt, sợ hãi đến cả người phát run, run rẩy nói: "tôi nói rồi, tôi không có tiền."

"Mày không có tiền! mày không có tiền lại dám phẫu thuật? lại còn được ở trong phòng bệnh tốt như vậy? Tao nói cho mày biết, mạng này của mày là do ông đây ban cho, mày đừng có vong ân phụ nghĩa." Giản Đại Phú đầy mặt hung ác, như thể người đối diện trước mặt ông ta lúc này không phải là con gái của ông ta vậy.

Giản Vi khóc lóc nói: "tôi bị bệnh, ông có biết không? lần trước bệnh tái phát, té xỉu suýt nữa chết trong nhà, ông có biết đấy là đâu không? ông cả ngày không phải uống rượu thì cũng chính là cờ bạc, chưa từng quan tâm tôi, ông lấy tư cách gì để xưng là cha tôi..."

"Mày ít nói nhảm đi! Ông đây sinh có công sinh ra mày! mày mau chóng đem 70 vạn giao ra, chỉ cần mày giao tiền ra, đảm bảo lần sau ông đây không tìm mày nữa!"

"Tôi không có, tôi nói rồi tôi không có!"

"Mẹ nó, mày đây là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không?" Giản Đại Phú đôi mắt hung ác, tiến lên tát một cái....

"Dừng tay!" di Lan từ bên ngoài mua com trở về, vừa bước vào cửa, nhìn thấy một màn này, sợ tới mức thét chói tai, lập tức chạy tới giường bệnh, cả người che chắn trước mặt Giản Vi: "ông là ai? Lập tức rút đi! Nếu không tôi sẽ báo bảo vệ!"

Giản Đại Phú giờ tay lên còn chưa kịp tát, thấy người tới, đôi mắt nhúu lại." bà là ai? ông đây đang dạy dỗ con gái, người ngoài đừng xen vào!"

Di Lan sững sốt, lập tức quay đầu nhìn Giản Vi một cái.

Giản Vi co lại trong chấn, sắc mặt tái nhợt, cả người phát run.

Di Lan nhìn thấy mà đau lòng, quay đầu hung hăng trừng mắt với người trước mặt:" tôi mặc kệ là ai, nếu không đi tôi liền báo bảo vệ."

Giản Đại Phú căn bản không sợ, một tay đem di Lan đẩy ra:" cút này! đừng để ông động tay!"

Di Lan đã lớn tuổi, nào chịu được một cú đẩy này, cả người ngã thật mạnh xuống đất, đau đến nỗi kêu lên một tiếng.

" Di Lan" Giản Vi kinh hãi kêu lên một tiếng, lập tức lao từ trên giường xuống, chạy tới đỡ bà, đầy mặt áy náy, thanh âm nghẹn ngào:" di Lan đi sao rồi? ngã có đau không?"

Đúng lúc này, một cô y tá đến thay bình truyền nước, lại thấy trong phòng hỗn độn, Giản Vi cùng di Lan ngã trên mặt đất, còn không biết từ đâu xuất hiện một gã đàn ông hung dữ như hung thần ác sát.

Tên đàn ông quát họ im miệng, một tay đen Giản Vi từ dưới đất kéo lên:" Hôm nay là kì hạn cuối của Long ca cho tao rồi, mày không đưa tiền, đừng trách ông đây làm cha vô tình đem con đi gán nợ!"

Y tá kinh hãi, vội vàng chạy vào:" ông mau buông cô ấy ra! cô ấy là người bệnh."

Giản Đại Phú đôi mắt hung tợn mà liếc nhìn cô một cái:" ông đây dạy dỗ con gái, mắc mớ gì đến các người! đứng không có việc lại tự đi tìm việc!"

Y tá muốn tiến lên cứu Giản Vi, di Lan ở một bên ra dấu cho cô ấy, ý muốn bảo cô ấy tìm vài người tới giúp.

Y tá hiểu ý, cắn răng, lập tức chạy ra ngoài.

" Bác sĩ Chu có ở đây không? phòng bệnh VIP của Giản tiểu thư xảy ra chuyện rồi." Y tá từ phòng bệnh đi ra, kinh hãi mà hướng văn phòng của Chu Kỳ mà chạy, nào biết vừa mở cửa ra, văn phòng trống không, Chu Kỳ không có ở đó.

" Cô tìm bác sĩ Chu sao? Bác sĩ hôm nay xin nghỉ phép rồi." Phía sau có người nhắc nhở.

Y tá sốt ruột, liền lấy điện thoại gọi cho bác sĩ Chu.

Chu Kỳ căn bản là đang nghỉ phép, vừa mới rời giường liền có điện thoại, giọng nói vẫn còn ngái ngủ:" làm sao vậy?"

" Bác sĩ Chu! phòng bệnh Vip của Giản tiểu thư đã xảy ra chuyện..... có một gã đàn ông, hình như là cha của cô ấy đang gây rối!"

Chu Kỳ sắc mặt thay đổi:" cô lập tức đi tìm một vài người tới! tôi đến ngay!"

" Được"

Chu Kỳ cúp điện thoại, lập tức gọi điện cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn đang chuẩn bị lên máy bay, di động đột nhiên vang lên, anh cúi đầu nhìn, thấy là Chu Kỳ liền nghe máy:" có việc gì vậy?"

Chu Kỳ thanh âm dồn dập:" chú đã đi chưa?"

" đang chuẩn bị đi, sao vậy..."

" Chú nhanh trở về đi! Giản Vi đã xảy ra chuyện."

.....

Lâm Cận Ngôn bước nhanh rời khỏi sân bay, Mạnh Dao chạy theo phía sau:" Lâm tổng, tình hình bên kia..."

" Hoàn lại!"

Mạnh Dao sốt ruột nói:" Lâm tổng, bên đó là hạng mục mấy trăm triệu, đã hoàn lại quá một lần, lần này lại...."

Lâm Cận Ngôn căn bản lúc này không để ý, trong đầu toàn là lời nói của Chu Kỳ, Giản Vi đã xảy ra chuyện.

Anh đi nhận ra ngoài, một bước cũng không dừng.

Tới bãi đỗ xe trực tiếp lái xe đi.

Mạnh Dao đứng ở bên cạnh, muốn nói lại thôi.

Cô ấy theo Lâm Cận Ngôn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy anh rồi như lúc này.

Lâm Cận Ngôn vừa lên xe, đã nhấn mạnh chân ga, xe lập tức rời bãi đỗ.

Anh lái xe tốc độ cực nhanh, căn bản đã đu hết tốc độ.

Đi đường hết 40 phút nhưng chỉ còn vòn vẹn đúng 20 phút.

Xuống xe, nhanh chóng hướng bệnh viện mà đi tới.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt khó coi tới cực điểm, vô cùng tức giận.

Đây chính là điềm báo anh tức giận đến cùng cực, phía sau là bốn vệ sĩ khiến cho người khác nhìn thôi cũng thấy sợ.

Trong phòng bệnh, Giản Đại Phú đang túm cánh tay Giản Vi hung hăng nói: "nếu mày không chịu lấy tiền! Đừng trách tao làm cha mà vô tình! Long ca nói hôm nay tao không đưa tiền liền phét đi một cánh tay, mày không chịu giúp tao, tao liền đem mày đi gán nợ!"

Nói xong liền túm lấy Giản Vi kéo ra bên ngoài.

Nhân viên y tế tất cả đều tiến lên ngăn cản, Giản Đại Phú hung tợn quát: "con mẹ nó cút ngay! ông đây dạy dỗ con gái đến phiên các người xía vào sao!"

"Ông dám động vào cô ấy một chút thử xem!" một thanh âm trầm thấp đầy sức đe dọa vang lên, đem phòng bệnh ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Một giọng nói trầm thấp nhưng đầy uy lực vang lên, thanh âm không lớn, nhưng lại có sức mạnh trấn áp tất cả, khiến phòng bệnh hỗn loạn, âm ỉ trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn ra phía cửa.

Lâm Cận Ngôn trầm khuôn mặt đứng ở cửa, tây trang phẳng phiu, cả người tỏa ra khí lạnh làm người khác trong lòng có chút sợ. Tất cả mọi người đều sợ đến ngừng thở.

Giản Đại Phú cũng sững sờ đứng lại, nhưng liền nhanh chóng nhớ ra đây là người đàn ông lần trước ôm nó lên xe.

Đôi mắt lập tức sáng lên, thấy Lâm Cận Ngôn như thấy vàng, kích động mà hướng phía Lâm Cận Ngôn chạy tới, ý cười đầy mặt, xoa xoa tay, cười cười nói: "cậu chính là bạn trai của con gái tôi đúng không? Là thế này, tôi không biết con bé đã nói với cậu chưa, tôi thiếu một chút tiền, muốn tìm cậu mượn một chút, cậu xem..."

"Vậy liền đánh cô ấy?" thời điểm Lâm Cận Ngôn nói chuyện mắt vẫn luôn nhìn Giản Vi.

Tóc bị kéo cho bù xù, chân trần đứng trên mặt đất. Đôi mắt đỏ bừng, khuôn mặt tái nhợt toàn vệt nước mắt, giống một con thú nhỏ sợ hãi, run bần bật mà cuộn tròn trong lòng di Lan.

Trên má phải vẫn còn hằn dấu tay.

Lâm Cận Ngôn đột nhiên lạnh giọng ra tay, Giản Đại Phú sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng lại: "cái, cái gì.... A! đau..... đau!"

Giản Đại Phú còn chưa nói hết câu, tay phải đã bị một cánh tay mạnh mẽ chế trụ, như thể muốn đem xương cốt của lão bẻ nát, ông đau đến kinh hãi kêu lên một tiếng, đầy mặt hoảng sợ mà nhìn Lâm Cận Ngôn: "mày định làm gì? buông ra! mau buông ra!"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt lãnh đạm, trầm giọng lạnh lùng nói: "nào chỉ có đánh, tôi liền phét tay của ông thế nào? có ý kiến gì không?"

Anh trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào, lại dễ gây cho người khác từ đáy lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi, Giản Đại Phú nhìn vào mắt anh, vô thức run sợ, run rẩy thanh âm: "cậu đừng... đừng có xằng bậy, tôi chính là cha của Giản Vi..." nói rồi, đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Giản Vi hô to: "Nha đầu chết tiệt kia! mày còn thất thân cái gì? mau đem tên đàn ông này kéo ra!"

Lâm Cận Ngôn thấy Giản Đại Phú quát về phía Giản Vi, mày nhăn lại, sắc mặt nháy mắt xấu tới cực điểm, giây tiếp theo, lòng bàn tay bắt chợt dùng sức,

trực tiếp đem tay lão bẻ gãy, chỉ nghe được một tiếng "răng rắc" giòn tan, theo sau đó là tiếng thét chói tai, Lâm Cận Ngôn đột nhiên đem ông ta ném ra.

Anh sức lực rất lớn làm cho lão ngã trên mặt đất, ôm tay thống khổ kêu lên.

Lâm Cận Ngôn đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn Giản Đại Phú quét mắt một cái, đột nhiên cao giọng quát:" đem ông ta ném ra ngoài!"

Phía sau 4 tay vệ sĩ lập tức đem Giản Đại Phú từ trên mặt đất kéo lên.

Giản Đại Phú bị bọn họ kéo lên, bọn họ nắm tay vào tay gãy của lão, khiến lão đau không chịu được, lớn tiếng gào:" con nhãi mày là đồ bất hiếu! cứ nhiên lại hợp tác với người ngoài, con nha đầu này mày cứ chờ đấy!"

Lâm Cận Ngôn nghe xong mày nhủ chặt, liếc nhìn một người vệ sĩ trong số đó ra hiệu cho hắn.

Vệ sĩ hiểu ý, lập tức tiến lên.

Lâm Cận Ngôn hơi cúi người xuống, thấp giọng phân phó.

Tên vệ sĩ nghe xong mắt lập tức sáng lên, ngay sau đó gật đầu:" đã biết, tôi liền đi làm!"

Nói xong, xoay người đá vào đầu gối của Giản Đại Phú, ra lệnh:" mang đi!"

Vài tên vệ sĩ đem Giản Đại Phú ra ngoài, lão kêu gào thất thanh, mãi một lúc sau âm thanh đó mới dần biến mất.

Giản Đại Phú rốt cuộc cũng được đưa ra ngoài, lúc này trái tim căng thẳng của cô mới rơi xuống.

Đôi mắt nhìn Lâm Cận Ngôn rồi tiến dần đến phía anh.

Cô chân trần đứng trên mặt đất, đôi chân trắng nõn vì giá rét mà trở nên ửng đỏ.

Lâm Cận Ngôn mặt mày căng thẳng, nhanh chóng tiến lên, hơi cúi người đem Giản Vi bế lên:" giày đâu sao không đi định để lạnh chết sao?"

Anh trầm khuôn mặt, đem Giản Vi ôm đến đặt lên giường.

Những người có mặt ở phòng bệnh lúc này thấy thế lập tức lui ra ngoài.

Trong chốc lát, trong phòng bệnh chỉ còn Giản Vi và Lâm Cận Ngôn.

Giản Vi úy khuất nhỏ giọng nói:" toa cũng thường xuyên mang giày nha."

Nhưng cô bị cha túm xuống nên không kịp xỏ giày.

Lâm Cận Ngôn đương nhiên biết, tầm mắt dừng ở trên chân cô nhìn những ngón chân vì lạnh mà đỏ rực.

Anh nhíu mày, theo bản năng sờ soạng một lát.

Lòng bàn tay ấm áp chạm tới những ngón chân lạnh buốt của Giản Vi, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, động tác hơi dừng lại. Anh ngẩng đầu nhìn về phía Giản Vi.

Giản Vi cũng bất động, mắt lập tức đỏ bừng, tầm mắt nhìn về phía Lâm Cận Ngôn, cùng với đó trong đầu nổ "oành" một tiếng.

Giây tiếp theo, cả người giống như bị điện giật, đột nhiên rút chân về, hai tay gắt gao ôm lấy đầu gối, cuộn tròn người lại.

Mặt cô đỏ lựng, cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn Lâm Cận Ngôn lấy một cái.

Trong phòng yên tĩnh không có một tiếng động nào, không khí cũng vì thế mà có chút xấu hổ.

Lâm Cận Ngôn đứng bên cạnh nhìn cô. Lúc này dù nói bất cứ điều gì đều sẽ mang lại sự ngượng ngập cho cả hai người, anh đơn giản cái gì cũng sẽ không nói, không đề vấn đề này có cơ hân phát sinh. Kéo chân che Giản Vi lại nói:" nằm nghỉ ngơi một lát, vừa bị kích thích tôi giúp cô đi tìm bác sĩ kiểm tra lại."

Giản Vi mặt đỏ bừng, vùi đầu vào trong chăn, rầu rĩ mà "ừ" một tiếng.

Từ đầu đến cuối đều không dám liếc anh lấy một cái.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô trong chốc lát, bata dắc dĩ lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Di Lan ở ngoài chờ, thấy Lâm Cận Ngôn đi ra liền lo lắng tới hỏi:" có việc gì không?"

Lâm Cận Ngôn lắc đầu, nói: "Di Lan phiền đi đi xuống dưới lầu xem anh họ tới chưa, tới rồi bảo anh ấy kiểm tra cho Giản Vi."

"Ai, tôi đi liền." Di Lan đáp một tiếng, xoay người liền hướng cửa thang máy mà đi.

Lâm Cận Ngôn đem cửa phòng bệnh đóng lại, đứng ở cửa, hơi cúi đầu, tầm mắt dừng ở ngón tay vừa chạm vào chân cô.

Thật lâu sau than nhẹ một tiếng.

Ngàn tính vạn tính cứ nhiên lại thua trong tay một cô bé sao?

.....

Giản Vi ở lại bệnh viện thêm hai ngày. Lâm Cận Ngôn sợ lại xảy ra việc gì bất trắc nên luôn ở lại trông chừng.

Hai ngày sau, bệnh tình đã dần ổn định nên Giản Vi được xuất viện.

Ở trong bệnh viện gần một tuần, chỉ ngửi mùi nước khử trùng đến khi được ra ngoài liền cảm thấy hô hấp dễ chịu hơn hẳn.

Lâm Cận Ngôn đang chào hỏi bác sĩ Chu, Giản Vi đứng đợi ở bên ngoài, ngửa đầu nhắm mắt lại tranh thủ tận hưởng hương vị gió trời.

Thời điểm Lâm Cận Ngôn ra đến bên ngoài liền thấy Giản Vi đang dựa người vào tường, ngẩng đầu mắt nhắm lại, khóe miệng cong cong, phảng phất ý cười.

Anh đi qua, nhẹ nhàng xoa đầu cô." ngây ngô cười cái gì?"

Giản Vi mở mắt, nhếch miệng cười:" cảm thấy vui về."

"Có cái gì mà vui về?" Lâm Cận Ngôn một bên hỏi một bên bước xuống bậc thang đi về bãi đỗ xe.

Giản Vi cười hì hì mà đi theo phía sau anh, nói:" cái gì cũng đều cảm thấy vui về, thân thể tốt lên, không có phiền não, muốn được ăn tết, đều thực sự cảm thấy vui."

Giản Vi đôi mắt cong cong, cười đến ngọt ngào.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, hơi cười nói:" cô thật là dễ thỏa mãn."

Giản Vi cười thành tiếng:" niềm vui bình thường vậy thôi."

So với cuộc sống lúc trước, cô của hiện tại cảm thấy quá là hạnh phúc rồi.

Lên xe, trên đường về nhà, Giản Vi cảm thấy vui vẻ, hết nhìn đông lại ngó tây.

Đã gần đến Tết âm lịch, trên đường đã treo đầy đèn lồng đỏ, cửa của các nhà ven đường đã dán đầy hình linh vật của năm mới, vô cùng mong chờ.

Cô trước kia chưa bao giờ chú ý đến điều này, nhưng năm nay trong lòng có chút mong chờ tất niên đến sớm.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cô quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Lâm Cận Ngôn, hỏi:" năm nay anh có ăn tết ở nhà không?"

Trong mắt cô khó mà che giấu được sự chờ đợi.

Lâm Cận Ngôn đáp lời cô:" không, mỗi năm tôi đều phải trở lại nhà."

Giản Vi sững sốt, đôi mắt dần trở nên ảm đạm, cười cười nói:" cũng đúng, anh hẳn là phải cùng cha mẹ ăn tết rồi."

Cô hơi rừ mắt, trong lòng bỗng dưng trào lên một cỗ chua xót.

Mạnh mẽ ép nỗi chua xót xuống, giả vờ như không có việc gì mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Cận Ngôn nhìn qua kính chiếu hậu để nhìn cô.

Cô vẫn nhìn đông ngó tây như cũ, nhưng nỗi cô đơn trong mắt lại không thể nào che giấu được.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô một cái, bất động thanh sắc mà dời đi tầm mắt.

.....

Thời gian trôi nhanh, một tuần nghỉ đông cứ thế mà qua đi.

Thời gian trở nên gấp gáp, sau khi về nhà, Giản Vi liền lập tức chú tâm vào học tập. Cô không quên việc hai năm nữa cô phải đối mặt với kì thi đại học.

Đối với cô mà nói, cơ hội có thể thay đổi vận mệnh của mình duy nhất chính là thi đại học.

Lâm Cẩm Ngôn đi công tác, trong nhà chỉ còn cô cùng di Lan.

Giản Vi mỗi ngày đều học đến khuya, di Lan vì lo lắng cho sức khỏe của cô nên đã khuyên cô nhiều lần. Cô mỗi lần như vậy đều trả lời sẽ lập tức đi ngủ, kết quả sau một canh giờ, phòng cô vẫn sáng đèn.

Di Lan sốt ruột, ngày ngày hôm sau liền gọi điện cho Lâm Cẩm Ngôn.

Vào ban đêm, Giản Vi vẫn như cũ nghiêm túc học tập. Những ngày này hiệu suất học tập của cô rất cao, hiểu rõ rất nhiều kiến thức trước đây mà mình chưa hiểu, ngữ văn lịch sử cô cũng không được coi là giỏi lắm, chính bản thân thử làm đề thi đại học, điểm thể nhưng cũng không tệ lắm. Vì thế càng cố gắng dành thời gian tập trung hơn vào toán học, tiếng anh cùng địa lý.

Học tập hiệu quả làm cho cả người trở nên hưng phấn, có đôi khi làm một đề làm tiếp làm tiếp xuống dưới, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Buổi tối hơn 12 giờ, đứng dậy đi vào nhà tắm tắm rửa, ra ngoài, liền lấy máy sấy sấy cho khô bớt rồi lại vội đầu vào học tập.

Mà lúc này ở đầu bên kia trái đất, Lâm Cẩm Ngôn hợp xong đã là 12 giờ trưa, trở lại văn phòng.

Mạnh Dao đi theo phía sau, hỏi: "Lâm tiên sinh, ngài có muốn dùng bữa không?"

Lâm Cẩm Ngôn lắc đầu: "cô cứ đi trước đi."

"Ngài có cần tôi đóng gói cho ngài một phần không?"

Lâm Cẩm Ngôn suy nghĩ rồi gật đầu: "vất vả cho cô rồi."

"Không vất vả" Mạnh Dao đáp lại, lập tức xoay người rời khỏi văn phòng.

Mạnh Dao vừa đi, Lâm Cẩm Ngôn cầm lấy di động, vào Wechat. Vào nick của Giản Vi lập tức gọi video cho cô.

Giản Vi đề di động ở trước mặt, nghe thấy âm báo cuộc gọi video, theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Sau đó liền thấy màn hình hiển thị: Lâm Cẩm Ngôn.

Giản Vi bị dọa cho ngốc. Hơn nửa đêm, Lâm Cẩm Ngôn gọi video cho cô làm gì...

Tiếng chuông vẫn kiên nhẫn vang lên, Giản Vi ngây ngốc mà nhận cuộc gọi.

Điện thoại lập tức được kết nối.

Lâm Cẩm Ngôn ngồi ở trên ghế. Một thân tây trang đen, áo sơ mi trắng, cà vạt gỡ xuống, áo sơ mi liền còi hai cúc, thân thể lười biếng mà dựa vào ghế, cách màn hình, ánh mắt mất mát nặng nề mà nhìn cô chăm chăm.

Video mở ra trong nháy mắt, Giản Vi nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Ngôn chìm trong quảng sáng. Trong lòng âm thầm cảm thán: mới có mấy ngày không gặp, người này sao lại trở nên đẹp trai như vậy.

Từ bệnh viện trở về, Giản Vi cảm thấy chính mình bị Lâm Cẩm Ngôn mê hoặc. Chính lúc này, dù cách một màn hình nhưng cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn, mặt có chút nóng lên, cô nhỏ giọng hỏi: "anh, anh sao lại gọi cho tôi vậy? bên đây đang là giữa trưa à? ăn cơm chưa?"

"nhìn xem hiện tại vẫn còn sớm."

"A!" Lâm Cẩm Ngôn nhất thời thốt lên một tiếng, khiến cho Giản Vi sửng sờ đầu óc, ngơ ngác hỏi: "cái gì vẫn còn sớm?"

"Rạng sáng 12 giờ, Giản Vi có phải cô cảm thấy thân thể của mình vẫn còn tốt." Lâm Cẩm Ngôn to tiếng, đen mặt, ngữ khí tức giận.

Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, nhỏ giọng nói: "mới có 12 giờ, vẫn còn sớm sao..."

"Cô còn dám nói!" Lâm Cẩm Ngôn mắng cô.

Giản Vi sợ nhất là Lâm Cẩm Ngôn tức giận, tức khắc ngậm miệng không dám hé răng.

Cách một màn hình, nhìn thấy tóc cô vẫn còn ướt, ấn đường nhú chặt, mặt càng đen: "cô gội đầu?"

Giản Vi thoáng sửng sốt, ngay sau đó mới có phản ứng, lập tức gật đầu: "A"

"Không sấy tóc sao?"

Giản Vi:" có một chút."

" Có một chút! Giản Vi cô là trẻ con sao? " qua video nhưng cô có thể cảm nhận được lửa giận của anh, có thể mắng chết cô.

Giản Vi lúng túng, lập tức nói:" anh đừng tức giận, tôi lập tức làm liền!"

Cô nói xong, liền lập tức đứng lên, chạy vào trong nhà tắm đem máy sấy ra.

Đem cắm vào ổ gần bàn học, sấy tóc, ngoan ngoãn mà nói:" Lâm Cận Ngôn tôi liền sấy tóc, sấy xong lập tức đi ngủ."

Cô sấy tóc, từng sợi từng sợi vì gió mà không ngừng bay múa.

Đôi mắt nhìn Lâm Cận Ngôn sáng lấp lánh.

Lâm Cận Ngôn đôi mắt sâu thẳm, nhìn chằm chằm Giản Vi. Tầm mắt chuyển dần từ tóc cô dừng lại ở trên đôi mắt. Thật lâu sau cuối cùng dừng lại trên đôi môi mây hồng nhạt, thật lâu không dời đi.

Giản Vi sấy khô tóc, sau đó đem tóc đến trước màn hình điện thoại nói:" nhìn đi đã khô rồi."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, im lặng mà dời đi tầm mắt, nói:" được rồi, ngủ đi."

" Được" Giản Vi ngoan ngoãn đáp.

Nói xong liền cầm di động đi đến mép giường.

Lâm Cận Ngôn đột nhiên cảnh cáo cô:" về sau đừng để tôi bắt được cô đêm hôm không ngủ, học tập chỉ đến 10 giờ là phải đi ngủ, tôi giúp cô không phải để cô tìm đường khác để chết."

Giản Vi gật gật đầu, mềm giọng mà đáp:" đã biết."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, nói:" cúp máy."

Nói xong liền tắt máy.

Giản Vi còn chưa kịp hỏi anh khi nào trở về thì đầu kia liền cúp máy.

Cô nhấp nhấp môi, than một tiếng, để điện thoại lên đầu giường, vùi vào trong chăn.

Tắt đèn, ngược mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong lòng nhin không được mà suy nghĩ lung tung: Lâm Cận Ngôn vì đâu lại quan tâm mình như vậy? không phải thích cô rồi chứ?

Ý nghĩ bất chợt nảy sinh trong đầu, khiến Giản Vi bị dọa sợ cho nhảy dựng, vội vàng nhắm mắt, trong lòng thầm nhủ: ngủ ngủ, suy nghĩ lung tung cái gì!

.....

Lâm Cận Ngôn đi công tác đã gần 10 ngày, đã gần đến tết mà người vẫn thấy chưa có trở về, Giản Vi thầm nghĩ: đại khái là sẽ không thể về.

Di Lan cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về quê ăn tết, trước khi đi còn chuẩn bị cho cô rất nhiều sủi cảo cùng bánh trôi, có thể đoán được cô phải một mình ăn tết, cho nên chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ. Trước khi đi còn ôm cô an ủi nói:" chờ cậu ấy từ nhà cũ trở về là có thể chăm sóc cho con."

Di Lan nhìn ánh mắt cô vừa như là đau lòng lại như đồng tình.

Giản Vi mỉm cười:" không sao ạ, dù sao con cũng quen rồi."

Cô thật sự là đã quen rồi, cùng một người cũng không có quan hệ gì.

Sáng mừng một tết, Giản Vi dậy thật sớm, vệ sinh cá nhân, thay quần áo, xuống dưới nhà luộc sủi cảo, đón tết.

Cô từ trên lầu đi xuống. Thời điểm đi xuống lầu một, lại đột nhiên dừng bước.

Trong phòng bếp mờ mờ có tiếng nấu nước.

Giản Vi tay vịn vào lan can, chăm chú lắng nghe, càng thêm xác định bản thân không nghe nhầm.

Cô trong lòng nhảy dựng, lập tức chạy đến nhà bếp.

Khi chạy đến phòng bếp, đột nhiên nghĩ ra cái gì, lập tức xoay người, chạy đến ban công cầm gậy phơi quần áo đi tới.

Cầm gậy hướng nhà bếp đi tới, tìm đập thỉnh thoảng, căn bản chưa khi nào căng thẳng như vậy, gậy nắm chặt cây gậy.

Lúc đi đến cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần mình.

Cô sợ tới mức cả người run lên, lập tức nép vào vách tường. Nắm chặt cây gậy ở trong tay, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, đôi mắt tròn xoe mở to, chuẩn bị hành động.

Khi tiếng bước chân thật gần, trước mắt xuất hiện bóng người, Giản Vi cơ hồ phản xạ có điều kiện, hét lên một tiếng, cầm gậy đánh mạnh sau lưng người nọ.

Chỉ nghe thấy "phanh" một tiếng, sau đó là tiếng kêu của đàn ông.

Lâm Cận Ngôn bê sùi cào đi ra, đầu đột nhiên bị đánh, đau đến nỗi kêu lên, lập tức ôm gáy.

Anh chau mày, lập tức quay đầu lại.

Giản Vi kinh ngạc há to miệng, cây gậy cầm trong tay "loảng xoảng" một tiếng mà rơi xuống đất.

"Lâm... Lâm... anh... sao lại là anh?" Giản Vi quả thực không thể nào mà tin được vào mắt mình, hôm nay là tết, Lâm Cận Ngôn không phải sẽ về nhà cha mẹ sao? sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Lâm Cận Ngôn cả khuôn mặt đen kịt, lớn tiếng nói: "trở về cùng cô ăn tết! cô chính là chào đón tôi như vậy sao?"

Anh hai tay ôm gáy đau không chịu được. Không nhịn được hung hăng mà trường cô một cái. Cô bé nhìn có chút yếu đuối mong manh, nhưng ra tay không hề nhẹ.

"Trời ơi! tôi còn tưởng là ăn trộm tới! Làm tôi sợ muốn chết!" Giản Vi lấy tay che ngực, bộ dạng hoảng sợ.

Lâm Cận Ngôn: "....."

Là ai hù chết ai?

Lâm Cận Ngôn mặt đen trùng cô một cái, xoay người đi ra ngoài.

Giản Vi bất động đứng tại chỗ, như người mất hồn, mãi đến khi Lâm Cận Ngôn gọi cô: "Cô còn thất thần đứng đấy làm cái gì? Còn không mau chạy ra đây giúp tôi bôi thuốc."

"Tối liên!" Giản Vi bỗng nhiên hoàn hồn, lập tức chạy tới.

Gáy Lâm Cận Ngôn sưng lên một cục, cô áy náy vô cùng.

Một bên vừa bôi thuốc, một bên chu môi thổi thổi miệng vết thương, luôn miệng hỏi: "có đau hay không? có phải đi bệnh viện hay không?"

Lâm Cận Ngôn từ đầu đến cuối đen mặt, hoàn toàn không đáp lời cô.

Giản Vi lại nhìn không được hỏi: "anh nói xem anh về sao không báo tôi một tiếng, còn nữa anh không phải không biết nấu ăn sao? Anh không có việc gì sao lại đi vào trong phòng bếp?"

Lâm Cận Ngôn nghe xong liền phát hỏa, đột nhiên quay đầu: "Tôi tiến vào phòng bếp làm cái gì? Còn không phát hiện tôi nấu sùi cao hay sao?"

Ở Mỹ công việc vẫn chưa xong, vốn là không định trở về ăn tết, bởi vì nghĩ Giản Vi ở nhà một mình đón tết, liền bay suốt đêm để trở về. Tắm rửa một cái, không ngủ lại trực tiếp ăn một gậy.

Giản Vi thấy Lâm Cận Ngôn tức giận, cái miệng nhỏ nhắn, lời kéo ống tay áo ai kia, đáng thương vô cùng mà nhìn anh: "Lâm Cận Ngôn tôi sai rồi anh đừng giận, đang đầu năm đó."

"Cô còn biết đang là đầu năm mới!" Lâm Cận Ngôn hừ lạnh.

Giản Vi cười gượng, lắc lắc cánh tay anh, nói năng cẩn thận: "đừng tức giận mà, bất quá anh có thể đánh lại tôi một gậy?"

Nói xong, ánh mắt cô sáng lên, đột nhiên đứng dậy, chạy vào trong nhà ăn.

Trở ra trong tay liền cầm một cây gậy, thật thận trọng mà đưa cho Lâm Cận Ngôn: "đây, anh đánh tôi một chút, đánh tôi một chút, chúng ta hai người liền huề nhau."

Nói đoạn, liền xoay người ngồi xổm trước mặt Lâm Cận Ngôn, gáy đối diện mặt anh.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng bị cô làm cho tức chết, mi mắt giật giật, phải mất nửa ngày mới áp chế được cơn giận xuống.

Đem cây gậy ném trên mặt đất, tiếng nói nặng nề:" cô bị điên à?"

" Vậy anh không tức giận?" Giản Vi mỉm cười quay đầu lại.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, rồi cuộc "ừ" một tiếng nói:" cô mau bưng nồi sủi cảo lên."

"Được thôi!" Giản Vi vui mừng, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, vô cùng cao hứng hướng phòng bếp chạy.

Vốn tưởng rằng bản thân phải một mình ăn tết, Lâm Cận Ngôn vậy mà lại cho cô một bất ngờ.

Giản Vi vui mừng không chỉ mặt mày rạng rỡ mà còn ngân nga hát.

Thanh âm lớn, hôm nay đầu năm mà vận may tới, trời đất vui mừng, có thể thấy được vui mừng đến cỡ nào.

Lâm Cận Ngôn ở bên ngoài nghe, tâm tình cũng bị ảnh hưởng, khóe miệng hơi cong lên.

.....

Lâm Cận Ngôn không về nhà cha mẹ ăn tết, mà ở lại nhà ăn tết cùng Giản Vi.

Hai người ở nhà không có gì chơi, bên ngoài lại lạnh, không đi ra cửa.

Giản Vi nghĩ nghĩ, đề nghị nói:" chúng ta đi mua bài đi? chơi đánh bài thì thế nào?"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày:" cô xác định muốn đánh với tôi?"

Giản Vi chớp chớp mắt:" Làm sao vậy?"

" Thua thì phải phạt thế nào?" Lâm Cận Ngôn hỏi.

Nghĩ nghĩ một lát, đôi mắt đột nhiên sáng ngời, nói:" ai thua thì phải để người kia vẽ lên mặt một nét."

Lâm Cận Ngôn đang uống nước, nghe thấy câu này của cô thiếu chút nữa thì sặc.

"...." kiểu phạt ấu trĩ như vậy, cũng chỉ có cô mới có thể nghĩ ra.

Lâm Cận Ngôn lái xe ra ngoài mua bài, trở về, cũng Giản Vi ngồi trên mặt đất, vừa chia bài vừa nói:" chốc nữa thu mà bị vẽ lên mặt, mặt mày xấu xí, cô đừng có khóc đấy!"

Giản Vi bĩu môi, không cho là đúng:" Ai thua còn chưa biết được đâu."

Lâm Cận Ngôn ngược mắt lên nhìn cô một cái, khóe miệng hơi cười:" tôi thấy cô quá tự tin rồi đấy, nếu thua thì có tự tin đến mấy cũng vô dụng."

Giản Vi chun chun mũi nói:" Anh đừng có khinh thường tôi, tôi đánh bài tốt lắm đấy."

Giản Vi trước kia cùng dì hàng xóm đánh bài hai lần, cả hai lần đều thắng tiền, cho nên đối với kỹ năng đánh bài của mình có một chút tin tưởng.

Nhưng mà sự thật chứng minh, gừng càng già càng cay.

Nửa giờ qua đi, trên mặt Giản Vi đã vẽ hình một con rùa.

Lâm Cận Ngôn cười đến không nhìn được, lấy di động chụp ảnh.

Giản Vi xấu hổ, che mặt lại.

Lâm Cận Ngôn nhất định phải chụp được cô, kéo tay che mặt của cô xuống, cười lớn nói:" đừng chần chừ, bé rùa đen rất đáng yêu, lưu một cái làm kỷ niệm nào."

Giản Vi tức giận đến trừng mắt:" Lâm Cận Ngôn anh khi dễ người khác."

Đánh bài nửa giờ, trên mặt cô vẽ đầy rùa, Lâm Cận Ngôn trên mặt hoàn toàn sạch sẽ, một dấu bút còn chưa có.

Lâm Cận Ngôn nhướn mày cười:" vừa nãy tôi nói như thế nào? vẽ xấu lên mặt cô thì đừng có khóc."

Giản Vi mím môi, tức giận mà trừng anh:" vậy anh cũng phải để cho tôi vẽ?"

Lâm Cận Ngôn thấy khuôn mặt nhỏ của ai kia bắt đầu tức giận, trong mắt tràn đầy ý cười, đơn giản đem bút lông đưa cho cô, đầy vẻ bất đắc dĩ sùng bái nói: "được, cho cô làm, cho cô vẽ một nét lên mặt tôi."

Giản Vi hơi giật mình, ngay sau đó đôi mắt bỗng bừng sáng ngời, nhận lấy bút, "chính anh nói đấy nha."

"Ừ, vẽ đi." Lâm Cận Ngôn cười: "dù sao cô cũng không thắng được tôi, đỡ cho cô lát nữa lại khóc nhè."

Giản Vi hít hít mũi quật cường mà nói: "tôi sẽ không khóc."

Cô mở nắp bút ra, khoe miệng lộ ra tươi cười, đắc ý "rốt cuộc cũng đến lượt ta trả thù."

Lâm Cận Ngôn đôi mắt nghi ngờ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, cường điệu nói: "chỉ có thể vẽ hai nét, nhiều nhất là hai nét."

Giản Vi gian xảo cười: "yên tâm đi."

Cô cầm bút, quỳ trước mặt Lâm Cận Ngôn, Lâm Cận Ngôn theo bản năng muốn chón, bị cô đè bả vai lại, "đừng nhúc nhích nha, vẽ một tiểu rùa đen nào."

Nói xong liền đem bút vẽ lên mặt anh. Lâm Cận Ngôn nói chỉ vẽ được hai bút, nhưng cô thấy một bút là đủ rồi, không ngừng sáng tạo, vẽ một đường dài, vừa vẽ vừa cười khanh khách.

Lâm Cận Ngôn phát hiện ra có điểm không ổn, vội cầm lấy tay cô nói: "đủ rồi."

"Tôi mới vẽ có một bút thôi." Giản Vi cười khanh khách, làm bộ lại muốn vẽ lần nữa.

Lâm Cận Ngôn đem bút trong tay cô lấy đi, kéo tay cô, Giản Vi ai da một tiếng, thân hình chao đảo, một tay khác nắm chặt bả vai Lâm Cận Ngôn.

Cô ngồi quỳ xuống, Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu, 4 mắt nhìn nhau.

Khoảng cách hai người cực gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi nóng trong hô hấp của nhau. Bốn mắt nhìn nhau không chớp mắt, Giản Vi nháy mắt cứng đờ, tim không khống chế được mà đập nhanh.

Đôi mắt anh trong nháy mắt có sức hấp dẫn thật lớn, cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh, cảm thấy chính mình bị hút vào.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm cô. Tầm mắt ẩn chứa vài phần hoang mang, vài phần chón tránh.

Không biết qua bao lâu, hai người trước sau vẫn duy trì cùng một loại tư thế. Trong không khí nhiệt độ dần tăng lên, Giản Vi cảm thấy mặt mình nóng đến nỗi không chịu được, rốt cuộc lấy lại tinh thần, rốt cuộc muốn thối lui, bên hông có một bàn tay to đè lại.

Giản Vi sững sốt, kinh ngạc mà nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn tay vẫn đặt ở trên eo cô, thân thể chậm rãi tiến gần đến cô....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Eo Giản Vi bị Lâm Cận Ngôn ôm, mặc dù đang là mùa đông nhưng trong nhà lại dùng máy sưởi, nên cô chỉ mặc một chiếc áo mỏng, mỏng đến độ Giản Vi có thể cảm nhận được hơi ấm từ tay Lâm Cận Ngôn truyền đến.

Cô cả người khấn trương nhưng lại không thể nhúc nhích, trái tim kịch liệt nhảy lên, trong nháy mắt, cô mơ hồ cảm thấy bệnh tim của mình lại tái phát, hô hấp khó khăn.

Lâm Cận Ngôn đang dần dần tiến đến gần Giản Vi, môi anh tưởng chừng như muốn lại gần chạm lên đôi môi của người đối diện, khiến Giản Vi mặt đỏ bừng, đôi mắt ướt át, lòng mi run rẩy không ngừng, đầu theo bản năng né tránh, thanh âm run rẩy tưởng chừng như không còn từ miệng cô phát ra, nói: "anh... anh làm cái gì..."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, rốt cuộc gần chạm đến môi cô bất chợt dừng lại.

Hai người ánh mắt hoàn toàn đối lập nhau, một cái khấn trương căng thẳng đầy mặt đỏ bừng, một cái thông dong bình tĩnh.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, bỗng nhiên nâng tay lên, ở trên mặt cô vuốt ve một chút thấp giọng nói: "có đồ dính trên mặt."

Anh nói xong, buông tay, cánh tay ở bên hông Giản Vi cũng buông lỏng, thân người lui lại phía sau, dè chừng cách giữa hai người một lần nữa giãn ra.

Giản Vi thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ sờ mặt, nhỏ giọng hỏi: "có... có dính cái gì sao?"

"Có" Lâm Cận Ngôn nghiêm túc đáp lại cô.

"Là... Phải không?"

"Ừ" Lâm Cận Ngôn sắc mặt bình tĩnh, từ trên mặt đất đứng lên.

Giản Vi sững sốt, ngẩn đầu, hỏi: "anh đi đâu vậy?"

"Rửa mặt" Lâm Cận Ngôn nói xong liền đi lên lầu.

Giản Vi nhìn chằm chằm bóng dáng của anh, mãi cho đến khi lầu hai truyền đến tiếng đóng cửa mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Trở mắt một hồi lâu, đột nhiên gợn tay, ảo não che đi gương mặt đang dần đỏ bừng.

Cô vừa mới... Cư nhiên cho rằng Lâm Cận Ngôn muốn hôn mình...

Giản Vi mắt nhắm đến không chịu được, ôm đầu, hận không thể đào một cái hố thật sâu để bản thân chui xuống.

Trên lầu hai, Lâm Cận Ngôn đứng ở trên ban công trong phòng hút thuốc, để gió lạnh thổi nửa ngày, rốt cuộc cũng thổi tan được nhiệt độ khô nóng trong người.

Nhưng mà trong đầu vẫn tràn ngập hình ảnh của Giản Vi, cô ánh mắt long lanh, khăn trương đến độ đôi mi run rẩy, mỗi anh đào hồng nhạt.

Hô hấp lại bất giác trở nên thô nặng vài phần, mày nhíu lại, đột nhiên cảm thấy vấn đề này rất khó giải quyết.

Vừa rồi thiếu chút nữa anh đã không thể nhịn được xuống.

Chưa từng có một cô gái nào làm anh mất khống chế như vậy.

Sau một lúc lâu, đi đến trước bàn trà, hơi cong lưng, đem tàn thuốc vứt vào trong gạt tàn, lắc đầu thở dài: thật là phiền toái.

Gần rạng sáng, Lâm Cận Ngôn rốt cuộc cũng xuống lầu.

Giản Vi gương mặt sạch sẽ, đang ngồi ở trên ghế sofa xem chương trình chào xuân.

Lâm Cận Ngôn nhìn màn hình TV, mở miệng hỏi: "rất hay?"

Giản Vi nghe thấy tiếng Lâm Cận Ngôn, quay đầu lại, trả lời anh: "rất hay, còn rất nóng nực."

Lâm Cận Ngôn đi xuống lầu đi tới, liếc mắt nhìn cô một cái nói: "cùng tôi ra ngoài một chút."

Giản Vi sững sốt: "sao cơ?"

Lâm Cận Ngôn không đáp lại cô, trực tiếp đem áo khoác lông vũ ném cho cô: "ra ngoài liền biết."

Nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Áo là của Lâm Cận Ngôn, màu đen lại vừa dài vừa rộng, Giản Vi mặc vào, cả người liền giống như chim cánh cụt.

Cô mang đôi giày lần trước Lâm Cận Ngôn mua cho mình đi ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn từ gara đi ra, trong tay ôm hai thùng pháo hoa.

Giản Vi kinh ngạc, đôi mắt lập tức sáng lên, vội vàng hướng Lâm Cận Ngôn chạy tới, kích động nói: "anh mua à??"

Giản Vi nhếch miệng cười, đôi mắt nhìn chằm chằm đồ vật trong tay Lâm Cận Ngôn, lấp lánh sáng lên.

Khi còn nhỏ ăn tết, những đứa trẻ nhà hàng xóm trong tay cầm pháo hoa súng sướng mà vui đùa. Cô đứng ở cửa nhà nhìn ra, nhìn những chùm pháo hoa trong tay chúng, ngưỡng mộ vô cùng.

Lâm Cận Ngôn ôm thùng pháo hoa đi đến phía sau hậu viện, đặt ở trên một mảnh đất trống. Giản Vi theo sau đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng kéo ống tay áo.

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Mắt Giản Vi sáng lấp lánh, đầy mong chờ mà nhìn anh nói: "Lâm Cận Ngôn, có thể cho tôi đến gần châm lửa được không?"

"Không được" Lâm Cận Ngôn không cần suy nghĩ mà trực tiếp cự tuyệt.

Giản Vi mắt mở to, thanh âm hơi chút cất cao: "vì sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn: "Nguy hiểm."

Nói xong, liền chỉ tay về phía đình hóng gió ở xa kia nói: "chờ lát nữa tôi châm lửa, cô đứng ở bên kia đi."

Giản Vi khiếp sợ nhìn anh.

Không cho cô châm lửa còn chưa tính, còn bắt cô đứng ở xa như vậy.

Cô muốn phản bác, Lâm Cận Ngôn trầm mặt liếc nhìn cô một cái, cô bị dọa, bĩu môi, xoay người ngoan ngoãn đi ra chỗ được chỉ định.

Lâm Cận Ngôn mua bốn năm thùng pháo hoa, chờ đến lúc 12 giờ mới bắt đầu châm lửa.

Chỉ nghe một tiếng, pháo hoa đã vụt lên trời, ở trên bầu trời "bùm" nổ tung một tiếng, thấp sáng cả một vùng trời.

Lâm Cận Ngôn xoay người, hướng đình hóng gió đi tới.

Giản Vi bám vào cây cột, ngửa đầu, đôi mắt không chớp mà nhìn lên bầu trời đầy pháo hoa.

Ánh sáng đầy trời chiếu lên khuôn mặt tươi cười của cô.

Đôi mắt sáng long lanh, phản chiếu trong mắt đầy tia pháo hoa.

Lâm Cận Ngôn đứng ở một bên đôi mắt thật sâu mà nhìn cô.

Pháo hoa sáng lại, thu hút sự chú ý của cô.

Chào đón năm mới, nhà nhà đều bắn pháo hoa, xung quanh đều có tiếng vỗ tay.

Pháo hoa của nhà nhà đan chéo vào nhau, đẹp đến chấn động.

Giản Vi cầm di động ra quay video, ghi lại trong chớp lát, đột nhiên quay đầu, cười hi hi, hướng ống kính về phía Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn theo bản năng duỗi tay chặn: "đừng quay."

Giản Vi mỉm cười né tránh, tiếp tục hướng ống kính về phía anh: "quay một chút thôi, nào anh hãy nói ước nguyện năm mới của mình đi."

Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm cô trong chớp lát, đành phải thỏa hiệp, thấp giọng nói: "nguyện vọng năm mới là Giản Vi năm sau có thể thi đỗ vào trường đại học mà mình mơ ước."

Giản Vi hơi sùng sốt, kinh ngạc mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn nhướn mày: "như thế nào?"

Giản Vi ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm anh nói: "nguyện vọng năm mới, Lâm Cận Ngôn..."

Nguyện vọng năm mới của anh lại chính là cô sao?

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng: "nói xong."

Giản Vi chăm chú nhìn anh, trong lòng đột nhiên tràn đầy cảm động, cảm động đến nỗi không biết nên nói cái gì cho phải.

Trên đỉnh đầu, từng bông pháo hoa không ngừng nở rộ.

Đình hóng gió, hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng đều không nói chuyện.

Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm Giản Vi trong chớp lát, thật lâu sau gãi tay xoa đầu cô, thấp giọng nói: "đừng ngây ngốc thế, thờ gian không còn sớm, nên về nghỉ ngơi rồi."

Nói xong, liền bước ra khỏi đình hóng gió hướng nhà đi vào.

Giản Vi bất động mà đứng ở chỗ đó, mất một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn video một lát, khóe miệng cong, yên lặng mà đỏ mặt.

.....

Nghỉ đông thực sự rất ngắn, không chờ qua tết Nguyên Tiêu đã bắt đầu phải đi học trở lại.

Thời gian cuối cùng của một học kì, mọi người đều rất khẩn trương.

Thời gian nghỉ đông Lâm Cận Ngôn đã bỏ tức cho cô không ít kiến thức.

Lâm Cận Ngôn làm việc chú trọng hiệu suất, cùng với việc bỏ tức cho Giản Vi cũng tương tự, trực tiếp lấy sách vở bỏ qua những phần không quan trọng.

Anh đánh dấu từng phần không trọng tâm, khiến Giản Vi đôi mắt tròn tròn, kinh ngạc nói: "những phần này đều không thi sao?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng: "những phần đánh dấu không cần phải xem, hình tam giác là những phần trọng điểm cần phải xem, hai cái tam giác cần phải chú trọng rất dễ thi vào."

Lâm Cận Ngôn cho cô xem những phần học thi đã được anh phân loại, tiết kiệm được rất nhiều thời gian, có thể nói là làm ít công to.

Kết quả sớm nhất có thể thấy chính là kì thi thử đại học đầu tiên, từ học kì một đứng cuối lớp đã lọt vào trong top 4.

Ở lớp học đã đạt được thành tích tốt như vậy có thể yên tâm thi đại học. Nhưng cô không cho phép bản thân mình noi lòng, dựa theo lời thầy giáo nói đến lúc thi không biết trước kết quả như thế nào.

Cuối cấp việc học gấp rút, Giản Vi mỗi ngày ngoài thời gian ăn cơm và ngủ còn lại đều là học hành.

Năm sau thời tiết dần ấm áp lên.

Giữa tháng ba, hoa trong viện đều nở rộ, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Hôm nay cuối tuần, Lâm Cận Ngôn khó có dịp mới được ở nhà. Giản Vi đem kiến thức không hiểu trong một tuần toàn bộ liệt kê ra, vui vẻ chạy đi tìm anh.

Thời điểm gõ cửa, thấy Lâm Cận Ngôn đang nói chuyện điện thoại, mở cửa thấy Giản Vi liền lui người cho Giản Vi vào.

Giản Vi nhìn anh nhếch miệng cười rồi ôm bài thi đến ban công.

Trên ban công có xô pha cùng bàn trà, Lâm Cận Ngôn ngày thường ở chỗ này làm việc, không khí tốt, tầm nhìn khoáng đạt.

Lâm Cận Ngôn cả người dựa vào lan can nghe điện thoại, tầm mắt lại nhìn Giản Vi.

Giản Vi ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế xô pha chờ anh, ngửa đầu nhìn anh từ từ cười.

Lâm Cận Ngôn không tiếng động chỉ vào đồng bài thi.

Giản Vi hiểu ý, đem tập bài thi đến đưa cho anh.

Lâm Cận Ngôn một bên nghe điện thoại, một bên xem bài thi.

Giản Vi đứng ở bên cạnh, ngẩng đầu liền vừa vặn thấy được sườn mặt nghiêm nghị của Lâm Cận Ngôn.

Đôi mắt lóe sáng, khóe miệng hơi cong, là con gái thích nhìn dáng vẻ của con trai khi chăm chú làm việc.

Lâm Cận Ngôn đáp lại đầu kia rất ít, thường chỉ "ừ" một tiếng không nói thêm gì khác.

Giản Vi cảm thấy có chút kỳ quái, là anh cùng với ai đang nói chuyện điện thoại vậy.

Đang mãi nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy đầu bên kia không vừa lòng, đột nhiên cao giọng: "tôi nói chuyện anh có nghe thấy không đấy? Ngày mai về nhà xem mắt, anh còn dám cợt nhả coi chừng gia pháp."

Đầu kia điện thoại là giọng nam. Giản Vi nghe thấy được hơi có chút kinh ngạc mà nhìn về phía anh.

Lâm Cận Ngôn có chút bức bối, cau mày, nói: "ngày mai đi công tác, không rảnh."

Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại lên bàn trà, "bộp" một tiếng.

Giản Vi sợ tới co rụt bả vai, nhấp nhấp môi nhỏ giọng hỏi anh: "là cha của anh à?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, cầm bài thi ngồi trên sô pha, sắc mặt có chút khó coi.

Giản Vi đi theo anh cũng ngồi xuống, nhin không được bèn hỏi:" nhà anh thúc giục anh kết hôn sao?"

Lâm Cận Ngôn không đáp, cầm giấy bút bắt đầu giảng bài.

Giản Vi trong lòng hơi hụt hẫng, nhỏ giọng nói:" cũng bình thường, anh tuổi cũng không còn nhỏ, cha mẹ sốt ruột là lẽ đương nhiên."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, ngẩng đầu lên.

Giản Vi cũng đã cúi đầu, chỉ vào bài thi:" bài này các bước làm đều đúng nhưng kết quả lại không giống."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lâm Cận Ngôn giảng cho Giản Vi xong, thuận tay viết cho cô mấy đề bài tương tự, vừa viết vừa nói:" cho cô mấy dạng bài tương tự, về phòng có thể thử làm xem."

Giản Vi gật đầu, chống cằm nghiêng đầu nhìn anh.

Cô mắt không chớp mà nhìn anh chăm chăm, Lâm Cận Ngôn không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được tầm mắt của cô, thuận miệng hỏi:" nhìn cái gì?"

Giản Vi suy nghĩ một lát, vẫn là không nhin được bèn hỏi:" anh dự định khi nào thì kết hôn?"

Cô vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này.

Lâm Cận Ngôn đang viết hơi ngừng lại, ngẩng đầu lên:" sao đột nhiên lại hỏi về vấn đề này?"

" Bởi vì quan tâm anh." Vừa nói vừa sờ sờ mũi, có chút chột dạ.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, sau một lúc lâu mới đáp lại:" tạm thời chưa nghĩ đến."

Giản Vi hơi ngẩn ra, ngay sau đó đôi mắt đột nhiên sáng lên:" nghĩa là còn phải chờ mấy năm nữa sao?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, lại tiếp tục cúi đầu ra đề bài.

Giản Vi nghe thấy Lâm Cận Ngôn nói mấy năm nữa mới kết hôn, tâm tình đột nhiên vui vẻ đến lạ.

Cô cong mắt, cười tủm tỉm nhìn anh.

Qua một lát, đột nhiên không nhin được hỏi một câu:" Lâm Cận Ngôn anh có thích cô gái nào không?"

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, mắt vài giây mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

Giản Vi cùng anh bốn mắt nhìn nhau, có điểm khẩn trương không nói nên lời, đôi tay theo bản năng mà xoắn vào nhau.

" Hỏi cái này làm gì?" Lâm Cận Ngôn đột nhiên mở miệng.

Giản Vi nhấp nháp môi nói:" liên, liên quan tâm đến anh một chút."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Giản Vi khẩn trương mà xoắn xuyết ngón tay, đối mặt với Lâm Cận Ngôn, ánh mắt có chút trốn tránh.

Đợi thật lâu, Lâm Cận Ngôn vẫn không trả lời.

Giản Vi cho rằng anh sẽ không cho cô một đáp án chính xác, đột nhiên anh đáp:" có."

Giản Vi ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu,theo bản năng hỏi:" ai vậy?"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, lại đột nhiên đem bài thi chụp lên đầu cô." tiểu cô nương cô hỏi nhiều như vậy làm gì, trở về làm đề đi."

Nói xong liền từ trên sô pha đứng lên, xoay người đi về phòng.

Giản Vi nhú mày, đem bài thi từ trên đầu lấy xuống, chép miệng, nhỏ giọng nói:" hỏi một chút đều không được."

Cô ngồi ở chỗ đó, ngoác nhìn phía bên ngoài ban công. Trong lòng tò mò lại ít nhiều có chút hụt hẫng.

Lâm Cận Ngôn yêu thích một người, anh như vậy lại có người mà mình thích.

Đó cũng là chuyện bình thường, anh năm nay cũng đã gần 30 tuổi, sao lại không thể có người mà mình thích được chứ.

Nhiều năm như vậy chưa chịu kết hôn, lẽ nào trong lòng không thể quên được mối tình đầu?

Giản Vi trở lại trong phòng, mệt mỏi mà nằm trên giường, đôi mắt vô thức nhìn lên trần nhà, trong đầu toàn là hình ảnh của Lâm Cận Ngôn.

Nhắm mắt lại, muốn đem hình ảnh trong đầu ném ra ngoài thể nhưng lại khiến cho chúng càng trở nên rõ ràng.

Cô lấy di động, mở ra video của buổi tối hôm đó.

Đầy trời pháo hoa, Lâm Cận Ngôn áo lông vũ đen dài hai tay khoanh trước ngực, thân thể lười biếng mà dựa vào cây cột trong đình hóng gió.

Cô giúp anh nói ra ước nguyện năm mới.

Anh nhìn cô, tiếng nói chứa sức nặng:" nguyện vọng năm mới là hy vọng Giản Vi có thể đỗ vào trường đại học mình mơ ước."

Giống như một vì sao, đôi mắt anh đen nhánh mà sáng ngời, giống như có lực hút vô hình, đem thân thể cô kéo vào.

Giản Vi chăm chú nhìn đoạn video, nhìn đến hơn 10 phút rồi cuộc từ trên giường ngồi dậy, tắt điện thoại di động, ném tới một bên.

Cô dùng sức đánh vào đầu, âm thầm nhắc nhở chính mình: mau ôn thi còn ở đây miên man suy nghĩ cái gì.

Cô từ trên giường đi xuống, trấn an tinh thần, đi đến bàn học, lại nghiêm túc ôn luyện.

.....

Tối gần giai đoạn thi đại học, thời tiết ngày càng oi nóng, nóng đến nỗi giữa trưa ăn một bữa cơm cũng nhể nhãi mồ hôi.

Tạ Nhu chịu không nổi bèn đi mua kem, Giản Vi cũng đi theo mua một cây.

Hai người vừa ăn vừa trở lại phòng học.

" Vi Vi cậu muốn thi vào trường nào?"

Thi đại học còn chưa đến hai tuần nữa, mọi người đều đã xác định cho mình một mục tiêu rõ ràng mà cố gắng phấn đấu, nhưng cô lại chưa xác định được, lắc đầu nói:" còn chưa biết thi vào trường nào."

Tạ Nhu nói:" cậu thành tích tốt như vậy, thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại đều không thành vấn đề."

Giản Vi cũng muốn thi trường trong thành phố Bắc Kinh, như vậy có thể gần Lâm Cận Ngôn một chút, thờ dài nói:" hy vọng là vậy."

Chọn trường là rất cần thiết, lớp của Giản Vi lại là ban xã hội, cô vài lần thi thử gần đây kết quả đều tốt, thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại đều không có trở ngại gì lớn.

Nhưng cô gần đây vẫn luôn cố gắng giảm sức ép cho bản thân, nhưng thật ra không có lo lắng gì nhiều, dù sao cũng phải do bản thân mình cố gắng.

Một ngày trước thi, không khí có chút căng thẳng, Tạ Nhu thay đổi đề tài nói:" Vi Vi, chờ tốt nghiệp xong, cậu và Giang Lâm sẽ đến với nhau chứ?"

Giản Vi sững sốt, có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Tạ Nhu:" sao lại nói như vậy?"

Tạ Nhu cười gian xảo:" Giang Lâm đối với cậu tốt như vậy, cậu lại không có hứng thú nào sao?"

Giản Vi lắc đầu:" không có, mình chỉ coi cậu ấy là bạn."

Chính xác Giang Lâm đối với cô rất tốt. Nóng sẽ giúp cô quạt, lạnh sẽ cởi áo của bản thân khoác cho cô, cô mãi học không có thời gian ăn cơm, cậu liền giúp cô mua về, có gì ngon đều cho cô, tặng quà, tâm tình cô không tốt sẽ chọc cho cô cười.

Tạ Nhu cười hi hi nói: " Cậu trong lòng chỉ có học tập, chờ tốt nghiệp xong sẽ không nghĩ đến nó nữa. "

Giản Vi không biết bản thân nên đáp lại thế nào mới phải, cười cười để kết thúc đề tài.

.....

Trên đường về phòng học, Giản Vi phát giác ra có điều gì đó bất thường, luôn có một đôi mắt nhìn cô chăm chăm, cô lặng lẽ lại gần Tạ Nhu nhỏ giọng nói: " cậu có cảm giác có người đang theo dõi không? "

Tạ Nhu ha ha cười: " nhìn xem cậu xinh đẹp thế nào. "

" Không phải, mình cảm thấy như họ đang bàn tán về mình. " Mới vừa có mấy bạn học nam đi qua, còn quay đầu lại nhìn cô vài cái, khe khẽ nói nhỏ giống như cười nhạo cô.

Tạ Nhu nhìn khắp nơi: " không có nhan, làm gì có đâu. " Cô ấy vỗ vỗ tay Giản Vi: " cậu đừng suy nghĩ linh tinh. "

Giản Vi mím môi, cho rằng bản thân suy nghĩ nhiều rồi.

Ở cửa phòng học tầng 4, mấy bạn học nam đứng ở bên ngoài, vừa đi ăn com trở về.

Giang Lãm cũng ở trong số đó, thân thể lười nhác mà dựa vào ban công, hai tay đút túi quần, thấy Giản Vi nhìn cô nhử mày rồi cười: " đi ăn com "

Giản Vi gật đầu hỏi cậu ấy: " các cậu cũng vậy à? "

Giang Lãm cười: " không, cậu muốn cùng ăn với mình không? "

Giản Vi nhấp nháp môi trả lời lại: " không cần. "

Nói xong liền xoay người đi vào trong phòng học.

Nhìn phía sau lưng cô, Giang Lãm khoé mắt co giật, tầm mắt dừng ở trên vết màu đỏ kia.

Đều là những người lớn, cái gì đều hiểu. Cậu ấy đi tới, che phía sau cô lại.

Giản Vi cảm giác được phía sau có một thân hình cao lớn, lập tức quay đầu hỏi: " làm sao vậy? "

Giang Lãm có chút xấu hổ, cúi người ở bên tai cô thấp giọng nói: " đằng sau quần bị bẩn. "

Giản Vi sững sốt, nhất thời chưa tiêu hóa kịp: " sao cơ? "

Giang Lãm ho khan một tiếng nói: " cái kia... máu. "

Giản Vi nghe xong, đột nhiên mở to hai mắt, vài giây sau, đỏ bừng mặt, theo bản năng đưa tay che lại.

Khó trách vừa nãy bản thân cảm thấy luôn có người nhìn mình, nghĩ đến bản thân cứ như vậy đi trên hành lang, Giản Vi cảm thấy vô cùng mất mặt, hận đất không nứt ra một khe cho cô chui xuống.

Giang Lãm che cho cô đến vị trí của cô, nói: " ở đây chờ mình. "

Nói xong liền chạy đến chỗ cậu, lấy áo đồng phục.

Áo sơ mi trắng, rất rộng.

Cậu đi đến chỗ Giản Vi đưa cho cô: " mặc vào đi có thể che được. "

Không phải là biện pháp tốt nhất, Giản Vi hơi do dự, đỏ mặt mà nhận lấy: " cảm ơn cậu Giang Lãm, tối về mình sẽ giặt sạch, sáng mai mang đến trả lại cho cậu. "

Giang Lãm cong môi cười: " Không có gì, cậu có thể giữ lại làm kỉ niệm. "

" Bà di! " tới thăm đột ngột, không có chuẩn bị liền tìm bạn học mượn tạm, sau đó mặc áo của Giang Lãm ở bên ngoài.

Áo của cậu ấy rất rộng, dài qua đùi, đem vết bẩn trên quần che lại.

Tuy rằng mặc áo của bạn học nam bên ngoài rất kỳ quái, nhưng xét cho cùng vẫn tốt hơn là không có.

Giản Vi mặc áo của Giang Lãm quay lại phòng học.

Giang Lãm thấy vậy, nhường mày cười:" Giản Vi không ngờ cậu mặc áo của mình lại đẹp như vậy nha."

Giản Vi xấu hổ, đỏ mặt ngồi vào vị trí.

Từ buổi chiều đến tối, Giản Vi đứng ngồi không yên, chưa bao giờ cô mong tan học như lúc này.

Qua vài tiếng, khi đồng hồ điểm 9 giờ 40 chuông tan học cũng theo đó vang lên, Giản Vi bật dậy, nói với Tạ Nhu một tiếng, vội vồn vàng vàng khoác cặp sách chạy ra ngoài.

Một mạch chạy đến cổng trường,nhìn ngó ven đường.

Buổi tối tan học, chỗ cô ở cách trường khá xa nên việc đưa đón đều do bác Lý phụ trách.

Xe liền dừng lại ở dưới gốc cây, cô ánh mắt sáng lên, lập tức qua đó.

Nhưng mà vừa kéo cửa xe ra, cô tức khắc liền tròn mắt, đôi mắt mở tròn xoe, kinh ngạc hỏi:" Lâm Cận Ngôn sao lại là anh?"

Lâm Cận Ngôn đang gọi điện thoại, nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay đầu lại, tầm mắt dừng lại trên đồng phục nam sinh ở trên người cô, sắc mặt tức khắc tối sầm, liền lạnh giọng nói:" cứ như vậy, ngày mai nói tiếp."

Nói xong liền cúp điện thoại, chau mày, đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc áo trên người cô, giọng nói mang theo vài phần tức giận:" cô nhìn xem mình đang mặc cái gì?"

Giản Vi sững sờ, đáp:" đồng, đồng phục...."

Lâm Cận Ngôn đen mặt:" cô không có quần áo?"

Giản Vi bị Lâm Cận Ngôn đột nhiên nổi giận dọa sợ, trắng bệch mặt, đứng ở bên ngoài ngơ ngác mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn nhú mày, tức giận nói:" lên xe!"

Giản Vi bị dọa sợ tới nỗi rụt vai lại, ngoan ngoãn lên xe.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, thấy cô hơi cúi đầu, thân người ngồi một góc, sợ hãi, lúc này mới ý thức được bản thân đã dọa cô.

Anh gơ tay day ấn đường, đem bực bội áp xuống, ngữ khí hơi hòa hoãn một chút:" áo của ai?"

Giản Vi nhấp nháp môi, ngẩng đầu đáp:" Giang, Giang Lãm."

Lâm Cận Ngôn nhú mày:" cô mặc áo của cậu ta làm gì?"

Giản Vi mặt hơi hồng, nhỏ giọng nói:" quần bị bẩn."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, tầm mắt liền dừng trên quần cô.

Quần màu trắng, Giản Vi lại đỏ mặt liền lập tức hiểu ra.

Nhưng nhìn trên người mặc áo của tên đàn ông khác, tâm tình lập tức cảm thấy khó chịu, trằm mặt giáo huấn cô:" cũng không thể mặc như vậy."

Giản Vi gật đầu:" tôi về liền thay ra."

Lâm Cận Ngôn nhìn cái áo chường mắt nói:" bây giờ thay ra."

" A!" Giản Vi sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn liếc cô một cái:" cởi ra."

Ánh mắt không cho phép cô từ chối, Giản Vi mím môi, nghĩ dù sao cũng ngồi ở trên xe cũng không sợ lộ, đơn giản gật đầu, đem áo cởi ra.

Lâm Cận Ngôn trực tiếp cầm lấy ném ra chỗ khác.

Giản Vi nhìn thoáng qua, muốn nói cái gì, nhưng nhìn sắc mặt của anh, lời nói đến bên miệng, lập tức nuốt xuống.

Xe rồ cuộc cũng khởi động, Lâm Cận Ngôn đen mặt, không nói một lời.

Giản Vi thấy vậy bèn mở lời:" sao hôm nay anh lại tới? bác Lý đâu?"

" Có việc."

Lâm Cận Ngôn kiếm lời như vàng, quả thực không muốn cùng cô nói chuyện.

Giản Vi cũng không nói, nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn, nhin không được hỏi:" Lâm Cận Ngôn anh vì cái gì lại tức giận như vậy?"

Lâm Cận Ngôn ghé mắt nhìn cô một cái, hỏi lại:" quần áo của đàn ông có thể tùy tiện mặc?"

" Tôi cũng không phải từng mặc qua áo của anh sao?" sợ anh quên còn cố ý nhắc nhở:" lúc ăn tết, mặc áo lông vũ."

Lâm Cận Ngôn trầm mặt nói:" không giống nhau."

Giản Vi không hiểu:" có chỗ nào không giống nhau?"

Lâm Cận Ngôn nhiu mày, nhìn chăm chăm cô, hỏi:" muốn cùng tôi tranh luận sao?"

Giản Vi mếu máo:" anh vô duyên vô cơ mắng tôi, tôi hỏi hai câu làm sao?"

" Tôi mắng cô?"

Giản Vi kinh ngạc mở to mắt nói:" anh không mắng?"

Lâm Cận Ngôn trầm khuôn mặt, thề bản thân mình không có mắng.

Giản Vi ủy khuất, nhỏ giọng nói:" Lâm Cận Ngôn, anh muốn tôi xin lỗi."

Lâm Cận Ngôn ghé mắt nhìn cô một cái, không đáp.

Suốt dọc đường không nói chuyện, xe chạy đến sân, Giản Vi liền mở cửa xuống xe, không có chờ Lâm Cận Ngôn lập tức đi vào trong nhà.

Lâm Cận Ngôn đỗ xe lại, bước nhanh ra ngoài, đuổi theo cô gần cửa nhà cầm lấy tay cô.

Giản Vi giật mình, quay đầu lại nhìn anh.

Đen mặt, không cảm xúc.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, thật lâu sau bất đắc dĩ mở lời:" tôi sai rồi, không nên mắng cô, đừng nóng giận, được không?"

Giản Vi miệng gât gao mím chặt, nghe xong mới nhìn anh một cái, tức giận, không nói một lời.

Lâm Cận Ngôn cả đời này chưa từng xuống nước năn nỉ ai như vậy, thấy cô tức giận, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, gio tay xoa nhẹ đầu cô:"đừng tức giận được không?"

Giản Vi suy nghĩ, sau một lúc lâu, mới hừ một tiếng mà trả lời anh:" tôi chấp nhận."

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong, vỗ vỗ đầu cô:" vào trong đi, ngủ sớm một chút."

Giản Vi gật đầu, nhìn anh:" anh cũng vậy."

Nói xong liền xoay người, mở cửa đi vào trong nhà."

Chuẩn bị lên lầu chợt nhớ ra anh chưa trả lời câu hỏi của cô, quay đầu lại:" anh vừa rồi còn chưa trả lời tôi, vì sao lại tức giận?"

Lâm Cận Ngôn:" bởi vì quần áo quá xấu."

Giản Vi:"...."

.....

thông báo: vì từ giờ cho đến giữa tháng sau mình phải ôn và thi cuối kì nên mình sẽ tạm nghỉ edit một thời gian. Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ mình từ chương đầu tiên đến giờ, chúc các bạn giảng sinh an lành và một năm mới bình an, vui vẻ. Hẹn gặp lại các bạn sớm nhất□□□

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Giản Vi ngày hôm qua ăn kem, nửa đêm bụng đau không chịu được, khuôn mặt nhỏ trắng bệch từ trên giường bò dậy, khoác áo ngủ xuống lầu, định uống một cốc nước ấm.

Cô nhẹ nhàng đi xuống sợ đánh thức dì Lan cùng Lâm Cẩm Ngôn, đi xuống lầu, cầm cốc nước trên bàn trà rót trà.

Sờ soạn bát đèn, nào biết đèn vừa bật lên, thấy Lâm Cẩm Ngôn đang đứng ở đó rót nước. Áo ngủ màu đen, tóc có chút ướt, chắc vừa mới tắm xong.

Giản Vi thấy anh có chút kinh ngạc, hỏi: "anh vẫn chưa ngủ sao?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô. Thấy cô cầm cốc nước đứng ở cửa, khuôn mặt trắng đến kinh người.

Lâm Cẩm Ngôn hơi nhú mào, bụng một cái ily hướng cô đi tới.

"Mặt sao lại trắng như vậy?" vừa nói vừa lấy tay sờ trán cô.

Lòng bàn tay Lâm Cẩm Ngôn có chút ấm áp, Giản Vi theo bản năng lẩn trốn, nhỏ giọng nói: "bụng có chút đau."

Lâm Cẩm Ngôn nhìn kĩ cô liếc mắt một cái, vốn dĩ là rất gầy, khuôn mặt nhỏ trắng bệch khiến người khác thương xót.

Lâm Cẩm Ngôn nhú mào, duỗi tay đem ily nước định của cô, không nói một lời, xoay người rót nước ấm cho cô.

Giản Vi đứng ở cửa nhìn chằm chằm bóng dáng anh.

Lâm Cẩm Ngôn người này, bên ngoài lạnh lùng, tính tình cũng có chút thay đổi thất thường, nhưng kỳ thật cũng thuộc dạng người ngoài lạnh trong nóng? Rõ ràng là một người rất ôn nhu.

Giản Vi dựa vào khung cửa, đôi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Ngôn khoe miệng hơi cong cong lên vẻ tươi cười.

Lâm Cẩm Ngôn rót nước cho cô xong, trực tiếp đi đến đưa cho cô.

Giản Vi vội nhận lấy, nhìn Lâm Cẩm Ngôn: "cảm ơn anh."

"Đau bụng như vậy uống nước gừng được không?" Lâm Cẩm Ngôn đột nhiên nói.

Giản Vi sững sờ: "sao cơ?"

"Cô cứ đi lên trước đi, đừng khóa cửa." Lâm Cẩm Ngôn lười giải thích, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lạ.

Giản Vi nghe anh nói đừng khóa cửa, theo bản năng lùi một bước, nắp sau cửa, chỉ để lộ ra đôi mắt tròn xoe, cảnh giác mà nhìn Lâm Cẩm Ngôn chằm chằm: "anh anh muốn làm cái gì?"

Lâm Cẩm Ngôn thấy Giản Vi đầy mặt cảnh giác đề phòng mình, tâm tình đột nhiên khó chịu, đen mặt nói: "Cô cảm thấy Lâm Cẩm Ngôn tôi đối với người có dáng người học sinh tiểu học sẽ có chút hứng thú sao?"

Giản Vi sững sờ, mặt trắng bệch lại đỏ hồng, theo bản năng nhìn xuống ngực: "anh như nào lại sỉ nhục người khác như vậy? Ai là học sinh tiểu học?"

Lâm Cẩm Ngôn tầm mắt lướt qua ngực cô, nhìn cô chằm chằm, bộ dáng muốn cười lại cố nín.

Giản Vi vừa thẹn vừa bức, lại nhìn Lâm Cẩm Ngôn khoe miệng cười cười, rõ ràng là đang cười nhạo cô đây mà! Cái tình huống này không biết cãi lại như thế nào, khuôn mặt đỏ bừng, miệng mấp máy, nửa ngày mới mắng được một câu: "Lâm Cẩm Ngôn mắt anh đúng là có vấn đề!"

Lâm Cẩm Ngôn nhướng mày, trong mắt hiện lên một tia ý cười.

Giản Vi thấy anh càng cười, tức giận, đỏ bừng mặt lườm anh, cuối cùng xoay người dậm chân chạy ra ngoài.

Trong lòng tức giận tuôn trào không ngừng: học sinh tiểu học, học sinh tiểu học, học sinh tiểu học lớn bằng cô sao? Cũng không biết mắt như nào mà cứ thế lớn lên?

Giản Vi chạy trốn chết, Lâm Cẩm Ngôn nhin không được bật cười, trong mắt đều là sự sùng nịnh.

.....

Lâm Cẩm Ngôn lên lầu thay quần áo, sau đó đi xuống lầu đi tới phòng bếp.

Lần trước Giản Vi bị đau bụng, dì làm cho cô nước gừng ngọt.

Đại khái cho thêm đường đỏ?

Lâm Cẩm Ngôn từ trong tủ lạnh tìm được đường đỏ cùng với gừng, băm nhỏ gừng cho vào trong nồi.

Đun sôi một thời gian, đường đỏ cùng với gừng quyện vào với nhau thành một hỗn hợp màu nâu nhạt.

Lấy vung đẩy lại trong chốc lát, sau đó đi đến phòng khách ngồi trên sofa trả lời công việc.

Nơi xảy ra di dời và phá bỏ xảy ra chút vấn đề, hai ngày nay anh vẫn luôn đau đầu về vấn đề này.

Mail vừa gửi đi, trong chốc lát, Mạnh Dao liền gọi điện thoại lại, hỏi: "Lâm tổng, cuối tuần ngài không có công việc gì, yêu cầu tôi mua vé đến nơi đó xem một chuyên sao?"

Lâm Cẩm Ngôn suy nghĩ rồi hỏi: "Cuối tuần giá vé thế nào?"

"7, 8 hào"

Lâm Cẩm Ngôn ấn đường nhíu lại, nói: "trả 10 hào tiền vé cuối tuần tôi đi có việc."

Mạnh Dao hơi ngần ra, đột nhiên nghĩ tới cuối tuần Giản Vi hình như là thi đại học, chợt hiểu ra, vội đáp: "được, tôi lập tức đặt ngay."

Lâm Cẩm Ngôn cúp máy, ném đi động lên bàn trà, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, nắp nồi vừa mở ra thì nước nóng trong nồi tràn ra ngoài, Lâm Cẩm Ngôn đi tới định nhắc nồi ra ngoài, kết quả bị nước sôi bắn vào tay, mày nhíu chặt, lập tức lùi tay về, mới nhớ là mình chưa tắt bếp.

Tắt bếp, nước sôi cuối cùng không trào ra nữa, Lâm Cẩm Ngôn bị bỏng vô cùng đau, đuổi tay đến vòi nước đóng vòi lại vẫn cảm thấy đau rát.

Lâm Cẩm Ngôn bất luận làm việc gì đều có được sự bình tĩnh duy chỉ có khi đứng ở trong bếp thì bình tĩnh đều đi đâu mất.

Mu bàn tay bị bỏng đỏ lên một mảng lớn, vội phải quan tâm, đem nước gừng đổ vào cái bát đem lên cho Giản Vi.

Giản Vi nghe lời anh nói, không có khóa cửa, cũng không ngủ, ôm bụng cuộn tròn trong chăn, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm ra phía cửa.

Nghe thấy âm thanh mở cửa, đôi mắt bỗng sáng lên một chút.

Trong phòng đèn đầu giường sáng lên, ánh sáng ấm áp, Giản Vi đôi mắt đen mở to.

Lâm Cẩm Ngôn bật đèn trong phòng lên, đi tới, đem nước gừng đưa tới cho cô: "còn nóng, uống đi."

Giản Vi lập tức từ trên giường bò dậy, nhận lấy, cúi đầu liền thấy là một chén nước gừng nóng.

Cô ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên mà nhìn Lâm Cẩm Ngôn: "anh làm cho tôi sao?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Anh im lặng trong giây lát, dời tầm mắt, thuận miệng hỏi sang chuyện khác: "cuối tuần thi đại học?"

Giản Vi gật đầu: "nghĩ đến liền cảm thấy có chút nôn nóng"

"Còn không phải chỉ là thi đại học, có gì mà nôn nóng"

Giản Vi bĩu môi: "học bá như anh làm sao hiểu được nỗi lòng của người phạm chúng tôi chứ!"

Lâm Cẩm Ngôn liếc nhìn cô một cái nói: "cuối tuần này tôi ở nhà, sẽ đi cùng cô đến một nơi."

Giản Vi sững sờ, tò mò hỏi: "nơi nào vậy?"

"Đến lúc đó cô sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Buổi sáng hôm sau, còn chưa đến 6 giờ, Giản Vi còn hơi ngái ngủ nhưng vẫn từ trên giường bò dậy.

Bụng vẫn còn hơi đau, ngồi trong nhà vệ sinh hơn nửa ngày, mắt nhìn thời gian không còn nhiều mới đứng dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo xuống dưới lầu.

Di Lan đã chuẩn bị xong bữa sáng đang định lên lầu gọi Giản Vi, thấy cô xuống dưới, vội vẫy tay: "Vi Vi mau xuống đây, hôm nay đi nấu đường đỏ với bánh trôi."

Giản Vi sững sốt, vừa xuống lầu liền nói: "hôm nay sao lại ăn bánh trôi vậy ạ?"

"Còn không phải cậu ấy nói con bụng không thoải mái sao, làm bữa sáng nóng, di cố ý cho thêm nhiều đường đỏ một chút, ấm bụng."

"Cảm ơn dì Lan." Giản Vi nói.

Đi đến nhà ăn, hai chén bánh trôi, một chén bánh trôi còn nóng hơi hơi nóng vẫn còn bốc lên, một chén đã sớm nguội lạnh.

Giản Vi đảo mắt nhìn xung quanh: "Lâm Cẩm Ngôn đâu rồi ạ?"

Di Lan đáp lại, nói: "mới vừa ăn xong, lên lầu rồi."

Giản Vi gật đầu, kéo ghế ngồi xuống.

Bóng trôi vẫn còn bốc hơi nóng, bởi vì thả rất nhiều đường đỏ, nước cơ hồ có màu nâu đậm, Giản Vi uống một ngụm, vừa ngọt vừa nóng, trôi xuống dạ dày, vô cùng thoải mái.

Ăn xong bánh trôi, cùng với nước đường đều uống sạch.

Ăn xong bữa sáng, từ nhà ăn đi ra, Lâm Cẩm Ngôn đang xuống lầu, áo sơ mi trắng, tay áo hơi xắn lên, áo vest màu xanh dương được vắt gọn gàng trên cánh tay.

Anh vừa trên lầu đi xuống, chân thon dài, thân hình đỉnh đạc. Giản Vi nhìn bóng dáng của người ở trên lầu đi xuống trước mặt mình, đôi mắt có chút khó chịu.

"Ăn?" Lâm Cẩm Ngôn đột nhiên mở miệng, nháy mắt đem Giản Vi đang hồn treo lơ lửng kéo quay trở về, vội gật đầu: "ăn"

Lại hỏi: "Anh sớm vậy đã ra khỏi cửa rồi sao?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, nói: "đến công ty, thuận tiện đưa cô đến trường."

Giản Vi nghe xong, vội nói: "không cần đâu, tôi đi một chút là đến trường rồi."

Buổi sáng nào cũng đều là cô tự mình đến trường, chỉ có buổi tối là bác Thúc lái xe đến đón.

Lâm Cẩm Ngôn liếc nhìn cô một cái nói: "tiện đường."

Di Lan từ trong bếp chạy ra, trong tay cầm bình giữ ấm, đưa cho Giản Vi nói: "đây là nước gừng ngọt, con mang tới trường mà uống."

Giản Vi vội nhận lấy, cảm kích nói: "cảm ơn dì."

Di Lan cười tủm tỉm nói: "không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, là do cậu ấy."

Lâm Cẩm Ngôn khụ một tiếng, dì Lan sững sốt, tức khắc phát hiện ra mình lỡ lời, vì thế lập tức lảng sang chuyện khác, nhìn Giản Vi nói: "ngày hôm qua, quần áo hẳn không sai biệt lắm, dì lên lấy cho con."

Nói xong liền hướng lên lầu.

Giản Vi nghiêng đầu nhìn Lâm Cẩm Ngôn không chớp mắt.

Lâm Cẩm Ngôn bị cô nhìn chăm chăm như vậy, liếc cô một cái hỏi: "có chuyện gì vậy?"

Giản Vi cong khóe miệng cười, nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Ngôn, thanh âm ngọt ngào, nói: "cảm ơn anh, Lâm Cẩm Ngôn."

Lâm Cẩm Ngôn bị cô nhìn chăm chăm kèm theo một nụ cười không thể nào thiện ý hơn, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ cảm giác khác lạ. Liếc nhìn cô một cái, nói: "trong xe chờ cô."

Nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

Di Lan đem áo của Giang Lãm tới. Đêm qua, Giản Vi vốn đi đem áo đi giặt, vốn đi là đã xả nước, Lâm Cận Ngôn đi tới tức giận mà bắt cô về phòng, quần áo liền giao cho Di Lan giặt sạch.

Giản Vi một bên quần áo nhận lấy, nói lời cảm ơn với Di Lan.

Di Lan tươi cười, nói: "không có gì."

Bà mỉm cười nhìn kĩ Giản Vi. Lần đầu tiên nhìn thấy, không cảm nhận thấy cô bé này có điểm nào đẹp, vừa gầy, sắc mặt cũng không được tốt, lúc mờ tối, thường xuyên nép vào một bên, nhút nhát sợ sệt, không thể nào nói chuyện.

Hiện giờ ở chung lâu rồi, nhưng thật ra càng nhìn càng xinh đẹp, khó trách tiền sinh nhà bọn họ...

Giản Vi nhìn thấy Di Lan nhìn mình chăm chăm, cho rằng trên mặt có thứ gì, theo bản năng sờ sờ mặt, hỏi: "Di Lan, đi nhìn cái gì vậy?"

Di Lan nhìn cô, khóe mắt mang theo ý cười, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn là điều gì cũng chưa nói, cười nói: "không có gì, không còn sớm, con mau đi học đi."

Giản Vi nghĩ Lâm Cận Ngôn còn ở bên ngoài chờ mình, cũng không hỏi thêm gì nhiều, chào Di Lan, lấy cặp sách liền đi ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn ngồi ở trong xe, cảm di động nhẩn tin. Giản Vi kéo cửa xe ra, ngồi vào trong, không quá rầy anh, yên lặng cài dây an toàn, liền an tĩnh mà ngồi ở đó chờ anh.

Lâm Cận Ngôn nhẩn tin xong, ném điện thoại vào trong ngăn kéo, ghé mắt nhìn Giản Vi liếc mắt một cái.

Hai người đối diện trong chốc lát, ai đều không nói câu gì, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, Lâm Cận Ngôn cười nhạo nói: "ngốc, nhìn chăm chăm tôi làm gì?"

Giản Vi nhìn anh: "rõ ràng anh nhìn tôi trước mà."

Lâm Cận Ngôn cười một tiếng, không muốn cùng cô tranh cãi nữa, khởi động xe, chậm rãi rời khỏi sân.

Lâm Cận Ngôn đôi tay đặt ở trên tay lái, Giản Vi tầm mắt chợt lóe, liền phát hiện mu bàn tay phải có một bọt nước, giống như bị bỏng.

Giản Vi trong lòng căng thẳng, vội hỏi: "tay anh làm sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, tầm mắt nhìn lướt qua mu bàn tay, không sao cả nói: "không có gì."

Giản Vi nhíu mày, lo lắng hỏi: "anh bôi thuốc chưa? đêm qua không phải là không có sao? bị như vậy khi nào?"

"Không cần thận bị bỏng một chút thôi, qua mấy ngày là khỏi."

Anh sắc mặt bình đạm, hoàn toàn không cảm thấy đau.

Nhưng Giản Vi đã từng bị bỏng một lần, nổi lên bọt nước chạm vào là cảm thấy đau.

Đột nhiên nhớ tới Lâm Cận Ngôn hôm qua nấu nước đường cho mình, sắc mặt có chút ngưng trọng, hỏi: "Lâm Cận Ngôn, có phải hôm qua vì nấu cho tôi nên anh mới bị bỏng không?"

"Không phải" Lâm Cận Ngôn phủ nhận.

"Nhưng không phải là tối hôm qua vẫn còn tốt sao?" Giản Vi không quá tin, chắc chắn là tối hôm qua nấu nước cho cô nên bị bỏng, nói: "lúc này tiệm thuốc mở cửa chưa? đi mua thuốc bôi đi?"

"Không cần, không mau cô sẽ muộn học." Lâm Cận Ngôn không đồng tình, một đường đưa Giản Vi đến trường.

Giản Vi cài dây an toàn, sốt ruột dặn dò Lâm Cận Ngôn nói: "anh chờ tôi một lát, đừng đi đâu."

Nói xong liền lập tức xuống xe, đi nhanh vào trong trường.

Bên cạnh phòng bảo vệ là phòng y tế, cô chạy tới mua một hộp cao trị bỏng, mau chóng đi ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn ngồi ở trong xe, xa xa liền thấy Giản Vi tay cầm hộp thuốc. Anh mắt hơi trùng xuống, trong lòng đột nhiên mềm mại một chút.

Giản Vi mở cửa lên xe, một bên đem hộp thuốc mở ra, một bên nói: "bị bỏng phải lập tức bôi thuốc, bây giờ nổi bọt nước phải lâu mới khỏi được, hơn nữa ngày thường phải chú ý một chút, không để bị vỡ, sẽ rất đau."

Cô nói xong, đem thuốc mỡ bóp một ít ra tay, nhẹ nhàng hướng đến chỗ bị bỏng của anh, cô cúi đầu, động tác nhẹ nhàng, ngón tay trắng trẻo bị ánh nắng chiếu vào phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ.

Thuốc mỡ lạnh lạnh, Lâm Cận Ngôn trong lòng đột nhiên bị chọc một chút, mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Anh ánh mắt thật sâu mà nhìn Giản Vi. Mái tóc thật dài buộc cao ở sau đầu, một sợi tóc còn sót lại từ phía sau rơi xuống, dính ở bên má.

Anh nhìn cô, nhìn không được vươn tay, đem sợi tóc kia nhẹ nhàng cầm, bàn tay không ngờ chạm phải mặt cô, hơi nóng.

Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, đột nhiên ngẩng đầu.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, ánh mắt rất sâu, nhìn không ra được là đang suy nghĩ cái gì.

Giản Vi mặt ửng đỏ, theo bản năng sờ vào chỗ vừa bị Lâm Cận Ngôn chạm qua." sao, sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn đưa tay ra, đem sợi tóc cài ra phía sau tai cô, giọng nói có chút khàn khàn, nói:" tóc rơi xuống."

Giản Vi lúc này mới bình tĩnh, vội bôi thuốc, cười gượng nói:" có chỗ ngứa, buộc không được."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Anh âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật lâu sau, thấp giọng nói:" mau đi học đi, buổi tối bác Thúc sẽ đón cô."

Giản Vi gật gù đầu, đem thuốc mỡ nắp lại ném vào trong ngăn kéo, nói:" anh nhớ rõ cách một hai giờ liền bôi thuốc một lần, hạn chế đụng vào nước."

"Ừ, đã biết."

Giản Vi lúc này mới ôm cặp sách xuống xe, đứng ở ngoài, đối diện anh vẫy vẫy tay.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, quay đầu xe, rời khỏi trường học.

Xe mau chóng biến mất khỏi tầm mắt, Giản Vi lúc này mới đem cặp sách ở trên lưng, chậm rãi đi vào trong trường.

Cô trong tay ôm bình giữ ấm, trong lòng cũng theo đó vừa ngọt vừa ấm, khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười, nói không nên lời vô cùng vui vẻ.

.....

Trước ngày thi đại học, cuối cùng trường học cho xả hơi hai ngày, điều chỉnh tâm trạng, giảm thời gian học thêm, không thể khiến cho bản thân mình thêm áp lực.

Tâm trạng của cô không quá tốt, khả năng là không thể tránh khỏi, vài buổi tối không thể ngủ ngon giấc.

Sáng sớm thứ bảy, cô mới vừa rời giường, chuẩn bị thu dọn một chút rồi học bài, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Tối liên." Giản Vi chạy đến mở cửa, mở cửa ra.

Lâm Cận Ngôn đứng ở bên ngoài, mặc áo thun màu trắng, quần đùi màu đen.

Cửa vừa mở ra, bèn ngẩng đầu lên nhìn Giản Vi.

Giản Vi vừa mới rời giường, tóc còn hơi rối. Lâm Cận Ngôn nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười, duỗi tay đánh cô một cái:" sao ngủ loạn như vậy, loạn lên như tổ quạ."

Giản Vi sờ sờ tóc, cười cười:" cứ như vậy ngủ thôi."

Lại hỏi:" sao anh dậy sớm vậy?"

Lâm Cận Ngôn đáp cô:" đưa cô đến một nơi, sửa soạn một chút, xuống lầu ăn sáng."

Nói xong liền xoay người, đi xuống lầu.

Giản Vi lúc này mới nhớ ra lần trước Lâm Cận Ngôn nói cuối tuần sẽ đưa cô đi ra ngoài, vội về phòng sửa soạn, xuống lầu ăn cơm, sau đó lại trở về phòng thay quần áo, Lâm Cận Ngôn bảo cô mang một bộ quần áo, cô sợ không đủ liền mang thêm một bộ.

Xuống dưới lầu, Lâm Cận Ngôn đã chuẩn bị xong.

Áo sơ mi trắng, quần dài màu đen, đang đứng ở cửa sổ sát đất gọi điện thoại.

Cúp điện thoại, quay đầu lại, liền thấy Giản Vi ôm cặp sách, ngoan ngoãn ngồi đợi ở trên ghế sofa, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm anh.

Anh nhướn mày, đi tới:" đều chuẩn bị tốt?"

Giản Vi "ừ" một tiếng, gật đầu.

Lâm Cận Ngôn đi qua, cầm lấy cặp sách của cô. Kết quả vừa cầm lấy, có chút nặng, ngược mắt nhìn cô:" bỏ đá vào đây sao?"

Giản Vi bị hỏi đến phát sặc, giải thích:" là sách,hai quyển."

Lâm Cận Ngôn ấn đường nhíu lại, liếc nhìn cô một cái, trực tiếp đem cặp sách mở ra:" đi ra ngoài chơi, đem sách theo làm gì."

Giản Vi sùng sốt, kinh ngạc mà mở to mắt, " đi chơi?"

Lâm Cận Ngôn không đáp cô, mở cặp sách ra, tưởng có thể giúp cô bỏ sách cỡ ra ngoài, kết quả vừa cúi đầu nhìn thấy quần áo của cô, đồ lót màu trắng kẹp ở trong áo thun, lộ ra một góc.

Anh khước mắt nhìn hai cái, đem cặp sách quăng lại cho cô:" tự mình lấy ra."

" nga....." Giản Vi không rõ nguyên do mà nhận lại cặp sách, cúi đầu chuẩn bị lấy sách, kết quả liếc mắt một cái liền phát hiện quần áo lót của mình đều lộ ra ngoài, đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó đột nhiên ngẩng đầu, theo bản năng nhìn về phía Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt thật bình thường mà nhìn cô.

Giản Vi thẹn thùng, đỏ mặt, đem sách vờ bỏ ra, lại dùng sức đem nội ý giấu thật sâu vào bên trong, kéo khóa, đem cặp sách gắt gao ôm vào trong ngực.

Đánh chết cũng không cho Lâm Cận Ngôn chạm vào cặp sách của cô.

Lâm Cận Ngôn thấy cô mím môi, đem cặp sách gắt gao ôm vài ngực, trong mắt nhìn không được một tia ý cười, một lát, bỗng nhiên nói:" lần sau đem đồ lót để vào trong túi nhỏ."

Giản Vi ngẩn ra, bỗng dưng tròn tròn mắt.

Lâm Cận Ngôn lại cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Giản Vi chết tại chỗ, mặt đỏ bừng, cắn chặt môi, vừa tức vừa bực.

Người này thật là.... đồ gian tà!

Không thể nào tỏ ra mình cái gì cũng chưa thấy không được sao?!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hơn 7 giờ sáng, mặt trời còn chưa hoàn toàn lộ dạng, buổi sáng mùa hè, vạn dặm không mây, gió nhẹ nhàng thổi đem theo vài phần ẩm áp.

Xe lăn bánh dọc trên con đường hướng ra vùng ngoại thành, trên đường rất ít người qua lại, ngay cả ô tô cũng ít. Dưới bầu trời xanh thẳm, con đường trong rừng vô cùng sạch sẽ, hai bên đường có rất nhiều cây đại thụ, thân cây rất cao, cành lá tốt tươi, lá cây xanh mượt rũ xuống, khẽ lay động trong cơn gió nhẹ.

Giản V hai tay bắt chéo nhau chống bên cửa, gác cằm lên cánh tay, nhắm mắt lại, tùy ý để gió thổi.

Gió nhẹ mơn man khuôn mặt, vô cùng ôn nhu.

Khóe miệng hơi cong, tâm tình yên lặng đi vài phần, đời này có mấy khi giống như lúc này cảm thấy vui vẻ hạnh phúc.

Lâm Cận Ngôn ở bên cạnh lái xe, Giản Vi tựa đầu trên bệ cửa, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Khẽ ngâm nga hát, thanh âm mềm mại, quanh quẩn trong rừng cây yên tĩnh, tạo nên cảm giác năm tháng dường như tĩnh lặng hơn rất nhiều.

Xe đi gần ba tiếng, cuối cùng cũng đến một căn biệt thự trên núi.

Giản Vi ngủ rồi, nghiêng đầu dựa trên cửa sổ xe, mấy ngày chuyên chú học tập, có vẻ rất mệt mỏi.

Lâm Cẩm Ngôn cho xe dừng lại, ngồi ở trong xe, đợi trong chốc lát. Vốn định chờ Giản Vi tỉnh dậy, nhưng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ mà cô vẫn chưa tỉnh dậy, liền vỗ nhẹ lên mặt cô:" Giản Vi, Giản Vi tỉnh dậy."

Giản Vi đang mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe thấy có người gọi mình. Cô xoa nhẹ mắt, chậm rãi mở mắt.

Mới vừa mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt tuần tú của Lâm Cẩm Ngôn gần sát mặt mình, cô sợ tới mức giật mình một cái, lập tức tỉnh táo, cả người theo bản năng nhích về phía sau, nhưng phía sau cô lại là lưng ghế, không còn đường lui, chỉ có thể khẩn trương mà nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn cô thật lâu, khiến tim cô đập nhanh, lắp bắp hỏi:" đến... đến nơi rồi sao?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, lúc này không nói thêm gì nữa mà di chuyển thân mình nói:" xuống xe đi, theo con đường này đi lên."

Giản Vi nghe xong, cả kinh đến nỗi tròn mắt, hướng ra ngoài cửa sổ xe nhìn xem, ở cách đó không xa có một tòa nhà, bậc thang với những phiến đá màu xanh trắng một đường hướng lên trên, hoàn toàn không nhìn thấy cuối.

Giản Vi có phần ngây ngốc hỏi:" đi lên trên đó sao?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, nói:" xuống xe đi."

Giản Vi nhìn núi cao, cả đầu đều đau, cau mày từ trong xe đi ra.

Cô còn tưởng rằng Lâm Cẩm Ngôn sẽ mang cô đến một nơi yên tĩnh, kết quả lại tới đây leo núi?

Giản Vi có phần hơi lo lắng hỏi Lâm Cẩm Ngôn:" tôi có thể leo núi sao?"

Lâm Cẩm Ngôn liếc nhìn cô một cái, nói:" đi chậm một chút, không xa, chỉ ở giữa sườn núi thôi."

Cho dù nói như vậy, nhưng cô vừa mới phẫu thuật, cũng muốn tránh vận động quá sức, đi được mười phút, mặt cô đỏ bừng, có chút không chịu nổi.

Cô ngồi ở trên phiến đá nghỉ ngơi, nhìn Lâm Cẩm Ngôn xua tay:" tôi đi không nổi nữa, nghỉ một lát."

Lâm Cẩm Ngôn giơ tay nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, lúc này lên vừa kịp giờ ăn trưa, đi đến trước mặt Giản Vi ngồi xổm xuống, nói:" lên đi."

Giản Vi cả kinh, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn thấy cô một lúc lâu sau vẫn còn bất động, quay đầu lại, liền thấy cô tròn tròn đôi mắt, nhìn anh chăm chăm.

Anh hơi nhíu mày nói:" còn thất thần cái gì? lên đi."

Nơi này bậc thang không tính là cao nhưng cũng không phải là thấp, cộng cô leo núi không biết có bao nhiêu mệt mỏi, Giản Vi vội lắc đầu, nói:" vẫn là tôi tự mình đi thôi."

Nói xong liền đứng lên.

Nào biết còn chưa đi được lên đã bị Lâm Cẩm Ngôn kéo lấy cổ tay, để ở trên cổ anh, nói một tiếng" ôm lấy" liền trực tiếp công cô.

Giản Vi bị dọa, vội vàng vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, Lâm Cẩm Ngôn hơi nghẹn, dờ khóc dờ cười, nói:" cô ôm chặt như vậy, định xiết cổ tôi à?"

Giản Vi lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói lỏng tay ra chút, gương mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói:" có nặng hay không?"

Lâm Cẩm Ngôn cũng cô từng bước đi lên trên, ngữ khí không có chút nào để ý, liền nói:" người cô bé nhỏ, gầy cũng như không."

Giản Vi gác cằm ở trên vai Lâm Cẩm Ngôn, nghiêm túc nói:" tôi còn rất nặng."

" Thật không?" rõ ràng là không tin.

" Thật nha, tôi tận tám mươi mấy cân lận."

Lâm Cẩm Ngôn cười nhạo, nói:" một mét sáu mấy, hơn tám mươi cân mà tính là nặng?"

Giản Vi:"... không nặng sao?"

Lâm Cẩm Ngôn:" quá gầy, ăn nhiều một chút."

Giản Vi im lặng, trong lòng vô cùng cảm động, theo bản năng ôm lấy cổ anh nhích người lên một chút, thật lâu sau, nhẹ giọng nói:" cảm ơn anh, Lâm Cẩm Ngôn."

Lâm Cận Ngôn không đáp lại, cồng cô

lên trên.

Trời mùa hè nóng bức, lại đang gần giữa trưa, Lâm Cận Ngôn cồng cô trong chốc lát, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Anh luôn miệng nói là không nặng, nhưng cồng tám mươi mấy cân leo núi, sao có thể không mệt. Đừng nói là tám mươi mấy cân, chính là 5- 60 cân cũng là quá sức.

Giản Vi nghiêng đầu, giơ tay lau mồ hôi trên trán Lâm Cận Ngôn, có chút đau lòng, nói: "anh thả tôi xuống đi, tôi nghỉ ngơi cũng khỏe lại rồi, có thể tự mình đi được."

"Một chút nữa là đến nơi rồi." Lâm Cận Ngôn vẫn tiếp tục cồng cô, cảm thấy Giản Vi ôn nhu đưa tay lau mồ hôi trên trán mình, trong lòng tê tê đại đại, có chút ngứa ngáy.

Trong chốc lát liền tới giữa sườn núi,

tầm mắt có thể nhìn bao quát xung quanh.

Giản Vi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một khu nghỉ dưỡng ở trên núi, bị núi và cây xanh bao bọc xung quanh, đứng sừng sững giữa đất trời dưới bầu trời xanh thẳm, phong cảnh đẹp đẽ quá đời.

Lâm Cận Ngôn cồng cô đi vào, trong viện xuất hiện một người đàn ông 60 tuổi, tóc hoa râm, thấy Lâm Cận Ngôn, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười, vội cung kính hướng phía anh khom lưng: "tiên sinh, cậu đã tới."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, nhìn người phía trước mặt: "bác Chu, bữa trưa đặc chuẩn bị chưa ạ?"

Bác Chu vội đáp: "đã chuẩn bị xong, cậu có muốn về phòng trước nghỉ ngơi một chút?"

Lâm Cận Ngôn gật đầu, cồng Giản Vi đi vào bên trong.

Giản Vi nói muốn xuống, anh dừng lại, rút cuộc cũng buông cô xuống.

Giản Vi nhìn xung quanh, phát hiện nơi này cực kì xinh đẹp, từ bên ngoài sân tiến vào, bên trong còn có một hoa viên siêu to, trồng đầy cây cối hoa cỏ, đang vô cùng tươi tốt.

Nơi đây thật an tĩnh, an tĩnh đến nỗi thậm chí có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu, trong không khí đến tiếng gió rất nhỏ cũng có thể nghe thấy. Giống như được đặt mình vào chốn bồng lai tiên cảnh, cả người thoải mái đến nỗi không có lời nào có thể diễn tả nổi.

Giản Vi theo Lâm Cận Ngôn đi vào bên trong, đi qua mấy hoa viên, mỗi hoa viên đều trồng các loại cây khác nhau, từng dãy núi giả, dưới hồ cá vàng bơi lượn. Mỗi chỗ đi qua Giản Vi đều bị kinh ngạc một phen.

Nhưng nơi này lại không có ai, thỉnh thoảng sẽ gặp một vài người đi dọn vệ sinh, nhìn thấy Lâm Cận Ngôn mà cung kính kêu một tiếng "tiên sinh."

Giản Vi bỗng dưng cảm thấy bản thân mình chưa hiểu hết về anh, thật khiếp sợ mà nhìn người phía trước, nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: "Lâm Cận Ngôn, chỗ này là của anh à?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng.

Giản Vi nhìn ngó xung quanh, nhìn không được mà cảm thán: "anh thật là quá xa xỉ, ở một nơi lớn như vậy."

Cô trong mắt tràn ngập tò mò, nhìn khắp mọi nơi.

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn Giản Vi, khóe miệng hơi cười: "nơi này chỉ dùng để tiếp đãi khách quý."

Giản Vi sùng sốt: "vậy sao?"

Cô nghĩ nghĩ, đôi mắt lập tức quay chuyển: "vậy khách quý ngày thường cũng phải đi bộ lên núi sao?"

Lâm Cận Ngôn sắc mặt một chút, nhìn không được cười thành tiếng, giải thích nói: "gần nhất trên đường còn một chỗ, không lên trên này."

Giản Vi chớp chớp mắt: "hóa ra là như thế."

Đi qua một rừng trúc, sâu bên trong biệt thự màu trắng dần dần hiện ra, so với nhà anh lớn hơn không ít.

Hai dì giúp việc đang chờ ở cửa, thấy Lâm Cận Ngôn vội vàng tiến lên: "tiên sinh."

Một bên tiếp đón, một bên định nhận lấy hai cái ba lô trên tay Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn nói:" không cần phiền phức như vậy, hai người làm việc của mình đi, tôi tự mình xách được."

Hai người giúp việc vội đáp một tiếng, mở cửa rồi đi.

Giản Vi đi theo Lâm Cận Ngôn vào trong nhà, bên trong trang hoàng so với nhà anh không khác biệt lắm, đều là phong cách đơn giản.

Lâm Cận Ngôn đưa cô lên lầu, đẩy cửa, đem cặp sách đưa cho cô,:" cô sẽ ở đây, tắm rửa một lát, rồi xuống ăn cơm."

Đi đường dài, sớm đã cảm thấy bản thân có chút mỏi mệt.

Giản Vi vội gạt đầu, lại hỏi:" anh ở phòng nào?"

Lâm Cận Ngôn chỉ vào vách tường:" bên cạnh."

Giản Vi ngó đầu ra thăm dò một chút, bật cười:" tốt quá."

Giản Vi đi vào phòng tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo mùa hè ra tới, mái tóc thật dài được cô búi gọn gàng sau đầu, váy hai dây màu vàng nhạt, thật xinh đẹp rạng rỡ, đem dáng người của cô phác họa rõ nét. Ánh mặt trời chiếu ở trên người, đứng ở trong viện, thật là một phong cảnh hấp dẫn người nhìn.

Lâm Cận Ngôn ở trong viện chờ cô, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu trong nháy mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngày thường chỉ thấy Giản Vi mặc đồng phục, hoặc là áo thun quần jean, lần đầu tiên thấy cô mặc váy, thật không ngờ lại đẹp như vậy. Váy hai dây màu vàng nhạt, càng làm nổi bật làn da mịn màng trắng nõn, đến nỗi cảm tưởng như có thể nhìn thấu, vô cùng mịn màng.

Lâm Cận Ngôn đầy mắt kinh ngạc, một lúc lâu không nói gì, cứ như vậy mà nhìn cô chăm chăm.

Giản Vi bị Lâm Cận Ngôn nhìn đến nỗi ngại ngùng, theo bản năng sờ lên tóc, hỏi:" sao vậy?"

Cô vừa cất lời, Lâm Cận Ngôn tức khắc hoàn hồn, lập tức dời đi tầm mắt, thấp giọng ho khan một tiếng, nói:" đi thôi, ăn cơm."

Lâm Cận Ngôn đưa cô đi đến nhà ăn ăn cơm, đồ ăn không nhiều, vừa đủ ăn, nhưng mỗi món ăn đều rất tinh xảo, vô cùng ngon.

Giản Vi ăn no, cảm thán một tiếng:" quả không hổ là tiếp đãi khách quý, đầu bếp tay nghề tốt."

Lâm Cận Ngôn cười một tiếng, nói:" còn nữa, em gái tôi tay nghề rất được, lần sau sẽ bảo cô ấy nấu cho cô ăn."

Giản Vi sững sốt:" Anh vậy mà cũng có em gái sao?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, "so với cô chỉ hơn vài tuổi."

"Em gái ruột sao?"

"Ừ"

Giản Vi cảm thán:" em gái của anh chắc chắn là rất xinh đẹp."

Lâm Cận Ngôn ngược mắt:" Làm sao cô biết?"

"Bởi vì anh rất tuần tú nha." Giản Vi nghiêm túc nói.

Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày, khoe miệng gọi lên ý cười, ánh mắt thâm sâu mà nhìn cô:" đang khen tôi sao?"

Anh nhìn vào mắt cô, khiến Giản Vi có chút thẹn thùng, mặt ửng đỏ, nói sang chuyện khác:" chúng ta lát nữa sẽ làm gì vậy?"

"Cô muốn làm gì?"

"Nơi này có gì đặc biệt không?"

Quản gia ở bên cạnh nghe thấy liền nói:" mùa này thích hợp nhất là đi hái dâu tây, năm nay trong vườn dâu tây đặc biệt tốt."

Nửa giờ sau, Giản Vi xách theo cái giỏ vui đến quên trời quên đất đi ra vườn trái cây.

Ra đến vườn dâu tây, quả nào quả nấy đỏ tươi căng tròn, Giản Vi vui mừng cực kỳ, đi tới đi lui, ngồi xổm xuống, một bên hái một bên ăn.

Lâm Cận Ngôn đi theo phía sau cô, nhìn thân ảnh màu vàng ở trong vườn đi tới đi lui, có chút dờ khóc dờ cười.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ ở nơi này cùng một cô bé đi hái dâu tây.

Nhưng nhìn Giản Vi đầy mặt tươi cười, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên.

Chỉ trong chốc lát, Giản Vi đã hái được nửa rổ dâu tây, cũng ăn không ít, dâu tây thơm ngọt nhiều nước, cắn một miếng trong miệng ngọt tới nỗi mắt cô nheo lại.

Ngẩng đầu thấy Lâm Cận Ngôn còn ở phía xa, vội hướng Lâm Cận Ngôn vẫy vẫy tay: "anh mau lại đây."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, đi tới.

Giản Vi vẫy tay: "ngồi xôm xuống."

Lâm Cận Ngôn hơi nhướng mày, nhìn cô.

"Ngồi xôm xuống nha."

"....." Lâm Cận Ngôn bất đắc dĩ ngồi xôm xuống trước mặt cô.

Giản Vi cười cười, hái một trái dâu tây đưa đến bên miệng anh: "ăn một quả đi, ngọt lắm."

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu vẫn không nhúc nhích.

Giản Vi đem dâu tây đến trước mặt anh: "ăn đi."

Lâm Cận Ngôn kỳ thật không thích ăn loại dâu tây này vì nó quá ngọt, nhưng không hiểu sao, nhìn bàn tay trắng trẻo của Giản Vi cũng màu đỏ của dâu tây, cảm thấy có chút khát nước.

Trầm mặc một lát, mới cúi đầu cắn.

Hàm răng vô tình cắn vào ngón tay Giản Vi, không có lập tức buông ra, anh khẽ nâng mắt, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú.

Hơi thở ấm áp mà đụng vào đầu ngón tay, Giản Vi trong lòng nhảy dựng, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng: "anh... anh cắn vào ngón tay tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Giản Vi xấu hổ vô cùng, muốn rút tay về. Lâm Cận Ngôn liếc cô một cái, đáy mắt cất giấu ý cười, im lặng mà buông ra.

Giản Vi vội rút tay lại, giả vờ như không có việc gì, cười cười để che đi sự xấu hổ, nhìn Lâm Cận Ngôn hỏi: "ngọt không?"

Lâm Cận Ngôn cười như không cười, đáp lại cô: "rất ngọt."

Không biết thế nào, Giản Vi nghe thấy Lâm Cận Ngôn nói hai chữ này, bỗng cảm thấy có chút thẹn thùng.

Cô không dám nhìn vào mắt anh, cúi đầu xuống tiếp tục hái dâu tây.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô trong chốc lát, đứng dậy ngồi vào ghế nằm cách đó không xa.

Vị ngọt nơi đầu ngón tay vẫn còn vương trên môi, so với vị ngọt của dâu tây lại càng ngọt hơn.

Khóe miệng câu lấy một nụ cười, ánh mắt ôn nhu mà dừng ở trên người Giản Vi.

Giản Vi vẫn còn ở đó hái dâu tây, dâu tây sinh trưởng tự nhiên, không có nhiều thuốc, vô cùng ngọt.

Cô hái được đầy một giỏ, tính đem về cho di Lan.

Hái xong dâu tây, đã gần ba giờ chiều.

Đứng dậy, liền thấy Lâm Cận Ngôn đang nằm nghỉ ngơi ở cách đó không xa. Cả người nằm ngửa ở trên ghế, tay gối ở sau đầu, ánh mắt trời rọi thẳng

xuống dưới, cả người anh được bao phủ bởi quang sáng màu vàng.

Bên cạnh còn một chiếc ghế khác, Giản Vi xách giỏ đi qua.

Lâm Cận Ngôn mở mắt, ngược lên nhìn cô: "hái xong rồi?"

Giản Vi mỉm cười gật đầu, đem giỏ dâu tây đặt lên bàn được đặt giữa hai ghế, sau đó nằm xuống, đôi tay đặt trên bụng, híp mắt cảm nhận ánh nắng mặt trời chiếu ở trên người vô cùng ấm áp.

Mặt trời tuy rằng rất lớn, nhưng trong núi gió lớn, theo đó cũng khiến thời tiết trở nên thoải mái.

Khỏe mới cô cong lên ý cười, nói: "Lâm Cận Ngôn, chúng ta nằm ở chỗ này một lát đi, thật thoải mái."

Có ánh mặt trời, có gió nhẹ, trong không khí còn mùi của bùn đất thấm vào trong hơi thở, so sánh với bề tông cốt thép nơi thành thị, nơi đây quả đúng là thiên đường.

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, hỏi: "rất thích nơi này sao?"

"Thích, vô cùng thích".

"Về sau sẽ thường xuyên đưa cô tới đây." Lâm Cận Ngôn nói.

Giản Vi sùng sốt, mở to mắt, nghiêng người nhìn anh, hỏi: "có thể chứ?"

"Đương nhiên."

Giản Vi cười vui vẻ, tâm tình tốt đến độ không có lời nào có thể diễn tả được.

Cô nhắm mắt lại, gió nhẹ thổi, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Giản Vi ngủ rồi, nhưng Lâm Cận Ngôn lại không cảm thấy buồn ngủ. Anh nghiêng người, nhìn về phía cô.

Nhìn cô làn da trắng nõn, đôi tai mềm mại, lông mi thật dài, cái mũi thẳng tắp... Tầm mắt cuối cùng dừng lại trên đôi môi màu hồng nhạt, rốt cuộc không rời mắt.

Sau giữa trưa gió nhẹ thổi khiến người hơi say, ý thức cũng không chịu nghe theo khống chế. Lâm Cận Ngôn bỗng nhiên chống cả người đứng dậy, cách một cái bàn nhỏ, hướng đến chỗ Giản Vi đang nằm.

Tất cả mọi suy nghĩ trong đầu đều bị cánh môi ướt át kiều diễm kia hấp dẫn, ma xui quỷ khiến thế nào, cẳng lúc càng đến gần cô.

Hơi thở càng ngày càng gần, Lâm Cận Ngôn không tránh khỏi có chút khẩn trương, môi cách môi Giản Vi một chút có hơi tạm dừng, ánh mắt thật sâu mà nhìn khuôn mặt cô, nhớ tới vừa rồi được thưởng thức qua ngón tay thơm ngọt, yết hầu không ngừng lên xuống, lại một lần, không khống chế được mà lại gần định bao phủ môi cô.

Hô hấp nóng bỏng phả lên mặt Giản Vi.

Giản Vi ngủ đến mơ hồ, cảm giác có cái gì đó đến gần mình, mặt có chút ngứa. Cô nhú nhú mày, tưởng là bị muỗi cắn, giơ tay đập một cái, lầm bầm nói: "chán ghét."

Lâm Cận Ngôn còn chưa hôn được cái nào, đột nhiên ăn một cái tát, lập tức tỉnh táo lại.

Anh đột nhiên đứng lên, đôi mắt trừng Giản Vi, cả khuôn mặt đen tới cực hạn.

Ánh mắt có chút lạnh đi, cả người toát ra hàn khí khiến Giản Vi đang ngủ không hay biết chuyện gì kia cũng phải phát run, cô ôm lấy bả vai, lầm bầm nói: "sao lại lạnh như vậy?"

Cô mở mắt, trên đỉnh đầu vẫn là ánh nắng mặt trời chói chang.

Cô ngáp một cái, về mặt mờ mịt mà ngồi dậy.

Giản Vi ngậy người, về mặt mơ hồ hỏi: "Làm sao vậy? Anh trừng mắt nhìn tôi làm gì?"

Nói xong, đột nhiên phát hiện trên mặt anh tuần của Lâm Cận Ngôn đỏ hồng một mảng, cô kinh ngạc "A" lên một tiếng, theo bản năng đi đến sờ lên mặt anh, "anh làm sao vậy? sao trên mặt lại đỏ như thế này?"

Lâm Cận Ngôn một tay cầm lấy tay cô, nhìn cô chăm chăm, một cổ buồn bực trong lòng bùng phát ra ngoài, tưởng có thể phát hỏa đến nơi vậy mà lời đến bên miệng lại khó trả lời, cuối cùng chỉ có thể nghẹn lại.

Anh hùng hăng trừng mắt liếc cô một cái, đem tay cô ném ra, từ trên ghế đứng lên, xoay người liền đi nhanh ra ngoài.

Giản Vi bị một loạt hành động không thể hiểu được này của Lâm Cận Ngôn làm cho sững sốt, ngồi yên tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng nhìn xuống tay, nơi bị Lâm Cận Ngôn nắm liền đỏ lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại, buồn bực oán trách: "bị cái gì vậy?"

Cùng Lâm Cận Ngôn ở trên sơn trang một ngày rưỡi, buổi chiều cuối tuần liền xuống núi.

Trở lại thành phố đã hơn 6 rưỡi chiều, Lâm Cận Ngôn đưa cô đi ăn, sau đó liền đưa cô đến trường để tham gia tiết tự học buổi tối.

Chỉ còn ít ngày nữa là tới kì thi đại học, mỗi người đều nỗ lực giảm đi sức ép của bản thân, nhưng áp lực không phải nói giảm là có thể giảm đi, ngoài mặt thì hi hi ha ha, ở sâu trong nội tâm tràn ngập lo lắng.

Giản Vi cũng như vậy. Nhưng tâm tình của cô có tốt hơn một chút, mỗi ngày nên đọc sách thì đọc sách, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không còn thức đêm như trước đây nữa, mỗi ngày cứ đến mười giờ tối liền ngoan ngoãn lên giường đi ngủ, 6 giờ ngoan ngoãn rời giường.

Làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, ngược lại khiến trong lòng không khẩn trương như trước nữa.

Đêm trước ngày thi đại học có một trận mưa to, khiến cho thời tiết ngày hôm sau hết sức mát mẻ.

Lâm Cận Ngôn không có đi làm mà ở nhà đưa cô đi thi.

Giản Vi ngồi trên xe, không biết vì lý do gì, có cảm giác như đang bị Lâm Cận Ngôn bao nuôi.

Giản Vi ở bên trong làm bài thi, Lâm Cận Ngôn ở bên ngoài chờ cô.

Buổi sáng hơn 11 giờ, bài thi môn ngữ văn kết thúc.

Học sinh sôi nổi từ trong phòng thi ra tới, có vẻ mặt khổ sở, lại có vẻ mặt không mang một biểu cảm nào, cũng bởi vì phát huy tốt mà không có cảm xúc gì.

Rất nhiều học sinh đi ra, nhưng Lâm Cận Ngôn vẫn như cũ liếc mắt một cái thấy trong đám người ấy một hình bóng quen thuộc.

Anh ần cò, Giản Vi nghe thấy, lập tức chào tạm biệt, đi đến chỗ anh.

Địa điểm thi ở xa nhà nhưng lại gần công ty của anh, Lâm Cận Ngôn trực tiếp lái xe mang Giản Vi đến công ty.

Nhà ăn công ty, đám nhân viên đang sôi nổi bàn tán: "hôm nay là ngày nào mà đồ ăn lại thịnh soạn như vậy?"

Đương nhiên là bữa ăn ngày thường cũng rất tốt, chỉ là hôm nay phá lệ tốt hơn mọi khi, chỉ là canh có thêm vài loại, canh gà, canh vịt, canh thịt dê, còn có mười phần canh cá, tất cả đều là những món ăn rất dinh dưỡng.

Một cô gái cười hi hi nói: "hôm nay lương tâm đột nhiên trời dậy, cư nhiên lại kêu chúng ta chuẩn bị cơm trưa thật phong phú."

Một cô gái khác phụ họa: "cũng có thể là thấy chúng ta gần đây tăng ca vất vả quá nên đối đãi chúng ta tốt một chút."

Một ông bác cười ha hả nói: "không phải bộ trưởng công đạo, là sếp tổng tự mình công đạo, không riêng gì hôm nay, còn cả ngày mai nữa, đại gia hai ngày cũng đừng đi ăn ở bên ngoài, nhà ăn muốn ăn cái gì có cái đó."

Một người khác kinh ngạc nói: "sếp tổng còn quản lý cả chuyện nhà ăn nữa sao?"

Lời vừa dứt, đột nhiên có người đập đập hân, đi theo liền thấy động tác đều tăm tắp: "Lâm tổng tới!"

Lâm Cận Ngôn cùng Giản Vi tiến vào, trong tay xách theo cặp sách của cô.

Giản Vi lần đầu tiên tới công ty của Lâm Cận Ngôn, hơi có chút khẩn trương, một bước không rời mà đi theo phía sau, giống một cái đuôi nhỏ.

Lâm Cận Ngôn đưa cô tới vị trí gần bên cửa sổ, để cặp sách của cô xuống, nói: "ngồi ở đây chờ tôi."

Nói xong liền cầm lấy hai khay ăn, đi đến nơi lấy đồ ăn.

Nhân viên sôi nổi nhường chỗ cho anh, nhìn Lâm Cận Ngôn lấy hai khay đầy đồ ăn, xong rồi trở về, đặt lên bàn.

Cô gái cầm đĩa bắt đầu ăn cơm, bọn họ thấy sếp lại đứng dậy, đi đến khu vực lấy canh, múc một chén canh cá, trở về đặt trên bàn trước mặt cô.

Lâm Cận Ngôn lần đầu tiên đưa một cô gái tới công ty, còn lấy com mức canh, khiến cho đám nhân viên kinh ngạc đến nỗi tưởng như trông mắt có thể rơi ra ngoài.

Yên tĩnh một lúc, nhà ăn lại một lần nữa sôi trào lên, tốp năm tốp ba ghé lại vào nhau thì thầm to nhỏ.

"Cô bé kia là ai vậy? sao trước đây chưa từng thấy qua?"

"Không phải là bạn gái đấy chứ?"

"Không thê nào? trông còn nhỏ vậy mà."

"ách, không phải sếp tổng của chúng ta thích cô bé đó chứ?"

"Tôi đồng ý, khó trách đứng trước bao nhiêu nữ nhân đều không phản ứng, hóa ra là thích đáng về thanh thuần như vậy."

"Tôi cũng là người thanh thuần nha! Vì sao lại không thích tôi chứ! đã kích quá lớn!" một cô gái che ngực, động tác vô cùng khoa trương.

Mọi người:" ọc, Đường Tiểu Hoa cô đừng có làm như vậy được không!"

Đường Tiểu Hoa ha ha cười:" làm phiền rồi mọi người!"

Mọi người dăm ba câu, thảo luận đến kết quả cuối cùng chính là: bọn họ sợ phải có tổng tài phu nhân!

Thật là đáng mừng nha.

Ăn cơm xong, Lâm Cẩm Ngôn đưa Giản Vi lên lầu, ở trong văn phòng anh có một gian phòng để nghỉ ngơi, để Giản Vi nghỉ ngơi một lát.

Giản Vi ngoan ngoãn cởi giày lên giường, nằm xuống.

Lâm Cẩm Ngôn giúp cô mở điều hoà, lại đi tới đắp chăn cho cô.

Giản Vi tròn xoe đôi mắt mà nhìn chăm chăm anh.

Lâm Cẩm Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, nói:" nhìn chăm chăm tôi làm cái gì? mau ngủ đi."

Giản Vi nhấp nhấp môi, "a " một tiếng.

Lâm Cẩm Ngôn đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Buổi trưa mùa hè rất dễ buồn ngủ, Giản Vi gối lên gối đầu, cơn buồn ngủ ập tới.

Cô nghiêng người, áp mặt xuống gối.

Trên gối có mùi nhàn nhạt còn vương lại của anh, hương vị của nắng còn mùi trà xanh nhàn nhạt, Giản Vi hít vào một hơi, chỉ cảm thấy vô cùng thích hương vị này.

Buổi chiều ngày mừng 8, thi xong môn cuối cùng, những năm tháng cấp ba cứ như vậy mà hoàn toàn kết thúc.

Giản Vi đường học vô cùng gian khổ,nhưng may mắn cuối cùng mọi thứ vẫn thuận lợi.

Các bạn học hỏi cô làm bài thi thế nào, cô đều không đáp, ở nhà ngủ liền ba ngày.

Lâm Cẩm Ngôn ngày mừng 10 đi công tác, đến ngày 12 liền trở về.

Sáng sớm ngày 12, Giản Vi từ trên giường bò dậy, chấn hưng tinh thần chuẩn bị nghênh đón Lâm Cẩm Ngôn trở về.

Di Lan ra ngoài mua đồ ăn, cô mặc một cái áo màu trắng, quần đùi màu hồng nhạt, ở trong viện tưới hoa.

Áp lực thi đại học cuối cùng cũng qua đi, cả người đều thấy nhẹ nhàng.

Cô một bên tưới hoa, một bên ngâm nga hát, tâm tình thật tốt

Hết nước, cô chuẩn bị về phòng lấy thêm nước, lúc này một chiếc xe hơi màu đen từ bên ngoài tiến vào.

Không phải xe của Lâm Cẩm Ngôn.

Nhưng có thê đi vào, khẳng định là người nhà của anh.

Giản Vi ngây người, theo bản năng mà nhìn chăm chăm nơi chiếc xe chuẩn bị dừng lại.

Xe dừng lại, một đôi giày màu đen cao gót hạ xuống.

Ngay sau đó, là một người phụ nữ trung niên vô cùng xinh đẹp từ trong xe đi ra, mặc một chiếc váy màu trắng, túi xách màu đen, khí chất cao quý.

Người phụ nữ ấy cùng với Lâm Cận Ngôn có chút giống nhau, Giản Vi cả người căng thẳng, cả người vô cùng khẩn trương.

Từ trong xe đi ra, lại thấy một cô bé đứng cách đó không xa, đi tới nhìn một lát.

Bà sừng sốt, theo bản năng nhìn chăm chú đánh giá, sắc mặt có chút kinh ngạc, hỏi: "cô là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Giản Vi trong lòng vô cùng khẩn trương, đôi tay bắt giắc nắm chặt góc áo, trả lời nói: "cháu, cháu là Giản Vi."

Từ Lệ nhìn chằm chằm Giản Vi đánh giá một lát, cười cười, nói: "Giản Vi, thật là một cái tên hay."

Đối phương khí chất quá mức cao quý, tuy rằng mỉm cười, nhưng trên người lại tỏa ra cảm giác lạnh lùng xa cách.

Giản Vi cảm thấy có chút sợ hãi, đi lên phía trước một bước, lễ phép nói: "đi à, bên ngoài rất nóng, đi vào nhà trước đi ạ."

Từ Lệ nhìn cô một cái, khóe miệng hiện lên ý cười, sau đó mới xoay người đi vào nhà.

Giản Vi khẩn trương đến độ tim đập loạn, tại sao lại đến lúc đi Lan và Lâm Cận Ngôn đều không có ở nhà.

Cô đi theo sau, mời đối phương ngồi, cố nặn ra một nụ cười, nói: "đi là mẹ của Lâm Cận Ngôn ạ?"

Từ Lệ "ừ" một tiếng, đáp lại: "đúng vậy."

Thanh âm không lạnh không nhạt, không dễ làm thân, Giản Vi có chút xấu hổ, vội nói: "đi ngồi đây đợi một lát, Lâm Cận Ngôn sắp trở về rồi ạ, cháu pha cho đi ly trà."

Từ Lệ cười cười: "làm phiền cháu rồi."

"Không phiền chút nào, đi à mời ngồi." Giản Vi nói xong liền xoay người đi pha trà.

Tới chỗ pha trà bèn lấy điện thoại gọi cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn đã sắp về đến nhà, thấy Giản Vi gọi điện, không chờ cô mở miệng, liền nói: "sắp về rồi."

Giản Vi sốt ruột, cố nén giọng nói xuống mức thấp nhất, che miệng nói: "Lâm Cận Ngôn, mẹ anh tới."

Đầu bên kia, Lâm Cận Ngôn nghe xong, nhú mày, sau đó, mới thấp giọng nói: "cô đừng khẩn trương, chờ tôi, năm phút sau tôi sẽ đến nơi."

Lâm Cận Ngôn cúp điện thoại, tăng tốc độ. Anh nhú chặt mày, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Giản Vi ở nơi pha trà trong chốc lát, hít sâu để lấy can đảm, rót cuộc mới bung trà đi ra ngoài, trên mặt treo một nụ cười, lễ phép bung trà đến trước mặt Từ Lệ: "mời đi uống trà."

Từ Lệ nhận lấy, cười cười: "cảm ơn cháu."

Giản Vi lắc đầu: "không có gì đâu ạ."

Cô khúm núm đứng ở một bên, tay chân cũng không biết nên để thế nào cho tốt.

Từ Lệ ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt tươi cười, có chút ôn nhu nói: "cháu không cần khẩn trương như vậy, lại đây ngồi đi."

Bà để tay xuống vị trí bên cạnh mình, ý bảo Giản Vi ngồi xuống.

Giản Vi lặng lẽ mỉm môi, khẩn trương mà đi qua đó ngồi, nhưng cũng không dám ngồi gần đối phương quá, trong lòng có chút sợ hãi.

Từ Lệ nhìn cô, cười nói:" cô bé đừng khẩn trương. Đứng rồi, cháu nói cho dù biết cháu có quan hệ như thế nào với chủ nhà? sao cháu lại ở đây?"

Giản Vi nghe xong, thành thật mà đem chuyện được Lâm Cẩm Ngôn cứu cùng hoàn cảnh gia đình mà nói cho Từ Lệ, bệnh tình của bản thân cũng nói qua một chút.

Từ Lệ bừng tỉnh, cười nói:" hóa ra là như vậy. Cháu nói xem thằng bé cũng thật là chuyện lớn như vậy cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng, cháu nói coi nó dù gì cũng là đàn ông lại đưa một cô gái về nhà, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, nó thì không nói làm gì nhưng thanh danh của cháu thì không tốt chút nào."

Bà sắc mặt ôn nhu, giọng nói thật dễ gần, nhưng lại cố tình để Giản Vi nghe thấy những lời này, trong lòng bỗng dung dâng lên một dự cảm xấu, cô vội vàng giải thích:" không có đầu di, ngày thường đi Lan cũng đều có ở nhà."

Từ Lệ ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, cười cười, đang định nói tiếp, thì giọng nói của Lâm Cẩm Ngôn từ ngõ cửa truyền đến:" mẹ."

Giản Vi vội ngẩng đầu, nhìn ra phía ngoài cửa, giống như nhìn thấy cứu tinh, đột nhiên từ trên sofa đứng lên,:" anh đã về rồi."

Lâm Cẩm Ngôn liếc nhìn cô một cái, sau đó đi vào trong nhà.

Đi đến bên cạnh mẹ hỏi:" sao mẹ lại tới đây?"

Từ Lệ đuổi tay kéo anh ngồi xuống, cười nói:" mẹ mà không tới, anh có phải vẫn không muốn trở về nhà?"

Lâm Cẩm Ngôn im lặng, không đáp.

" Mẹ biết, con sợ bố mẹ giục con kết hôn, con cũng già đầu rồi, thử hỏi mẹ cùng cha con sao lại không nóng ruột được chứ?"

Giản Vi đứng ở bên cạnh, có chút xấu hổ, vì thế lặng lẽ lui ra, đi đến phòng ăn, muốn mang chút nước trái cây.

Lâm Cẩm Ngôn đáp lại nói:" hiện tại con vẫn chưa muốn nghĩ đến chuyện này, đợi thêm mấy năm nữa."

" Chờ mấy năm? chờ ai?"

Lâm Cẩm Ngôn nhún mày, ngẩng đầu nhìn về phía mẹ mình.

Từ Lệ liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi:" vừa mới nghe cô bé kia kể là con cứu con bé."

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, theo bản năng hướng về phía phòng ăn nhìn một cái.

Từ Lệ cười, nói:" cô bé ấy nói hết với mẹ rồi, con giúp con bé trả nợ, còn cho đi học?"

Lâm Cẩm Ngôn ngẩng đầu, nhìn mẹ:" mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói cái gì?"

" Không có gì, mẹ chính là cảm thấy, con bé cũng vừa thành niên, vừa thi xong đại học, cùng con ở một chỗ không thích hợp."

Lâm Cẩm Ngôn sắc mặt khó coi, đáp lại:" không có gì là không thích hợp."

" Con đương nhiên là không cảm thấy gì, nhưng dù sao người ta cũng là một cô gái, vào đại học vừa đúng lúc là thời điểm tốt để yêu đương, ở cùng với con, truyền ra ngoài sẽ như thế nào? con xem, nếu không như vậy đi, nếu con sợ con bé không có chỗ ở, liền cho cô bé đó ở căn hộ kia, lại sợ con bé không có ai chăm sóc liền đưa đi Lan qua đó cũng được."

Lâm Cẩm Ngôn cau mày, lập tức cự tuyệt:" không cần phiền toái như vậy, cô ấy ở nơi này cũng tốt."

Từ Lệ sắc mặt rốt cuộc trầm đi vài phần, hỏi:" con có phải hay không đã thích cô bé kia rồi, nói năng cho cẩn thận, con hơn cô bé đó những mười tuổi đấy."

Lâm Cẩm Ngôn cau mày, vô cùng phiền lòng.

Từ Lệ nhìn anh một cái, lời nói mang đầy hàm ý:" nói thật lòng, vừa rồi mẹ cũng đơn giản biết được hoàn cảnh của con bé, không thích hợp với con đâu..."

Lâm gia bọn họ căn bản không phải chê nghèo yêu giàu, nhưng dù sao đây cũng là danh dự uy tín của gia tộc, dòng dõi gia đình không tính là thấp. Con dâu tương lai nhà họ không cần phải là con nhà có tiền, nhưng ít nhất gia cảnh cũng phải sạch sẽ. Xuất thân nghèo khó cũng không sao cả, nhưng mà nếu để bên ngoài biết được, cha của con dâu nhà họ lại là một gã nghiện cờ bạc, không biết người khác ở sau lưng sẽ bàn tán như thế nào?

Từ Lệ lời còn chưa dứt, Lâm Cẩm Ngôn trực tiếp ngắt lời bà:" Mẹ, có thể nào dùng đoán mò được không?"

Từ Lệ sùng sốt, hơi nhún mày:" Con nói như vậy là có ý gì?"

" Ai nói là con thích cô ấy?"

" Vậy tại sao con nhất quyết không cho con bé dọn đi?" bà lập tức hỏi.

" Cô ấy sắp vào đại học, đến lúc đó sẽ dọn đi, mẹ gấp cái gì." Lâm Căn Ngôn hiểu quá rõ tính tình của mẹ mình, hiện tại mà thừa nhận, bà sẽ tìm mọi cách để đưa cô đi.

Nhưng anh gần đây lại rất bận, chuyện phiền toái chất thành một đống lớn, sợ không thể che chở cho Giản Vi một cách chu toàn, trước mắt tạm thời tìm lý do thoái thác, đợi đến khi mọi việc xong xuôi sẽ trường kì kháng chiến đấu trong nhà.

Từ Lệ nghe xong vô cùng sửng sốt, nhưng vẫn không tin hỏi lại:" thật không?"

Lâm Căn Ngôn "ừ" một tiếng, vô cùng cam chịu.

Từ Lệ trầm mặc một lát, lúc này mới không nói thêm gì về chuyện này nữa, lôi kéo Lâm Căn Ngôn nói:" vậy con cuối tuần này về nhà một chuyến, có một cô gái muốn con xem mắt, đương nhiên không phải giục con kết hôn, mà chỉ muốn con coi xem có hợp hay không."

" Con gần đây rất bận, không có thời gian!"

" Vậy khi nào mới có thời gian?"

" Đến lúc đó rồi nói." Lâm Căn Ngôn không còn kiên nhẫn để trả lời.

Từ Lệ thấy anh có vẻ bức, thở dài nói:" vậy đi, mẹ không giục con, mẹ và bố con cũng không biết còn sống được bao lâu nữa, lúc con sống không biết đến khi nào mới được ôm cháu."

Lời này nói ra, Lâm Căn Ngôn nghe được đã chết lặng, ngồi bất động trên sofa nửa tiếng đồng hồ.

Không khí không mấy vui vẻ, Từ Lệ cũng không muốn ở lại đây lâu, từ trên sofa đứng dậy, nói:" mẹ vẫn là nên về trước, vẫn là thỉnh thoảng trở về nhà, đừng vì mấy chuyện giục kết hôn mà không về nhà."

Lâm Căn Ngôn "ừ" một tiếng, lúc này mới từ sofa đứng lên, nói:" con tiễn mẹ."

Từ Lệ liếc anh một cái, quay đầu tầm mắt liền hướng về phía phòng bếp nhìn một chút, rồi mới rời đi.

Lâm Căn Ngôn đưa mẹ ra ngoài, Giản Vi cũng từ phòng ăn ra tới, đôi mắt hồng hồng, bàn tay gắt gao nắm chặt.

Tất cả những lời Lâm Căn Ngôn nói khi nãy cô đều nghe thấy hết, vốn dĩ lâu này vẫn luôn nghĩ rằng anh sẽ có một chút gì đó thích mình, nên mới đối tốt với mình như vậy, khiến cho trong lòng lúc nào cũng cảm tưởng như có một con nai đang chạy loạn. Nhưng xem ra tất cả đều do cô tự mình đa tình.

Anh đối với cô, vốn dĩ không phải là thích mà chính là cảm thấy cô đáng thương.

Nghĩ đến việc khi cô học đại học Lâm Căn Ngôn sẽ cho cô dọn ra ngoài, trong lòng giống như bị ngàn vạn mũi kim đâm qua, có chút muốn khóc, cô vội vàng vàng ngẩng đầu lên, chớp hạ đôi mắt đem nước mắt nuốt lại vào trong.

Lâm Căn Ngôn đưa người ra ngoài xong, trở về liền đi vào trong phòng ăn nhưng hiện tại người đã không còn ở đó.

" Giản Vi cô ở đâu?" anh đi vào trong phòng bếp, vừa đi vừa gọi cô.

Nhưng đi vào rồi vẫn không thấy người ở đấy.

Lâm Căn Ngôn từ phòng ăn đi ra phòng bếp, lại từ phòng bếp đi ra ngoài, tìm suốt, vẫn không thấy bóng dáng Giản Vi đâu, gọi nửa ngày cũng không ai đáp lại.

Thời điểm ra ngoài, liền nghe thấy phòng giặt có tiếng nước.

Khóe miệng hơi cười, hướng nhà giặt đi tới.

Giản Vi đang cúi đầu giặt quần áo.

Lâm Căn Ngôn đi tới, thấy cô đang giặt áo sơ mi cho anh, trong mắt liền hiện lên vài phần ôn nhu:" sao lại chạy lên đây?"

Giản Vi cúi đầu không nhìn anh, nói:" ạn cùng mẹ nói chuyện, tôi ở đó cũng không tiện lắm."

Lâm Căn Ngôn cười một cái, hai tay khoanh trước ngực, thân thể lười biếng mà dựa ở cạnh cửa, chờ cô.

Giản Vi thật nghiêm túc giặt quần áo, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm, không dám dời đi chỗ khác.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Lâm Cận Ngôn đột nhiên hỏi cô: "cô điền nguyện vọng vào trường nào vậy?"

"Chưa, tôi muốn đợi kết quả."

"Vậy thì chọn trường đại học ở Bắc Kinh đi?"

Giản Vi vốn dĩ là muốn chọn một trường đại học ở Bắc Kinh, có thể gần Lâm Cận Ngôn một chút. Nhưng hiện tại, cô không biết nên chọn trường thế nào.

Suy nghĩ một lát, bèn nói: "vẫn chưa biết được, có thể là ở một thành phố khác."

Lâm Cận Ngôn nghe câu nói này của cô, mày nhíu lại, ngữ khí cũng trầm thấp vài phần: "vì lý do gì?"

"Không vì lý do gì cả, tôi từ nhỏ đã lớn lên ở đây, chịu không ít khổ cực, chỉ đơn giản muốn đến một nơi khác bắt đầu lại."

Lâm Cận Ngôn càng nghe, sắc mặt càng khó coi, trầm giọng hỏi: "nơi này không có gì đáng để cô lưu luyến sao?"

Giản Vi mím môi: "không có."

Lâm Cận Ngôn cả khuôn mặt đều đen, nhìn chăm chăm Giản Vi, sau một lúc lâu cũng không nói câu gì.

Giản Vi cũng không ngẩng đầu nhìn anh, cố chú ý vào việc giặt áo.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân đi ra ngoài, sau đó lại nghe thấy tiếng đóng cửa "rầm" một cái.

Thời điểm tiếng đóng cửa vang lên, Giản Vi mới chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt dừng ở nơi Lâm Cận Ngôn vừa mới đứng, tâm tình không ổn chút nào.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu cô không nên động tâm. Nhưng một người đàn ông ưu tú, hoàn mỹ như vậy thử hỏi có cô gái nào không rung động cơ chứ?

Giữa trưa, Giản Vi ở trong phòng thu dọn quần áo, dì Lan gọi cô xuống ăn cơm, cô đáp lại, đem đồng quần áo gấp xong xuôi bỏ vào trong tủ, đứng dậy xuống lầu.

Lâm Cận Ngôn đã ngồi ở trước bàn ăn, có phần không vui, thấy Giản Vi đi xuống cũng không có gọi cô.

Giản Vi cũng không nói gì với anh, đi đến chỗ bàn ăn, kéo ghế ra ngồi

xuống.

Ngày thường hai người sẽ nói chuyện phiếm với nhau vô cùng náo nhiệt, hôm nay ai cũng đều không nói câu nào, dì Lan ở bên cạnh nhìn, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, thầm nghĩ: hai người này hẳn là đã cãi nhau?

Đang mãi nghĩ ngợi, đã thấy Lâm Cận Ngôn gấp miếng cá đã được loại bỏ hết xương vào trong chén của Giản Vi.

"Ăn nhiều một chút." mặc dù rất giận cô, nhưng vẫn là nên nhường một bước.

Giản Vi nhìn miếng cá trong bát, hơi ngần ra, sau đó gấp lên, đưa lại cho Lâm Cận Ngôn nói: "tôi không muốn ăn."

Sắc mặt Lâm Cận Ngôn vừa mới hòa hoãn đi không ít, tức khắc lại trầm xuống, mày nhíu chặt, đôi mắt gắt gao mà nhìn cô chăm chăm.

Giản Vi không nhìn anh, chăm chú ăn cơm.

Trong chốc lát, ăn xong liền đứng lên, nhìn dì Lan nói: "con ăn xong rồi."

Dì Lan không rõ nguyên nhân, chỉ đành ngượng cười nói: "được."

Giản Vi đi ra ngoài, dì Lan không kìm lòng được hiếu kỳ, hỏi Lâm Cận Ngôn: "cậu cãi nhau với Vi Vi à?"

Lâm Cận Ngôn nhíu mày, sắc mặt không tốt: "cháu với tiểu nha đầu đó cãi cái gì chứ?"

Buổi sáng Giản Vi nói phải rời khỏi Bắc Kinh, lại nói nơi này không có gì đáng để lưu luyến, thật sự coi anh là không khí rồi.

Lại nói không có gì lưu luyến? Anh ở trong lòng cô một chút sức nặng cũng không có?

Lâm Cận Ngôn từ phòng ăn đi ra, Giản Vi không có ở phòng khách. Anh đi lên lầu, đến trước cửa phòng cô gõ cửa.

Giản Vi nghe thấy tiếng gõ cửa, đáp lại một tiếng: "mời vào."

Anh mở cửa, đi vào.

Trong phòng Giản Vi đang ở trên bàn chơi hình dán.

Là một loại hình dán mà có thể phối đồ cho nhân vật.

Hiện tại đã không còn mấy loại như vậy nữa, lần trước ở trước cổng trường nhìn thấy một ông lão bán, Giản Vi toàn bộ mua hết, khi nào cảm thấy áp lực hoặc tâm tình không tốt, liền lấy ra giải tỏa tâm trạng.

Cô chơi thật nghiêm túc, đầu cúi xuống thật thấp.

Lâm Cận Ngôn còn tưởng rằng cô đang làm gì, đi qua liền thấy, trực tiếp nhìn không được bật cười." Giản Vi cô vẫn còn chơi cái này sao? trẻ con vậy?"

Anh nhớ rõ ràng, kiểu như thế này trò chơi từ rất nhiều năm về trước, khi anh còn học tiểu học, tất cả các bé gái đều chơi.

Giản Vi bĩu môi:" tìm tôi có chuyện gì?"

Lâm Cận Ngôn cười nhạo, duỗi tay xoa đầu cô:" tưởng mua quần áo?"

Giản Vi né tránh tay anh, nói:" không phải chỉ dán chơi thôi."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn Giản Vi, thật lâu sau, ngữ khí gần như lấy lòng, nói:" tôi hôm nay không có việc gì, cô sắp vào đại học, tôi đưa cô đi mua quần áo mới."

Đường đường là sếp tổng của một trong ba công ty lớn nhất trong nước, vậy mà khi đứng trước tình yêu, lại không màng thân phận, dốc dành một cô gái.

Giản Vi lắc đầu, nói:" không đi, tôi không muốn mua quần áo."

Lâm Cận Ngôn trực tiếp kéo cô:" đi thôi, ngồi cả ngày ở nhà buồn lắm?"

Lâm Cận Ngôn kéo Giản Vi ra cửa, trực tiếp lái xe tới trung tâm mua sắm lớn nhất, nơi tập trung những mặt hàng xa xỉ.

Giản Vi vốn dĩ cũng không muốn đi mua quần áo, cũng không muốn dùng tiền của anh, lại bị Lâm Cận Ngôn kéo đi, đành chọn đại một vài cái váy, vừa nhìn thấy giá, sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống, vội không ngừng đẩy Lâm Cận Ngôn ra ngoài, đẩy mặt kính hoàng, nhỏ giọng nói:" quá đắt rồi, đi thôi! tôi cũng không cần phải mua quần áo."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô chăm chăm, mắt đầy ý cười, hỏi:" vừa đề ý cái váy kia đúng không? thử xem sao?"

Giản Vi vội lắc đầu.

Lâm Cận Ngôn cười:" được rồi, lấy chiếc váy kia đi."

Nói xong liền đi vào, trực tiếp thanh toán chiếc váy lúc này.

Thời điểm Lâm Cận Ngôn xách đồ ra tới, trong lòng Giản Vi xót đến chảy máu.

Một cái váy thôi mà trị giá những năm con số! cứ như vậy mà mua sao?

Giản Vi bị giá trị chiếc váy làm cho quên hết chuyện lúc trước, đầy mặt ảo não, mặt lúc trắng lúc hồng, khi thì nhũn mảy, lúc lại tức giận cắn móng tay.

Lâm Cận Ngôn biết cô xót tiền, nhìn biểu cảm trên mặt cô, cảm thấy hết sức đáng yêu.

Mặt mày rạng rỡ, ánh mắt sùng nịnh nhìn cô, an ủi cô:" tiền tiêu thì cũng tiêu rồi, vài bộ quần áo mà thôi."

Nói xong liền kéo Giản Vi đến một gian hàng khác, cô sợ tới mức gặt gao túm chặt tay anh, mặt trắng bệch nói:" không, không được, tôi không có tiền trả lại cho anh đâu."

Lâm Cận Ngôn nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức tối sầm" ai muốn cô trả?"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Giản Vi nóng lòng muốn phải sạch quan hệ với Lâm Cận Ngôn, tức giận đến nỗi hỏa khí bốc thẳng lên đầu.

Giản Vi nhìn anh, nói: "tôi và anh không thân cùn chẳng quen, thiếu anh tiền, đương nhiên muốn trả."

Lâm Cận Ngôn nhúu chặt mày, sau một lúc lâu đột nhiên cười lạnh: "trả? Giản Vi, những gì cô nợ tôi, đời này đều không trả nổi!"

Giọng nói sắc bén, khiến cho Giản Vi cả người chấn động, đôi mắt nhìn anh không chớp, môi run rẩy, tựa hồ như muốn nói điều gì, do dự một lát, rốt cuộc cái gì cũng không nói.

Lâm Cận Ngôn nói đúng, cô nợ anh, cả đời chưa chắc đã trả hết. Vẫn có thể còn nợ tiền, ân tình vẫn chưa dứt.

Cô tức khắc á khẩu không trả lời được, cũng không biết đáp lại thế nào.

Lâm Cận Ngôn không muốn so đo tính toán chuyện nợ nần, thấy cô vẫn nhất quyết không chịu hợp tác, đành tự mình chủ trương, mua cho cô một đồng lớn quần áo, giày túi xách, tất cả đều chất đầy ghé sau. Mặt khác còn đổi điện thoại di động, mua máy tính cho cô.

Điện thoại vừa mới mua, Lâm Cận Ngôn trực tiếp lưu dãy số của anh lại, còn bắt cô phải nhớ số của anh.

Trên đường về nhà, Giản Vi nhìn đằng sau chất đầy đồ, cảm giác như mình bị cắt mất một miếng thịt, chỉ có một suy nghĩ: lãng phí, quá lãng phí!!!

Nợ anh tiền, cảm thấy bản thân cố gắng nỗ lực có thể còn trả được, nhưng hiện tại lại còn một loạt thứ đồ xa xỉ...

Không biết lên mạng có thể bán với giá gốc không?

Đi được nửa đường, Lâm Cận Ngôn nghe điện thoại, công ty xảy ra chút chuyện cần anh về xử lý. Anh đưa cô đến cửa nhà, đem toàn bộ đồ mang vào trong phòng, lúc sau mới cho xe dời đi.

Túi lớn túi nhỏ chất đầy sô pha, di Lan tò mò liền chạy tới xem, vừa nhìn thấy giá của một vài thứ, đầy mặt kinh hãi, nhìn Giản Vi nói: "cậu ấy đối vớks con thật tốt."

Từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy anh chi mạnh tay với một cô gái nào, căn bản chính anh cũng chưa từng xa xỉ như vậy.

Giản Vi không biết nên cười thế nào mới phải, nếu như là trước hôm nay, Lâm Cận Ngôn mua cho cô nhiều đồ như vậy, cô sẽ cho rằng anh đang thích mình, nhưng hiện tại... có thể anh chỉ xem cô như em gái.

Lâm Cận Ngôn mua tất cả đồ cho cô, cô thích nhất vẫn là máy tính, vào đại học, máy tính là không thể thiếu.

Nhưng mà cô vẫn quyết định sẽ trả tiền lại cho anh.

Quần áo, giày, túi xách, cô đều mang hết lên lầu, còn nguyên trong túi mà bỏ vào trong tủ, không định mặc cũng không định chạm vào.

1 giờ sáng, Giản Vi không ngủ được, xuống lầu uống nước, đi qua lầu hai, theo bản năng đi đến phòng Lâm Cận Ngôn nhìn lướt qua. Cửa phòng mở ra, trong phòng tối đen như mực, người vẫn chưa về.

Nhớ tới cuộc điện thoại hôm nay khiến sắc mặt anh trở nên nặng nề, Giản Vi không kim được mà có chút lo lắng, xuống lầu lấy nước, mở cửa lớn, ở trong sân đi tới đi lui, đôi mắt vô thức luôn nhìn ra phía đường, chờ Lâm Cận Ngôn trở về.

Giản Vi đứng ở trong sân hơn nửa tiếng, có chút mệt mỏi, đi đến ngồi trên bậc thang trước cửa nhà.

Một tay bưng ly nước, một tay chống cằm.

Đêm khuya tĩnh lặng, tâm tình cũng theo đó mà trở nên yên lặng.

Không thể khống chế mà động tâm với Lâm Cận Ngôn, là cô đơn phương, nhưng Lâm Cận Ngôn cũng không có làm sai điều gì, ban ngày cô không nên nổi cáu với anh như vậy.

Cô chính là đang cảm thấy vô cùng khổ sở, không biết tiêls theo sẽ cùng anh sống chung như thế nào. Thích một người rất dễ dàng, quên môtn người liệu có thể hay không cũng dễ dàng như vậy? Có lẽ cô nên tránh tiếp xúc quá thân với anh, thời gian dài, cũng có khi sẽ quên được.

Trong đầu là những suy nghĩ vô cùng lộn xộn, gần ba giờ sáng, cuối cùng cũng thấy được ở phía xa kia hình bóng một chiếc xe quen thuộc.

Chiếc xe hơi màu đen hướng phía trong sân đi vào, Giản Vi trong lòng nhảy dựng, cơ hồ phản xạ có điều kiện từ bậc thang đứng lên, xoay người liền nhanh chóng vào trong, thịch thịch chạy lên lầu, sợ bị Lâm Cận Ngôn phát hiện ra là cô đang đợi anh.

Nhưng Lâm Cận Ngôn đã nhìn thấy cô, đem xe cất vào trong gara, liền đi thẳng lên lầu ba.

Đứng ở trước cửa phòng Giản Vi, nhẹ gõ cửa.

Giản Vi cuộn tròn trong chăn, chỉ để lộ ra đôi mắt đen nhánh, nhìn chăm chăm ra cửa.

Lâm Cận Ngôn gõ cửa một lát, thấy Giản Vi không lên tiếng, bèn gọi: "anh biết em chưa ngủ, mau ra đây."

Giản Vi vội nhắm chặt mắt, vùi đầu vào trong chăn, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy.

Lâm Cận Ngôn đói bụng, lại gõ cửa nói: "anh đói bụng, em làm cho anh một bát mì đi."

Giản Vi bĩu môi, nghĩ thầm từ khi nào mà cô trở thành đầu bếp tư nhân của anh vậy? phiền phức.

Lâm Cận Ngôn gọi nửa ngày, bên trong một chút động tĩnh cũng không có. Án hai bên thái dương, than nhẹ một tiếng: thật là một cô bé cứng đầu.

Gõ cửa nửa ngày, không gọi được Giản Vi nhưng lại đánh thức đi Lan ở bên cạnh.

Di Lan khoác áo ra tới, hướng Lâm Cận Ngôn nói: "cậu muốn ăn gì, tôi liền đi làm cho cậu, cậu về phòng nghỉ ngơi một lát, tôi đem lên liền."

Nhưng thật ra Lâm Cận Ngôn nào có đói, muốn cùng Giản Vi nói chuyện, nào ngờ Di Lan trực tiếp chạy ra, chĩa họng súng về phía anh.

Lâm Cận Ngôn sắ mặt tối sầm, ngửi khí khó chịu: "đột nhiên không muốn ăn nữa."

Nói xong liền nổi giận đùng đùng mà đi xuống dưới lầu.

Di Lan nhìn về mặt ngơ ngác mà nhìn chăm chăm bóng dáng của Lâm Cận Ngôn, này là ăn đấm sao?

Từ ngày Giản Vi hạ quyết tâm muốn quên đi Lâm Cận Ngôn, hơn nửa tháng đều tránh mặt anh.

Lâm Cận Ngôn sáng nào cũng 8 giờ ra khỏi cửa, cô liền 8 giờ mới rời khỏi giường, đứng ở trên ban công quan sát tình hình bên dưới, xác định Lâm Cận Ngôn ra khỏi cửa, mới yên tâm xuống lầu ăn sáng.

Buổi tối chỉ cần nghe tiếng xe tiến vào trong sân, chẳng cần biết lúc đấy đã ăn được miếng nào hay chưa, mà sẽ mau chóng chạy lên lầu.

Lâm Cận Ngôn đã thấy nhiều lần, anh vừa vào trong nhà, liền thấy thân ảnh Giản Vi biến mất ở chỗ ngoặt của cầu thang. Ban đầu còn cho rằng chỉ là trùng hợp, năm lần bảy lượt như vậy, không tránh khỏi có chút hoài nghi.

Hôm nay cuối tuần, Lâm Cận Ngôn 8 giờ ra cửa.

Giản Vi ở trên lầu thấy Lâm Cận Ngôn lái xe ra sân, tâm tình tức khắc cảm thấy nhẹ nhõm, đánh răng rửa mặt thay quần áo sau đó xuống lầu.

Không thể không nói, chiều này xưa cô quả thật rất có hiệu quả, hơn nửa tháng không chạm mặt Lâm Cận Ngôn, trong lòng cũng không còn nghĩ đến anh. Chờ đến khi vào đại học, mỗi ngày ở trong trường học, chuyện yêu đương nữa, đại khái có thể hoàn toàn quên đi?

Giản Vi cảm thấy vô cùng hài lòng, đột nhiên thấy việc quên một người không khó chút nào. Thậm chí còn cho rằng việc mình thích Lâm Cận Ngôn trước đây chỉ là ảo giác? Bởi vì anh đối với cô tốt nên lầm tưởng rằng cảm kích chính là thích.

Hơn nữa cô mới 18 tuổi, thích người cùng tuổi vẫn hơn. Giống như Giang Lãm, đẹp trai sáng lạn, cả người tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân. Thích người như vậy mới là bình thường, như thế nào lại thích một người già như Lâm Cận Ngôn.

Giản Vi trong lòng yên lặng đang cố gắng tổng hết những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, càng nghĩ càng thấy đúng.

Tâm tình đột nhiên vô cùng thả lỏng, vui vui vẻ vẻ mà ngâm nga xuống lầu,

nhưng khi xuống đến lầu hai lại đột nhiên im bặt.

Nhìn người đang dựa ở lan can cầu thang không ai khác chính là Lâm Cận Ngôn, Giản Vi sợ tới mức trợn tròn mắt: "anh... anh không phải đã đi rồi sao?"

Lâm Cận Ngôn hai tay đút túi quần, cả người lười biếng mà dựa vào bên cạnh lan can, khẽ nâng mắt, nhìn chăm chăm Giản Vi, mang theo ý cười thâm thúy, thấp giọng hỏi: "Giản Vi, em trốn tránh anh làm cái gì?"

Giản Vi cả kinh vội vàng phủ nhận: "à, ai trốn anh."

Lâm Cận Ngôn nhướng mày, trong mắt ý cười càng sâu: "anh mỗi lần về đều nhà em đều chạy lên lầu, còn nói là không trốn?"

Giản Vi bị chọc trúng tâm tư, lớn tiếng che giấu sự chột dạ của bản thân: "tội tránh anh làm cái gì? tôi đâu có bệnh?"

Lâm Cận Ngôn khoé miệng hơi cười, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, sau một lúc lâu, đột nhiên tiến lên phía trước hai bước, đi đến trước mặt Giản Vi, giờ tay, nhẹ nhàng nắm lấy cảm cô, trong giọng nói mơ hồ chứa vài phần ý cười, từng câu từng chữ, thấp giọng hỏi: "Giản Vi, em có phải hay không đã thích anh?"

Giản Vi trong lòng đột nhiên nhảy dựng, nắm chặt tay, ra vẻ trấn định, nhưng khiếp sợ nhìn Lâm Cận Ngôn, nói: "Lâm Cận Ngôn, anh nói năng linh tinh gì đó, tôi sao có thể thích anh được!"

Lâm Cận Ngôn nghe thấy lời này, mày nhíu chặt, sắc mặt lập tức trầm xuống: "em nói vậy là có ý gì?"

Giản Vi gạt tay anh ra, lùi về sau một bước, nói: "anh hơn tôi mười tuổi, tôi sao có thể thích anh được chứ, tôi không thích người lớn tuổi hơn mình."

Lâm Cận Ngôn sắc mặt cực kì khó coi, Giản Vi về mặt điềm nhiên, nhẹ nhàng an ủi anh: "bất quá anh cũng đừng có lo lắng, tôi tuy rằng không thích anh, nhưng điều kiện anh tốt như vậy, khẳng định là có rất nhiều cô gái khác thích anh, giới giải trí chẳng phải có một cô gái vô cùng thích anh hay sao? tôi cảm thấy..."

"Vậy rốt cuộc em thích người như thế nào?" Lâm Cận Ngôn đột nhiên ngắt lời cô, ánh mắt thật sâu, dường như có thể nhìn thấu cô.

Giản Vi né tránh tầm mắt của anh, nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu, thật nghiêm túc mà nhìn vào mắt anh, nói: "tôi thích người trẻ tuổi, không lớn tuổi hơn tôi."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Giản Vi giọng nói lạc đi, Lâm Cận Ngôn tức đến nỗi không nói nên lời, lạnh mặt nhìn chằm chằm Giản Vi trong chốc lát, cuối cùng cái gì cũng coi như chưa nói, cười lạnh, xoay người về phòng.

Cửa phòng "rầm" một tiếng mà đóng lại, phát ra âm thanh thật lớn.

Giản Vi sợ tới mức bả vai co rụt lại, đi tới cửa phòng đang đóng chặt của Lâm Cận Ngôn mà xem qua.

Cẩn cẩn môi thăm nghĩ: có phải cô đã quá nặng lời với anh rồi hay không?

Di Lan từ dưới lầu đi lên tới, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Vi Vi, cậu ấy làm sao vậy?"

Bà ở dưới phòng bếp thu dọn, nghe thấy tiếng đóng cửa liền lập tức chạy lên.

Giản Vi chột dạ mà sờ sờ mũi, gượng cười, nói: "không có gì đâu ạ...."

Giản Vi khiến cho Lâm Cận Ngôn tức giận, một thời gian dài liền không đoái hoài gì đến cô. Rất nhiều lần hai người gặp nhau ở cầu thang, Giản Vi vốn dĩ muốn lên tiếng gọi anh, kết quả Lâm Cận Ngôn trực tiếp coi cô như không khí mà lướt qua. Khi ăn cơm, không ăn ở nhà ăn mà bảo Di Lan mang lên phòng.

Một thời gian dài lạnh nhạt, hai người cơ hồ chưa nói với nhau câu nào. Giản Vi vốn dĩ muốn giữ khoảng cách với Lâm Cận Ngôn cho nên cũng không chủ động làm lành.

Cô ban ngày ra ngoài đi làm thêm, tối về liền ở trong phòng viết tiểu thuyết: "tổng tài bá đạo."

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Lâm Cận Ngôn cũng rất bận, đi sớm về muộn, kì thật việc hai người vô tình chạm mặt cũng không nhiều lắm.

Trận chiến này vẫn kéo dài cho đến ngày Giản Vi điền nguyện vọng, Lâm Cận Ngôn rốt cuộc chịu không nổi nữa.

9 giờ sáng, lên lầu 3 gõ cửa phòng Giản Vi.

Buổi sáng, khi Lâm Cận Ngôn gõ cửa, Giản Vi đang chuẩn bị điền nguyện vọng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu hướng ra cửa liếc mắt một cái, sau đó mới đứng lên mở cửa.

Thấy Lâm Cận Ngôn đứng ở cửa, cô hơi ngẩn ra.

Lâm Cận Ngôn trực tiếp đẩy cửa đi vào trong, hỏi: "nguyện vọng điền chưa?"

Anh sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như trước đó chưa hề xảy ra chuyện gì.

Giản Vi cũng không muốn cùng anh xảy ra tình huống khó xử, vội chạy nhanh vào trong, một bên hướng đến bàn học, nói: "chưa, tôi mới bắt đầu thôi."

Trên bàn để tờ giấy điền nguyện vọng, màn hình máy tính đang hiển thị thông tin các trường.

Ngày đó vẫn còn trong thời gian lạnh nhạt, cô có tới nói kết quả thi với anh, ngoài mặt tỏ ra không quan tâm nhưng vẫn luôn nhớ rõ. Đi qua, cầm tờ giấy nguyện vọng đến trước mắt cô, nói: "đại học b, đại học q, chọn một trong hai trường này đi."

Giản Vi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh: "vì sao?"

"Điểm vậy cao rồi, tùy tiện chọn một trường cũng có khả năng đậu." Lâm Cận Ngôn nói.

Giản Vi nhấp nháp môi, nhỏ giọng nói: "tôi muốn báo danh ở nơi khác."

Lâm Cận Ngôn sắc mặt lập tức trầm xuống, âm điệu cất cao vài phần: "Em nói lại lần nữa!"

Trong giọng nói rõ ràng lộ ra vài phần uy hiếp.

Giản Vi cắn môi, khó hiểu ngẩng đầu hỏi: "vì lý do gì mà anh một hai bắt tôi phải ở lại Bắc Kinh?"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, nói: "anh không yên tâm về bệnh tình của em. Nếu khi đó xảy ra chuyện gì, thì mọi công sức chữa trị trước đây đều uổng phí."

Lý do này quả thực không chê vào đâu được, Giản Vi cũng vì thế mà không thể phản bác.

Thực sự cô cũng không muốn rời xa nơi này, mấy ngày nay xem rất nhiều thông tin, cùng với sở thích của bản thân quyết định điền nguyện vọng vào đại học q khoa tâm lý.

Lâm Cận Ngôn đứng ở một bên nhìn cô điền xong nguyện vọng, rốt cuộc mới thở phào.

"Chờ khi nào rảnh, anh sẽ đưa em đi tham quan trường." Lâm Cận Ngôn nói

Giản Vi "nga" lên một tiếng, thuận tay đem máy tính đóng lại.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, tầm mắt đột nhiên nhìn thấy trên tay trái của cô đỏ hồng một mảng, mày nhăn lại, một tay đem tay cô cầm lên: "tay làm sao vậy?"

Giản Vi cúi đầu nhìn mu bàn tay, thấy không việc gì liền nói: "không cẩn thận bị bong nhẹ thôi."

Gần đây cô làm thêm ở tiệm trà sữa, đồng nghiệp không cẩn thận va vào cô khiến nước sôi bắn vào mu bàn tay, để lại vết bong.

Cô muốn rút tay lại, lại bị Lâm Cận Ngôn mau chóng bắt lại. Cô ngẩng đầu, Lâm Cận Ngôn đen mặt trừng cô một cái: "chân tay vụng về!"

Giản Vi bị mắng liền không vui, nhin không được bèn trừng mắt nhìn anh.

"A, mấy ngày không nói chuyện, em bản lĩnh ngày càng lớn nha! Còn học được thói trừng mắt cơ đấy!" Lâm Cận Ngôn mắng xong một trận liền không tranh cãi thêm nữa, lúc này cô đã phát cáu, anh liền thấy những bức mình ngày trước liền biến mất hết.

Nói: "chờ anh."

Anh xoay người ra cửa, trở về đã thấy cầm trên tay lọ thuốc bong, là lọ thuốc lần trước cô mua ở phòng y tế cho anh.

Cầm tay Giản Vi, thật nghiêm túc mà giúp cô bôi đều đều

Động tác thật nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay của Giản Vi

Sự đụng chạm khiến cô cảm nhận được nhiệt độ nơi bàn tay anh.

Cô nhìn anh, trong lòng bỗng nhiên có chút vắng vẻ. Không biết còn có thể ở cùng nhau bao lâu, cũng không biết một ngày nào đó sẽ phải rời xa nơi này, cho nên thời gian ngắn ngủi như vậy, thật sự không nên giận dỗi lạnh nhạt với anh.

Lâm Cận Ngôn một bên giúp Giản Vi bôi thuốc, một bên nói: "không cần phải đi là thêm, anh không thiếu một chút tiền như vậy. Trời nắng nóng, mỗi ngày chạy tới chạy lui không biết mệt sao?"

"Dù sao tôi ở nhà cũng không có việc gì làm, hơn nữa học sinh cũng nên làm thêm vào dịp hè mà." Cô muốn tự mình có thể chi trả tiền học phí, không muốn dựa vào Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, trầm mặc một lát bỗng nhiên nói: "nếu muốn đi làm thêm vậy đến công ty làm đi."

Giản Vi kinh ngạc mở to mắt: "công ty anh có nhận làm thêm vào dịp hè sao?"

"Em cảm thấy thế nào?" Lâm Cận Ngôn nhướn mày, hỏi lại

"Ách, tôi cảm thấy... không có khả năng." Một công ty lớn như vậy sao có thể chỉ tuyển nhân viên làm thêm vào dịp hè.

Lâm Cận Ngôn đẩy nắp hộp thuốc lại:" biết được là tốt, anh có thể châm trước cho em."

Giản Vi đôi mắt bỗng bừng sáng ngời, cong mắt cười y hệt hồ ly nhỏ, đầy mặt chờ mong hỏi:" ông chủ, tôi có thể hỏi anh tiền lương là bao nhiêu không?"

Lâm Cận Ngôn cong môi cười, hỏi:" em muốn bao nhiêu?"

Giản Vi chớp chớp mắt, nói:" tiền lương không phải do anh quyết định sao?"

Lâm Cận Ngôn trong mắt mang theo vài phần ý cười, giờ tay xoa đầu cô,nói:" đến lúc đó xem biểu hiện của em"

Giản Vi nghỉ làm ở tiệm trà sữa, đến công ty của Lâm Cận Ngôn làm việc.

Gần một tháng, tâm tình cô luôn luôn thay đổi, từ ban đầu cảm thấy khổ sở khi cùng anh cãi cọ đến cố tình tránh mặt anh, bây giờ liền hi vọng có thể cùng anh lưu giữ những hồi ức đẹp trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, vì thế lại hòa hợp như trước.

Tuy rằng Lâm Cận Ngôn cho cô đến công ty làm việc, nhưng dù sao cô cũng chỉ là học sinh mới tốt nghiệp việc thật sự có thể làm không nhiều lắm. Lâm Cận Ngôn cho cô làm ở bộ phận hành chính, mỗi ngày giúp đỡ phân phát tài liệu, nhận điện thoại.

Việc Giản Vi tới bộ phận hành chính khiến mọi người đều nom nớp lo sợ.

Đây là nữ chủ nhân tương lai của bọn họ. Nếu có sơ ý một chút bọn họ liền chết lúc nào không hay.

Thế nên khi Giản Vi vừa đến đây, mặc dù đã làm được 2 ngày nhưng đều không có ai phân phó việc cho cô, cô chủ động đi hỏi thì mọi người đầy mặt tươi cười nói không có việc cho cô làm. Nhưng mà không có gì làm thật sao thật sao, bọn họ trên thực tế mỗi ngày đều bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn trưa cũng không có.

Giản Vi ngượng ngùng nhàn rỗi, đành phải tự mình đi kiểm việc để làm, thấy đồng nghiệp vội liền giúp photo tài liệu, giúp lau trên lau dưới chuyển tài liệu, đồng nghiệp vội đến nỗi không có thời gian ăn cơm liền giúp đỡ mua cơm hộp đồ uống

Tóm lại, đều là những công việc đơn giản nhưng cô đều cố gắng nỗ lực hoàn thành.

Mọi người đối với cô dần có chút thân thiết, đặc biệt cô rất dẻo miệng lễ phép, quan hệ cũng dần được kéo gần lại.

Buổi sáng hôm nay không có việc gì bận, ngồi ở phía trước có một nữ đồng nghiệp đột nhiên ngồi đến gần Giản Vi, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô:"Vi Vi à, chị có thể hỏi em một vài vấn đề được không?" Giản Vi đang ngửa cổ uống nước, nghe thấy vội gật đầu.

Chu Đình cười đầy ái muội, thần thần bí bí mà tiến đến trước mặt Giản Vi,thấp giọng hỏi:" Vi Vi à, có phải em là bạn gái của sếp tổng không?" Giản Vi nghe thấy câu hỏi liền bị sắc kịch liệt ho khan.

Mọi người sôi nổi vây lại,Chu Đình vội xoa lưng cho cô:" ai, đây là phản ứng gì vậy?"

Giản Vi ho đến cả mặt đỏ lên, mãi một lúc sau mới ngừng lại, đặc biệt nghiêm túc nhấn mạnh:" mọi người đừng hiểu lầm, em sao có thể là bạn gái của Lâm Cận Ngôn, chuyện đó là không có khả năng!"

Mọi người sùng sốt:" thật ư? Mọi người đều cho rằng em là bạn gái của Lâm tổng "

Nhớ tới lần trước ở nhà ăn Lâm tổng chiều cô cô như vậy ai cũng đều suy nghĩ đến phương diện kia.

Giản Vi vội sùng sốt giải thích:"Không đúng không đúng, mọi người đừng hiểu lầm, anh ấy...anh ấy có thể coi như anh trai của em đi."

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng lại thấy như vậy cũng hợp tình hợp lý. Mọi người đều cơ hồ cảm thấy sếp của họ hẳn sẽ thích một cô gái xinh đẹp, cao quý, thông minh,xứng đôi với anh.

Từ khi biết Giản Vi không phải là phu nhân tương lai, mọi người thực sự gần gũi với cô hơn rất nhiều, Giản Vi mỗi ngày nếu không phải làm việc thì sẽ cùng mấy chị em trong văn phòng nói chuyện phiếm, họ bàn về quần áo, còn về cả chuyện yêu đương.

Tất cả mọi người khuyên cô: phải yêu đương lúc còn sớm, 4 năm đại học ngàn vạn lần đừng lãng phí. Bởi vì khi tốt nghiệp sẽ không còn cơ hội nữa.

Giản Vi liền nghĩ đến Lâm Cận Ngôn, tâm tình lại có chút phức tạp.

Kỳ nghỉ hè thật sự qua mau, còn mấy ngày nữa là kết thúc, Giản Vi liền nhận được bó hoa hồng từ một anh nhân viên kỹ thuật phòng bên cạnh.

Giản Vi lần đầu tiên nhận được hoa, không biết phải làm sao, các chị ở văn phòng đều khuyên cô thử xem, cô chỉ mỉm cười cho qua, không có đáp lại.

Tuy rằng không thích nhưng người khác tặng hoa không tiện từ chối, chỉ có thể mang về nhà.

Buổi tối Lâm Cận Ngôn tăng ca, Giản Vi chờ mọi người về hết, thu dọn rồi lên tìm anh.

Cô mỗi ngày đều về cùng Lâm Cận Ngôn, nhưng lại sợ mọi người hiểu lầm nên cũng không nói cho mọi người biết sợ họ lại hiểu lầm.

7 giờ tối, Giản Vi đi đến tầng trên cùng, đại sảnh trống rỗng tất cả mọi người đều đã tan làm, duy chỉ có văn phòng của Lâm Cận Ngôn vẫn sáng đèn.

Trên lầu yên tĩnh không một tiếng động, Giản Vi nhẹ bước đi đến bên ngoài văn phòng động tác thực nhẹ mà đẩy cửa ra, từ khe cửa thăm dò, đôi mắt đảo quanh khắp nơi, liếc mắt một cái liền thấy Lâm Cận Ngôn đang nghiêm túc làm việc.

Lâm Cận Ngôn nghe thấy động khê nâng mắt, thấy Giản Vi đang lấp ló ngoài cửa, đôi mắt đang nhìn chằm chằm anh, tức khắc dờ khóc dờ cười, gọi cô: "em trốn ở chỗ đó làm gì? Mau vào đây!"

Giản Vi lặng lẽ cười, lúc này mới đẩy cửa ra đi vào.

Lâm Cận Ngôn thấy cô ôm bó hoa mặt tức khắc trầm xuống: "ai tặng hoa?"

Giản Vi đáp lại, nói: "một anh trai bên bộ phận kĩ thuật."

Lâm Cận Ngôn nghe cô nói, sắc mặt càng ngày càng khó coi hơn, cau mày nói: "mau ra ngoài ném đi!"

Giản Vi sùng sốt: "vì sao vậy? Đây là tâm ý của người ta, tôi không nghĩ..."

"Anh bị dị ứng phấn hoa!" Lâm Cận Ngôn nhìn cô trừng mắt một cái nói.

Giản Vi ngây ra một lúc, sau đó liền hiểu ra, không do dự liền ôm bó hoa ra bên ngoài, suy nghĩ một lát đem nó bày trên ban công.

Trở lại văn phòng, bỗng nhiên cảm thấy buồn bực: "Lâm Cận Ngôn dị ứng phấn hoa? Không phải trong sân trồng rất nhiều hoa sao? Hay chỉ dị ứng với hoa hồng?"

Giản Vi đem hoa ra ngoài, tâm tình Lâm Cận Ngôn cũng theo đó tốt lên, vừa rồi cảm thấy vô cùng chói mắt.

Giản Vi ngồi vào ghế sofa, hỏi anh: "anh làm việc bao lâu nữa mới xong?"

"Một lát nữa, nếu em cảm thấy mệt thì vào trong nghỉ đi."

Giản Vi lắc đầu: "tôi ngồi ở đây được rồi."

Giản Vi ngồi trên sofa chơi trò chơi trong điện thoại chờ Lâm Cận Ngôn tan làm.

Một mạch liền chờ đến hơn 10 giờ tối, Giản Vi hôm qua gần sáng mới đi ngủ, giữa trưa lại không ngủ trưa, cảm thấy buồn ngủ, ngáp liền mấy cái, lúc này đã không chống lại được, nghiêng đầu và ghé sofa ngủ thiếp đi.

Trong phòng hơi lạnh, Lâm Cận Ngôn thấy Giản Vi ngủ rồi, đứng dậy đi đến trước mặt cô, cúi người liền nhẹ nhàng bế lên, xoay người vào trong phòng nghỉ.

Lâm Cận Ngôn đặt cô lên giường, Giản Vi ngủ thật sâu, hoàn toàn không có phản ứng.

Đầu giường ánh đèn nhàn nhạt chiếu lên mặt cô, đem ngủ quan trở nên vô cùng ôn nhu.

Đêm khuya tĩnh lặng, không một tiếng động, Lâm Cận Ngôn nhìn cô, một cảm giác khác thường trong cơ thể bắt đầu rục rịch.

Tầm mắt dừng ở trên cánh môi màu hồng nhạt, Lâm Cận Ngôn nuốt nước bọt, do dự một lát, chậm rãi cúi đầu xuống.

Giản Vi ngủ thật sâu, khoe miệng hơi cong, chắc là mơ thấy mộng đẹp.

Khoảng cách càng ngày càng gần, hô hấp dần dần đan chéo vào nhau.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt gắt gao nhìn Giản Vi, kéo theo khoảng cách hai người càng ngày càng gần, hô hấp không tự giác mà tăng thêm.

Đôi môi cách nhau chỉ một khoảng ngắn, Giản Vi đột nhiên cất tiếng khuôn mặt nhăn lại trở mình.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, bỗng nhiên nhớ tới cái tát lần trước, cả người nháy mắt sực tỉnh.

Anh nhìn cô trong chốc lát, khoe miệng hơi cong, trong mắt bắt đặc dĩ chứa vài phần sùng nịnh, xoa đầu cô, đứng dậy giúp cô đắp chăn, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

Trước khi nhập học một ngày, công ty tổ chức tiệc từ thiện tối, nghe nói mọi người đều phải tham gia.

Giản Vi miễn cưỡng có thể coi là một nhân viên trong công ty. Lần đầu tiên tham gia một bữa tiệc long trọng như vậy, buổi tối trước đó kích động không ngủ được liền đem toàn bộ quần áo lần trước Lâm Cận Ngôn mua cho cô ra thử.

Từ trong đồng quần áo lấy ra một chiếc váy trắng, thay xong liền chạy xuống dưới lầu.

Di Lan đang xem TV ở phòng khách, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại, nháy mắt thấy Giản Vi liền nở nụ cười: "bộ này rất đẹp!"

"Có thật không ạ?"

"Thật!" Di Lan vẻ mặt chân thành.

Giản Vi cười, nhìn khắp xung quanh: "đi Lan, Lâm Cận Ngôn đâu rồi ạ?"

"Cậu ấy chắc là đang ở trong thư phòng"

Giản Vi "ai" một tiếng, nói: "con đi lên tìm anh ấy." Nói xong liền chạy lên lầu.

Trong thư phòng, Lâm Cận Ngôn đang làm việc, Giản Vi đẩy cửa đi vào, anh liền ngẩng đầu, thấy cô trong mắt lập tức hiện lên một tia kinh diễm.

Giản Vi nâng váy đi vào, nghiêm túc hỏi anh: "đẹp không?"

Lâm Cận Ngôn lấy lại tinh thần, gật đầu đáp: "đẹp!"

Giản Vi nhìn anh, không hề có chút tin tưởng nào.

Cô lại chạy về phòng, thay một chiếc váy màu hồng nhạt rồi lại xanh nhạt.

Mỗi lần đều cho Lâm Cận Ngôn xem, mỗi lần anh đều do dự, liền đem mấy chiếc váy đến trước mặt anh: "anh chọn giúp tôi đi."

Lâm Cận Ngôn nhướn mày cười: "muốn anh giúp em?"

Giản Vi vội gật đầu.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô cười, vẫy tay: "lại đây!"

Giản Vi đi qua, nghiêm túc mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong, nhìn cô nói: "câu xin anh đi, anh liền chọn giúp em."

Giản Vi chấp tay trước ngực: "câu do anh đấy!"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, trong mắt ý cười thâm thúy, giờ tay chỉ vào chiếc váy màu trắng.

"Cảm ơn!" Giản Vi vui vẻ, lập tức đi tới cầm váy lên, vui mừng chạy ra bên ngoài.

Ngày hôm sau, tất cả mọi người đều chờ mong bữa tiệc từ thiện của công ty.

Nghe nói đây là ngày hội lớn nhất năm của công ty, mọi người đều có mặt.

Giản Vi lần đầu tiên tham gia, ngoại trừ đều mong chờ như mọi người còn vô cùng hưng phấn.

Tối hôm qua, ở trong nhóm lớp nói tới việc tham gia tiệc từ thiện nhưng xem ra mọi người đều hưng phấn quá rồi, một đám người đen tìm cô xin chữ kí.

Nghĩ đến chuyện này, cô tiến đến hỏi Chu Đình: "chị Chu Đình, buổi tối Chân Ý sẽ đến tham gia sao?"

Chu Đình cười tủm tỉm: "tôi, mỗi năm đều sẽ tới."

Trong lớp có mấy nam sinh là fan cuồng của Chân Ý Ý, đau khổ cầu xin cô nhất định phải giúp họ lấy được chữ kí, hận đến nỗi không thể quỳ xuống mà cầu xin cô.

Giản Vi mỉm cười, từ trong ngăn kéo lấy ra mấy chiếc khăn tay bỏ vào trong túi sách, chờ lát nữa tìm được Chân Ý Ý xin kí tên.

Cô suy nghĩ kĩ, nếu kí tên trên giấy rất dễ mất, áo thun cô chưa kịp chuẩn bị, liền xin đi Lan mấy chiếc khăn tay.

Mấy chiếc khăn tay không dùng được nhưng cũng có thể dùng cất đi.

Rốt cuộc cũng tan làm, tiệc tối được tổ chức ở khách sạn lớn

Giản Vi vốn là muốn đi cùng đồng nghiệp.

Nhưng vừa đến trước cửa thang máy liền nhận được điện thoại của Lâm Cận Ngôn, kêu cô lên lầu.

Cô nhú nhú mày, bảo với mọi người là mình có chút việc bận, bảo bọn họ đi trước.

Mọi người sôi nổi đi vào thang máy, Chu Đình hôn gió tạm biệt cô, đầy mặt tươi cười." Vi Vi, tối sớm một chút nha mọi người sẽ giữ chỗ cho cô."

"Ai, sẽ tới ngay!"

Giản Vi không tình nguyện mà đi lên lầu.

Trong văn phòng Lâm Cận Ngôn đang mặc lễ phục. Áo sơ mi trắng được bao phủ bởi một thân tây trang đen.

Giản Vi đã được nhìn qua dáng người anh, bả vai rộng, thân hình vô cùng cao lớn, cơ bụng cơ ngực không phải khoa trương mà nói vô cùng mỹ cảm.

Cô cảm thấy cũng chỉ có anh mới có thể mặc đẹp như vậy, người đứng ở nơi đây cái gì cũng không cần nói, có thể trong nháy mắt hạ gục một đám người, cả đều toát lên khí chất trời sinh.

Rõ ràng mỗi ngày đều nhìn thấy, hôm nay tựa hồ cảm thấy vô cùng đẹp trai, đẹp tới nỗi cô không thể dời mắt được.

Lâm Cận Ngôn mặc xong trang phục, chuẩn bị thất cả vạt.

Thấy Giản Vi đang ngây ngốc đứng ở bên cạnh gọi cô:" lại đây!"

Giản Vi lúc này mới hoàn hồn đi tới chỗ anh:"sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn đưa cả vạt cho cô:" thất cho anh."

Giản Vi sững sờ có chút buồn bực mà nhìn anh:"anh không tự mình thất được sao?"

Lâm Cận Ngôn:" bảo em thất thì em thất đi, nói nhiều lời làm cái gì!"

Giản Vi duỗi tay nhận lấy, bĩu môi, nhỏ giọng oán trách:" cả ngày chỉ biết bắt nạt tôi!"

Anh đầu đầu cô liền giúp anh mát xa, đi làm đến nửa đêm đói bụng liền gọi cô làm đồ ăn khuya, cả vạt chính mình có thể tự thất nhưng một hai vẫn bắt cô làm.

"Em nói cái gì?" Giản Vi nhỏ giọng thì thầm nhưng vẫn bị anh nghe thấy, đôi mắt gian gian nhìn cô.

Giản Vi nói:" tôi nói tôi thất cho anh xấu anh cũng đừng có mà trách tôi."

Lâm Cận Ngôn nhìn bộ dạng nghiêm túc thất cả vạt cho anh, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn ngập ý cười, tâm tình vô cùng tốt.

Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn đi đến khách sạn, đã thấy rất nhiều phóng viên đã có mặt ở đó.

Lâm Cận Ngôn lái xe một vòng đến bãi đỗ xe.

Lâm Cận Ngôn là người khôi xướng quý tử thiện này, tất nhiên phải ra ngoài tiếp nhận phỏng vấn, nhưng anh vẫn đưa cô tới hội trường trước.

Giản Vi biết anh vội, tất nhiên không dám làm chậm trễ, luôn miệng giục anh đi làm việc của mình.

Hội trường quá lớn, anh không yên tâm để cô một mình, vội gọi điện cho Mạnh Dao bảo cô ấy đến đón Giản Vi.

Kết thúc cuộc gọi lại cẩn thận dặn dò:" em không được đi lung tung đâu đấy, tiệc tối 10 giờ sẽ kết thúc, em ở bên trong đợi xong việc anh gọi cho em cùng nhau về nhà."

"Về nhà" hai chữ nghe đơn giản nhưng quả thực vô cùng ấm áp, Giản Vi cười vui vẻ, ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Cận Ngôn chờ đến khi Mạnh Dao tới, đem Giản Vi giao cho cô ấy lúc sau mới đi xã giao.

Ở giữa hội trường có một đài phun nước, ánh đèn màu phản chiếu xuống dưới mặt nước. Bốn phía xung quanh đều là bàn ăn, trên mặt bàn được trải khăn tơ lụa màu trắng, trên mặt bàn để giá cắm nến màu trắng, ánh nến vàng bị gió nhẹ thổi khẽ lay động.

Trên bàn bày đủ các loại đồ ăn: điểm tâm, trái cây, đồ uống, hải sản...mỗi loại nhìn qua đều vô cùng hấp dẫn.

Buổi trưa Giản Vi các chị trong văn phòng đều nói buổi tối có rất nhiều đồ ăn ngon, Giản Vi bèn nhịn bữa trưa để dành bụng chờ bữa tối.

Lúc này thấy nhiều món ngon như vậy, cảm thấy thèm vô cùng, lời kéo Mạnh Dao nhỏ giọng hỏi:" chị Mạnh Dao, đồ ăn có thể ăn được chưa?"

Mạnh Dao mỉm cười gật đầu:" đương nhiên có thể." Nói xong liền đưa Giản Vi đến trước bàn ăn lấy một cái đĩa đưa cho cô:" muốn ăn gì có thể tự mình lấy."

Giản Vi vui vẻ cười híp mắt, tự mình lấy một miếng bánh kem, ăn ngon cực kì.

Giản Vi vừa ăn vừa hỏi Mạnh Dao:" chị Mạnh Dao, trình tự bữa tiệc hôm nay như nào vậy?"

Mạnh Dao giải thích nói:" một lát nữa, Lâm tổng sẽ lên phát biểu, tiếp theo kêu gọi quyên góp, cuối cùng mới là tiệc tối."

Giản Vi nghe xong, miếng bò bít tết đang ăn dở trong miệng không biết là nên nhổ ra hay là nên nuốt xuống."

Khó trách mọi người vẫn chưa ăn cái gì ở trên bàn.

Mạnh Dao thấy thế mỉm cười:" không sao cả, Lâm tổng đa có ý dấn dò, không thể để em đói bụng, cảm thấy đói liền có thể ăn."

Giản Vi cảm thấy ngượng vô cùng, bèn cười cười nói:"vẫn là để chốc nữa ăn đi, vừa mới ăn một miếng bánh kem, cảm thấy có chút no bụng rồi."

Có chút xấu hổ, ngượng ngùng mà đem đĩa trên tay đặt xuống.

Mạnh Dao thấy cô vì ngượng mà đỏ mặt cúi đầu, cảm thấy buồn cười.

Khó trách sếp của cô ấy lại thích như vậy, thật là một cô bé dễ thương.

Bỗng nhiên lướt qua Giản Vi thấy một thân ảnh quen thuộc.

Một người khoác trên mình một bộ tây trang màu xám, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn toát ra vẻ đẹp của một người đàn ông trưởng thành đang đứng ở phía đối diện.

Mạnh Dao lập tức đi tới, lễ phép tiếp đón:"Chu tổng, đã lâu không gặp."

Chu Lâm Duyên cười một cái:" thư ký Mạnh, đã lâu không gặp."

"Chu tiểu thư đã tìm thấy chưa?" Chu gia có một đứa con gái mất tích, lần trước bàn chuyện làm ăn, Chu Lâm Duyên có nhờ Lâm Căn Ngôn để mắt tới. Chuyện cách đây mấy tháng Mạnh Dao liền quan tâm mà hỏi một câu.

Chu Lâm Duyên lắc đầu, tay phải rút trong túi quần, có chút ngưng trọng.

Mạnh Dao có chút tự trách, vội xin lỗi:" thực xin lỗi Chu tổng, tôi không phải cố ý.."

"Không có việc gì" Chu Lâm Duyên nhẹ giọng nói.

"Đúng rồi, Chu tổng, lần trước ngài cùng Lâm tổng bàn chuyện hạng mục kia, Lâm tổng có ý là..."

Giản Vi cười ái muội, đi lên:" Chị Mạnh Dao, anh chàng đẹp trai này là ai vậy?"

Mạnh Dao thấy nụ cười ái muội của cô, lắc đầu cười nói:" suy nghĩ đi đâu vậy, đó là tập đoàn thân thiết với chúng ta, cùng chúng ta đi sâu hợp tác, bèn đi qua chào hỏi một chút."

Giản Vi bừng tỉnh, hóa ra là như vậy.

Không nén nổi tò mò mà hướng về phía người đàn ông đó nhìn thoáng qua, tầm mắt vừa chuyển đến chỗ đó, anh ta cũng vừa lúc nhìn về phía cô.

Giản Vi sùng sốt, ngay sau đó liền lễ phép mỉm cười, ngay sau đó quay đầu nhìn đi nơi khác.

Hội trường bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng vỗ tay, Giản Vi ngẩn ra, lập tức nhìn theo hướng đám người đang sôi trào.

Lâm Căn Ngôn nhìn xuống phía dưới sau đó liền đi lên phía trên bục phát biểu.

Anh thân hình vô cùng đỉnh đặc, đứng ở trên bục phát biểu, chỉ trong nháy mắt cả hội trường đều yên lặng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Giản Vi đi tới phía trước hai bước, đôi mắt không chớp mà nhìn anh.

Anh vô cùng thông dong mà đứng ở vị trí thu hút ánh mắt của mọi người, thanh âm trầm thấp bao quanh hội trường.

Giản Vi xa xa nhìn anh, đôi mắt lấp lánh sáng lên, trong mắt tràn đầy sự sùng bái ngưỡng mộ không thể nào che giấu được.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lâm Cận Ngôn ở trên bục phát biểu hơn mười phút, anh có thể không chế cục diện rất tốt, toàn bộ hội trường yên tĩnh không một tiếng động.

Phát biểu xong, hướng xuống phía dưới khom người chào." lần nữa cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay, chúc cho buổi tối hôm nay thành công tốt đẹp."

Lâm Cận Ngôn lên tiếng xong, chính thức kêu gọi hoạt động quyên góp.

Giản Vi nhìn theo bóng dáng của Lâm Cận Ngôn, đi dọc theo hồ nước tìm anh.

Lâm Cận Ngôn cũng đang định gọi điện thoại cho Giản Vi, mới vừa lấy di động ra, phía sau truyền đến một giọng nữ:"Lâm tổng, đã lâu không gặp."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, quay đầu lại, đã thấy Tô Tinh Chứa đang đứng ở phía sau.

Tô Tinh Chứa trong một chiếc váy dạ hội màu đỏ rực, nhan sắc xinh đẹp, một vẻ đẹp tùy tiện đến mê người. Bộ lễ phục ôm sát người càng làm nổi bật dáng vẻ gợi cảm của cô ta.

Khuôn mặt hết sức kiều diễm, ngay cả khóe miệng đều mang chút phong tình, toát lên khí chất cao quý trời sinh.

Mọi người trong giới đều nói Tô Tinh Chứa là yêu tinh, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn chinh phục được.

Tô Tinh Chứa trong giới lán lộn nhiều năm, tìm đến cô từ những gia tộc lớn cho đến những minh tinh hàng đầu trong giới giải trí, nhưng cô ta đến một người cũng không ưng. Cô đã từng tuyên bố rằng: Tô Tinh Chứa cô không thiếu tiền tuyệt nhiên sẽ không vì điều này mà kết hôn. Nếu kết hôn sẽ phải gả cho người mình thích.

Chọn chọn lựa lựa nhiều năm, năm ngoái nhìn thấy Lâm Cận Ngôn ở tiệc từ thiện phát biểu, đối với Lâm Cận Ngôn nhất kiến chung tình.

Nhưng mà cho tới bây giờ, Lâm Cận Ngôn vẫn không hề cho cô ta một cơ hội nào.

Bất quá ngược lại khiến cô ta càng cảm thấy hứng thú.

Nhìn Lâm Cận Ngôn cười hỏi:"Lâm tổng, lát nữa có thể với ngài một bài được không?"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô ta một cái, ngữ khí nhàn nhạt:"xin lỗi,tôi không thích mấy chuyện này cho lắm."

Là con trai cả của một gia tộc, điều này là một phạm trù xã giao cơ bản, nói như vậy cũng chỉ là lí do mà thôi.

Tô Tinh Chứa hiểu rõ trong lòng dường như cô ta đã có một toan tính khác bèn cười nói:"nghe nói đêm nay người quyên tiền nhiều nhất sẽ được một đặc ân?"

"Đúng vậy, là 1% cổ phần của Lâm thị."

"Tôi không cần cổ phần, tôi chỉ muốn nhảy cùng anh một điệu." khóe miệng cong lên cười mang vài phần đắc ý.

Lâm Cận Ngôn hơi nhú mày, nhìn về phía bên cạnh.

Trợ lý vội vàng tiến lên giải thích nói:"Tô tiểu thư đêm nay là người quyên tiền nhiều nhất."

Quyên tiền đã lên thống kê, tiệc đêm nay chỉ là hình thức.

Tô Tinh Chứa trong mắt hiện lên vài phần đắc ý,Lâm Cận Ngôn nhìn cô chăm chăm trong chốc lát,không nói thêm gì nữa.

Thời điểm Giản Vi tìm thấy Lâm Cận Ngôn cũng là lúc hội trường sáng ngời ánh đèn, toàn bộ cửa đều đóng, từ trên đỉnh đầu chiếu xuống một ánh sáng nhu hòa,hội trường bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc, xung quanh nam nữ sôi nổi kéo tay, di chuyển bước chân cùng nhau khiêu vũ.

Giản Vi lần đầu tiên thấy như vậy, nhếch miệng bật cười,ở trong đám người đối tới đối lui, nhìn khắp xung quanh, cảm thấy vô cùng xa lạ trong lòng có chút hưng phấn.

Nghĩ thầm không biết Lâm Cận Ngôn có thể khiêu vũ hay không?

Cô đi khắp mọi nơi tìm anh, bỗng nhiên bị người khác dẫm vào chân, cô kêu lên một tiếng, lùi lại một bước, người nọ quay đầu xin lỗi.

Cô xua xua tay, ngẩng đầu lại thấy xung quanh nhiều người đang lùi lại phía sau, để lại ở giữa một không gian rộng lớn. Giản Vi nhìn vào giữa, xa xa liền thấy Lâm Cận Ngôn đang cùng một người phụ nữ váy đỏ khiêu vũ.

Trên mặt nụ cười tức khắc ngưng trọng lại, đôi mắt chăm chăm nhìn về phía Lâm Cận Ngôn.

Anh tay trái cùng tay phải của người phụ nữ đó giao nắm, tay còn lại đặt trên eo của cô ấy, tay trái của cô gái ấy khẽ khàng đặt trên bả vai anh. Hai người chân trước chân sau, vô cùng ăn ý.

Mọi người một lần nữa bắt đầu hòa nhịp cùng với hai người bọn họ, Giản Vi đứng ở chính giữa đại sảnh, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy ở nơi xa nhất hai thân ảnh kia lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Không biết từ khi nào, chớp mắt liền thấy khuôn mặt lạnh lạnh, vô thức sờ lên mặt thể mà lại sờ thấy một vệt nước.

Cô đột nhiên hoảng loạn, chạy ra ngoài.

.....

Khiêu vũ trong năm phút, nhưng mới được 3 phút, Tô Tinh Chứa bỗng nhiên nhích lại gần Lâm Cận Ngôn, thấp giọng cười: "Lâm tổng cuối tuần này bớt chút thời gian được không, tôi muốn mời ngài dùng bữa."

Trừ Giản Vi ra, Lâm Cận Ngôn không có thói quen cùng bất cứ một cô gái nào tiếp xúc quá thân mật. Khi Tô Tinh Chứa tiến lại, bất động thanh sắc mà buông lỏng tay cô ta ra, lùi lại phía sau một bước.

Tô Tinh Chứa sắc mặt khẽ biến: "Lâm tổng, anh đây là có ý gì?"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô ta một cái, biểu tình xa cách: "cảm ơn Tô tiểu thư đêm nay đã tài trợ lớn, chúc cô chơi vui vẻ."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Tô Tinh Chứa chết đứng tại chỗ, cắn chặt môi, uất nghẹn không nói nên lời.

600 vạn đổi lấy 3 phút khiêu vũ, nét mặt tươi cười cũng không có.

Lâm Cận Ngôn từ trong hội trường ra tới, vội gọi điện cho Giản Vi.

Giản Vi ngồi xổm trước cửa khách sạn, gió nhẹ thổi làm khô nước mắt trên gương mặt cô.

Thấy Lâm Cận Ngôn gọi điện, bĩu môi không cảm xúc mà lên tiếng: "Làm gì?"

"Ở đâu?" Lâm Cận Ngôn vừa đi ra ngoài vừa nhìn xung quanh.

"Ở bên ngoài, đang chuẩn bị đi về." Giản Vi có chút mất kiên nhẫn, nghĩ đến vừa rồi anh cùng người phụ nữ khác khiêu vũ, trong lòng lập tức liền thấy không thoải mái.

Lâm Cận Ngôn lập tức nhú mày: "ở bên ngoài chò, đừng chạy loạn anh lập tức tới đây."

Anh cúp điện thoại, lập tức đi nhanh ra ngoài.

Mạnh Dao lập tức đuổi theo: "Lâm tổng, ngài phải đi sao?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, nói: "Giản Vi ngày mai còn phải đi báo danh, tôi đưa cô ấy về nghỉ ngơi trước, nơi này giao lại cho cô."

"Ài, ngài yên tâm đi."

Lâm Cận Ngôn từ trong hội trường đi nhanh ra cửa.

Đi ra ngoài đảo mắt liền thấy Giản Vi đang ngồi ở bên ngoài.

Ban đêm gió lớn, Giản Vi ngồi ở bên ngoài ôm lấy cánh tay, cúi đầu vào khuỷu tay. Thân thể cô vốn gầy yếu, cuộn tròn lại trông vô cùng nhỏ bé.

Lâm Cận Ngôn cau nhẹ mày, lập tức đem áo vest cởi ra, tiến lên khoác ở trên vai cô.

Hương vị quen thuộc xông vào mũi, Giản Vi rũ mắt nhìn chiếc áo ở trên vai, không biểu cảm mà gỡ chiếc áo kia xuống.

Cô đứng lên, đem áo trả lại cho Lâm Cận Ngôn nói: "tôi không lạnh."

Lâm Cận Ngôn thấy sắc mặt cô có chút trắng bệch, theo bản năng mà sờ lên trán cô: "mặt sao lại trắng như vậy? có phải bị cảm hay không?"

Giản Vi giống như bị cái gì đó kích thích, vô thức né tránh tay anh, âm điệu vô thức cất cao: "anh có thể đừng động chân động tay như thế nữa được không?"

Lâm Cận Ngôn giật mình, nhìn chăm chăm cô.

Giản Vi lùi lại hai bước giữ khoảng cách với anh: "tôi có chút mệt rồi, đi về thôi."

Vừa lên xe, Giản Vi dựa đầu vào cửa sổ xe, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Cô cảm thấy trong lòng đang vô cùng hoảng loạn, vốn dĩ coi Lâm Cận Ngôn như anh trai, nhưng khi thấy anh cùng người phụ nữ khác như vậy, trong lòng sẽ vô thức cảm thấy khó chịu.

Về nhà mất hai tiếng đồng hồ, Giản Vi liệu mạng thôi miên chính mình, sau cùng lại trở thành ngủ thật, khi về đến nhà cũng không tỉnh lại.

Lâm Cận Ngôn chỉ cho rằng cô quá mệt mỏi, cũng không suy nghĩ nhiều, dừng xe lại, xuống xe, vòng qua bên ghế lái phụ, hơi cúi người, đem Giản Vi nhẹ nhàng bế ra, động tác, nét mặt đều tràn ngập sự ôn nhu, so với nét mặt với Tô Tinh Chứa khác xa một trời một vực.

Giống như ôm trên tay một vật trân quý, bế Giản Vi trở về phòng.

Di Lan nghe thấy tiếng xe tiến vào trong sân, lập tức chạy ra mở cửa, cửa vừa mở liền thấy Lâm Cận Ngôn bế Giản Vi đứng ở bên ngoài, "trước..."

Bà đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra, thì thấy Lâm Cận Ngôn ra hiệu bằng ánh mắt cho mình, ý bảo bà giữ yên lặng.

Di Lan hiểu ý lập tức không nói thêm gì nữa.

Lâm Cận Ngôn bế Giản Vi lên lầu, nhẹ nhàng đặt trên giường, lại kéo chăn đắp cho cô. Chính độ ẩm thích hợp, mới xoay người đi ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Xuống lầu Di Lan mới hỏi: "Vi Vi bị sao vậy?"

"Chỉ là mệt chút thôi." Lâm Cận Ngôn đáp, lại hỏi: "đồ đạc ngày mai của cô ấy chuẩn bị thế nào rồi ạ?"

"Đều chuẩn bị cả rồi."

Lâm Cận Ngôn lúc này mới đáp lại một tiếng: "vất vả cho dì rồi, dì cũng nên nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Nói xong, xoay người đi lên lầu.

.....

Ngày hôm sau, hơn 6 giờ, Giản Vi liền rời giường, vệ sinh cá nhân, thay quần áo xuống dưới lầu đã là 7 giờ.

Trong phòng bếp, Di Lan đang chiên sủi cảo, thấy Giản Vi đi vào, nhìn cô cười nói: "Vi Vi, con tối vừa đúng lúc, lên lầu gọi cậu ấy xuống ăn cơm đi."

Giản Vi vẫn còn giận Lâm Cận Ngôn nói: "con không đi, không phải anh ấy sẽ xuống dưới này sao?"

Vừa nói vừa mở cửa tủ lạnh từ bên trong lấy ra một hộp kem.

Mở nắp, cả người lười biếng dựa vào cửa tủ lạnh, ăn kem.

Di Lan thấy thế, trong lòng không khỏi thở dài. Hai người này lại giận đối nhau rồi? Cậu ấy cũng thật là, thích con gái nhà người ta cũng không nói, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thời tiết tháng chín vẫn nóng nực như cũ, miếng kem tan ra ở trong miệng, thoải mái cực kỳ.

Giản Vi mang hộp kem từ phòng bếp ra ngoài, mới vừa đi đến phòng khách, đã có một bàn tay duỗi lại chỗ cô, trực tiếp lấy đi hộp kem ở trong tay cô.

Cô sững sốt, ngẩng lên đã thấy Lâm Cận Ngôn đứng ở trước mặt mình, cau mày, giọng nói hàm chứa sự tức giận: "đã nói bao nhiêu lần là không thể ăn lạnh, không sợ bị đau bụng sao?"

Giản Vi vốn là đang giận anh, lúc này bị đoạt mất hộp kem, căn môi tròng mắt nhìn anh, duỗi tay muốn lấy lại.

Lâm Cận Ngôn hướng ra bên cạnh, đem hộp kem ném vào trong thùng rác.

Giản Vi tròn tròn đôi mắt khó tin mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn lạnh giọng mắng cô." về sau nếu như để anh phát hiện ra em ăn vụng đừng trách anh tại sao lại mắng em."

Nói xong đi vào nhà ăn.

Giản Vi ngây ra tại chỗ, tức giận đến cắn chặt răng. Anh dựa vào cái gì mà quản cô? Lại coi cô như con gái?

Từ lúc ăn cơm xong ra ngoài đến khi trên đường đến trường Giản Vi vẫn còn đang tức giận nên không nói với Lâm Cận Ngôn một câu nào, thậm chí đến liếc mắt nhìn một cái cũng không thèm.

Trong xe cũng vì vậy không khí trầm xuống, Mạnh Dao ở phía trước lái xe, nhìn không được mà chốc chốc lại nhìn qua gương chiếu hậu xuống hàng ghế phía sau.

Lâm tổng sắc mặt khó coi, Giản Vi thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đầy vẻ tức giận.

Cô ấy trong lòng âm thầm thở dài: có thể khiến cho sếp của họ tính khí thất thường như vậy ngoài Giản Vi ra chưa chắc đã có người thứ hai.

Xe tiến vào trong trường, thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh.

Mạnh Dao đưa Giản Vi đi báo danh, Lâm Cận Ngôn ở bên ngoài chờ, cả người lười biếng mà dựa vào bên ngoài xe, hơi cúi đầu trong miệng hút thuốc.

Vô số ánh mắt của các cô gái đi qua nhìn anh, khó mà dời tầm mắt đi nơi khác. Một vài cô gái mạnh dạn đến xin số điện thoại. Lâm Cận Ngôn mắt điếc tai ngơ, xem đối phương như không khí.

Cuối cùng Mạnh Dao cũng đưa Giản Vi đi báo danh xong.

Lâm Cận Ngôn dập tắt điếu thuốc, hơi nhường mày, nói: "tôi có bạn gái rồi."

Mấy cô gái sôi nổi đều hướng theo tầm mắt anh quay đầu lại nhìn, sau một lúc lâu mới tiếc nuối tản ra.

Báo danh xong việc tiếp theo chính là đi đến kí túc xá.

Trường học quá lớn, Mạnh Dao phải hỏi mấy sinh viên trong trường mới đến được kí túc xá.

Xe dừng lại, ra sau cốp lấy đồ của Giản Vi.

Lâm Cận Ngôn xách túi đồ nặng, còn lại một ít đồ nhẹ Mạnh Dao cầm.

Giản Vi đeo cặp sách bên trong chỉ đựng một cái máy tính.

Tầng lầu không thấp, Lâm Cận Ngôn không nói một lời trực tiếp lấy đi cặp sách ở chỗ cô.

"Tôi tự mình cầm được..."

"Đi trước dẫn đường."

Hai túi đồ nặng Lâm Cận Ngôn mỗi tay một cái, cặp sách cũng ở trong tay đi nhanh lên lầu.

Rõ ràng là đồ vật rất nặng nhưng Lâm Cận Ngôn xách ở trong tay hoàn toàn không mất nhiều sức lực. Chỉ mất một lúc đã đem hết đồ vật đến chỗ của Giản Vi.

Trong phòng có bốn giường, trên giường dưới là bàn học. Ba chiếc giường đều đã có người chỉ còn lại một chiếc giường của cô.

Giường của cô ở gần cửa, Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm giường, mày nhíu chặt: "Em buổi tối ngủ sẽ không lăn xuống dưới chứ?"

Giản Vi lờm anh: "anh không cần phải nói quá lên vậy chứ, tôi đâu phải là khi mà lăn qua lăn lại..."

Cô nhỏ giọng nói thầm, đối với Lâm Cận Ngôn cảm thấy vô cùng bất mãn.

Lâm Cận Ngôn lại hết sức nghiêm túc trầm mặc một lát, nhìn Mạnh Dao nói: "một lát nữa tìm người đến chấn thanh giường cao thêm 30cm."

Mạnh Dao vội đáp: "được."

Mạnh Dao đáp lời, vội trèo lên trên giúp Giản Vi trải chăn màn.

Lâm Cận Ngôn ở dưới nhìn chằm chằm Giản Vi dạn dò chuyện lớn chuyện nhỏ.

Giản Vi cúi đầu, thái độ không mấy hợp tác.

Lâm Cận Ngôn dằn dò nửa ngày thấy Giản Vi không có nửa điểm đáp lại, sắc mặt cũng có chút khó coi, đột nhiên lạnh giọng, "em rốt cuộc có đang nghe hay không?"

Anh đột nhiên cao giọng khiến Giản Vi sợ tới mức bả vai co rụt lại, ngẩng đầu: "quát cái gì, vẫn đang nghe."

Lâm Cận Ngôn nhìn người trước mặt trong chốc lát.

Còn không phải vì một hộp kem mà bây giờ vẫn còn giận anh chứ?

Đang chuẩn bị tiếp tục nói, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cười nói, ngay sau đó cửa phòng được đẩy ra.

Chu Trương Trương, Thẩm Đình, Trương Tâm đang đứng ở bên ngoài.

Thấy trong phòng có người, Thẩm Đình tức khắc bật cười: "chào bạn cùng phòng mới!"

Giản Vi thấy là bạn cùng phòng, lập tức chào hỏi: "chào mọi người, mình là Giản Vi."

Ba cô gái kia cùng tiến lên giới thiệu.

"Mình là Thẩm Đình."

"Trương Tâm"

"Còn mình là Chu Trương Trương."

Chào hỏi qua liền biết nhau.

Mấy người bọn họ nhìn nhau cười, nụ cười thân thiện, ấm áp.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn lướt qua, tầm mắt một lần nữa dừng lại trên người Giản Vi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô hỏi: "lời anh vừa lúc này đều nghe rõ rồi sao?"

"Rõ ràng." Giản Vi tức khắc quay ra nhìn Lâm Cận Ngôn vẻ tươi cười lúc ban nãy hoàn toàn biến mất.

Lâm Cận Ngôn thấy cô không biểu cảm mà nhìn anh, cảm căng chặt, môi mím thành một đường, không vui nói: "nói lại lần nữa cho anh!"

Giản Vi nhú mày: "tôi đều nghe rõ."

"Nói lại lần nữa!"

Giản Vi trừng mắt nhìn anh, Lâm Cận Ngôn trầm mặt, khí giận áp bức cô.

Giản Vi cuối cùng đành phải đầu hàng, bĩu môi, không tình nguyện mà lặp lại lời anh nói khi nãy: "ăn cơm uống thuốc đúng giờ, nửa đêm không được đập chăn, không được ăn đồ lạnh, phải giữ ấm, mỗi ngày đều phải gọi điện cho anh."

Nói xong càng cảm thấy Lâm Cận Ngôn xem mình như con gái mà chăm sóc, trong lòng cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Lâm Cận Ngôn thấy cô nói xong, lúc này mới buông tha cho cô, lại nói: "Anh sẽ liên lạc với giáo viên xin nghỉ học quân sự cho em, nếu cảm thấy trong người có gì không khỏe lập tức gọi điện thoại cho anh, nghe rõ chưa?"

"Biết rồi." Giản Vi cúi đầu không kiên nhẫn mà trả lời.

"Kem lạnh không thể ăn, để anh phát hiện ra em tự gánh lấy hậu quả!"

"Đã biết!" Giản Vi trong lòng thầm nghĩ không phải là bị anh mắng cho một trận rồi sao.

"Lâm tổng, giường đã chuẩn bị xong." Mạnh Dao giúp Giản Vi trải giường xong, từ phía trên xuống dưới.

Lâm Cận Ngôn nhàn nhạt "ừ" một tiếng phân phó: "ở bên ngoài chờ tôi."

"Vâng!"

Mạnh Dao sau khi rời khỏi, Lâm Cận Ngôn từ trong ví tiền lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa cho Giản Vi: "nếu thiếu tiền có thể nói với anh, ăn nhiều một chút, đừng để bản thân mình bị đói."

Giản Vi nhìn chằm chằm anh đưa đồ tới, liền giấu tay ra phía sau, không nhận lấy cũng không nói câu gì.

Lâm Cẩm Ngôn nhìn cô một cái, trực tiếp đem thẻ ném lên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Ra tới cửa, hơi dừng lại, quay đầu nói:" thứ bảy này là sinh nhật của anh, nhớ về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lâm Cẩm Ngôn vừa đi, bạn cùng phòng cô đều nhiệt tình xông tới.

Thẩm Đình đầy mặt hâm mộ hỏi:"Vi Vi, người vừa rồi là bạn trai của cậu sao? Đẹp trai quá!"

Giản Vi bị chọc cho căng thẳng, cao giọng phản bác:"Sao có thể!Anh ấy hơn tớ 10 tuổi đấy."

Thẩm Đình hi hi cười, nói:" Bây giờ đều không phải thịnh hành kiểu trâu già gặm cỏ non hay sao?"

"Không có khả năng, tớ không thích anh ta." Lời này của cô không biết là đang nói cho bạn cùng phòng hay là nói cho chính mình nghe nữa.

Nghĩ đến chuyện tới qua cùng hình ảnh mỹ nữ gọi cảm kia, trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Cũng may đầu năm học công việc rất nhiều khiến cô không có thời gian nghĩ đến chuyện của Lâm Cẩm Ngôn.

Vào lúc 7 giờ tối, như thường lệ là đại hội của tân sinh viên.

Mỗi lần đều là giảng viên gom mấy lớp lại với nhau để họp.

Chuyên ngành này của cô nữ sinh nhiều, nam sinh ít.

Tạm biệt cấp ba, những tưởng lên đại học có thể quang minh chính đại mà nói chuyện yêu đương. Bất luận là nam sinh hay nữ sinh, đều mang theo ánh mắt tò mò cùng chờ mong mà nhìn ngó xung quanh, với mong muốn sẽ tìm được tình yêu đích thực, nhất kiến chung tình.

Phòng kí túc của Giản Vi có bốn người, Chu Tương Tương đã có bạn trai vô cùng đẹp trai nên đối với những chuyện này không mấy hứng thú. Giản Vi trong lòng đã có người mình thích nên cũng không nhiệt tình cho lắm, nhưng Trương Tâm cùng Thẩm Đình lại vô cùng hào hứng.

Thời điểm hội nghị kết thúc, Thẩm Đình đột nhiên túm chặt lấy cánh tay Giản Vi, kích động nói:" Vi Vi, cậu nhìn bạn nam ngồi hàng sau cùng kia đi, đẹp trai quá!"

Giản Vi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam sinh mặc áo thun trắng, đang lười biếng mà ngồi ở chỗ kia.

Thời điểm Giản Vi quay đầu lại, cậu ta nhướng mày, nhìn cô nở nụ cười.

Không phải là Giang Lãm hay sao?

Giang Lãm cùng với cô học chung một trường, nhưng cậu ta học tài chính không cùng một ngành. Giản Vi thấy cậu ta, buồn bực.

Hai người nhìn nhau một lát, thì di động của Giản Vi đột nhiên vang lên,cô cúi đầu nhìn,là Giang Lãm gửi tin nhắn cho cô " định đi ăn cơm sao?"

Giản Vi trả lời cậu ta " không phải."

" Đợi một lát tôi dẫn cậu ra ngoài ăn."

Giản Vi nhìn chằm chằm tin nhắn, do dự một lát, không trả lời lại.

Giang Lãm sợ cô sẽ từ chối, lại gửi một tin"từ chối không có hiệu quả."

Quả nhiên là không chấp nhận lời cự tuyệt nha.

Giản Vi bất đắc dĩ cắt điện thoại đi.

Thẩm Đình tò mò hỏi:" Vi Vi, cậu với cậu bạn nam sinh đó quen biết nhau sao?"

Giản Vi gật đầu:" là bạn học cao trung."

Thẩm Đình cảm thấy hâm mộ vô cùng, kìm không được mà cảm thán:" sao lại có bạn học cao trung đẹp trai như vậy chứ!"

Giản Vi cười cười, không nói gì.

8 giờ rưỡi tối, đại hội kết thúc, mọi người sôi nổi đi ra ngoài.

Giản Vi quay đầu lại nhìn Giang Lãm, cậu ta đứng ở cửa sau, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng dựa vào vách tường,khôe miệng cong lên một nụ cười mà nhìn cô.

Giản Vi cùng bạn cùng phòng học từ trong đi ra tới, đi đến trước mặt Giang Lãm, hướng bạn cùng phòng nói:" các cậu về phòng trước đi, tớ đi ra ngoài một lát, muốn ăn gì tớ sẽ mang về cho mọi người."

Trương Tâm vội cao hứng "a" lên một tiếng,:" cho tớ một chiếc bánh mì nhiều chà bông một chút nhé!"

Thẩm Đình:" tớ muốn ăn sủi cảo chiên, có tương ớt"

Giản Vi nhớ kỹ, lại hỏi Chu Trương Trương:" cậu thì sao?"

Không chờ Chu Trương Trương mở miệng, Thẩm Đình đã cười rộ lên:" cô ấy cùng bạn trai chuẩn bị đi hẹn hò, chắc là không cần đâu."

Chu Trương Trương thẹn thùng đỏ mặt.

Giản Vi mỉm cười, chào tạm biệt bạn cùng phòng, liền cùng Giang Lãm đi ra bên ngoài.

Cô vừa đi được không lâu, Thẩm Đình nhìn không được mà cảm thán:" Giản Vi sao có thể quen được nhiều người đẹp trai như vậy chứ!"

Trương Tâm:" mình thích người đưa cậu ấy đến phòng lúc sáng ngày cơ, đẹp trai không nói ngoài ra còn rất có sức hút... Tuy rằng có chút lạnh lùng!"

Mấy người bạn họ vừa đi vừa nói chuyện rôm rả khắp hành lang.

Giang Lãm hỏi Giản Vi muốn ăn gì, cô suy nghĩ một lát liền nói:" Ăn mì đi."

Cô cảm thấy có chút đói, ăn mì vừa đơn giản lại dễ no.

Giang Lãm đưa cô đến một quán mì.

Hai người gọi hai tô mì lớn.

Giản Vi ngồi trên ghế, nhìn ngó xung quanh.

Giang Lãm trong mắt chỉ có Giản Vi, ánh mắt dừng ở trên người cô, vẫn không dời đi chỗ khác.

Đột nhiên nói:" Vi Vi khi nào thì cậu chấp nhận tớ..."

Giản Vi trong lòng có chút sững sốt,tầm mắt từ bên cạnh thu hồi lại, Giang Lãm nhìn cô,đẩy vè chờ mong.

Giản Vi thấp giọng mở miệng:" cái... cái này...."

Giang Lãm cười nửa miệng, đột nhiên tiến đến trước mặt Giản Vi:" Giản Vi lâu như vậy rồi cậu không phải là không nhận ra chứ?"

Giản Vi nhìn cậu ta, cắn môi.

Cô đương nhiên biết Giang Lãm thích mình nếu không sao có thể đối tốt với cô như vậy, từ cao trung đã bắt đầu đối xử với cô thật tốt.

Giang Lãm thấy Giản Vi chậm chạp không nói lời nào, lại hỏi:" kỳ 1 của cao trung, tớ có viết cho cậu một bức thư tình, vẫn chưa thấy cậu trả lời?"

"Thư tình?" Giản Vi sững sốt:" thư tình nào cơ?"

Cô không hề nhận được bức thư tình nào cả.

- - - - -

Tan làm, Lâm Cẩm Ngôn đang định về nhà bỗng dừng lại nhớ tới Giản Vi, quay đầu xe đi về phía trường học của cô

Công ty cách trường học không quá xa, 20 phút là tới.

Tới cổng trường liền dừng xe lại, gọi điện thoại cho Giản Vi.

Mới vừa lấy điện thoại ra,ngẩng đầu đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng trước cửa tiệm trà sữa.

Lâm Cận Ngôn hơi nhũn mày, mới vừa cách đây không lâu dặn cô uống ít trà sữa vậy mà cô lại xem lời anh nói như gió thoảng qua tai.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt hơi trầm xuống, mở cửa xuống xe, hướng về phía Giản Vi mà đi đến.

Nhưng mà khi lại gần bên thấy từ trong quán đi ra bóng hình của một người đàn ông trên tay cầm hai ly trà sữa đi ra, đi đến trước mặt Giản Vi đưa cho cô.

Giản Vi tươi cười nhận lấy, hai người không biết nói gì đó,sống vai nhau đi về phía trước.

Lâm Cận Ngôn đứng ở đằng sau, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm bóng dáng của hai người trước mặt, ánh mắt nặng nề.

Thật lâu sau, bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm mắt.

Lâm Cận Ngôn nắm chặt túi đồ ở trong tay,đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay.

Trong túi chính là món bánh kem mà Giản Vi thích ăn nhất cùng một hộp sữa chua.Anh là cố ý mua cho cô.

Lâm Cận Ngôn bất động đứng tại chỗ một lát, sau đó đem túi bánh ném vào thùng rác bên cạnh, xoay người đi vào trong xe.

Ngồi trong xe một lúc lâu mới khởi động xe rời khỏi trường học.

Vào học được ba ngày, Giản Vi đã trải qua nhiều lần đột nhiên đang đi trên đường có một vài nam sinh đến gần cô. Có người cùng khóa,có khi lại là học trưởng.

Hôm nay giữa trưa đang cùng Chu Tương Tương đi đến nhà ăn ăn cơm, trên đường đi đã có một nam sinh sẵn đón muốn xin số điện thoại, cô sợ tới mức túm Chu Tương Tương bỏ chạy.

Trở về phòng ngủ,đột nhiên có chút mệt.

Đánh răng đi lên giường chuẩn bị ngủ trưa.

Chu Tương Tương ở phía dưới đọc sách, hỏi cô:" tại sao lại phải trốn?"

Giản Vi nằm ở trên giường, mắt nhìn lên trần nhà,nói:" không thích."

"Cũng có thể thử tiếp xúc một chút xem sao,còn có bạn học hồi cao trung của cậu đối xử với cậu rất tốt."

"Nhưng tớ lại không thích." Giản Vi nói.

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn cô hỏi:" vậy cậu thích người như thế nào?"

Trong đầu đều là hình dáng của Lâm Cận Ngôn, Giản Vi chép miệng không lên tiếng.

Chu Tương Tương đứng lên, đi đến bên mép giường của Giản Vi, giơ tay kéo tay cô, ánh mắt ái muội, cười tủm tỉm hỏi:" Cậu có phải đã thích người ngày đó đưa cậu đến trường học?"

" Ai.... Ai thích anh ta?...." Giản Vi bộ dạng ghét bỏ nói:" mình không thích một tên già như vậy!"

Chu Tương Tương mạnh miệng nói:" nhưng ngày đó mình thấy cậu nhìn ảnh của anh ta đến phát ngốc luôn."

Giản Vi đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, tròn tròn mắt:"đâu có!"

" Ngày đó không phải cậu ở trên mạng tìm kiếm ảnh của anh ta sao, tổng tài của tập đoàn Lâm thị!"

Chu Tương Tương chỉ vài ba câu đã chọc thủng tâm tư của Giản Vi,Giản Vi vẫn luôn vì điều này mà khúc mắc ở trong lòng, liền nhịn không được hỏi cô ấy:" vậy cậu nói xem tớ phải làm sao bây giờ? Anh ấy lại không thích tớ."

" Cậu làm sao biết được anh ta không thích cậu?"

"Chính miệng anh ấy nói cũng chính tai tớ nghe thấy." Lại nghĩ tới ngày đó anh cùng Tô Tinh Chứa khiêu vũ, ngữ khí có chút bức dọc, nói:" Anh ấy thích cô gái có dáng người đẹp lại thông minh,mình nào so được với cô ấy."

" Cậu cũng vô cùng xinh đẹp mà, nhưng sao cậu không hỏi lại biết anh ta không thích cậu? Mình nhìn thấy được hôm đó anh ta đối với cậu rất tốt, không

thấy được anh ta đối với cậu không có chút nào là không để ý."

Giản Vi hơi ngần ra:" thật... thật vậy sao? Nhưng chính miệng anh ấy nói là không thích mình."

"Đàn ông đều không phải trong ngoài khác nhau hay sao!" Chu Trương Trương giọng điệu của người từng trải nói.

Giản Vi ánh mắt sáng lên, vội từ trên giường đi xuống, lôi kéo Chu Trương Trương kích động hỏi:" nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?"

"Mình sẽ trực tiếp nói cho anh ta biết mình thích anh ta, anh ta nếu thích mình sẽ là cả hai cùng vui mừng, nếu như anh ta không thích mình, có thể hoàn toàn buông bỏ. Dù sao mặc kệ thế nào, cũng phải xác định được đáp án chính xác."

Chu Trương Trương một đường vạch trần Giản Vi đang đi trên một con đường xám xịt mịt mù đột nhiên nhìn thấy ánh sáng.

Thứ sáu không có tiết học, thứ năm cô cố ý đi đến tòa soạn, dùng chính tiền nhuận bút mà mình kiếm được mua quà cho Lâm Cẩm Ngôn.

Buổi tối, ngồi xe trở về nhà.

Vừa mới chuẩn bị mở cửa, thì cửa đã được mở ra từ bên trong.

Di Lan tiễn một bác sĩ từ trong nhà đi ra, Giản Vi trong lòng căng thẳng, vội hỏi:" xảy ra chuyện gì vậy?"

Di Lan vừa thấy Giản Vi như nhìn thấy cứu tinh kéo tay cô:" ại, Vi Vi, cuối cùng con cũng về rồi! Cậu ấy bị đau bao tử, vài ngày nay đã không ăn uống gì cả, con mau đi khuyên cậu ấy đi."

Giản Vi vừa nghe thấy vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy như bị ai đó nắm chặt, giãy cũng không kịp thay, cuống quýt chạy lên lầu.

Mới vừa đi đến trước cửa phòng Lâm Cẩm Ngôn đã nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng quát chói tai:" cút!"

Giản Vi trong lòng căng thẳng, tiến lên chuẩn bị đẩy cửa đi vào,lại nghe thấy một giọng nói ôn nhu của phụ nữ:" nói năng cẩn thận, anh ít nhiều cũng nên ăn một chút gì đi, anh như vậy, bác gái biết được, sẽ đau lòng đến nhường nào chứ!"

" Tôi nói cô cút đi, cô bị điên à!" Lâm Cẩm Ngôn thanh âm chứa đầy tức giận, cách một cánh cửa cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dáng của anh.

Giản Ngôn nhú mày, vặn khóa cửa.

Trong phòng, Lâm Cẩm Ngôn đang ngồi dựa vào đầu giường, trong tay cầm một chiếc thuốc, chau mày, vô cùng tức giận.

Ngồi ở mép giường là một cô gái vô cùng xinh đẹp, khí chất ưu nhã.

Âm thanh đẩy cửa vang lên, khiến hai người đều hướng sự chú ý về phía này.

Lâm Cẩm Ngôn thấy Giản Vi mày lập tức nhíu chặt.

Giản Vi đứng ở cửa chốc lát mới chậm rãi đi vào:" Lâm Cẩm Ngôn anh..."

" Cút!" Lâm Cẩm Ngôn nhìn mặt cô đột nhiên quát chói tai.

Giản Vi ngần ra, sau đó mặt lập tức trắng bệch.

Thật vất vả lắm mới lấy được dũng khí, vậy mà lại bị câu nói này của anh khiến cho dũng khí một chút cũng không còn.

Cô gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, sau một lúc lâu, liền quay người đi ra ngoài.

" Quay lại đây!" Lâm Cẩm Ngôn đột nhiên gọi cô.

Bước chân hơi dừng lại, khiến cho thanh âm của Lâm Cẩm Ngôn hòa hoãn đi vài phần:" anh nói chính là cô ta, không phải nói em."

Giản Vi ngần ra, bỗng đứng quay đầu lại.

Mép giường, Hứa Oánh đột nhiên đỏ hoe đôi mắt, vẻ mặt không tin mà nhìn Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn đưa tay day day mày, ngữ khí vẫn như cũ không có một chút độ ấm nào:" đi ra ngoài, về sau không có sự cho phép của tôi, không được tự tiện đến nhà càng không được tự ý vào phòng của tôi."

Hứa Oánh đôi mắt đỏ bừng, từ trên giường đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

Đi qua Giản Vi, hung hăng mà lườm cô một cái.

Cô ta găt gao cắn chặt môi, khóc lóc chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Hứa Oánh khóc lóc chạy đi, Giản Vi bất động đứng tại chỗ, hết nhìn ra cửa, lại nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn lạnh giọng: "thất thần đứng đó làm cái gì? Còn không mau đi vào!"

Giản Vi lúc này mới hoàn hồn, đi qua mép giường ngồi xuống, tò mò hỏi: "cô gái vừa nãy là ai vậy?"

"Liên quan gì đến em?" Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, lạnh giọng đáp lại.

Giản Vi run rẩy, vô thức siết chặt tay: "tôi chỉ tò mò hỏi một chút, không tính..."

"Là mẹ anh sắp xếp cho anh." Giản Vi còn chưa nói xong, Lâm Cận Ngôn đột nhiên lại trả lời cô.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh quay đầu nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Giản Vi nhìn thấy trên đầu giường để một bát com, đoán chừng cô gái kia muốn đến khuyên nhủ anh.

Cô bưng bát com lên nói: "nếu là mẹ anh sắp xếp đôi tượng cho anh sao anh còn đối với người ta hung dữ như vậy."

"Anh không thích người khác tự ý vào phòng của mình."

"Tôi không phải thường xuyên tự ý vào phòng của anh sao?" Giản Vi khẽ ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi anh.

Lâm Cận Ngôn yết hầu có chút khàn trượng, nhìn cô một cái, ánh mắt đen lại, không trả lời cô, nhưng đột nhiên ngữ khí có chút giận dữ: "Hôm nay thứ năm, sao lại đột nhiên trở về? Không ở trường yêu đương sao?"

Giản Vi hơi ngẩn ra, không khỏi mở to mắt: "ai... ai yêu đương?"

Lâm Cận Ngôn cười lạnh: "không có? không phải với Giang Lẫm sao?"

"Đương nhiên là không có!" Giản Vi thập phần kinh ngạc, hỏi lại: "tôi cùng Giang Lẫm hẹn hò khi nào?"

Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm cô, ý cười càng sâu, nói: "Mấy hôm trước tôi thấy hai người ở cùng với nhau, vô cùng thân mật. Em không cần gạt tôi, trưởng thành, yêu đương cũng là chuyện bình thường, tôi không là gì của em, càng không có tư cách quản chuyện đó."

Giản Vi nhú mày: "tôi cùng Giang Lẫm thân mật khi nào?"

Trên thực tế cô gặp Giang Lẫm đúng một lần. Chính là ngày đại hội xong, cậu ta hẹn cô ra ngoài ăn com, nói cho cô biết chuyện bức thư tình.

Về sau là Giang Lẫm đối tốt với cô, không có chính thức thổ lộ với cô, cô chính có thể nói với cậu ta đừng tốt với cô như vậy, khó mà có thể từ chối thẳng.

Nhưng buổi tối hôm đó, Giang Lẫm đã đem bức vách mỏng ngăn cách giữa hai người đâm thủng, cô lúc ấy liên cự tuyệt, nói rất rõ ràng.

Từ đó về sau Giang Lẫm cũng không bao giờ tìm cô nữa.

Căn bản là không có gặp lại, khi nào lại vô cớ thấy bọn họ thân mật?

Giản Vi không nghĩ là Lâm Cận Ngôn có thể hiểu lầm cô như vậy, vội vàng giải thích: "sau nhập học tôi chỉ gặp qua Giang Lẫm có một lần vào buổi tối hôm kết thúc đại hội. Cậu ấy... có thổ lộ với tôi nhưng tôi từ chối rồi, từ đó về sau không còn gặp nhau nữa, ai nói với anh tôi cùng cậu ấy ở bên nhau?"

Lâm Cận Ngôn nghe thấy lời này, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ rất nhạt. Ngay sau đó lại bày ra bộ mặt lạnh nhạt: "em không phải là thích trẻ tuổi sao? Giang Lẫm không phải rất phù hợp hay sao, cứ như vậy cự tuyệt sau này sẽ không hối hận chứ?"

"Nhưng không phải sao, bạn cùng phòng đều cảm thấy đáng tiếc, Giang Lãm vừa đẹp trai dáng lại cao, học tập cũng không tồi, đối với tôi rất tốt."

Lâm Cận Ngôn tay đặt dưới cằm vô thức nắm chặt, môi mím thành một đường, lạnh giọng nói:" cảm thấy đáng tiếc thì liền theo đuổi đi không sau này lại hối hận."

"Hối hận hay không là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh."

Giản Vi lúc này cảm thấy trong lòng có chút rối loạn, không nghĩ bản thân sẽ cùng anh cãi cọ vấn đề này, lấy bát cháo ở bên cạnh, múc một thìa đưa đến bên miệng, nói:" ăn một chút gì đi."

Lâm Cận Ngôn ngoài miệng chưa lờm, nhưng trong lòng khi nghe thấy Giản Vi từ chối Giang Lãm tâm tình thực sự tốt lên không ít, thấy Giản Vi đút cháo bên cúi đầu ăn một miếng.

Giản Vi đút hết thìa này đến thìa khác, Lâm Cận Ngôn cũng vì vậy mà ăn hết.

Di Lan ở bên ngoài nhìn trộm, trong lòng thầm than, quả nhiên thu phục được ông chủ nhà bọn họ cũng chỉ có duy nhất Giản Vi.

Lúc trước khuyên bảo thế nào cũng không chịu ăn bất cứ cái gì, vậy mà khi Giản Vi đến lại ngoan ngoãn ăn.

Di Lan lắc đầu rồi đi xuống dưới nhà, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trong phòng, Giản Vi đút cháo cho Lâm Cận Ngôn xong rồi, lấy khăn giấy cho anh, nói:" Vốn dĩ thứ bảy muốn cùng anh đi ăn tối, nhưng anh như thế này sợ là không đi được."

Lâm Cận Ngôn nghe thấy những lời này, cho rằng thứ bảy này cô đã có sắp xếp, trong lòng mừng thầm hỏi:" ăn ở chỗ nào?"

Giản Vi trả lời anh:" cũng chưa biết được, nhưng anh bệnh tình thế này chắc là không đi được rồi."

Lâm Cận Ngôn lập tức nói:" bệnh cũ, ăn một chút thì không việc gì."

Giản Vi liếc mắt nhìn anh một cái:" rồi nói sau!"

Đem bát cháo đã hết từ trên mép giường đứng lên, nhìn Lâm Cận Ngôn một cái đã thấy một bên tay đang truyền dịch, hỏi:" Cái này lát nữa thay thế nào?"

"Di Lan sẽ thay, em không cần phải xen vào."

Giản Vi "A" lên một tiếng:." tôi đi xuống đây."

" Cầm bát xuống rồi lên đây."

Giản Vi mơ hồ hỏi:"làm gì?"

"Đau đầu, đi lên matxa cho anh."

Giản Vi:"....."

Giản Vi đem bát xuống dưới nhà bếp rửa sạch, xong rồi về phòng tắm rửa thay đồ ngủ ở nhà, đi xuống phòng Lâm Cận Ngôn ở dưới lầu.

Di Lan vừa mới rút kim truyền dịch ra đang ở trong phòng thu dọn, thấy Giản Vi tới thì tươi cười nói:" Vi Vi con chăm sóc cậu ấy một lát đi, gần đây giấc ngủ của cậu ấy không được tốt lắm"

" Dạ, con biết rồi." Giản Vi đáp.

Di Lan thu dọn xong, xoay người đi ra ngoài, còn nhẹ nhàng đem cửa phòng đóng lại.

Giản Vi ngồi vào mép giường, đỡ Lâm Cận Ngôn nói:" Anh mau nằm xuống đi."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng rồi nằm xuống.

Giản Vi ngồi dịch vào bên trong, tay nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương.

Không phải lần đầu mát xa cho anh, cho nên vô cùng thuần thục.

Một bên vừa xoa, một bên hỏi:" thoải mái không?"

Lâm Cận Ngôn nhắm mắt lại, bộ dạng vô cùng hưởng thụ, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Giản Vi nhìn không được thờ dài:" anh nói xem tuổi anh không tính là lớn, nhưng lại đau đầu lại còn đau dạ dày nữa, tuy rằng kiếm tiền rất quan trọng nhưng cũng không cần liều mạng như vậy."

Lâm Cẩm Ngôn mở mắt:" không tính là lớn? Không phải lần trước em chê tôi già hay sao?"

Ngữ khí có chút khó chịu.

Giản Vi chột dạ, nhỏ giọng nói thầm:" Ai nói anh già..."

Lâm Cẩm Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, hừ một tiếng, sau đó liền nhắm mắt lại.

Giản Vi có chút ghét bỏ mà lờm anh một cái: đàn ông lớn như vậy rồi mà còn chấp nhặt, đúng là keo kiệt!

Đêm khuya tĩnh lặng, đồng hồ trên tường đã điểm 11 giờ, Lâm Cẩm Ngôn đã ngủ rồi. Giản Vi mới dừng lại, từ trên giường lặng lẽ đi xuống, đắp chăn cho anh mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trở về phòng, Giản Vi nằm trên giường đến nửa đêm vẫn còn chưa ngủ.

Từ trên giường ngồi dậy, lấy quần sinh nhật mà cô chuẩn bị cho anh ra.

Là một cái kẹp cà vạt, cô tiền nhuận bút không nhiều nên không thể mua đồ hàng hiệu tặng cho anh, nhưng nó cũng vô cùng tinh xảo.

Nhìn một lát lại cất hộp quà đi, đi ra ngoài ban công cho gió nhẹ nhàng thổi.

Thời tiết tháng chín, đến đêm rồi mà nhiệt độ không vì gió đêm mà có chút nào hạ nhiệt, phiền não mà nằm trên ghế sofa ngoài ban công, chìm vào màn đêm yên tĩnh.

Thở lộ.... Rốt cuộc phải biểu đạt như thế nào?

.....

Lúc đó.

Nhà họ Lâm.

Phòng khách sáng ngời như ban ngày, Hứa Oánh ngồi ở trên sofa, hai mắt đỏ bừng, ừm khụt, nói:" bác gái, Oánh Oánh biết bác thích con, cũng muốn tác hợp cho con, nhưng nếu như tác hợp cho người đã có người trong lòng thì... Muốn trách cũng phải trách con không có phúc phần đấy."

"Oánh Oánh con đừng có hiểu lầm, cô bé đó là Lâm Cẩm Ngôn thấy đáng thương nên mới mới nhận nuôi thôi, cô bé đó giờ đang học đại học, không có nhiều thời gian ở nhà."

Hứa Oánh chưa xót mà cười cười nói:" Bác gái, bác không cần phải an ủi cháu, con là con gái, nên con cũng có thể nhìn ra được ánh mắt của anh ấy đối với cô bé đó và đối với những người phụ nữ khác căn bản là không giống nhau."

Từ Lệ nhún mày, kỳ thật lần trước bà đã có chút hoài nghi, nhưng suy cho cùng mà nói, bà thật sự tin rằng cô bé đó sẽ sớm chuyển ra ngoài nhưng xem ra con trai bà làm như vậy chỉ là đang tạm thời hoãn binh mà thôi.

Bà cười vỗ vỗ tay Hứa Oánh nói:" Oánh Oánh chuyện này con cũng đừng có gấp, thằng bé đó cũng là có chút chậm nhiệt, chỉ cần ở với nhau một thời gian tự nhiên tình cảm cũng sẽ tốt lên thôi. Như vậy đi, thứ bảy là sinh nhật nó, đến lúc đó bác giúp con cùng với nó ăn bữa cơm, hai người các con giao lưu một chút.""

Sau khi tiễn Hứa Oánh ra về, Từ Lệ sắc mặt không được tốt mà quay trở lại phòng khách, oán trách thằng con trai:" thằng nhóc đó cũng sắp 28 rồi, việc này còn không gấp, thực là muốn làm bà già này tức chết mà!"

"Mẹ đừng có quá nhọc lòng, anh trai nếu thích một cô gái nào đó sẽ tự khắc nghĩ tới hôn nhân thôi, anh ấy không thích mẹ có sắp xếp như nào cũng vô ích thôi." Một cô gái mặc chiếc váy ngủ bằng lụa màu trắng đang lười biếng dựa vào tay vịn sofa, tóc đen dài, tùy ý mà buông đưa trước ngực, trên đầu gối đặt một quyển tạp chí về thời trang.

Từ Lệ nhìn cô một cái, đi tới, đem quyển tạp chí gấp lại, giơ tay chọc vào đầu cô ấy:" con còn dám nói đỡ cho nó, lần trước con không thích thì thôi còn ra tay đánh người."

Nhắc tới chuyện này bà lại càng thêm tức giận, cũng không biết kiếp trước bà gây ra tội tình gì mà lại sinh ra hai đứa con như vậy.

Lâm Mạn từ trên sofa lười biếng ngồi dậy:" ai bảo hần ta động tay động chân với con trước, con không bẻ gãy tay hần đã là may cho hần rồi."

"Con..."

Lâm Mạn ngẩng đầu nhìn mẹ trong mắt không hề có chút sợ hãi.

Từ Lệ một bụng tức, cuối cùng xua xua tay:" mẹ hiện tại chưa quản đến con, đợi chuyện của anh trai con xong, thì sẽ đến lượt con."

Lâm Mạn cúi đầu, lè lưỡi làm mặt quỷ.

Từ Lệ phát tay:" thôi được rồi, đi ngủ đi. Đúng là kiếp trước thiếu nợ hai đứa mà."

- - - - -

Ngày hôm sau, hơn 7 giờ sáng, Giản Vi duỗi eo từ trên lầu xuống dưới, vừa duỗi được một nửa, đã thấy Lâm Cẩm Ngôn ứng ở dưới lầu, hai tay đút trong túi quần, nhìn cô trong mắt hiện lên ý cười nhạo.

Giản Vi ngượng ngừng, đứng tại chỗ bỏ tay xuống, sau đó xuống lầu bèn hỏi:" anh khỏe rồi?"

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng.

" Ăn cơm thì sao?"

"Ăn!"

"Úc..."

Lần đầu tiên thổ lộ với một người, Giản Vi có chút khẩn trương, tay chân luống cuống.

Lâm Cẩm Ngôn bỗng nhiên nói:" Anh có chút việc bây giờ phải đến công ty, buổi tối sẽ về."

"A!" Giản Vi khẽ ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi:" hôm nay không phải thứ bảy sao?"

"Mấy hôm nay vẫn luôn ở nhà, công ty có chút chuyện quan trọng cần phải xử lý."

"Vậy thân thể anh không sao rồi chứ?"

"Ừ, không việc gì rồi."

" Vậy anh đi đi, trưa nhớ ăn cơm đúng giờ, còn nữa... Buổi tối nhớ về sớm một chút,tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Nói cái gì?" Lâm Cẩm Ngôn hỏi.

"Buổi tối nói sau, anh bận thì đi đi." Giản Vi lúc này vẫn chưa chuẩn bị tốt để nói,luôn miệng giục Lâm Cẩm Ngôn đi ra cửa.

Lâm Cẩm Ngôn không truy hỏi cô, nhưng tâm tình bỗng dưng cảm thấy có chút khá hơn, giờ tay xoa đầu Giản Vi sau đó mới lên lầu thay quần áo.

- - - - -

Lâm Cẩm Ngôn 8 giờ mới ra khỏi nhà, hơn 10 giờ sáng, đi Lan cũng ra ngoài mua đồ ăn, Giản Vi một mình ở trong phòng khách đi tới đi lui, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện bày tỏ với Lâm Cẩm Ngôn,chốc lát nhủ mảy, chốc lát lại lắc đầu,đôi khi cong môi cười nhưng rồi lại lắc đầu...

Nếu như không thổ lộ thì không biết như thế nào. Nhưng nếu thổ lộ rồi bị Lâm Cẩm Ngôn từ chối thì phải làm sao?

Cô chính là cảm thấy vô cùng lo lắng thì đột nhiên đi động vang lên.

Từ trên bàn trà cảm lấy, là một dãy số lạ, cô hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn nghe máy.

"Có phải là Giản Vi không? Là bác."

- - - - -

Đến một quán trà, Giản Vi khẩn trương ngồi xuống.

Từ Lệ trên mặt cố nặn ra một nụ cười,nói:" con không cần phải lo lắng, hôm nay bác mời con tới, là muốn con giúp bác một chuyện."

Giản Vi có chút ngây ngốc:" con?"

Cô thì có thể giúp được gì?

Từ Lệ gật đầu, mỉm cười nói:" là thế này, con cũng biết Cẩm Ngôn năm nay đã 27 tuổi rồi, cả ngày chỉ có công việc,thời gian tìm bạn gái cũng không có. Còn nữa, năm nay bà nội cũng đã lớn tuổi rồi, mấy năm nay sức khỏe cũng không được tốt lắm, luôn mong rằng trước khi đi có thể nhìn thấy mặt cháu

nội, nhưng thẳng nhóc đó lại cứ chần chừ, chúng ta có nói nhiều nhưng nó lại thấy phiền, sợ bác cùng ba nó lại giục đã nửa năm không về nhà."

Giản Vi cắn môi, bàn tay đặt trên bàn gắt gao nắm chặt vào nhau.

"Vi Vi, hôm nay bác mời cháu tới đây, chính là muốn cháu giúp bác khuyên nhủ nó, hai người ngày thường ở cùng nhau một thời gian lâu như vậy, nó còn có khả năng nghe lời người nó coi như em gái là cháu nói."

Giản Vi ngần ra, vô thức cắn môi:" cháu không phải..."

"Vi Vi này, bác có hai tấm vé xem ca nhạc, cháu giúp bác đưa cho nó, ngày mai 8 giờ ở lầu ba."

Giản Vi sắc mặt trắng bệch, thanh âm có chút run rẩy: "ngày mai... ngày mai là sinh nhật anh ấy."

" Cũng không phải sao, Oánh Oánh con bé da mặt mỏng, không dám hẹn nó, con giúp bác hẹn nó hộ con bé đi."

Từ Lệ kéo tay Giản Vi nhẹ nhàng mà giao trọng trách, nói: Vi Vi hơn nửa năm nó đối với con chiều cố vô cùng, chuyện chung thân đại sự của nó, em gái như con cũng nên giúp một tay chứ."

- - - - -

Giữa trưa, Giản Vi từ trong quán trà đi ra ngoài.

Trong tay cầm hai vé xem nhạc mà cảm tưởng như đang cầm một lưỡi dao sắc.

Cô đứng ở dưới nắng cảm giác như thiêu như đốt.

Cô thiếu chút nữa đã quên việc mình chuẩn bị thổ lộ với Lâm Cận Ngôn. Gia tộc lớn như bọn họ liệu có dễ dàng chấp nhận cô?

Cô cảm thấy có chút chua xót, ngửa đầu lên ngăn không cho bản thân khóc.

Trên đường về nhà, Trương Trương gửi tin nhắn cho cô: "thế nào? anh ta trả lời sao?"

Cô cắn môi, đỏ hoe mắt nhấn lại một tin: thất bại.

- - - - -

Buổi tối hơn 8 giờ, trong trung tâm mua sắm, trước quầy nhẫn kim cương.

Nhân viên bán hàng đầy mặt tươi cười, đang nhiệt tình giới thiệu cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn chọn tới chọn lui, cuối cùng cũng tìm được một chiếc ưng ý, gõ xuống mặt quầy: "phiền cô lấy giùm tôi chiếc này!"

Người bán hàng cẩn thận lấy chiếc nhẫn kia ra, "tiên sinh thật là có mắt nhìn, đây là chiếc nhẫn đắt giá nhất ở chỗ chúng tôi?"

Kim cương được cắt mài sáng bóng, bất luận là viên lớn hay viên nhỏ cũng đều rất đẹp.

Lâm Cận Ngôn rất vừa ý, hỏi: "có ý nghĩa gì đặc biệt không?"

"Tình cảm chân thành, cả đời gắn bó."

Lâm Cận Ngôn nhìn một lát, sau đó đưa cho nhân viên bán hàng: "phiền cô gói lại giúp tôi."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

10 giờ tối, Lâm Cận Ngôn về đến nhà, thấy phòng khách sáng đèn, di Lan đang ngồi trên sofa xem TV thấy Lâm Cận Ngôn liền đi tới.

"Cậu đã về rồi." Từ trong tủ giày lấy ra một đôi dép đi trong nhà để trên mặt đất.

Lâm Cận Ngôn liếc mắt nhìn phòng khách, hỏi: "Giản Vi đâu rồi ạ?"

"Vi Vi ở trên phòng tắm." Di Lan đáp.

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng thay giầy đi lên lầu.

Giản Vi vừa tắm xong đi ra ngoài, trên người là một chiếc váy ngủ sạch sẽ, nhìn chăm chăm tắm vé xem ca nhạc ở trên bàn, rất nhiều lần muốn xé vút vào thùng rác.

Nhưng chung quy vẫn là không thể làm như vậy, cô do dự thật lâu, lúc sau vẫn quyết định cầm tắm vé ra ngoài, tay có chút phát run.

Cô hít sâu một hơi, đem nỗi khổ sở trong lòng kìm nén lại, cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng bước chân từ trong phòng đi ra ngoài.

Di Lan vừa lên tầng thì vừa lúc Giản Vi ra tới, cười nói:" vừa lúc này, cậu ấy tìm con đây."

Giản Vi ngần ra:" anh ấy đã về rồi ă?"

"Ừ"

"Con đi xuống tìm anh ấy." Giản Vi cầm hai tắm vé trong tay chạy xuống lầu.

Lâm Cận Ngôn đóng cửa phòng, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Nhanh chóng nghe thấy tiếng bước chân.

Cửa mở ra, Lâm Cận Ngôn đang ở bên trong. Anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, mặc trên người bộ đồ ngủ màu đen, cổ áo rộng mở, để lộ ra cơ ngực gợi cảm.

Tầm mắt Giản Vi dừng ở trên cơ ngực rắn chắc, mặt bất giác đỏ lên, mau chóng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Bộ dạng thẹn thùng của cô lọt vào trong tầm mắt của anh, khóe miệng hơi cong, trong mắt lộ ra ý cười:" tìm anh có việc?"

"Ách.... Là...."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, xoay người đi vào trong phòng:" vào đi."

Anh đi ở phía trước, đến phòng tắm lấy khăn bông lau đầu.

Giản Vi theo sau, nắm đồ vật trong tay càng chặt.

Lâm Cận Ngôn vừa lau đầu, vừa từ trong phòng tắm đi ra:" em không phải sáng ngày nói có chuyện muốn nói với anh hay sao?"

Giản Vi cắn cắn môi, cố vẽ ra một nụ cười trên gương mặt:" đúng vậy...."

" muốn nói cái gì thì nói đi, anh nghe."

Giản Vi nhìn anh, bỗng dưng cảm thấy trong lòng như bị một lưỡi dao sắc cứa qua.

Cô gắt gao cắn răng, sau một lúc lâu, mới bật cười nói:" Ngày mai không phải là sinh nhật của anh sao? Tôi đã đặt hai vé xem ca nhạc ngày mai."

Cô nói xong liền đưa hai tắm vé cho anh có khắc chế bản thân không được run để bị lộ.

Lâm Cận Ngôn nhận lấy, nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ:" em không phải nói là đi ăn cơm sao?"

"Anh không phải vừa bị bệnh sao, nên, nên đi xem nhạc."

Lâm Cận Ngôn giọng nói mang đầy ý cười nhạo, nói:" Em từ khi nào mà đi thích loại này vậy?"

Giản Vi bẽn lẽn:" liên cười nhạo phẩm vị của tôi sao?"

Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt ý cười càng sâu:" Đây là chuyện mà em muốn nói với anh sao?"

Giản Vi hơi do dự, đôi tay vô thức siết chặt, sau một lúc lâu, mới gật đầu "ừ" một tiếng.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu nhìn tắm vé ở trong tay, tâm tình rất tốt, cầm tắm vé trong tay cất đi, ngẩng đầu nói:" yên tâm, ngày mai 8 giờ, anh sẽ đến đứng hẹn."

Giản Vi nhìn chăm chăm vào mắt anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy mắt mát khóc chịu, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, nói:" tôi đi về đây."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng.

Giản Vi từ trong phòng Lâm Cận Ngôn đi ra, thuận tay đem cửa phòng đóng lại. Đứng ở đó ngây ngốc trong chốc lát mới xoay người đi lên lầu.

Lâm Cận Ngôn đi vào phòng, mở ngăn kéo, đem tấm vé đặt cạnh chiếc hộp trong ngăn kéo.

Nhìn một lát, vô thức mỉm cười.

Ngày hôm sau là sinh nhật của Lâm Cận Ngôn.

Giản Vi cố ý dậy thật sớm, xuống bếp làm cho Lâm Cận Ngôn một bát mì trường thọ.

Đi Lan 7 giờ xuống lầu, thấy trong phòng bếp có tiếng động, đi vào liền thấy Giản Vi đang ở trong bếp vô cùng bận rộn, bà bật cười nói: "Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy? Là nấu cho cậu ấy?"

Giản Vi cười cười nói: "hôm nay không phải là sinh nhật của anh ấy sao."

"Đúng rồi, vậy con làm đi, đi lên lầu gọi cậu ấy xuống."

Giản Vi gật đầu: "cảm ơn dì."

Đi Lan từ trong bếp ra tới, đang định đi gọi Lâm Cận Ngôn lại thấy Lâm Cận Ngôn đã đi xuống dưới, bà tươi cười nói: "Vi Vi sáng sớm nay đã làm cho cậu bát mì trường thọ."

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong, tâm tình thật tốt: "thật không ạ?"

"Thật, mau vào ăn đi."

Lâm Cận Ngôn đi vào phòng ăn, vừa lúc Giản Vi mang đồ ăn ra tới, thấy anh liền cười nói: "sinh nhật vui vẻ Lâm Cận Ngôn.""

Đem bát mì đặt trên vị trí ngồi của anh, vẫy tay nói: "tôi làm mì trường thọ cho anh, mau lại đây nếm thử đi."

Lâm Cận Ngôn đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống.

Giản Vi đem đĩa đưa cho anh: "nếm thử xem."

Hương vị phảng phất trong không khí, Lâm Cận Ngôn nếm thử, quay đầu lại nhìn Giản Vi, mỉm cười nói: "tay nghề có chút tiến bộ."

Giản Vi cười cười đi đến vị trí trước mặt Lâm Cận Ngôn ngồi xuống.

Lâm Cận Ngôn thấy cô không ăn gì, liền hỏi: "của em đâu?"

"Tôi hiện tại không thấy đói bụng, lát nữa sẽ ăn sau.""

Lại hỏi: "anh hôm nay có bận việc gì không?"

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, nói: "" có việc phải đi ra ngoài, đến tối mới về."

Mỗi năm sinh nhật anh, anh sẽ đi vào trong núi thăm ông nội.

"Vậy... buổi tối tôi sẽ đến đó chờ anh."

Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, nói: "được, tối gặp, em cứ ăn tối trước đi, đợi xem xng ca nhạc, anh sẽ đưa em đi ăn khuya."

Giản Vi tuy ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng tràn đầy chua xót, nhẹ giọng đáp lời: "được, tôi chờ anh."

- - - - -

Lâm Cận Ngôn ăn xong mì, lên lầu thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

"Lâm Cận Ngôn, chờ một chút!" Giản Vi từ trên lầu vội chạy xuống.

Lâm Cận Ngôn quay đầu, thấy trong tay cô cầm một hộp quà, nhướn mày hỏi: "quà của anh?"

Giản Vi chạy đến trước mặt anh, gật đầu, đưa quà cho anh: "Sinh nhật vui vẻ Lâm Cận Ngôn, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chiều cố tôi."

Lâm Cận Ngôn mỉm cười, liếc nhìn cô một cái, ngay sau đó đem hộp quà mở ra.

Một chiếc kẹp cà vạt màu bạc ở bên trong.

Giản Vi có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói:"cũng không phải đồ vật đáng tiền nhưng mong anh đừng ghét bỏ."

"Giúp anh kẹp lên." Lâm Căn Ngôn nói.

Giản Vi có chút sùng sốt, kinh ngạc nói:" bây giờ sao?"

"Ừ"

Lâm Căn Ngôn mặc một thân tây trang đen, cắt may tinh xảo bên trong là áo sơ mi màu trắng, kết hợp với một chiếc cà vạt màu xám.

Giản Vi nhận lấy kẹp cà vạt, đi tới, cúi đầu giúp anh kẹp lên cà vạt.

Trang phục của anh đều là hàng cao cấp được đặt may, lúc này kẹp lên khiến cho giá trị của chúng bị hạ xuống. Giản Vi áy náy nói:" Chờ sau này tôi kiếm được tiền sẽ mua cho anh cái tốt hơn."

Lâm Căn Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, thấp giọng nói:" Anh rất thích."

Giản Vi nhấp nháp môi không nói gì.

Kẹp xong, cô muốn rút lui, Lâm Căn Ngôn bỗng nhiên giữ chặt cánh tay cô, hơi cúi người, sát lại gần.

Giản Vi hô hấp căng thẳng, theo bản năng đứng yên tại chỗ.

Lâm Căn Ngôn sát môi lại gần tai cô, hô hấp có chút thô trọng, anh thấp giọng nói:" buổi tối anh cũng có chuyện muốn nói với em, chờ anh."

Giản Vi ngẩn ra, ngẩng đầu:" nói cái gì?"

" Tôi nay sẽ biết."

Giản Vi nhìn chằm chằm anh, cắn cắn môi, thật lâu sau, nhẹ giọng đáp:" được."

- - - - -

Lâm Căn Ngôn lái xe ra ngoài ngoại ô.

Trên đường gọi điện thoại, giọng nói của Mạnh Dao từ bên kia truyền đến,:"Lâm tổng."

"Ngày hôm qua chuyện đặt bàn sao rồi?"

" Đặt xong rồi Lâm tổng, vào lúc 11 giờ tối."

"Ừ, vất vả cho cô rồi."

"Không vất vả, Lâm tổng sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn."

Nói xong điện thoại, cho xe hướng thẳng ra phía ngoại ô.

Anh hôm nay tâm tình vô cùng tốt, trên miệng lúc nào cũng mỉm cười.

Một tiếng rưỡi sau, xe cuối cùng cũng dừng lại trước một căn biệt thự trong núi.

Quản gia Phúc đầy mặt tươi cười chào đón:" Đại thiếu gia, lão gia từ từ hôm qua đến giờ đều nhắc cậu suốt."

Lâm Căn Ngôn xuống xe, mỉm cười nói:" Ông nội đâu ạ?"

Quản gia cười:" ông ấy mấy hôm nay sức khỏe không tồi, đang ở ngoài vườn thu hoạch đồ ăn."

Đằng sau biệt thự có một vườn rau, ông nội Lâm từ sau khi về hưu đã lui về đây ở ẩn, trồng rau trồng hoa, mỗi ngày ở đây rèn luyện thân thể, hít thở không khí trong lành, ở đây đã được mười năm, sức khỏe được cải thiện không ít.

Lâm Căn Ngôn nhìn thấy ông đang cuốc đất, trên mặt đất để một cái rổ, trong rổ có mấy củ khoai lang đỏ vừa mới đào.

Ông nội so với lần trước bây giờ khỏe lên rất nhiều.

"Ông nội, cháu đã tới."

Ông nghe thấy thanh âm, vội quay đầu hướng Lâm Cận Ngôn mà vẫy tay: "đến vừa lúc, mau đem khoai lang qua bên kia rửa đi."

Lâm Cận Ngôn cởi áo vest ra, xắn tay áo lên đi qua, đem củ khoai lang đến bên cạnh vòi nước rửa sạch.

"Bữa trưa nay sẽ dùng chúng để chưng sườn." Ông nội Lâm cuốc một cái, cầm lấy củ khoai lang đỏ ném qua cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn ngồi rửa khoai, hoàn toàn không còn dáng vẻ của tổng tài, vừa rửa vừa cùng ông nội nói chuyện phiếm: "Ông nội, cháu có chuyện này muốn nói với ông."

"Chuyện gì?"

"Gần đây cháu có thích một cô gái."

Ông nội Lâm nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên, ném cái cuốc đang cầm trên tay xuống mặt đất, đi đến trước mặt Lâm Cận Ngôn: "thật không? Thăng ranh đừng có lừa ông nữa đây."

"Cháu lừa ông làm gì."

Mấy năm nay chuyện mà ông lo lắng nhất chính là chuyện chung thân đại sự của thằng nhãi này, lúc này nghe cháu nói thích một cô gái, lập tức cao hứng cười to, vỗ vai Lâm Cận Ngôn: "thằng nhãi xem ra đã thông suốt rồi đây."

Lại kích động hỏi: "con bé trông như thế nào? sao không dẫn về đây cho ông xem mặt?"

Lâm Cận Ngôn trả lời: "bọn con vẫn chưa chính thức quen nhau, lần sau con sẽ dẫn cô ấy về."

Suy nghĩ tiếp lại nói: "chính là một cô gái rất tốt, nhưng tuổi còn nhỏ."

Ông vội kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, hỏi: "kém con bao nhiêu tuổi?"

"Kém con mười tuổi."

Ông nội ánh mắt sâu xa: "ây da, thằng nhãi vậy mà lại thích trâu già gặm cỏ non!"

Lâm Cận Ngôn: "....."

Nói anh khẩu vị nặng???

Ông nội Lâm lại cười rộ lên: "con thích là tốt, ông nội tin tưởng vào mắt nhìn người của con."

Lâm Cận Ngôn nói: "hoàn cảnh gia đình của cô ấy không được tốt lắm, mẹ cô ấy mất sớm, cha lại cờ bạc thành thói, con đã đưa ông ta ra nước ngoài, khó có thể trở về."

Ông nội Lâm nghe xong, nhũn mảy: "cô bé này tuổi thơ không mấy tốt êm đềm."

"Ba cô ấy uống say thường xuyên đánh đập, cô ấy đi làm thêm toàn bộ tiền kiếm được đều bị cha cô ấy cướp đi đánh bài."

"Ai da, thật đáng thương." Ông nội Lâm đầy mặt đau lòng, lại dặn dò: "vậy con phải đối với con bé thật tốt, không để cho con bé sau này phải chịu bất kỳ ủy khuất nào."

Lâm Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn về phía ông nội: "ông nội không chê cô ấy ư?"

"Nói bậy gì đó, cha cô ấy là người không ra gì sao có thể trách cô ấy, chỉ cần là cô gái mà cháu thích, chính là cháu dâu của ông, nhà chúng ta không để ý đến mấy chuyện môn đăng hộ đối!"

Lâm Cận Ngôn vui mừng: "lần sau cháu sẽ mang cô ấy đến thăm ông."

"Được."

Lâm Cận Ngôn ở đây đến chiều, nói buổi tối muốn đi hẹn hò, ông nội Lâm nghe thấy liền giục anh mau đi.

Lâm Cận Ngôn ra về, trở lại thành phố đã là 7 giờ tối.

Dừng xe trước cửa hàng bán hoa mua một bó hoa hồng, sau đó mới đi đến chỗ hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Lâm Cận Ngôn đi đến chỗ hẹn, bên ngoài đã đỗ không ít xe.

Đem hộp nhẫn bỏ vào trong túi áo, trên tay ôm bó hoa hồng

Trên đại sảnh lầu ba, khắp nơi đều là người, Lâm Cận Ngôn nhìn khắp xung quanh đều không nhìn thấy bóng dáng của Giản Vi.

Đồng hồ trên tường đã điểm 7 giờ 50, chỉ còn chưa đầy 10 phút nữa sẽ bắt đầu.

Anh ở bên ngoài gọi điện thoại cho Giản Vi muốn hỏi xem cô đến chưa, đang ở đâu.

Nhưng điện thoại đổ chuông hồi lâu vẫn không có ai nghe máy.

Anh gọi rất nhiều lần, nhưng trước sau đều không có trả lời.

Lâm Cận Ngôn trong lòng căng thẳng, sợ cô xảy ra chuyện gì, vì thế lập tức gọi điện về nhà, lúc này phía sau truyền đến một giọng nữ.

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, lúc sau mới quay đầu lại.

Hứa Oanh e lệ thẹn thùng mà đứng ở phía sau anh, thanh âm dịu dàng:" em chờ anh ở đây lâu rồi, sinh nhật vui vẻ!"

Nói xong đem hộp quà trong tay đưa cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn mày nhíu chặt, ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm cô ta:" sao lại là cô?"

Hứa Oánh mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói:"là bác gái sắp xếp."

Cô nhìn đồng hồ, nói:" cũng đến giờ bắt đầu rồi, chúng ta mau vào thôi."

Nói đoạn liền đuổi tay định khoác tay Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn độ nhiên tránh ra, sắc mặt đen kịt.

Hứa Oánh bị dọa cho nhảy dựng:" Lâm..."

Cô ta vừa định nói chuyện, giây tiếp theo lại thấy Lâm Cận Ngôn đột nhiên xoay người đi ra ngoài.

Anh toàn thân đều phát ra lửa giận, Hứa Oánh sợ vô cùng, không dám đuổi theo, đành phải đứng đó tro mắt nhìn anh rời đi.

Lâm Cận Ngôn từ bên trong đi ra, sắc mặt âm trầm, cằm căng chặt, môi mím chặt thành một đường.

Trong lòng ngực lửa giận phùng phùng, mau chóng bốc lên tới đỉnh đầu, anh liều mạng áp xuống, nhưng cứ nghĩ đến gương mặt cô, lửa giận không có cách nào mà dập xuống.

Anh bước vào trong xe, khởi động xe, dẫm ga, nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe.

Trên đường về nhà, trong đầu óc của Lâm Cận Ngôn chỉ có một suy nghĩ: anh chỉ muốn hỏi cô sao lại dễ dàng nhường anh cho một cô gái như vậy?

- - - - -

Hơn 9 giờ tối, dì Lan có chút mệt rã rồi, cùng Giản Vi chúc ngủ ngon rồi lên lầu đi ngủ.

Giản Vi ngồi trên sofa chờ Lâm Cận Ngôn về.

Trên TV đang chiếu gameshow vô cùng náo nhiệt, nhưng trong đầu cô lúc này toàn là suy nghĩ về Lâm Cận Ngôn.

Cũng không biết bọn họ xem xong chưa? Hiện tại đang làm gì?

Phòng khách lớn như vậy lúc này vô cùng vắng vẻ, trong lòng trống rỗng, thần sắc mờ mịt, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác mà cuộn tròn ở trên ghế sofa.

Cô đợi ở phòng khách đợi mà tâm phiền ý loạn, trong đầu toàn là những suy nghĩ lung tung, cuối cùng đứng lên đi đến trong viện.

Trong viện gió lạnh thổi, bị gió thổi qua, tâm tình thoải mái đôi chút.

Cô cố gắng dời đi những suy nghĩ lung tung kia, không nghĩ đến Lâm Cận Ngôn bây giờ đang làm gì, cũng không thèm nghĩ đến việc sau này phải làm sao.

Vì thế rót đầy nước, ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc mà tưới hoa trong viện.

Cô khẽ ngân nga hát, cố gắng làm bản thân vui vẻ.

Tưới đến bồn hoa thứ ba, trước mắt đột nhiên có một bó sáng đến gần, đâm vào mắt cô hơn đau, theo bản năng giơ tay che mắt.

Lại ngẩng đầu nhìn đã thấy xe của Lâm Cận Ngôn dừng ở trong viện.

Cô ngăn người, đứng lên.

Lâm Cận Ngôn từ trong xe đi ra, thấy Giản Vi lửa giận lập tức bùng phát không cách nào ngăn lại. Đen mặt đi đến trước mặt cô.

Giản Vi có chút chột dạ, nắm chặt đồ vật cầm trong tay, giọng cười." Anh.....Nhanh như vậy đã về rồi? Hẹn hò... Có thuận lợi không?...A!""

Giản Vi lời còn chưa nói hết, tay đột nhiên đã bị Lâm Cận Ngôn nắm chặt, cô đau đến hét lên một tiếng, muốn thoát ra khỏi tay anh.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt âm trầm, đôi mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm cô, cao giọng giận giữ hỏi:" Giản Vi, đây là quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh?"

Anh bắt lấy tay cô, sức lực vô cùng lớn giống như muốn đem cô nghiền nát đến không còn một mảnh vụn.

Giản Vi đau đến không chịu nổi, dùng sức giãy giụa." Anh buông tôi ra, anh làm tôi đau quá..."

"Đau? Sẽ còn đau hơn!" Lâm Cận Ngôn quát một tiếng chói tai, giãy tiếp theo liền chế trụ eo cô, đột nhiên đem người kéo vào trong lồng ngực, cúi đầu, môi thật mạnh mẽ ép xuống.

Giản Vi trong đầu bỗng "ầm" vang một tiếng, đôi mắt mở to, có chút khó thở, nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn.

Cô đột nhiên cái gì cũng không nghe thấy, cũng không cảm nhận được bất cứ cái gì, tất cả giác quan đều bị nụ hôn bá đạo của Lâm Cận Ngôn thu hút.

Anh gắt gao giữ chặt đầu cô, bá đạo, cường thế mà ở trên môi cô phát tiết, dường như muốn đem toàn bộ lửa giận cho cô cảm nhận. Đầu lưỡi len lỏi vào trong khoang miệng, mùi thuốc lá nhân nhật tràn ngập trong khoang miệng, cô rõ ràng cảm nhận được độ ẩm cùng hương vị của anh.

Anh dùng sức quấn lấy lưỡi cô, chỉ cảm thấy toàn bộ không khí trong cơ thể đều bị rút cạn, hoàn toàn không có cách nào hô hấp, thân thể bỗng dưng dâng lên một cảm giác khác lạ, cả người mềm như nước.

Cô cơ hồ không thể đứng vững, cả người không tự giác mà dựa vào người Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn gắt gao ôm cô càng chặt, càng dùng sức càng cường thế mà hôn cô, môi lưỡi dầy dụa, Giản Vi hô hấp có chút khó khăn mà đỏ bừng mặt, cô theo bản năng tránh né thì cảm thấy đầu lưỡi có chút đau, hóa ra là bị Lâm Cận Ngôn cắn.

Đau đến truyền đến khiến cô cảm thấy tỉnh táo, đột nhiên mở to hai mắt, dùng sức đẩy Lâm Cận Ngôn ra.

Cô che lại môi, lùi ra sau, khó tin mà trừng mắt,."Anh.... Anh có ý gì?"

Lâm Cận Ngôn đen mặt, tức giận nói." Giản Vi, em có thể bớt ngốc đi một chút được không!"

Giản Vi trong đầu lại " oành" một tiếng, giống như có một thứ gì đó vừa nổ tung.

Nói không nên lời cảm giác trong lòng lúc này là vui mừng, không biết nên biểu đạt như thế nào, lại càng không biết nên làm thế nào.

Qua thật lâu sau mới run rẩy nói." Anh... Anh thích tôi sao?"

Lâm Cận Ngôn đen mặt, nhìn chăm chăm cô." Em cảm thấy sao? Anh con mẹ nó không thích em, thì còn đối xử tốt với em như vậy làm gì!"

Anh tức giận đến không nhịn được mà chửi bậy một câu, anh thích cô, vậy mà cô lại chủ động nhường anh cho một người khác.

Giản Vi ngơ ngẩn mà nhìn chăm chăm anh, đôi mắt đỏ bừng, không biết là khóc hay cười.

Lâm Cận Ngôn nhíu mày, tiến lên một bước, giơ tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú, lúc sau mới hỏi một câu:" thật sự chê anh nhiều tuổi?"

Giản Vi dùng sức lắc đầu, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt càng sâu vài phần, lại hỏi:" em thích anh?"

Giản Vi ngừng vài giây, gật đầu,nghẹn ngào nói:" thích."

"Thích anh sao còn đẩy cho cô gái khác?" Lâm Cận Ngôn thanh âm trầm thấp mang theo vài phần tức giận.

Giản Vi cắn cắn môi, nhỏ giọng nói:" em cho rằng.... em cho rằng anh không thích em..."

Lâm Cận Ngôn chau mày, nhìn không được mắt cô:"" bị em làm cho tức chết."

Nói xong, nhẹ nhàng nhéo mặt cô.

Giản Vi "ngô" một tiếng, lẩm bẩm nói:" làm gì?"

" Nhìn đầu lưỡi xem anh cắn em có đau không?"

Giản Vi nghĩ đến nụ hôn ban nãy, đỏ bừng mặt, theo bản năng dòi tằm mắt đi chỗ khác:" có... có chút đau..."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái:" về sau sẽ càng đau hơn."

Anh hơi cúi đầu,nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó kéo tay cô, ôn nhu nói:" đi vào cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Lâm Cận Ngôn nắm tay Giản Vi, cô vô thức đi theo sau anh, đầu óc hẳn còn mơ hồ chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Thay giày đi vào trong nhà, Lâm Cận Ngôn một đường đem cô lên lầu hai vào phòng ngủ của anh, cửa phòng nháy mắt bị đóng lại, Lâm Cận Ngôn đem cả người cô mà đè trên cửa, Giản Vi sợ tới mức khẽ kêu lên, giấy tiếp theo, mỗi lần nữa lại bị lấp kín.

Cô mở to hai mắt, hô hấp dừng lại.

Không giống như nụ hôn bá đạo đầy giày vò khi nãy, giờ đây lại vô cùng ôn nhu.

Môi nhẹ nhàng chạm trôn môi cô, tay phải của anh đặt trên eo cô kéo cô lại gần anh, lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng cô, môi nhẹ nhàng bao phủ môi cô.

Nhưng nụ hôn này lại khiến người ta khó mà chống đỡ được, Giản Vi bị hôn đến cả người nhũn ra,toàn bộ trọng lượng cơ thể đều dựa vào người Lâm Cận Ngôn. Cô khẽ mở miệng, hai mắt nhắm lại, hai tay chậm rãi nâng lên ôm lấy anh.

Đáy lòng như nở hoa, nhanh chóng lan tỏa, cơ hồ nhấn chìm cả người cô.

Thật lâu sau Lâm Cận Ngôn mới rút cuộc buông cô ra.

Nhưng mà vẫn chưa kịp mở lời, thì chợt thấy ngón tay phải lạnh lạnh.

Cô ngẩn ra nhìn xuống tay phải của mình.

Trong bóng tối, viên kim cương ánh lên.

Lâm Cận Ngôn giờ tay bật đèn, trên trần nhà đèn bật sáng.

Giản Vi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ngón tay mình có thêm một chiếc nhẫn, khiếp sợ đến lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Nhưng đến khi cô lấy lại tinh thần, liền đem chiếc nhẫn trên tay tháo xuống.

"Em tháo xuống thử xem!" Giọng nói lạnh lùng của Lâm Cận Ngôn từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Giản Vi ngẩn ra, lát sau mới ngẩng đầu lên.

Lâm Cận Ngôn đôi mắt híp lại chính là không vui mà nhìn cô.

Giản Vi cắn cắn môi, nhỏ giọng nói:" cái này quá đáng giá...."

"Là nhân của anh, em đeo nhân vào rồi thì chính là người của anh." Lâm Cận Ngôn cầm tay cô, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, giọng nói bá đạo không cho phép cô từ chối.

Giản Vi ngo ngắ mà nhìn chăm chăm anh, đôi mắt có chút ươn ướt.

Cho tới lúc này cô vẫn cho rằng mình đang mơ, cô suy nghĩ một lát, có chút không tin được hỏi lại:" anh thật sự thích em sao?"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày,:" Sao? Đã hôn anh rồi còn không chịu trách nhiệm?"

"A!" Giản Vi ngắ ra,mãi lúc sau mới hiểu ra, mặt đỏ bừng,có chút oán trách mà nhìn anh, nhỏ giọng nói thẳm:" Rõ ràng là anh hôn em mà."

Cô mới là người bị chiếm tiện nghi cơ mà! Như thế nào lại thành chiếm tiện nghi của anh vậy?

Lâm Cận Ngôn thấy cô cúi đầu, bộ dạng tức giận không nói nên lời, trong mắt ý cười càng rõ, anh hơi cúi người, môi sát lại gần tai cô,nhẹ giọng nói:" Là anh chiếm tiện nghi của em, cho nên em có thể cho anh một cơ hội chịu trách nhiệm với em nhé, được không? Cô bé."

Lâm Cận Ngôn ở bên tai cô nói chuyện, khí nóng lọt vào tai cô, khiến đáy lòng Giản Vi run lên, tai đỏ bừng.

Cô ngắ đầu, đôi mắt long lanh mà nhìn Lâm Cận Ngôn.

Sau một lúc lâu, có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi:" chúng ta sẽ luôn ở bên nhau sao?"

Cô không nghĩ nếu lúc này ở bên nhau sau đó lại phải chia xa, cô không dám chắc rằng khi mình đã quá yêu anh rồi,thì đến lúc phải rời xa anh sẽ như thế nào.

"Đương nhiên." Lâm Cận Ngôn trả lời không hề do dự, thần sắc kiên định mà nhìn cô:" Giản Vi anh đối với em không phải là đùa giỡn."

Anh nắm tay cô đến bên mép giường ngồi xuống, ánh mắt thật sâu mà nhìn ánh mắt cô, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: "" Giản Vi, em nghe,anh Lâm Cận Ngôn sống trên đời 27 năm, em là người con gái duy nhất khiến anh rung động, thậm chí chiếm hết toàn bộ tình cảm của anh dành cho một cô gái. Thấy em sinh bệnh sẽ đau lòng, sẽ không chể không được mà chăm sóc em, suốt ngày chỉ nghĩ đến em, cho dù đang làm việc cũng thường thường vì nhớ đến em mà phân tâm, sau này khi em cùng nam sinh khác ở cùng nhau, anh đau lòng vô cùng hận không thể mang em về mà nhốt lại bên người,... "

Lâm Cận Ngôn bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một đứa trẻ ấu trĩ. Anh trước giờ vẫn bất luận người nào hay việc gì cũng không ảnh hưởng đến mình, dù cho trước kia công ty xảy ra vấn đề lớn, suýt nữa phá sản cũng không mấy may khiến anh bị tác động.

Mãi cho đến khi gặp cô, cảm xúc của anh dần trở nên khó kiểm soát.

Giản Vi nghe những lời Lâm Cận Ngôn thổ lộ, cảm động vui sướng vô cùng, nhưng lại cảm thấy khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại,không cảm xúc mà nhìn anh:" vậy sao lúc trước anh lại nói không thích em?"

Lâm Cận Ngôn buồn bực nói:" anh nói không thích em khi nào?"

"Có nói qua." Giản Vi cứ nghĩ đến câu nói ngày đó là không kìm nén nổi tức giận mà lườm anh một cái, ngữ khí có chút chua lòn, nói:" Lần trước khi mẹ anh tìm tới, em chính tai nghe thấy. Bác gái hỏi anh có phải đã thích em không, anh liền nói không phải, còn nói chờ em vào đại học sẽ dọn đi."

Lâm Cận Ngôn sừng sốt, vài giây sau mới hiểu ra.

Trong lúc nhất thời không biết nên giận hay nên cười đây, giờ búng trán cô:" Giản Vi, em muốn anh tức chết sao!""

Giản Vi sờ sờ trán chỗ bị anh làm đau, lắ bắ nói:" sao anh lại đánh em, đau chết đi được."

""Em ngốc như vậy, không đánh không thông minh lên được."

Giản Vi mở to mắt: "" Anh mới ngốc!"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, trong mắt tràn ngập ý cười,nói:" hóa ra vì lí do này mà về sau thái độ của em với anh vô cùng kì quái, bởi vì cho rằng anh không thích em?"

"Không phải!" Giản Vi phản đối, bừa môi lúc sau mới nói một câu:" anh nói sẽ cho em dọn đi.""

Lâm Cận Ngôn đa đầu mà ấn huyết thái dương:" Anh nói như vậy là để gạt mẹ anh, em nghe không hiểu sao?"

Giản Vi quay đầu có chút buồn bực mà nói:" nghe không hiểu."

Cô sao có thể biết được anh đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Cận Ngôn nhớ tới một loạt hành động trước kia của cô, khoe miệng hơi cong, đột nhiên ôm eo Giản Vi, ôm cô ngồi trên đùi anh.

Giản Vi đột nhiên không kịp đề phòng, sợ tới mức cả người cứng đờ, đôi tay theo bản năng chống lên bả vai anh: "Anh.... Anh muốn làm gì?"

Lâm Cận Ngôn hơi cong khoe miệng, nhìn chăm chăm đôi mắt Giản Vi, thấp giọng hỏi: "sao lúc trước em bảo không thích đàn ông già, thích người trẻ tuổi, cũng là cố ý chọc giận anh?"

Giản Vi bị nhìn thấu tâm tư, có chút thẹn thùng: "Anh... Anh mau bỏ em xuống..."

Cô theo bản năng giãy giụa trên đùi của Lâm Cận Ngôn tưởng chừng có thể thoát lại nhanh chóng bị anh ôm lại, anh ánh mắt có chút tối, giọng khàn khàn: "em còn động thêm lần nữa, anh không cam đoan sẽ không làm gì với em đâu.""

Giản Vi sợ tới mức hai mắt tròn tròn, sau đó lấy tay che trước ngực: "Anh.... Anh đúng là đồ lưu manh!"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày, khoe mắt tràn ngập ý cười.

Giản Vi mặt ửng đỏ, nói: "em... em còn nhỏ."

Lâm Cận Ngôn tầm mắt hướng về phía ngực cô nhìn lướt qua, cười như không cười mà đáp một tiếng: "Ừ, là rất nhỏ!"

Giản Vi thấy Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm ngực mình, vừa thẹn lại vừa bức, vội vàng che mất anh: "Không cho anh nhìn!"

Lâm Cận Ngôn cười đem tay cô bỏ xuống, nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngôn ngữ ái muội: "Xấu hổ cái gì? Sớm muộn cũng có một ngày sẽ là của anh."

"Anh đừng nói nữa!" Giản Vi thẹn quá hóa liều vẫn không từ bỏ ý định mà che bằng được cái miệng anh lại.

Ai, trước kia tại sao lại không phát hiện ra chính nhân quân tử nhưng cũng sẽ có một ngày trở thành lưu manh?

Lâm Cận Ngôn ít nhiều có thể đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì, bỗng nhiên cắn vào tai cô, cười nhẹ nói: "yên tâm, anh chỉ lưu manh với mình em thôi!"

Giản Vi mí mắt giật giật: ".....Em đây có phải nên cảm thấy vinh hạnh hay không?"

Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày, đột nhiên bật cười: "Ừ, em cũng có thể giờ trò lưu manh với anh mà!"

Anh đến nằm trên sofa, giờ tay tháo cà vạt ra, sau đó liền đem cà vạt ném cho Giản Vi, ý cười thật sâu mà nhìn chăm chăm vào mắt cô: "đến đây, em muốn đối xử với anh như nào thì cứ làm như thế, anh tuyệt đối phối hợp.""

Giản Vi bị anh chọc cười, đem cà vạt ném sang bên cạnh: "ai muốn làm gì anh chứ!"

Cô ngồi thẳng người, thu lại nụ cười: "Nói chuyện nghiêm túc, mẹ anh thực sự không thích em, nếu bà không đồng ý cho chúng ta ở cạnh nhau thì phải làm sao?"

Lâm Cận Ngôn nghe xong, nhìn cô, ánh mắt kiên định, nói từng câu từng chữ: "Em cảm thấy anh không thể bảo vệ được người anh yêu sao?"

Giản Vi bất động, nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn sắc mặt ôn nhu, ngón tay mềm nhẹ mà vỗ về má cô, thấp giọng nói: "Yên tâm đi, có anh ở đây, tuyệt đối sẽ không để em chịu nửa phần ủy khuất, em chỉ cần ở bên anh là được, việc khác cứ giao cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lời nói của Lâm Cận Ngôn khiến cho Giản Vi tràn ngập cảm giác an toàn, cô mỉm cười, một lát sau, áy náy nói một câu: "nhưng anh ngàn vạn lần không thể vì em mà cãi lại mẹ đâu đấy."

Lâm Cận Ngôn nghe thấy lời này, ánh mắt trở nên vô cùng ôn nhu, nắm tay cô, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, anh tự có chừng mực."

Anh nhìn chăm chăm gương mặt trắng nõn mê người của cô, giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, lại nói: "Mẹ anh sẽ thích em."

Giản Vi không quá tin tưởng, đầy mặt lo lắng:" Sẽ thích sao?"

"Sẽ"

Anh nói sẽ vậy thì có khả năng đi!

Giản Vi mỉm cười sau đó buồn rầu nói:" Hi vọng là như vậy!"

Trên tường đồng hồ đã chỉ hơn 11 giờ, Giản Vi từ trên người Lâm Cận Ngôn đi xuống, nói:" em về phòng đây, anh cũng ngủ đi."

Lâm Cận Ngôn đứng dậy, cầm lấy tay cô, khoe mắt hiện lên một tia ý cười:" Ở lại ngủ với anh không được sao?"

Giản Vi bị dọa, lập tức nói:"Không.....Không cần!"

Lâm Cận Ngôn thấy cô khần trương đến độ cả khuôn mặt nhỏ đều căng thẳng, nhìn không được mà phì cười, nắm lấy cằm cô:"Đùa em chút thôi, thử hỏi có ngốc không?"

Giản Vi gạt tay anh ra, chếp miệng trừng anh liếc mắt một cái:" đáng ghét!"

Mắng anh một câu, quay đầu liền đi ra ngoài.

Mở cửa ra, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nhìn về phía Lâm Cận Ngôn, tươi cười nói:" Lâm Cận Ngôn sinh nhật vui vẻ!"

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong rồi nhanh chóng biến mất:" Ừ, mau về phòng đi."

- - - - -

Từ trong phòng Lâm Cận Ngôn đi ra ngoài, Giản Vi cố tỏ ra bình tĩnh, thông thả đi lên trên lầu.

Nhưng mà đến khi vào trong phòng, dùng sức đóng cửa lại, cô kích động đến nỗi trực tiếp bỏ nhào lên giường, hai chân dùng sức quấy đạp trong không trung, cắn chặt góc chăn, cô kìm nén không cho bản thân vì quá sung sướng mà phát ra tiếng hét chói tai.

Vừa trải qua nụ hôn triền miên, giờ đây vẫn còn hiện rõ ở trong đầu,môi răng còn phảng phất độ ấm cùng hương vị của anh, cả người nóng lên,cô đỏ mặt vui chặt đầu vào trong chăn.

Anh ấy như thế nào lại thích cô? Anh ấy vậy mà lại thích cô?

Trong đầu óc chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi này, hạnh phúc tới quá đột ngột, cô luôn cho rằng chính mình đang mơ.

Mới vừa lúc này cái hôn nồng nhiệt cùng với cử chỉ thân mật, bị anh cắn vào đầu lưỡi đến bây giờ vẫn có chút đau, nhưng lại vô cùng vui sướng.

Cô kích động đến nỗi ôm chặt chăn mà lăn lộn trên giường, trong cổ họng vẫn không kìm nén được mà phát ra tiếng cười.

Nào biết vui quá hóa buồn, cô ôm chăn lăn lộn nào ngờ lăn thẳng đến mép giường, đến khi nhận ra thì đã quá muộn, "rầm" một cái mà ngã thẳng xuống mặt sàn.

"A!" Giản Vi đau quá mà kêu lên một tiếng, nhắm mắt từ từ bò dậy, xoa xoa móng, lồm cồm đi lên giường.

"Thật xui xẻo!"

Dưới phòng, Lâm Cận Ngôn nghe thấy một vài tiếng vang, trong mắt ý cười càng đậm.

- - - - -

Giản Vi kích động tới nửa đêm, rạng sáng mới ôm chăn chìm vào giấc ngủ, trên miệng vẫn còn đọng lại nụ cười.

7 giờ sáng hôm sau, ánh mặt trời buổi sớm nhân nhật chiếu vào phòng, Giản Vi mở mắt ra, tầm mắt đón nhận ánh sáng buổi sớm, híp mắt lại, mỉm cười.

Ôm chăn ở trên giường lăn hai vòng, sau đó mới xoay người, từ trên giường ngồi dậy, đi đến phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Đi đến lầu hai, tầm mắt hướng phòng của Lâm Cận Ngôn nhìn thoáng qua, cửa phòng vẫn đang đóng, chắc anh còn ở trong phòng.

Đang do dự có nên đi qua gọi anh hay không thì đi Lan đang ở dưới phòng khách gọi cô:" Vi Vi con đến vừa lúc, kêu cậu ấy xuống ăn sáng đi."

"Dạ, con đi liền." Giản Vi đồng ý, lúc này mới xoay người đi đến phòng ngủ của anh.

Cô gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng:" vào đi."

Giản Vi chần chừ một lát, sau đó mới mở cửa đi vào.

Lâm Cận Ngôn vừa mới tắm xong, đang từ phòng tắm ra, trên người vẫn còn chưa khô, từng giọt nước theo từng đường nét trên cơ thể mà trượt xuống, phía dưới quần một chiếc khăn tắm màu trắng.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào từng đường nét trên người, thân thể đàn ông cường tráng gợi cảm.

Sáng sớm phải nhìn thấy cảnh khiến người ta phải chảy máu mũi thế này, Giản Vi đỏ mặt, lập tức nhắm mắt lại.

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong rồi lại nhanh chóng trở lại bình thường, gọi cô: "Lại đây!"

Giản Vi nghe thấy anh gọi, có chút do dự, lại có chút khẩn trương mà đi tới, đi đến trước mặt Lâm Cận Ngôn, đôi mắt không dám nhìn vào người anh, chỉ nhìn lướt qua, sau đó nhắm mắt dừng lại ở trên giường phía sau anh, nhỏ giọng nói: "cái kia... Di Lan bảo em tới gọi anh xuống ăn sáng... A!"

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị Lâm Cận Ngôn ôm eo, kéo cô vào trong lòng, cô bị dọa, đôi tay gắt gao chống ở trên ngực anh.

Dưới lòng bàn tay là cơ bắp cứng rắn nóng bỏng.

Mặt Giản Vi tức khắc đỏ bừng, vội vàng thu tay lại mà đặt trên vai Lâm Cận Ngôn, có chút thẹn thùng, đôi mắt long lanh ướt nước mà nhìn anh: "Anh, anh muốn làm gì vậy?"

Lâm Cận Ngôn khoe mắt mỉm cười, thấp giọng nói: "Muốn ăn em."

Nói xong, môi liền ép xuống đôi môi của Giản Vi, cô chỉ kịp kêu lên một tiếng, theo bản năng lùi ra sau lại bị Lâm Cận Ngôn ôm chặt, toàn bộ thân thể đều kề sát trên người anh.

Sáng sớm tinh thần có chút hưng phấn mà nụ hôn có phần hơi dùng sức, Giản Vi vẫn chưa học được cách hô hấp, trong chốc lát khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Lâm Cận Ngôn hơi nói lỏng, đôi mắt đỏ lên, giọng nói khàn khàn: "hô hấp."

Giản Vi bị hôn đến không thở nổi, giờ đây mới hít thở được liền hé mở miệng, cái miệng nhỏ đớp lấy từng ngụm khí, đôi mắt ướt át mà nhìn Lâm Cận Ngôn, ngón cái của Lâm Cận Ngôn đặt nhẹ trên môi cô mà ôn nhu vuốt ve, cười khẽ nói: "khi nào em mới học được đây?"

Giản Vi liếc mắt nhìn anh một cái, giọng điệu có chút hờn dỗi: "Ai giống anh có kinh nghiệm như vậy."

"Kinh nghiệm?" Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày, trong mắt hiện lên ý cười, ngón tay nhẹ nâng cằm cô, kéo sát lại, thấp giọng nói: "em ghen sao?"

Giản Vi gạt tay anh, quay mặt đi, trong lòng bỗng dưng có chút hụt hẫng, ngữ khí có chút trách móc: "Em ghen cái gì? Thành đạt như anh ít nhiều có bạn gái cũ cũng là điều bình thường."

Lâm Cận Ngôn rút cuộc nhìn không được bật cười thành tiếng, từ phía sau ôm lấy cô, bao phủ người cô, cằm để ở trên vai, thấp giọng cười: "còn nói không ghen? Anh như thế nào lại nghe thấy một bình dấm chua vậy?"

Giản Vi thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "Đừng nói linh tinh, sao em lại không nghĩ thấy vậy."

Lâm Cận Ngôn cười cười, ánh nhìn sắc lẹm: "cô bé ngốc, anh làm gì có bạn gái cũ."

Giản Vi bĩu môi, không qua tin.

"Không tin?"

Giản Vi hừ khê một tiếng, nghĩ thầm, không có trải qua sao anh lại có kinh nghiệm như vậy?

"Trước kia chỉ chú tâm vào việc học, du học trở về liền tiếp quản công ty chú tâm vào sự nghiệp, mấy năm trước công ty gặp chuyện, mỗi ngày mười mấy giờ làm việc, nào có tâm tư nghĩ đến mấy cái đó, lại không gặp được người khiến anh động tâm."

Giản Vi nghe được những lời này, khoe miệng cong cong, rốt cuộc cũng trở lại vui mừng.

"Trước... Cận Ngôn, Vi Vi... Ăn cơm sáng..."

Cửa phòng khép hờ, di Lan ở bên ngoài nhìn một lát, vẫn là nhìn không được lên tiếng. Bà đầy mặt tươi cười, rõ ràng thấy được "vạn năm không nở hoa cuối cùng cũng chịu nở rồi".

Giọng nói của di Lan truyền đến, khiến hai người trong phòng đều sững sờ, Giản Vi mặt đỏ bừng, nháy mắt đẩy Lâm Cận Ngôn ra, cúi đầu, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn ngược lại vô cùng bình tĩnh, nhìn bóng dáng chột chột bỏ chạy của cô, trong mắt tràn ngập ý cười sùng sục.

Di Lam đầy mặt tươi cười đi đến nắm tay Lâm Cận Ngôn:" chúc mừng cháu."

Lâm Cận Ngôn mỉm cười, tâm tình có chút không tồi.

- - - - -

Giản Vi buổi tối muốn quay lại trường, hơn 5 giờ chiều liền qua ăn cơm, rồi thu dọn đồ đạc.

Lâm Cận Ngôn lái xe đưa cô về trường, nghĩ đến cô trở lại trường phải một tuần mới về được, đột nhiên hỏi:" các em học đều phải ở lại trường?"

"" Đúng vậy, mỗi buổi tối đều bị kiểm tra.""

Lâm Cận Ngôn đau đầu mà nhũu nhũu mày, có chút căng thẳng.

Công ty cùng nhà đều cách trường rất xa, ngày thường muốn gặp mặt quả thật là không dễ dàng.

Đến cổng trường, cho xe dừng lại, Giản Vi cởi bỏ dây an toàn liền chuẩn bị xuống xe.

Lâm Cận Ngôn đột nhiên cầm lấy tay cô, ánh mắt sâu:" như vậy mà đi sao?"

Giản Vi hơi giật mình, mờ mịt mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn cúi người,tay phải chế trụ đầu cô, liền hôn lên môi cô.

Giản Vi choáng váng một lát, lúc sau mới lấy lại tinh thần, nhắm mắt lại, đôi tay khẽ túm lấy áo anh.

Sau một lúc lâu, Lâm Cận Ngôn rút cuộc mới buông cô ra, ánh mắt thật sâu, thấp giọng hỏi:" Buổi tối có thời gian không?"

""Buổi tối muốn tập hội." "

"Bao giờ kết thúc?"

"8 giờ tối.""

Lâm Cận Ngôn giờ tay vuốt má cô, thấp giọng nói:" Buổi tối anh gọi điện cho em."

Giản Vi có chút thẹn thùng mà gật đầu, trong lòng ngực tái tim đang không ngừng đập nhanh, đôi mắt ướt nước mà nhìn anh, hỏi một câu thật ngốc:" Lâm Cận Ngôn, chúng ta đang yêu sao?"

Lâm Cận Ngôn không nhịn được cười:"" em nói xem?"

Giản Vi:"....."

Anh xoa đầu cô, cười nhẹ:"" cô bé ngốc."

- - - - -

Giản Vi bước xuống xe, lưu luyến không rời đi, Lâm Cận Ngôn ngồi ở trong xe, ánh mắt trước sau đều dán vào người cô mãi cho đến khi cô bước vào trong trường,xuyên qua chỗ ngoặt, rút cuộc không thấy người đầu mới thu hồi tầm mắt.

Từ trong túi quần lấy ra một bao thuốc, rút ra một cây ngậm ở trong miệng, hương thuốc lá lan tràn trong khoang miệng, trong đầu lại hiện rõ hương vị đôi môi của Giản Vi,hương vị ngọt ngào rất riêng, giống vị của một quả dâu tây.

Anh hút được hai hơi thuốc, đem tàn thuốc dập tắt, sau đó bấm một dãy số.

""Lâm tổng.""

"Giúp tôi tìm xem gần đại học Q có phòng ở hay không, nếu thích hợp có thể mua.""

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Giản Vi một đường vui mừng chạy về phòng ngủ, đẩy cửa vào trong phòng, hô to:" các chị em, mình đã về!"

Quen biết Giản Vi lâu như vậy hôm nay mới thấy được cô cảm xúc như vậy, Thẩm Đình cười, trêu ghẹo:" trên đường về nhà nhật được vàng sao?"

Giản Vi cười cười:" so với việc nhật được vàng còn vui vẻ hơn!"

Vào trong phòng còn vui vẻ đến nỗi xoay vòng vòng.

Chu Trương Trương từ trên giường xuống dưới, cười nói:" Có phải đang yêu không?"

Xuống giường, đi đến trước mặt Giản Vi, kéo tay cô, cười tủm tỉm nháy mắt với cô:" thành công rồi?"

Giản Vi nhếch miệng bật cười,khóe mắt ý cười tràn ra ngoài.

Bên cạnh Thẩm Đình cùng Trương Tâm hiểu ra, đầy mặt vui mừng:" Trời ơi, Vi Vi yêu đương với ai? Có phải học trưởng lần trước tìm cậu không?"

"Không phải." Giản Vi cười hi hi lắc đầu, đi đến trước bàn học, mở máy tính.

Mọi người tò mò, tiếp tục đuổi theo cô truy hỏi:" ai vậy, nói mau!"

Giản Vi không muốn gạt bạn cùng phòng, suy nghĩ một lát, có chút thận thùng mà trả lời:" các cậu cũng đã gặp qua, chính là người hôm đầu tiên đưa mình đến đây."

Trương Tâm tròn tròn đôi mắt, đầy vẻ kinh ngạc:" Cậu không phải nói là không thích người nhiều tuổi sao?"

Giản Vi bị nói đến sặc:" Anh ấy không già, còn rất đẹp trai nữa."

"Ai da nha! Mấy hôm trước còn nói anh ta hơn cậu mười tuổi, bộ dạng vô cùng không vui.." Thẩm Đình chọc chọc mặt Giản Vi:" Cô gái nhỏ này không thành thật chút nào."

Giản Vi cong mắt bộ dạng vô cùng giống một con hồ ly nhỏ.

- - - - -

Buổi tối tập hội, Giản Vi ngồi ở chỗ đó một câu cũng không nghe lọt tai, vẫn luôn nhắn tin cho Lâm Cẩm Ngôn.

Cúi đầu, khuôn mặt nhỏ tràn ngập tươi cười.

" chắc chắc, yêu và rồi quả nhiên khác hẳn!"

" Nhìn kia cười đến độ nở hoa rồi,phải không?Trương Trương."

Trương Tâm cùng Thẩm Đình, ngơ ngác một câu ta một câu, cùng với Chu Trương Trương, ba người tủm tỉm cười mà nhìn Giản Vi.

Giản Vi có chút ngượng ngừng chỉ vào Chu Trương Trương:" các cậu đừng nói mình nha, Trương Trương mỗi buổi tối cùng anh Phó Tranh nấu cháo điện thoại đầy thôi."

Thẩm Đình vỗ vỗ bả vai cô, cười nói:" cậu đừng nói Trương Trương, về sau nửa đêm nấu cháo điện thoại nhiều hơn cậu ấy đấy..." Trương Tâm ôm lấy Thẩm Đình:" cậu độc thân như chúng ta phải tự sưởi ấm cho nhau rồi."

Thẩm Đình cười đẩy cô ấy ra, vẻ mặt ghét bỏ:" đi đi đi, mình có bá đạo tổng tài rồi,ai muốn cậu!"

Trương Tâm ngăn ra:" Gì cơ, bá đạo tổng tài?"

Thẩm Đình lắc lắc điện thoại di động:"" Gần đây phát hiện một bộ truyện rất hay, nam chính tên Lâm Cẩm Ngôn, hai ngày nay tiến độ ra chương đều đặn, mình chờ tác giả tiếp."

"Phốc!" Giản Vi uống một ngụm nước bị sặc ở cổ họng, cả khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, che miệng không ngừng ho khan.

"Vi vi có bị gì không?"

Giản Vi cười gượng:" Ha hả.... Không sao."

Trong đầu đang suy nghĩ chính là trở về liền đặt mặt khẩu máy tính, nếu như Lâm Cẩm Ngôn phát hiện ra cô lấy anh viết tiểu thuyết, còn ngược anh thăm như vậy...

Cô tức khắc rung mình một cái, không dám nghĩ tiếp.

- -----

Hộp xong, cùng bạn cùng phòng ra về, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Cận Ngôn, ngẩng đầu lên nhìn thấy ở cách đó không xa dưới ánh đèn đường Lâm Cận Ngôn đang đứng ở đó, chính là cũng đang cầm di động gọi điện thoại.

Trong đám người liếc mắt một cái liền nhìn thấy Giản Vi hướng cô vẫy tay.

Giản Vi cũng nhìn thấy anh,nói với bạn cùng phòng:"" Cái kia.... Mình đi ra ngoài lát nữa sẽ trở về.""

Thẩm Đình ánh mắt ái muội,cười cười." Không trở lại cũng không sao nha, Chủ tịch hội học sinh là bạn trai của Trương Trương."

Giản Vi đẩy cô ấy một cái:"" đừng có nói bậy."

- -----

Giản Vi chạy đến chỗ Lâm Cận Ngôn, Lâm Cận Ngôn một tay cầm điện thoại giải quyết công việc, tay còn lại nắm lấy tay cô.

Giản Vi đôi mắt long lanh mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn thật mau cắt điện thoại, nhìn cô, ánh mắt ôn nhu:""Đói bụng không?""

Giản Vi lắc đầu:" buổi tối ăn rất nhiều."

"Anh đói bụng, cùng anh ăn chút gì đi."

Giản Vi hơi gật đầu:"" được."

Bàn tay to lớn của Lâm Cận Ngôn bao bọc lấy tay cô,đi ra ngoài.

Trên đường không ít nữ sinh ngoái nhìn Lâm Cận Ngôn,Giản Vi mếu máo,trong lòng âm thầm buồn bực: người đàn ông này thật là đi đến đâu là gây họa đến đấy.

Bên cạnh trường học có một tiệm cơm Tây, Lâm Cận Ngôn gọi một phần bò bít tết, cũng kêu cho Giản Vi một phần, còn có thêm canh nấm.

Đồ ăn bung lên, Giản Vi nhăn mặt:" em thật sự không đói."

" Có thể ăn một ít."

Giản Vi nhỏ giọng nói:"" buổi tối ăn nhiều sẽ bị béo.""

"Quá gầy chính là muốn em béo lên một chút."" Lâm Cận Ngôn cắt một miếng đưa đến bên miệng Giản Vi:" ngoan, ăn một chút thôi.""

Lâm Cận Ngôn giọng nói ôn nhu, không cho phép cự tuyệt.

Giản Vi do dự một lát,cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn há miệng ăn một miếng.

Vừa nhai vừa nhỏ giọng nói:" Em không gầy, lần trước kiểm tra sức khỏe đã thành 90 cân rồi*.""

**90 cân tính theo cân của Trung Quốc chỉ tầm hơn 40 cân thôi.*

Lâm Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô, khoe mắt hàm chứa ý cười, vẻ mặt không tin:" thật không?"

Giản Vi đoán được anh đang nghĩ gì, nhin không được lờm anh một cái:" Anh nói chuyện nghiêm túc có được không?"

Lâm Cận Ngôn vẻ mặt vô tội nhum trong mắt ý cười càng sâu:" Anh lại làm sao?"

" Anh... không nói với anh nữa."

Biết anh vẫn luôn nghĩ cô có dáng người học sinh tiểu học, Giản Vi lười cãi lại anh, buồn bực cúi đầu ăn phần ăn của mình.

"Giản Vi cuối tuần này em cùng anh đi gặp ông nội đi." Lâm Cận Ngôn vẻ mặt nghiêm túc không còn vẻ đùa cợt ban đầu.

Giản Vi vừa nghe xong câu nói của anh,trong lòng tức khắc như có cái gì đó vừa rơi "bộp" một cái:" sao... lại nhanh như vậy?"

Nghĩ đến thái độ lần trước của mẹ anh,cô da đầu tê dại, sợ đến hoảng.

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng,nói:" ông nội của anh rất tốt, em không cần phải sợ."

"Nhờ ông nội của anh không thích em, em..."

"Không đâu."Lâm Cận Ngôn ngược mắt, nghiêm túc nhìn cô:" đã nói anh không để em chịu ủy khuất, em không tin?"

Giản Vi:"....."

- - - - -

Từ khi Lâm Cận Ngôn nói muốn đưa cô đi gặp ông nội, Giản Vi cả tuần đều lo lắng, đến ngủ không yên ăn không ngon, cứ nghĩ đến việc phải gặp người lớn khiến da đầu cô tê rần.

Chu Trương Trương an ủi cô, nói:" cậu có lo lắng cũng vô dụng, sớm muộn rồi cũng sẽ phải gặp, bạn trai cậu nhanh như vậy đã đưa cậu về gặp người lớn, có thể thấy anh ta đối với phần tình cảm này có bao nhiêu phần nghiêm túc, cậu nên vui mới phải."

"Nói thì như vậy, nhưng cậu không biết nhà anh ấy, bọn họ..."

"Minh biết,là danh môn vọng tộc,nhưng cậu cũng đâu có kém cạnh, trường đại học Q cũng không phải là trường thấp." Chu Trương Trương vỗ vai cô, thâm thúy nói:" Vi Vi đối với bản thân mình phải có sự tin tưởng, không có chút nào là không xứng."

Giản Vi mỉm cười chua xót, cô cùng Lâm Cận Ngôn chênh lệch bằng cấp không phải là vấn đề, là bối cảnh gia đình của cô và anh có chút chênh lệch.

Lại nói tới chuyện thi đại học, nếu như không có Lâm Cận Ngôn, căn bản đến mơ cũng không dám nghĩ tới.

Tuy rằng Lâm Cận Ngôn đã nói cô không cần lo lắng, nhưng thật sự suy nghĩ kỹ lại, vẫn là hi vọng xa vời.

Cho dù cô lo lắng như thế nào, thì như Chu Trương Trương nói gặp mặt người lớn vẫn là chuyện không thể tránh khỏi.

Thứ sáu cô không có tiết học, về nhà thu dọn đồ, sau đó chờ Lâm Cận Ngôn đến đón cô đi gặp ông nội.

Lâm Cận Ngôn nói muốn ở đó vài ngày,bảo cô chuẩn bị vài bộ quần áo, trên núi ban đêm gió lớn, nhắc cô nhớ mang theo áo khoác.

Giản Vi chuẩn bị quần áo của mình, lại giúp anh thu dọn quần áo, bận rộn cả ngày, buổi chiều hơn 4 giờ,Lâm Cận Ngôn mới tan làm.

" Ông nội nói muốn ăn cơm với chúng ta, lúc này khởi hành đến nơi vừa kịp bữa tối."

Lâm Cận Ngôn xách hành lý từ trên lầu xuống, bỏ vào trong xe.

Giản Vi chào tạm biệt dì Lan, dì Lan biết cô lo lắng, cười tủm tỉm trấn an cô:" Con đừng sợ, ông ấy vô cùng tốt, sẽ mau chóng thích con."

Tuy rằng dì Lan cùng Lâm Cận Ngôn nói với cô rằng ông nội rất tốt, nhưng trên đường đi,Giản Vi vẫn luôn lo lắng, luôn miệng hỏi Lâm Cận Ngôn rằng lát nữa gặp ông nội thì phải nói gì? Ông nội thích cháu dâu như thế nào? Yên tĩnh hay là hoạt bát? Cô mang quà đến có tốt lắm hay không, có nên đưa cho ông không?

Lâm Cận Ngôn nghe cô hỏi một tràng, dờ khóc dờ cười, giờ tay xoa đầu cô, giọng nói có chút bất đắc dĩ:" Ngoan,ngủ một lát đi,em nói suốt cả dọc đường rồi."

Giản Vi:"....."

- - - - -

Giản Vi lo lắng suốt cả đường đi,nhưng khi tới nơi rồi, gặp được ông nội, trong đầu chỉ có một suy nghĩ "Lâm Cận Ngôn cùng dì Lan quả thực là không lừa cô nha!"

"Vi Vi à, nói thật lòng thẳng thắn từ trước tới giờ chưa hề nói qua chuyện yêu đương, cũng không biết phải đối xử tốt với con gái như thế nào,nếu là khi dễ cháu chộc cho cháu tức giận, cháu cứ việc giáo huấn nó, nếu nó không phục, cháu cho nó quỳ ván giặt đồ, quỳ đến khi nào biết sai rồi mới cho nó đứng lên."

Nói xong liền lấy ra một cái ván giặt đồ từ thời xưa:" nói cho cháu biết, ông hồi còn trẻ,ta chộc giận bà nội của Cận Ngôn bà ấy liền phạt ông quỳ trên ván giặt đồ, sau này bà ấy không thể phạt ta nữa rồi, giữ lại nó cũng không có ích gì, mấy ngày nữa cháu mang về, nếu như nó khi dễ cháu,cháu liền lấy cái này ra phạt nó,nếu nó dạy mãi không sửa,cháu cứ nói với ông, ông làm chủ cho cháu."

Lâm Cận Ngôn ở bên cạnh nghe được mí mắt giật giật, thật sự nhịn không được nói một câu:" Ông nội, ông đang nói gì vậy?"

Ông nội trừng mắt liếc anh một cái:" Ông đang cùng cháu dâu nói chuyện, đừng xen vào."

Lâm Căn Ngôn:"....."

Anh mới là cháu mà!!!

Giản Vi trong lòng mừng rỡ vô cùng, cầm lấy ván giặt đồ ôm vào lòng,nói:" Cảm ơn ông nội, cháu sẽ nhớ kỹ."

"Được, đúng là một đứa trẻ ngoan."

Ông thực sự thích Giản Vi, ăn mặc đứng đắn,ăn nói lễ phép chừng mực, tươi cười ngọt ngào, vừa thấy liền thích.

Ăn xong cơm tối, cùng Giản Vi ở trong sân nói chuyện, hỏi về tình hình gia đình cô.

Giản Vi không dám giấu diếm, kể hết sự tình.

Ông nội nghe xong liền thở dài:" Ông nội đã nghe kể cha cháu là con bạc, uống rượu xong thường xuyên đánh đập cháu."

Ông nắm lấy tay Giản Vi vỗ nhẹ nhẹ, ánh mắt hiền từ:"thật là một đứa trẻ đáng thương, tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi, nói thật lòng nói là một người đàn ông tốt, nó sẽ chăm sóc tốt cho cháu."

Trong núi gió đêm thổi xuyên cây lá xào xạc, mon man da thịt.

Giản Vi đôi mắt đỏ hoe, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Ngoại trừ mẹ ra, đây là lần đầu tiên cô nhận được tình cảm người thân từ một người không chung huyết thống, giọng nói có chút nghẹn ngào, cảm kích nói:" ông nội, cảm ơn ông."

Ông nội mỉm cười hiền lành:" Mau trở về nghỉ ngơi đi, đi xe máy tiếng có mệt không? Ông cũng trở về nghỉ ngơi đây."

""Cháu đỡ ông."

Giản Vi đỡ ông nội trở về phòng, dì giúp việc tiến lên đỡ lấy ông,mỉm cười nói:" thiếu phu nhân cũng nên đi nghỉ sớm đi."

Giản Vi vội gạt đầu,nhìn theo mãi cho đến khi ông nội được đỡ vào trong phòng mới xoay người đi lên lầu.

Lâm Căn Ngôn đứng ở chỗ ngoặt của lầu hai, Giản Vi vừa mới đi tới đã bị anh túm lấy tay,đề cả người lên tường.

Giản Vi trong lòng nhảy dựng, vội đẩy anh:" Đừng nháo!"

Lâm Căn Ngôn trong mắt mang ý cười:" thiếu phu nhân à?"

Giản Vi mặt ửng đỏ:" Ai,ai là...."

Cô đẩy bả vai anh, anh cúi người xuống, thân thể sát lại gần cô, môi cơ hồ dán lên môi cô, cười nhẹ:" Vừa nãy liền gọi là bà Lâm?"

""Ai gọi là bà Lâm, mau buông ra, đang ở nhà ông nội đây."

Lâm Căn Ngôn vẫn là không buông, trong mắt tràn ngập ý cười mà nhìn cô.

Giản Vi cắn cắn môi, trong mắt hiện lên một tia gian xảo:" Anh muốn quỳ ván giặt đồ phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Đèn hành lang mờ nhạt, ánh mắt Lâm Căn Ngôn sáng quắc mà nhìn chăm chăm Giản Vi một lát, vài giây sau, bật cười thành tiếng, giơ tay nắm lấy cằm Giản Vi thấp giọng hỏi:" Em dám uy hiếp anh?"

Giản Vi bị anh nhìn đến có chút chột dạ, liền cảm thấy lúng túng. Nhưng cảm thấy cứ dễ dàng thỏa hiệp như vậy lại có chút mất mặt, vì thế ưỡn ngực, lấy bùa hộ mệnh, đánh mặt nói:" ông nội nói nếu anh bắt nạt em liền phạt anh quỳ ván giặt đồ."

Lâm Căn Ngôn cả người sát lại gần cô hơn, đem cô áp chặt trên vách tường:" anh bắt nạt em khi nào?"

Hô hấp có chút nóng mà mon man gương mặt cô, Giản Vi bất động, trái tim run rẩy, đôi tay nắm chặt, đôi mắt ươn ướt mà nhìn chăm chăm anh.

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu dán vào tai cô, tiếng nói trầm thấp, mang theo ý cười:" Giản Vi đây không thể gọi là bất nạt em được."

Anh nói xong, thẳng người dậy, khoe miệng tràn ngập ý cười, nhìn chăm chăm Giản Vi, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Giản Vi nghe được câu hiểu câu không, mặt đỏ hồng,nhân cơ hội anh buông lỏng, chạy hai bước tay cầm then cửa, nhanh tay mở cửa, chuồn nhanh vào trong, đóng cửa lại, sau đó lại hé cửa ra, từ khe cửa thò đầu ra ngoài, cong mắt nhìn Lâm Cận Ngôn:" Em đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon."

Cô nói xong liền đóng cửa lại.

Lâm Cận Ngôn đứng tại chỗ nhìn chăm chăm cửa phòng đã đóng lại, khoe mắt không khỏi gọi lên một tia ý cười.

Sách, tiểu tổ tông này.

- - - - -

Sáng sớm hôm sau, Giản Vi nghĩ ông nội vẫn còn đang nghỉ ngơi, vì thế hơn 6 giờ mới rời khỏi giường, xuống lầu mới phát hiện ông nội đã dậy rồi, đang ở ngoài vườn hái rau xanh.

Giản Vi có nghe Lâm Cận Ngôn nói qua, từ khi bà nội mất vào năm anh mười tuổi, ông nội vẫn luôn sống ở đây, ở gần bên mộ bà ngày đêm chăm sóc. Thường ngày cũng không có sở thích gì đặc biệt chỉ nuôi cá và trồng rau.

Giản Vi chạy tới hỏi:" Ông nội có cần cháu giúp gì không ạ?"

Ông nội cười cười, hỏi cô:" cháu biết làm những việc này sao?"

Giản Vi không ngừng gật đầu:" Đã từng làm rồi ạ, cháu từ nhỏ đã sống ở nông thôn, chỗ cháu ở khi đó trồng rất nhiều sen, cứ đến mùa hạ lại đi vớt ngó sen để bán."

Ông nội tức khắc bật cười:" Nếu cháu đã nói như vậy thì phía sau rừng trúc của ông có một hồ sen đấy."

Ông nội nói xong liền đứng dậy, đầy mặt tươi cười nói:" đi thôi, chúng ta đi đào ngó sen, để trưa hầm canh xương."

"Vâng!" Giản Vi cao hứng đáp.

Đỡ ông nội đi qua rừng trúc, quả nhiên phía sau rừng trúc có một ruộng sen.

Cô khi còn nhỏ đã sống ở nông thôn sớm đã biết làm việc nhà nông nên không ngại khó ngại khổ, duỗi tay xuống vớt củ sen, vớt được một củ liền hướng về phía ông nội cao hứng mà vẫy tay:" ông nội nhìn này."

Ông nội ngồi ở trên bờ nhìn cô, khuôn mặt hiền từ ấm áp. Không hổ là cháu ông, thẳng nhóc ánh mắt thật không tồi. So với những thiên kim cảnh vàng lá ngọc ông càng thích cô cháu dâu hiền lành chất phác, là một cô gái tốt như này.

Giản Vi đào nửa ngày, trên tay, trên đùi, trên mặt tất cả đều dính bùn đặc biệt giống một con mèo nhỏ nghịch ngợm.

Lâm Cận Ngôn xuyên qua rừng trúc liền thấy Giản Vi cả người dính bùn, nhũn mảy một cái, lập tức đi tới:" Em ở đây làm gì? Mau đi lên!"

Giản Vi vừa lúc đang chuẩn bị đào một củ sen to, rễ cắm sâu xuống đất, khó mà đào lên được, cô bèn dùng sức, rút được củ sen lên đồng thời cũng ngã ngồi xuống bùn, lúc này chỉ có trên mặt, tay, đùi dính bùn giờ đây còn dính lên cả tóc, trông cô lúc này không khác gì tượng đất.

Huyệt thái dương của Lâm Cận Ngôn nổi gân xanh giật giật không ngừng, đi đến chỗ cô, nhắc cô lên, lo lắng hỏi:" Ngã có đau không?"

Giản Vi cười khanh khách giơ củ sen trong tay lên trước mặt anh:" củ sen lớn quá."

Lâm Cận Ngôn:"....."

Lâm Cận Ngôn bế Giản Vi lên bờ, bùn đất trên người cô liền dính trên áo sơ mi trắng của anh, thấy vậy liền duỗi tay lau, kết quả càng lau lại càng bẩn, mới bùng tỉnh mà nhớ ra trên tay mình đều là bùn đất, vội nói:" Anh thả em xuống, em tự đi được."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô trừng mắt một cái:" em ngoan ngoan cho anh!"

Trong chốc lát không thấy liền dám xuống ruộng,còn đem chính mình thành ra như vậy.

Chào ông nội, sau đó liền bế Giản Vi rời khỏi đây.

Đem người bế trở về phòng, trực tiếp đi vào phòng tắm, đặt người xuống bồn,gì tay lấy vòi hoa sen, điều chỉnh nhiệt độ phù hợp, xả nước lên người cô.

Màu trắng của bồn tắm càng làm nổi bật màu nước bùn, Lâm Cận Ngôn đau đầu nói:" Giản Vi sao trước đây anh không hề phát hiện ra mặt này của em vậy?"

Giản Vi bĩu môi:" Em giúp ông nội làm việc."

Lâm Cận Ngôn lườm cô một cái, quả thực bắt đắc dĩ đến không biết phải nói gì.

Anh đột nhiên bước vào trong bồn tắm, dọa Giản Vi nhảy dựng, lấy hai tay che trước ngực:" Anh anh anh, anh muốn làm gì?"

"Anh hiện tại có thể làm gì?" Lâm Cận Ngôn cơ hồ nói xong những lời này liền đem vòì hoa sen hướng đến áo mình, đem toàn bộ bùn đất trên áo gột sạch, sau đó mới ngồi xuống, đem đầu của Giản Vi đặt trên đùi anh, vòì hoa sen từ từ hướng về phía tóc cô, gội sạch bùn...

Bồn tắm lớn, Giản Vi duỗi thẳng chân, nằm thẳng vừa lúc đối mặt với Lâm Cận Ngôn.

Anh giúp cô làm ướt tóc, sau đó bôi dầu gội, nắm ngón tay xuyên vào tóc mà nhẹ nhàng mon trón thấp giọng hỏi:" có đau không?"

Giản Vi nhìn anh,lắc đầu, cong khóe miệng nói:" vô cùng thoải mái."

Lâm Cận Ngôn cúi đầu nhìn vào mắt cô:" còn không biết xấu hổ mà còn cười?"

Giản Vi nụ cười càng rõ, nhìn Lâm Cận Ngôn đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

Không biết nghĩ tới cái gì, cô bèn giơ tay lên ôm cổ anh, nửa người hơi hướng lên,ngửa đầu hôn nhẹ vào môi anh,ngay sau đó cảm giác giống như bị điện giật lập tức bùng ra.

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, một lát sau, ánh mắt đột nhiên đen lại, giống như vừa bị kích thích, ôm lấy cô mà hôn.Anh bá đạo cường thế dùng sức mà ở trên môi cô dầy vò, gât gao ôm lấy bả vai cô, môi lưỡi dầy dưa, triển miên không dứt.

Trong phòng tắm không khí dần nóng lên, anh không khống chế được, trong cơ thể đang điên cuồng kêu gào.Anh ôm lấy cô, đột nhiên xoay người một cái, đem cô đè ở dưới thân.

Lâm Cận Ngôn 27 tuổi, đúng là khí huyết tương đương với tuổi tác,lại cảm dục nhiều năm, hỏa khí bốc lên khó mà dập tắt được.

Bàn tay nóng bỏng luồn vào trong áo cô,chạm đến làn da non mịn, Giản Vi không kìm được mà than nhẹ một tiếng, vô thức ôm chặt lấy Lâm Cận Ngôn.

Cả người giống như bị châm lửa, đầu óc trống rỗng.

Bàn tay Lâm Cận Ngôn nóng bỏng ở trên da thịt non mềm của cô mà xoa nắn, nhưng trước sau không dám đụng vào cấm địa. Anh biết chính mình phải dừng lại, không thể tiếp tục đốt lửa, nhưng lý trí đi chệch khỏi quỹ đạo vô phương cứu chữa.

Anh đang cố gắng lấy lại lý trí, âm thầm thở sâu, lau súng cướp cò mà ngừng lại.

Ngẩng đầu đôi mắt đỏ lên.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Giản Vi,sau lúc lâu, đột nhiên kéo tay cô di chuyển xuống dưới.

Giản Vi bị dọa cho chết đứng, run lên một cái, định rút tay về.

Lâm Cận Ngôn đem tay cô cầm thật chặt, khản cầu:" đừng đi."

- - - - -

Nửa giờ sau, Lâm Cận Ngôn đi ra khỏi phòng tắm, Giản Vi mặt đỏ bừng ở trong phòng tắm gội đầu tắm rửa, tay phải như có một dòng nhiệt nóng chạy qua, tiếp theo đó khiến cả người nóng lên.

Cô không thể ngờ được nơi đó lại như vậy, giống như một quả cầu lửa, nhanh chóng thiêu đốt tay cô.

Trái tim vẫn còn kinh hoàng không có cách nào bình thường trở lại.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Cận Ngôn giọng khàn khàn nói:" Tắm xong chưa?"

Giản Vi nghe thấy giọng của Lâm Cận Ngôn tim run lên, vội đáp:" xong rồi."

" Anh cầm quần áo tới cho em, mau mở cửa."

" Tới liền."

Giản Vi lúc này mới lấy lại tinh thần, từ trong bồn tắm đứng lên,thân thể đầy nước đi ra ngoài cửa, cả người nấp sau cánh cửa, thò đầu ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn cầm quần áo đưa cho cô,nói:" mặc xong quần áo ra ngoài anh sấy tóc cho em."

"Được."

Giản Vi mặc xong quần áo ra ngoài đã thấy Lâm Cận Ngôn đứng ở bên mép giường, trên tay cầm máy sấy.

"Lại đây." Anh vẫy tay về phía cô.

Giản Vi đỏ mặt đi qua, ngồi xuống mép giường.

Lâm Cận Ngôn đứng ở trước mặt cô, tay phải cầm máy sấy tóc, tay trái xoa tóc cô, không nói một lời giúp cô sấy tóc.

Anh ngón tay mon man tóc cô đầy ôn nhu.

Tóc sấy được một nửa, bỗng nhiên cúi người xuống, môi dán ở gần tai cô, cười nhẹ: "vắt và rồi, bà Lâm."

Giản Vi khuôn mặt đỏ hồng, vội che miệng anh lại: "Không cho anh nói nữa!"

Lâm Cận Ngôn cầm tay cô đưa đến bên miệng, ôn nhu mà hôn ngón tay cô, con ngươi đen nháy tràn ngập ý cười.

Nụ cười của anh khiến đôi phương hồn bay phách lạc, Giản Vi cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình đã bị anh cướp đi mất rồi

- - - - -

Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn ở nhà ông nội đã gần ba ngày, đi té bái bà nội, ở lại chăm sóc ông nội, ăn cơm trưa xong liền chào ông rồi lái xe xuống núi.

Trên đường về nhà, Giản Vi vẫn luôn ôm khư khư ván giặt đồ mà ông nội cho cô, Lâm Cận Ngôn nhìn mãi bất đắc dĩ mới hỏi cô: "Em thật sự muốn dùng nó để phạt anh?"

Giản Vi nghiêm túc trả lời: "Đề khi nào anh bắt nạt em sẽ bắt anh quỳ."

Lâm Cận Ngôn "sách" một tiếng, cười rộ lên: "lá gan của em càng ngày càng lớn."

Giản Vi hừ nhẹ một tiếng, ôm ván giặt đồ giống như đang ôm một món bảo bối vậy.

Một tuần mới bắt đầu, Lâm Cận Ngôn tâm tình cực tốt, rốt cuộc là tốt đến mức nào? Không cần bất cứ lý do gì, liền phê chuẩn phát tiền thưởng cho toàn bộ nhân viên trong công ty.

Không thể hiểu được tại sao lại có một chuyện tốt lành từ trước đến nay chưa từng có khiến họ vô cùng bất an: "Con mẹ nó không phải muốn đuổi việc chúng ta chứ? Trời ơi! cũng không cần phải thế này chứ."

"" Ôi mẹ ơi, đột nhiên thưởng lớn như vậy, không phải bị cái gì kích thích đó chứ?""

"Khẳng định, đúng rồi." một nữ nhân viên về mặt kinh hoàng từ phòng tổng tài hốt hải chạy ra, tất cả mọi người đều vây quanh cô ấy: "Làm sao vậy?"

"" Tôi vừa mới vào trong đưa báo cáo, sếp tổng cầm lấy quét mắt nhìn một cái, liền phát hiện tôi làm sai hai chỗ, làm tôi sợ hết hồn, cho rằng mình sẽ bị nặng té tát, kết quả mọi người đoán xem thế nào?"

"Sao.... Thế nào?"

Cô ấy lấy tay che ngực, bộ dạng như gặp chuyện động trời, nói: "không chỉ không nặng tôi té tát mà còn khen những chỗ khác làm tốt lắm!"

"Thật không?" Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, tròng mắt tưởng chừng sắp rơi ra ngoài.

Phải biết rằng sếp tổng của bọn họ nổi tiếng nghiêm khắc, lần trước một đồng nghiệp nam làm bản kế hoạch không tốt, trong cuộc họp bị sếp tổng mắng đến phát khóc.

Diêm Vương mặt lạnh của bọn họ hôm nay uống nhầm thuốc sao???

Nữ nhân viên sờ cằm, đôi mắt ánh lên một tia gian xảo, về mặt thần bí nói: "qua quá trình cẩn thận phân tích, đột nhiên thay đổi lớn như vậy, khả năng lớn nhất chính là.... đang yêu!"

Tin tức Lâm Cận Ngôn "rơi vào lưới tình" nhảy mất truyền đi khắp công ty, khiến bọn họ vô cùng tò mò rốt cuộc bạn gái của BOSS là ai? Có người tan ca muộn mới về nhà, đi xuống bãi đỗ xe lấy xe, vô tình gặp được sếp tổng đang hôn Giản Vi vô cùng mãnh liệt ở trong xe, khiến cho thân xe có chút chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Việc đồn đại chính là một truyền mười, mười truyền trăm, càng truyền càng thái quá.

Vốn dĩ lúc ấy ở trong xe chỉ là một cái hôn bình thường lại bị nói quá lên thành hôn mãnh liệt, truyền tới cuối cùng còn biến thành chấn động xe.

Trời dần dần chuyển lạnh, Chu Kỳ đến tìm Lâm Cận Ngôn chơi bóng, hai anh em sân bóng rổ mồ hôi như mưa, mệt mỏi dừng lại nghỉ ngơi.

Chu Kỳ ngồi dưới đất, nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn, ánh mắt đầy ái muội, đột nhiên nói: "thằng nhóc, tốc độ rất nhanh nha."

Lâm Cận Ngôn ném bóng vào rổ, rồi bắt lấy đưa cho anh ấy: "Cái gì rất nhanh?"

Đi đến bên cạnh sân bóng rổ, khom người cầm lấy chai nước khoáng, mở nắp, ngửa cổ uống nước, mồ hôi từng giọt lớn từ trên đầu chảy xuống dưới, áo thun trắng bị mồ hôi thấm ướt hơn phân nửa.

Chu Kỳ "Sách" một tiếng, "Còn giả vờ với anh làm gì? Nhìn không ra nha."

Lâm Cận Ngôn cầm một chai nước ném cho anh ấy: "anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Có rắm mau đánh!"

Chu Kỳ nhận lấy, mở nắp ngửa cổ uống hơn nửa chai, từ trên mặt đất đứng lên, đi đến trước mặt Lâm Cận Ngôn, đầy mặt ái muội cười cười: "Chú cùng Giản Vi ở bên nhau bao lâu rồi? Xe bị chấn động?"

Lâm Cận Ngôn đang uống nước thì bị sặc ở cổ họng, khó có thể tin: "Ai nói chấn động xe?"

Chu Kỳ nhướn mày: "Không phải sao? Công ty của chú gần đây lan truyền một tin đồn, đêm khuya, ở bãi đỗ...."

Lâm Cận Ngôn quả thực: "....."

Hả, chấn động xe?

Sự thật là kể từ khi lau súng cướp cò, mượn tay cô, suốt hai tháng này, cô nhóc phòng anh như phòng cướp, cuối tuần về nhà ngủ đều cẩn thận khóa cửa phòng lại, khiến anh tức giận đến không biết phải nói thế nào.

Lâm Cận Ngôn về mặt mệt mỏi, lười không giải thích.

Chu Kỳ thấy anh bộ dạng mệt mỏi, nhin không được cười ra tiếng, vỗ vỗ vai anh: "em dâu còn nhỏ, chú nên biết kiềm chế."

Lâm Cận Ngôn: "....."

Chuyện Lâm Cận Ngôn cùng Giản Vi yêu đương, cả công ty trên dưới đều biết, cũng sẽ không thể gạt được mẹ của Lâm Cận Ngôn.

Đó là vào một ngày cuối tuần giữa tháng mười hai, Lâm Cận Ngôn đi công tác, di Lan xin nghỉ trở về quê, Giản Vi một mình ở nhà ôn tập thi cuối kỳ.

Trong viện truyền đến tiếng xe hơi, Giản Vi tưởng Lâm Cận Ngôn trở về, vui mừng chạy xuống lầu.

Nào ngờ khi đến trong viện mới biết là mẹ anh đến.

Cô như có một tảng đá treo ở trước ngực, vội vàng tiến lên: "A..... chào bác."

Từ Lệ liếc nhìn cô một cái, đi vào trong nhà: "tôi đã nghe hết mọi chuyện."

Giản Vi cắn cắn môi, đứng ở một bên, đôi tay bất an mà siết chặt.

Từ Lệ đi đến bên sofa ngồi xuống, bỗng nhiên từ trong túi xách lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng: "Giản Vi, hôm nay tôi đến đây cũng không muốn quanh co lòng vòng, tôi đến tìm cô, chỉ muốn nói một câu, cô có thể rời đi được không?"

Giản Vi bất động, tấm thẻ ngân hàng đặt trên bàn đâm vào mắt cô đau xót, khó có thể tin: "bác đang nói gì vậy?"

"Tôi biết cô là một cô gái tốt, nhưng nhà họ Lâm chúng tôi nhiều thế hệ trong sạch, với hoàn cảnh nhà cô, thật lòng mà nói không quá thích hợp."

Bà thật sự không chọn con dâu về mặt gia thế, đề ý chính là nhân phẩm của cha cô.

Về sau nếu để truyền ra ngoài, nói thông gia là con bạc thiếu nợ bị người ta đòi đánh, còn không phải là sẽ bị chê cười sao? Đến lúc đó Lâm gia bọn họ

biết để mặt mũi đi đâu?

"A Lê, những lời này của con cha nghe không hiểu,rốt cuộc là có chỗ nào không thích hợp? Cha lại cảm thấy vô cùng thích hợp.""

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền đến.

Giản Vi ánh mắt sáng lên, bỗng dừng quay đầu lại, ông nội chống gậy cười tủm tỉm từ bên ngoài đi vào.

"Cha."" Từ Lê vội đứng lên, tiến đến đỡ lấy ông.

Ông nội Lâm cười tủm tỉm vỗ vỗ tay bà:"con đúng là càng sống càng cô hủ, Vi Vi là một cô gái tốt như vậy con không thích, nhưng thật ra mà nói rốt cuộc là thích con dâu như thế nào?"

Từ Lê cực kỳ tôn trọng ông, đỡ ông ngồi xuống sofa, vội nói:" cha giáo huấn đến là, con cũng biết Vi Vi là một cô gái tốt, bằng không con cũng sẽ không thích, con chính là...."

" Là bởi vì cha của con bé? Sợ cha của con bé khiến Lâm gia mất hết mặt mũi?"

Từ Lê gật đầu,"ừ" một tiếng.

Ông nội Lâm thờ dãi nói:" cho nên ta mới nói con cô hủ,cha con bé là cha con bé, ông ấy là hạng người gì, con bé cũng không có cách nào chọn lựa, nhưng con bé là chính nó, phải biết rằng con dâu là con bé chứ không phải là cha nó, đạo lý đơn giản như vậy, sao con lại không chịu hiểu vậy?"

Từ Lê:"...."

Ông nội tầm mắt dừng trên tấm thẻ ngân hàng ở bàn trà, bèn cầm lên nhìn nhìn." Đây là quà con chuẩn bị để gặp mặt con dâu sao?"

Từ Lê:" Ách...."

Ông nội liền duỗi tay đưa cho Giản Vi:" tới đây, quà gặp mặt mẹ cháu chuẩn bị cho cháu nên cháu phải giữ cho tốt."

Giản Vi nhìn chằm chằm tấm thẻ, chính là một củ khoai nóng bỏng tay....Cái tình huống như thế này là sao?

Cô vô thức nhìn về phía mẹ Lâm Cẩm Ngôn.

Từ Lê lúc này chính là không còn đường lui, nhưng mà lại không muốn bắt kính với ông, rồi rầm một lát,rốt cuộc cầm lấy tấm thẻ đi đến trước mặt Giản Vi đặt lên tay cô, cười nói:" nếu là như vậy, cháu cứ nhận lấy đi."

Ông nội lặng lẽ cười." đây không phải tốt sao, mọi chuyện đơn giản sao con cứ làm quá lên khiến gà chó không yên."

Từ Lê cố nặn ra một nụ cười nói:" Cha nói phải."

Giản Vi đã hoàn toàn bị sự xoay chuyển câu chuyện một cách đột ngột này biến thành ngốc, vốn dĩ là phí chia tay thế nào lại thành lễ gặp mặt vậy?

Thừa dịp đi pha trà cho ông nội, liền gọi điện thoại cho Lâm Cẩm Ngôn.

Ở bên kia, Lâm Cẩm Ngôn đang họp, cầm điện thoại lên, giờ tay ra hiệu cho mọi người yên lặng. Cầm điện thoại đến trước cửa sổ sát đất, ôn nhu nói:" có chuyện gì sao?"

Giản Vi nhanh chóng đem toàn bộ sự tình nói với Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn cười một tiếng,nói:" đó không phải là chuyện tốt sao."

"Nhưng mà hạnh phúc đến quá nhanh,em cảm thấy có gì đó không ổn?"

"Em đừng lo lắng quá như vậy."

Giản Vi nhíu mày:"Bây giờ không tiện nói chuyện, buổi tối em gọi cho anh."

Cô bụng trà ra tới, ông nội cùng Từ Lê đang nói chuyện phiếm.

Cô dọn trà lên mặt bàn:" mời ông uống trà, bác uống trà."

Ông nội nhận lấy chén trà, bèn nói:" Nhìn xem có phải là cô gái tốt không?"

Từ Lê cười cười." đúng vậy."

Giản Vi có chút ngượng ngùng, nhìn mẹ Lâm Cẩm Ngôn, có chút lầy lòng:"" bác gái trưa nau ở lại dùng bữa đi ạ, cháu đi chuẩn bị."

"Ai, được được." Ông nội mau chóng đồng ý, nói với Từ Lệ: "con bé lần trước đến nhà có nấu vài món, tay nghề quả thực không tồi."

Ông nội mỗi câu đều là khen ngợi cô, khiến cho cô "thụ sủng như ngọc" (được yêu quý mà cảm thấy sợ hãi), lên lầu thay đồ, cầm tiền lẻ xuống dưới, chào hai người lớn liền ra ngoài mua đồ ăn.

Bên ngoài siêu thị có một siêu thị, xách giỏ đi tới đi lui, mua chút rau cải, đậu hũ, cà chua, thịt bò, thịt cá, mỗi thứ đều mua một ít.

Nghĩ trong nhà nước tương sắp hết, lại đến khu gia vị lấy một lọ nước tương.

Nhớ tới ông nội thích uống sữa đậu nành lấy máy xay.

Cô ở trong siêu thị một lúc lâu. Đi tới đi lui rất nhiều khu vực lại có một gã đàn ông đi theo cô. Cô không khỏi đề cao cảnh giác, thừa dịp đi đến khu trung gian có người chắn, cô nhanh chóng trốn vào mặt sau của quầy thực phẩm.

Chờ đến khi người nọ tránh ra, đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Chu Lâm Duyên cau mày, nhìn khắp mọi nơi một lát.

Giản Vi từ phía sau anh ta chạy ra, làm mất quý, sau đó chạy nhanh ra chỗ quầy thu ngân.

Chu Lâm Duyên ở bên trong tìm một lát, không tìm được người.

Thư ký gọi điện thoại, giọng tay ấn huyết thái dương, nhận điện thoại hỏi: "Sao rồi?"

"Chu tổng, thôn sen bên này có chút manh mối."

Chu Lâm Duyên đôi mắt sáng ngời, lập tức nói: "Đặt cho tôi một vé máy bay ngay trong đêm nay, tôi sẽ tới đó."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Giản Vi xách theo hai túi đồ ăn từ trong siêu thị ra ngoài, mỗi bước đi đều vô cùng cảnh giác, sợ tên biến thái kia còn đi theo mình.

Xác định không còn người đi theo, thừa dịp đèn xanh mà chạy nhanh sang đường, theo lối cũ trở về nhà.

Giữa trưa xào ớt với thịt bò, rau xanh xào, cà chua với trứng, nấu canh đậu hũ, đồ ăn giống như một bữa cơm gia đình, đủ cho ba người ăn.

Nhưng mà ông nội cùng Từ Lệ không ở lại ăn cơm tối, ở nơi này cho đến hơn 3 giờ chiều, liền rời đi.

Giản Vi vội đứng dậy đỡ ông nội, muốn giữ ông ở lại nhà: "Ông nội hay ông ở lại đây đi ạ, hai ngày nữa là Lâm Cẩm Ngôn đi công tác về rồi."

Ông nội ha ha cười rộ lên: "Ông già này ở đây chẳng khác gì bóng đèn của hai đứa, vẫn nên về nhà thì hơn. Đợi đến cuối năm hai đứa về thăm ông là được."

Giản Vi lo lắng nhìn về phía mẹ Lâm Cẩm Ngôn.

Từ Lệ khẽ cười: "Ông bảo cháu tôi còn nhìn bác làm gì."

Giản Vi lúc này mới dám gật đầu, đồng ý.

Tiền người lớn ra đến cửa, nhìn xe của họ biến mất ở nơi xa, mới xoay người đi vào nhà.

Nghĩ Lâm Cẩm Ngôn ngày mai sẽ trở về, cô liền thu dọn nhà cửa.

Nhưng mà nhà quá lớn, mặc dù là thu dọn đơn giản nhưng cũng cảm thấy mệt, vẫn luôn bận rộn đến hơn 5 giờ mới xong.

Làm một chút đồ ăn đơn giản, lên lầu ôn tập.

Ôn tập một chút mà đã khuya rồi.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Giản Vi cúi đầu nhìn một cái, là Lâm Cận Ngôn gọi video cho cô.

Cô nhanh chóng chấp nhận, Lâm Cận Ngôn đi công tác năm ngày, chỉ có thể bớt chút thời gian ngắn để gọi cho cô, Giản Vi thấy anh vô cùng lợi hại.

Video được tiếp, thấy Giản Vi bên này vẫn còn sáng đèn, trên bàn còn một đồng sách vở, là đang học.

Lâm Cận Ngôn thấp giọng, nhíu mày: "Sao vẫn còn chưa ngủ?"

Giản Vi nhìn đồng hồ: "mới hơn 10 giờ mà."

"Đi ngủ sớm một chút, đừng khiến anh lo lắng."

"Em biết rồi, một lát nữa liền đi ngủ."

Giọng nói lạc đi, nhớ tới chuyện ban ngày, liền nói với Lâm Cận Ngôn: "Lâm Cận Ngôn lúc em đi mua đồ ăn, có một tên biến thái theo dõi em."

Lâm Cận Ngôn nghe thấy lập tức căng thẳng, đầy mặt lo lắng hỏi: "Người nào? Em không sao chứ?"

"Không có việc gì, là em đánh ngã hắn." Giản Vi cười giải tỏa, vô cùng kiêu ngạo.

Lâm Cận Ngôn không biết cụ thể mọi chuyện, chỉ nghe thấy vậy đã sợ hãi vô cùng: "có thấy mặt hắn không?"

Giản Vi cũng không gây thù với ai, chỉ có bọn vay nặng lãi, nhưng anh đã giải quyết sạch sẽ, chúng không thể nào quay lại.

Giản Vi lắc đầu: "Em không thấy rõ, em vừa quay đầu hắn liền trốn, cả người Tây trang nhìn không ra là người có ý đồ xấu."

Lâm Cận Ngôn nghe được, nhíu chặt mày, một lát, nghiêm túc dặn dò: "Đợi anh về, đừng đi ra ngoài, chú ý cửa sổ, giữ an toàn."

Giản Vi gật đầu: "em biết rồi, chừng nào anh về?"

Lâm Cận Ngôn theo kế hoạch ban đầu phải hơn một ngày mới về nhà, nhưng nghe Giản Vi nói vậy liền cảm thấy không ổn suốt đêm làm việc, rạng sáng liền trở về.

6 giờ sáng, bên ngoài sân bay, bầu trời mùa đông vẫn còn đen sì.

Từ sân bay về đến nhà đã là hơn 7 giờ.

Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động.

Lâm Cận Ngôn thay giày vào trong nhà, trực tiếp đi lên lầu ba.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, trong phòng máy sưởi nóng hầm hập, Giản Vi mặc một chiếc váy lụa màu trắng, nghiêng người, trong tay ôm một con búp bê Tây Dương ngủ ngon lành.

Váy trong lúc ngủ lộn xộn mà kéo tới eo, lộ ra quần lót màu hồng nhạt, mông nhỏ trắng đến chói mắt, Lâm Cận Ngôn tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt, cả người khô nóng.

Anh đi vào, đem áo vest cởi ra ném ở trên ghế.

Cởi bỏ cả váy, áo sơ mi cũng vì thân nhiệt quá nóng mà cởi bỏ hai nút.

Anh đôi mắt đỏ lên, đi đến bên giường, bàn tay to lớn tiến đến eo cô, trực tiếp kéo người vào trong lòng, cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Giản Vi ngủ không sâu, môi bị ngậm nháy mắt bừng tỉnh, trong lòng nhảy dựng, mở to mắt.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô một tiếng, cổ cất tiếng nói: "Nhắm mắt lại."

Bàn tay đặt ở bên hông cô, một tác sau liền di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở trên đùi cô, bàn tay nóng bỏng hướng đến mông cô, năm ngón tay dùng sức bóp nhẹ.

Giản Vi cả người run lên, cả người căng thẳng. Tay Lâm Cận Ngôn đặt trên mông cô mà xoa nắn, khiến cả người cô được anh chăm sóc.

Cô duỗi tay xuống cầm lấy tay anh, nhưng anh lại không có ý buông ra, bàn tay nóng như lửa ở mông cô đột nhiên di chuyển ra phía trước, ở chỗ kia mà tình té vuốt ve.

Ngón tay anh dường như mang theo nguồn điện, cả người Giản Vi bị anh chạm vào liền giống như bị điện giật, đột nhiên run lên, khẽ "A" lên một tiếng phảng phất như có thứ gì đó đang từ trong cơ thể tràn ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn thấp giọng bật cười, môi di chuyển đến cắn vào vành tai cô một cái, nói:" có cảm giác?"

Anh tay phải hướng lên, ngón tay thon dài tiến đến gần mép quần lót của cô ý muốn thăm dò.

Giản Vi sợ tới mức trống ngực đập liên hồi, hoảng loạn mà đè chặt tay anh,:" đừng, đừng như vậy!"

Lâm Cận Ngôn động tác chậm lát, một lát sau mới ngừng lại, bàn tay chui vào trong váy, dọc theo bụng nhỏ của cô một đường hướng lên trên.

Bàn tay vuốt ve khắp người, nóng như bàn ủi, khiến cô bất giác rùng mình.

Hàm răng gặm cắn môi cô, đầu lưỡi đang muốn thâm nhập vào trong, Giản Vi bỗng dung hoàn hồn, vội đẩy anh:" Đừng, đừng..."

Cô theo bản năng trốn ra sau, Lâm Cận Ngôn cả mắt đỏ lên, híp mắt lại nhìn xuống.

Giản Vi cảm thấy ngượng cực kỳ:" Em... Em chưa đánh răng đâu."

Lâm Cận Ngôn ngơ ngẩn, lát sau bật cười:" Anh không chê em đâu." Bàn tay trực tiếp ché trụ đầu cô cúi đầu liền áp cô xuống mà hôn.

Nụ hôn của anh hạ xuống khiến trời đất quay cuồng, Giản Vi bị hôn đến cả người nhũn ra, gương mặt đỏ bừng, ý thức mờ mịt, đôi tay gắt gao mà ôm chặt cổ anh."

Lâm Cận Ngôn dần dần mất khống chế, thân thể giống như ngủ một giấc ngàn năm bây giờ được thức tỉnh.

Cơ bụng căng trướng, cơ hồ muốn cắn nuốt anh.

Tình huống lúc này có chút không thể khống chế, liền đặt chân cô lên eo anh, điện thoại của Giản Vi đặt ở trên gối bông đỏ chuông,giống như một hồi chuông cảnh báo mà đem lý trí của cô kéo ngược trở về.

Cô sợ tới mức cả người run lên, vội quay người cầm lấy điện thoại.

Vừa thấy điện thoại kêu, ừ trên giường ngồi dậy, nhìn màn hình điện thoại,khẩu hình miệng nói với anh:" ông nội."

Giấy tiếp theo liền bắt máy:" chào ông nội."

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười sang sảng của ông:"Vi Vi à, dậy chưa?"

" Dậy rồi ạ, ông nội ăn sáng chưa?"

"Mới vừa ăn, Vi Vi à hôm nay về đây một chuyến, có chuyện ông muốn nói với cháu, để ông cho người qua đón cháu."

Giản Vi vội đáp:" cảm ơn ông nội, không cần đâu ạ Lâm Cận Ngôn anh ấy đang ở nhà rồi ạ."

"Vừa đúng lúc, vậy bảo nó đưa cháu lại đây."

"Vâng ạ."

Mới vừa cúp điện thoại, Lâm Cận Ngôn lại ép cô xuống dưới thân, môi vừa định áp xuống, Giản Vi vội giơ tay ngăn anh lại:" Đừng nào nữa, ông nội bảo chúng ta qua ăn trưa đây.""

"Vẫn còn sớm." Anh trong mắt tràn đầy mãnh liệt, giọng nói khàn khàn, liền áp cả người xuống gần hơn.

Hạ thân cứng rần mà chống ở hai chân cô, Giản Vi sợ đến cả người phát run, muốn đẩy anh ra,lại có chút không đành lòng.

Nhưng Lâm Cận Ngôn chung quy vẫn không làm được bước cuối cùng, cảm nhận được cả người cô phát run, liền ôm lấy, đôi môi nóng bỏng mà dán ở bên tai cô, ôn nhu trấn an:" Đừng sợ Vi Vi, anh sẽ không chạm vào em."

Nếu cô chưa sẵn sàng, anh cũng sẽ không muốn vì ham muốn của bản thân mà ép cô.

Giản Vi đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng mềm mại, nhẹ nhàng ôm anh." Cảm ơn anh, Lâm Cận Ngôn."

Lâm Cận Ngôn vui đầu ở cổ cô, thật lâu sau, thấp giọng than một tiếng:" Em thơm quá."

Giản Vu nhin không được cười:" Anh nặng quá, mau đứng lên đi."

Lâm Cận Ngôn lúc này mới đứng lên, khi đứng dậy, tầm mắt Giản Vi lơ đãng dừng ở chỗ hạ thân của anh, đỏ mặt,đôi mắt tức khắc không biết phải nhìn đi đâu mới tốt.

Sao..... Có thể lợi hại như vậy...

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô, khóe miệng cong lên một ý cười:" Đều là kiệt tác của em đấy."

Giản Vi ngượng ngùng, nhỏ giọng lầm bầm:" Ai bảo anh trở về liền động dục."

Cô vốn dĩ là đang ngủ mà.

Lâm Cận Ngôn híp mắt nhìn xuống, cúi người, một tay chống ở trên giường, một tay khác ở trên hông cô vỗ một cái:" Ai chỉ mặc một chiếc quần lót câu dẫn anh?"

Giản Vi ngẩn ra, tròn tròn đôi mắt:" Ai... Ai chỉ mặc quần lót!" Cô nắm lấy váy của mình:" Rõ ràng là còn mặc váy!"

Lâm Cận Ngôn ý cười thật sâu:" Mặc hay không mặc đều giống nhau."

Giản Vi cắn môi, lườm anh, thật lâu sau, từ trong kẽ răng phun ra ba chữ:" Lão lưu manh!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tối nọ, đem xe đỗ vào trong nhà xe. Lâm Cận Ngôn cầm lễ vật mà Giản Vi chuẩn bị từ phía sau ra tới, Giản Vi vội chạy tới trước mặt anh, đoạt lấy, phồng má:" em tự mình xách."

Lâm Cận Ngôn cười đến không dừng được:" Còn sợ anh cướp mất công lao của em sao?"

Giản Vi khề giờ tay đẩy anh:" Anh đừng nói nữa, em lo lắng muốn chết."

Lâm Cận Ngôn cầm lấy tay cô:" Anh ở đây, đừng lo lắng."

"Chị dâu? Là chị dâu thật sao?" Một giọng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến.

Giản Vi vừa ngẩng đầu, liền thấy một người ăn mặc trẻ con đứng ở phía sau, tươi cười, hướng bên này hỏi thăm dò.

Thấy Giản Vi, Lâm Mạn vui vẻ chạy tới, nhiệt tình nắm tay Giản Vi, giới thiệu:" chào chị dâu, em là Lâm Mạn."

Giản Vi ngẩn ra, lập tức mỉm cười, nói:" chào em."

Lâm Cận Ngôn bèn giới thiệu với Giản Vi:" Đây là em gái anh, Lâm Mạn."

Lâm Mạn mặt đầy tươi cười mà nhìn Giản Vi:" Chị dâu chị thật là xinh đẹp, so với ảnh chụp, người thật còn đẹp hơn."

Giản Vi bất động:" Em đã xem qua ảnh chụp rồi sao?"

" Đúng vậy, là anh trai cho em xem."

Giản Vi hồ nghi nhìn về phía Lâm Cận Ngôn. Anh có ảnh chụp của cô khi nào?

Lâm Mạn kéo tay Giản Vi cùng đi vào trong nhà. Nhà họ Lâm có mấy thế hệ cùng chung sống, lớn đến nỗi không chỉ là nhà ở, từ trước viện đi vào bên trong, đi qua một hoa viên to như vậy, lại phải đi tiếp vào trong mới đến nhà.

Trước cửa nhà có một thảm cỏ, màu xanh mướt, đang bùng bùng sức sống.

Ông nội đang ở trước cửa đánh Thái Cực, thấy Giản Vi, vội vẫy tay gọi:" Vi Vi mau tới đây."

Giản Vi vội đi qua.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng theo phía sau.

Giản Vi xách theo mấy túi đồ, chạy như bay tới.

Ông nội thấy cô trong tay xách theo đồ, nhúu mày một cái, ngẩng đầu liền nhìn Lâm Cận Ngôn phía sau mà trừng mắt một cái:" Tên nhóc hỗn xược này,

để cháu dâu của ông xách đồ, còn mình thì đi tay không. Đúng là uổng phí hơn hai mươi năm sống ở trên đời."

Lâm Cận Ngôn:"....."

" Còn thất thân cái gì, mau xách đồ đi."

Lâm Cận Ngôn vừa định giải thích, nói Giản Vi muốn tự mình xách đồ, lời vừa đến khóe miệng, Giản Vi đột nhiên đem đồ đưa cho anh, mắt chớp chớp:" Lâm Cận Ngôn, mau xách đồ đi."

Xong rồi lại nói với ông nội:" Ông nội đừng giận, về nhà cháu sẽ bắt anh ấy quỳ ván giặt đồ!"

Lâm Cận Ngôn:".....???"

Ông nội lúc này mới hừ một tiếng:" Đúng vậy, bắt nó quỳ ván giặt đồ! Bằng không về lâu về dài, cứ nhiên sẽ bắt cháu dâu xách đồ."

Nói xong liền nắm tay Giản Vi:"Đi một chút, cùng ông nội vào bên trong đi."

Giản Vi cùng ông nội đi vào trong nhà, đến cửa lặng lẽ quay đầu lại, cong mắt cười nhìn Lâm Cận Ngôn, nghịch ngợm mà thè lưỡi.

Lâm Cận Ngôn:"".....""

Đội Giản Vi theo ông nội vào trong nhà, Lâm Cận Ngôn nhìn đồ vật đang xách ở tay, giờ tay đỡ trán, nhin không được bật cười thành tiếng.

Sách, thật là một đứa cháu dâu gian tà mà.

Lâm Cận Ngôn xách theo lễ vật của Giản Vi đi vào.

Bên trong, Giản Vi đang ngồi trên sô pha, mỉm cười lễ phép, cùng cha mẹ nói chuyện.

Từ Lệ ngẩng đầu, thấy Lâm Cận Ngôn xách theo lễ vật đi vào, đứng lên:" Còn mua quà làm gì."

Lâm Cận Ngôn cười như không cười mà nhìn vào mắt Giản Vi, mới nói:" Là mang chút lễ vật."

Từ Lệ hơi giật mình, ngay sau đó bật cười:" đến là tốt rồi, còn mang lễ vật làm gì."

Nói xong đi đến trước mặt Lâm Cận Ngôn nhận lấy lễ vật.

Lần đầu tiên tới nhà, mua chút thực phẩm chức năng, Từ Lệ xách lên lầu, đột nhiên trong lòng bỗng cảm thấy con bé vẫn là rất hiểu chuyện

- - - - -

Giản Vi vốn dĩ ban đầu rất lo lắng, nhưng khi tới nơi rồi, không khí thật không giống như những gì cô vẫn lo lắng.

Đặc biệt là có ông nội ở đây, che chở cho cô.

Ăn cơm trưa, ông nội có nhắc đến chuyện tổ chức lễ mừng 50 năm thành lập công ty, muốn Giản Vi lấy thân phận vị hôn thê đến tham dự.

Việc này đối với Giản Vi mà nói chính là sự tôn trọng lớn nhất cùng tán thành.

Giản Vi thụ sủng nhược kinh, thậm chí còn cảm thấy có chút hoảng loạn.

Lâm Cận Ngôn lặng lẽ kéo tay cô, cười nhẹ:" thất thân cái gì vậy? Còn không trả lời ông nội?"

Giản Vi trong đầu vẫn còn chưa tiêu hóa được chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn ngậy ngốc gật đầu.

Từ Lệ ở bên cạnh muốn nói gì đó nhưng chùng ra hiệu nên lại thôi.

Bà vẫn là có chút do dự, lấy thân phận vị hôn thê tham dự lễ mừng, chính là muốn tuyên bố với mọi người đây sắp trở thành con dâu nhà bọn họ.

Nhưng ông nội đã nói như vậy, bà cũng không dám công khai phản đối gì, chỉ là vẫn có điều luôn muốn nói, sắc mặt không mấy ưng thuận.

- - - - -

Buổi tối về đến nhà, Giản Vi cuộn tròn ở trên ghế sô pha, ôm lấy cánh tay Lâm Cận Ngôn, lo lắng hỏi:" Lễ kỉ niệm thành lập được tổ chức khi nào? Có hoạt động gì? Có yêu cầu em làm gì không?"

Lâm Cận Ngôn sờ sờ vành tai cô:" Khi nào ăn tết, chỉ cần đi theo anh là được."

Dừng lại một lát, tiếp tục nói:" Muốn khiêu vũ."

Giản Vi tròn tròn đôi mắt:" Khiêu vũ? Em không làm được đâu!"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày:" Muốn học sao?"

Giản Vi dùng sức gật đầu:" Đương nhiên!"

Lâm Cận Ngôn cả người lười biếng mà dựa vào ghế sofa, vẻ mặt xấu xa:" Phải thể hiện tấm lòng đi chứ."

Giản Vi ngơ ngẩn, dừng một lát, ném tay anh ra:" Anh thật là biết nhân cơ hội đẩy Lâm Cận Ngôn!"

"Anh cơ hội? Hôm nay là ai nhân cơ hội khiến anh bị ông nội mắng hả?"

Giản Vi nhớ tới chuyện Lâm Cận Ngôn bị ông nội mắng đột nhiên nghẹn lời, cười không ngớt.

Lâm Cận Ngôn cười gian tà, một tay cầm tay cô đặt trên đùi anh, nghiêng răng:" Còn dám cười?"

Giản Vi khẽ nâng tay ôm cổ anh, nở nụ cười giống như một tiểu hồ ly nhỏ:" Chồng à, anh dạy em khiêu vũ đi."

Lâm Cận Ngôn nghe được tiếng " chồng" này, mày khẽ nhích lên:" Sách, viên đạn bọc đường à Giản Vi."

- - - - -

Ở một nơi khác, thôn sen Lê Thành.

Một ngôi nhà với những đường nét cổ kính,một ông lão cầm lấy tấm ảnh chụp từ tay Chu Lâm Duyên, kích động nói:" Đây không phải là nhóc con sao, đã lớn như vậy rồi, cũng không khác lúc nhỏ là mấy."

Chu Lâm Duyên vừa nghe, đôi mắt sâu thêm vài phần, vội hỏi:"Ông lão, ông nhận ra cô ấy sao?"

"Nhận ra chứ, nhóc con khi còn nhỏ thường xuyên tới giúp ông làm việc." Ông lão nói, đột nhiên cúi xuống, ngẩng đầu, trong đôi mắt già nua đột nhiên hiện lên một sự lo lắng:" Đứa nhỏ này hiện tại không biết còn sống không?"

Chu Lâm Duyên hơi giật mình:" Ông lão, ông nói những lời này là có ý gì?"

Ông lão thở dài, nói:" Đứa bé này khi còn nhỏ mỗi ngày đều bị cha đánh, rất nhiều lần nếu như không được người khác kịp thời can ngăn thì e là cái mạng nhỏ cũng không còn."

Chu Lâm Duyên nhíu mày:" Cha cô ấy vì sao lại đánh cô ấy?"

Ông lão thở dài một tiếng, nói:" Chàng trai trẻ qua bên này ngồi đi."

Vợ của ông từ trong nhà mang ghế ra, Chu Lâm Duyên cảm kích, ngồi xuống.

Ông lão đưa tấm ảnh chụp cho vợ:" bà nhìn một lát, đây là nhóc con?"

Bà lão mặt mày hiện từ đem ảnh chụp nhìn kĩ một lát, không ngừng gật đầu:" Đúng vậy, là nhóc con."

Bà lại kíc động hỏi:" Đứa nhỏ này bây giờ sống có khỏe không?"

Chu Lâm Duyên nhớ tới trong tay mình nắm giữ tư liệu về Giản Vi, thấp giọng nói:" trước kia sống rất vất vả, nhưng gần đây cũng không tệ lắm."

Ông lão không khỏi thở dài:" Là một đứa trẻ mệnh khổ."

Trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói tới:" Cha của nhóc con trước đây nổi tiếng là ác bá trong thôn chúng tôi, nhóc con chỉ cần không hợp ý hắn, chính là một đòn tay đấm chân đá, mẹ của nhóc con còn sống con bé còn có nơi để dựa dẫm, sau này khi mẹ nó mất đi, cha của con bé càng ngày càng trầm trọng thêm, rất nhiều lần suýt chút nữa là đem con mình đánh chết, thật sự là đáng thương."

"Cái này không thể coi là cha ruột cả cô ấy được? Cha ruột sao có thể đối đãi với chính con mình như vậy?" Thư ký phía sau Chu Lâm Duyên nhin không được hỏi một câu.

" Sao có thể, vợ chồng hắn lúc trước cũng có một đứa con, nhưng sinh ra chưa được bao lâu đã bị bệnh tim mà chết, nhóc con là do vợ hắn từ thành phố mang về, bởi vì chuyện này mà cô ấy cũng bị đánh."

Bà lão ở bên cạnh nói:" Nghe nói đứa nhỏ là bị lừa bán, muốn đưa lên núi để làm con dâu nuôi từ bé, nhưng khi kiểm tra lại bị bệnh tim, người mua con dâu kia liền hối hận từ bỏ, tay buôn người kia liền tùy tiện đem đi bán, cô ấy vừa lúc nhìn thấy liền mua về, cảm thấy đứa con mới mất của cô ấy cùng đứa bé này đều đáng thương giống nhau."

Chu Lâm Duyên nghe đến đó, đã xác định 90% Giản Vi chính là em gái của mình.

Em gái vừa tròn một tuổi được bảo mẫu cho ra ngoài chơi, bị lạc mất ở công viên.

Tìm nhiều năm như vậy, thậm chí đã có lúc tuyệt vọng mà cho rằng em ấy đã không còn trên cõi đời này, giờ phút này đã xác định được em ấy vẫn còn sống, kích động đến hốc mắt có chút đỏ, khắc chế nội tâm cuộn cuộn cảm xúc, lại hỏi: "Về sau thì sao ạ?"

"Người ôm cô về tên là Thu Vân, là người tốt, đối với nhóc con vô cùng tốt, có thứ gì ngon đều mua cho con bé, con trong người không thoải mái, mưa rền gió dữ cũng mang đi bệnh viện kiểm tra, vẫn luôn chăm sóc đến 3 tuổi, Thu Vân mất, con bé đi theo cha, không có một ngày nào được sống yên ổn."

"Năm sáu tuổi, cha con bé nói muốn là gì đó kiếm ra tiền, liền lừa người thân trong nhà đi đầu tư, kết quả lại đem hết số tiền đó đi cò bạc, tiền thua hết, cũng không còn gì, hai nhà đều ngày ngày đến tìm hán để đòi nợ, hán mạng theo nhóc con suốt đêm trốn chạy, chuyện sau đó, chúng ta đều không rõ lắm."

- - - - -

Ngày hôm sau, Chu Lâm Duyên liền trở lại Bắc Kinh.

Ngày hôm đó, bầu trời xanh thẳm, ánh nắng sáng chói.

Bên ngoài trường học, lá cây bạch quả bị gió thổi rơi xuống, lá cây màu vàng rơi trên mặt đất vô cùng xinh đẹp.

Chu Lâm Duyên dừng xe lại, xuống xe, đang chuẩn bị đi vào trong trường học.

Nào ngờ trùng hợp thay vừa thấy Giản Vi từ bên trong ra tới.

Cô mặc một chiếc áo lông vũ màu trắng, đội một chiếc mũ màu hồng nhạt, đi đôi giày lông xù màu trắng, đang cầm di động gọi điện thoại, không biết là đang cùng ai nói chuyện điện thoại, tâm tình không tồi, trên mặt là nụ cười xán lạn.

Cô đi ra ngoài cổng trường, hướng bên phải đi đến một đường mòn.

Chu Lâm Duyên thấy thế, nhanh chóng đuổi theo.

Giản Vi đang cùng Lâm Căn Ngôn nói chuyện điện thoại: "Bạn cùng phòng của em, Trương Trương lễ Giáng Sinh muốn cùng bạn trai đi lên núi trượt tuyết."

Giọng nói tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Lâm Căn Ngôn đang đọc văn kiện, nghe xong, cười nhẹ: "Em muốn trượt tuyết sao?"

"Nhưng em có chút sợ lạnh."

"Ừ, vẫn là ở nhà thoải mái nhất."

Giản Vi ngẩn ra, ngay sau đó bĩu môi, thờ phỉ phỉ nói: "Lâm Căn Ngôn anh nói không giữ lời."

Lâm Căn Ngôn bật cười: "Chúng ta có thể nằm trong chăn xem phim điện ảnh, lần trước em nói muốn xem phim gì?"

"The Ring."

"....."

Giản Vi chuẩn bị đi đến phòng thuốc mua một hộp thuốc cảm, cùng Lâm Căn Ngôn nói chuyện phiếm, nhưng dần dần, mơ hồ cảm thấy có điểm gì đó không thích hợp, cô theo bản năng quay đầu lại, phía sau đi theo cô là một người đàn ông mặc tây trang, đang nhìn cô chăm chăm, thấy cô quay đầu lại thế nhưng lại nhanh chóng đi đến chỗ cô.

Giản Vi trong lòng kinh hoàng, nháy mắt nhớ đến tên biến thái trong siêu thị lần trước.

Cô vội rào bước, nói nhanh: "Lâm Căn Ngôn, làm sao bây giờ, có biến thái theo dõi em!"

Lâm Căn Ngôn từ trên ghế đứng lên: "Em hiện tại đang ở đâu?"

"Ở bên ngoài trường học."

"Xung quanh có nhiều người không?"

"Không có quá nhiều."

"Em lập tức chạy tới chỗ nhiều người, không cần quay đầu lại cũng không cần cúp máy, anh lập tức tới ngay!"

Giản Vi dùng sức cứ thế chạy về phía trước, khuôn mặt nhỏ bị gió thổi mà trở nên đỏ bừng.

Chu Lâm Duyên chỉ chút nữa có thể đuổi kịp em gái, nào biết cô vội bỏ chạy.

Anh lập tức nhanh chân, con bé này, chạy cái gì?

Giản Vi hướng phía trước chạy tới nơi có nhiều người, băng qua đường cái, thân ảnh nhoáng lên, người liền không thấy.

Chu Lâm Duyên qua đường cái, nhìn khắp xung quanh, mày gấu gao nhú chặt.

Thư ký gọi điện tới, quan tâm hỏi: "Chu tổng, ngài đã tìm thấy em gái chưa?"

Chu Lâm Duyên cảm thấy rất mệt tâm" mới vừa nhìn thấy con bé, còn chưa nói cái gì, đột nhiên liền bỏ chạy."

"A?"

Anh ấy đi vào một con đường nhỏ, chuẩn bị vào trong xem.

Mới vừa đi đến đầu ngõ, đột nhiên cảm thấy sau gáy rất đau, anh cả người đau đốn, khó có thể tin mà ôm đầu, quay đầu lại liền thấy Giản Vi trong tay cầm một cây gậy, chạy vào trong đám người.

Chu Lâm Duyên:"....."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Xét nghiệm ADN trong cùng một ngày đã có kết quả, Giản Vi vẫn còn đang ngây ngốc ngồi ở hành lang bệnh viện, không biết diễn tả cảm xúc trong lòng như thế nào.

Cô thật sự có người thân sao?

Nhưng nếu như bọn họ là người thân của cô thật, vì lý do gì lại bỏ rơi cô?

Lâm Cẩm Ngôn vẫn luôn ở bên cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô.

Gió thổi vào hành lang, khiến Giản Vi vì lạnh mà co rụt người lại, cả người run lên.

Lâm Cẩm Ngôn ôm lấy bà vai cô, đem đầu cô ấn vào trong lồng ngực.

Tay trái của Giản Vi ôm lấy eo của Lâm Cẩm Ngôn, người thấy mùi thuốc lào nhàn nhạt trên người anh cũng dần trở nên yên tâm hơn.

Chu Lâm Duyên cùng mẹ, còn có một cô gái khác của Chu gia, ngồi ở trên ghế đối diện, từ thời khắc bắt đầu nhìn thấy Giản Vi, bà ấy vẫn yên lặng ngồi ở đó mà rơi lệ. Bà rất muốn ôm con vào lòng, muốn đem gần hai mươi năm nỗi nhớ cùng tự trách nói cho con bé nghe.

Nhưng vừa rồi bà ấy chỉ muốn đi đến dắt tay cô, cô như bị cái gì làm cho kinh hãi, liền né tránh.

Chu Lâm Duyên thấy mẹ khóc đến thương tâm, nhẹ nhàng vỗ vỗ bà vai, thấp giọng an ủi: "Mẹ, cho em ấy chút thời gian, em ấy đột nhiên biết được thân thế của mình, có chút không tiếp nhận được cũng là chuyện bình thường."

Mẹ Chu dựa vào trong ngực của con trai, bụm mặt không một tiếng động mà rơi nước mắt.

Thời điểm kết quả ra tới, Giản Vi không dám nhìn, Lâm Cẩm Ngôn đi tới cầm tờ giấy trong tay nhìn một lát.

Thật lâu sau ngẩng đầu nhìn vào mắt Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên đi tới chỗ Giản Vi.

Giản Vi nhìn anh ấy, có chút nhút nhát sợ sệt, vô thức siết chặt ngón tay.

Chu Lâm Duyên ngồi xổm xuống, tay anh nhẹ nhàng cầm lấy tay Giản Vi, ánh mắt thương tiếc mà nhìn cô chăm chú." Anh trai đưa em về nhà."

Mẹ Chu kích động mà chạy tới, ôm chặt lấy Giản Vi gào khóc:" Con gái, con gái của mẹ, con đã trở về rồi!"

Đổi mặt với tình thân bất thành linh, Giản Vi giây phút này chân tay vô cùng luống cuống, cô không biết mình có nên vì tìm được người thân mà mừng rỡ như điên, hay là nên khóc lớn một hồi, vì đã chịu những thống khổ cùng tra tấn suốt mười mấy năm qua.

Cô không ngừng hỏi chính mình.vì cái gì mà những người cha khác sẽ đem con gái mình nuông chiều, sẽ nắm tay khi tan học, sẽ mau cho cô quần áo đẹp cùng cặp sách, sẽ cố gắng thỏa mãn những yêu cầu của con.

Mà cô nào có được! Từ nhỏ đến lớn, không phải bị mắng thì chính là bị đánh, đều vì sự xuất hiện của cha ở trước mặt mình mà nom nớp lo sợ.

Cô cũng không ngừng trên dưới một lần mà hoài nghi: Cô có phải là do cha nhạt được hay không?

Hóa ra lại là sự thật.

Trước mặt cô lúc này là người thân ruột thịt của cô, nhưng vì sao đến bây giờ bọn họ mới xuất hiện?

Mẹ Chu có chút nóng lòng, nhưng Giản Vi hiển nhiên lại không hề có phản ứng gì.

Chu Lâm Duyên cùng Chu Vận đỡ mẹ ra ngoài, sau đó mới nhìn Giản Vi:" Có gì muốn hỏi sao?"

" Vì cái gì mà bỏ rơi tôi?" Muốn biết, cũng chính là điều duy nhất muốn hỏi.

Chu Lâm Duyên khòe môi chua xót." Sao có thể bỏ rơi em được? Em được Chu gia chúng ta coi như hòn ngọc quý trên tay, sao có thể bỏ rơi. Khi em tròn một tuổi, bảo mẫu đưa em ra ngoài chơi, liền để em lạc mất....."

" Là chúng ta không trông em cẩn thận, thực xin lỗi, em cho chúng ta một cơ hội, có thể bù đắp cho em thật tốt,có được không? " Chu Lâm Duyên ngừng khí mang theo một chút cầu xin.

Giản Vi bất động một lúc lâu, còn có chút không thể tin được hỏi:"Anh thật sự.... Là anh trai tôi sao?"

- - - - -

Chu gia cũng là một danh gia vọng tộc, so với nhà họ Lâm không hề thua kém.

Giản Vi lần đầu tiên đến nhà Chu gia, đã bị sự giống nhau của các hoa viên làm cho hoảng sợ.

Mẹ Chu đã ở trong sân chờ, thấy xe đi vào, vội tiến lên.

Giản Vi từ trong xe đi ra, bà ấy liền kích động mà cầm chặt tay cô, nước mắt lại thi nhau rơi xuống:" con gái, con gái ngoan của mẹ, con đã về nhà rồi."

Giản Vi cười cười, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mẹ Chu nắm tay cô đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói:" Mẹ đã bố trí phòng cho con, cũng không biết con có thích hay không, chờ lát nữa con nhìn xem, nếu mà không thích liền nói với mẹ,mẹ sẽ bố trí lại cho con một lần nữa."

Khi nói chuyện đã tới phòng khách rồi, một người hơn 50 tuổi hướng về phía cô khom lưng chào cô một tiếng tiểu thư.

Giản Vi không thể đảm đương nổi, vội vàng xua tay:" Bác cứ gọi cháu là Giản Vi."

Bà Chu vui vẻ mà giới thiệu:" đây là di Mai, về sau con có yêu cầu gì cứ nói với bà ấy."

Giản Vi vội vàng hướng đến chỗ di Mai gật đầu lễ phép:" Chào di."

Di Mai đầy mặt tươi cười:" Chào đại tiểu thư!"

Bà Chu cùng Giản Vi đi lên lầu, lầu hai có ánh sáng tốt nhất, mở cửa, bên trong phòng được sơn màu xanh nhạt cùng màu trắng, giống như hòa cùng tổng thể của căn nhà.

Bà Chu nắm tay Giản Vi đi vào:" con gái à, về sau đây là phòng của con,con nhìn xem có chỗ nào không ưng ý mẹ lập tức đi sửa."

Giản Vi giật mình, nghiêng đầu nhìn về phía bà:" Con.... Về sau được ở đây sao?"

"Đương nhiên!" Chu Lâm Duyên thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

Giản Vi quay đầu lại, anh ấy đứng ở ngoài cửa nói:" Trước kia em không có chỗ ở, tạm thời phải ở nhà của Lâm Cẩm Ngôn, hiện tại chúng ta có nhà tại

sao phải để em ở nhờ nhà người khác."

"Chính là anh...."

"Là bạn trai của em?" Chu Lâm Duyên đột nhiên ngắt lời cô, ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Giản Vi gật gù đầu nói:" Em ở đó cùng với Lâm Căn Ngôn khá tốt."

Cô vẫn tưởng rằng có thể ở cùng Lâm Căn Ngôn, nơi này tuy rằng có cha mẹ cùng anh trai, nhưng mấy năm nay chưa từng có gặp qua, đột nhiên muốn cùng bọn họ sống cùng nhau, cô vẫn chưa thể quen được.

Chu Lâm Duyên không đồng ý, nói:" Không thể được, em là thiên kim tiểu thư nhà chúng ta, còn chưa xuất giá, như thế nào có thể tùy tiện ở trong nhà một người đàn ông khác chứ."

"Nhưng...."

"Con yên tâm ở lại,nơi này là nhà của em." Chu Lâm Duyên yên lặng nhìn cô.

Bà Chu nắm lấy tay Giản Vi, ánh mắt khẩn cầu, thấp giọng nói:"Con gái, liền ở lại đi, để mẹ được chăm sóc cho con, được không?"

Giản Vi nhìn người phụ nữ dịu dàng hiền lành trước mặt, trong lòng ở một nơi nào đó khẽ dâng lên một cảm giác gì đó, trong lòng cũng mềm mại hơn.

Đây là mẹ của cô, không chỗ nào nương tựa mà phiêu bạt mười mấy năm, cô rốt cuộc cũng có nhà.

- - - - -

Người Chu gia đến đón Giản Vi đi ngày đó, Lâm Căn Ngôn ở bên cạnh, khuôn mặt đen như than, ánh mắt nhìn Chu Lâm Duyên, hận không thể đâm cho hắn vài nhát.

Giản Vi ở trên lầu thu dọn đồ đạc, Chu Lâm Duyên ngồi ở sofa ngoài phòng khách, Lâm Căn Ngôn đứng ở phía cửa sổ sát đất, hai tay khoanh trước ngực nhìn Chu Lâm Duyên chằm chằm.

Cuối cùng Chu Lâm Duyên đành phải mỉm cười, nâng chén trà đến trước mặt Lâm Căn Ngôn:" Lâm tổng, tại sao không lại đây uống ly trà?"

Lâm Căn Ngôn lạnh mặt liếc anh ấy một cái, đi nhanh lên lầu.

Trong phòng ở trên lầu ba, Giản Vi đang ngồi xỏm trên mặt đất,mang tất cả quần áo của Lâm Căn Ngôn mua cho cô bỏ vào trong vali.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng "rầm" một cái rồi đóng lại.

Giản Vi khẽ ngẩng đầu:" Lâm.... Ân!"

Chưa kịp nói chuyện, Lâm Căn Ngôn đột nhiên đem cô từ trên mặt đất kéo lên, cúi đầu thật mạnh mà ngăn chặn môi cô.

Nụ hôn bất thành lời, khiến Giản Vi sợ tới mức tròn tròn mắt, đôi tay theo bản năng nhanh chóng đặt ở trên vai anh.

Nụ hôn của anh hung hăng tàn nhẫn, đầu lưỡi cường thế mà cạy mở răng cô, dùng sức cắn nát môi cô.

Giản Vi bị hôn đến môi lưỡi đều đau, trong cổ họng phát ra tiếng ô ô,đôi tay chống trên người Lâm Căn Ngôn muốn đem cả người anh đẩy ra.

Lâm Căn Ngôn lại hôn mãnh liệt hơn trước, đột nhiên nâng mông cô nhấc lên, chân dài chỉ cần bước một bước, đã đem Giản Vi đè trên tường.

Giản Vi thân thể bị treo trên không, sợ tới mức nhanh chóng ôm chặt cổ Lâm Căn Ngôn, hai chân dùng sức kẹp chặt hông anh.

Triền miên kịch liệt hôn,như muốn rút hết không khí trong người cô, chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang, không thờ nổi.

Cô kêu thảm, cảm thấy chính mình đang dần bị anh hòa tan, Lâm Căn Ngôn cuối cùng cũng buông lỏng cô ra.

Cô đỏ bừng mặt,Lâm Căn Ngôn vừa buông ra liền lập tức thờ dốc, thân thể dán ở trên vách tường, đầu tóc rối tung, môi bị hôn đến sưng đỏ, đôi mắt ươn ướt mà nhìn anh.

Lâm Căn Ngôn gắt gao nâng Giản Vi, vui đầu ở cổ cô mà thờ hổn hển.

Giản Vi cả người cũng nhũn ra, cả người bám trên người Lâm Căn Ngôn.

Ánh mắt có chút trống rỗng mà nhìn về phía trước, môi hồng hơi bĩu, ngực không ngừng phập phồng lên xuống, điều chỉnh hô hấp.

Thật lâu sau, Lâm Căn Ngôn mới từ căn cổ ảm áp của Lâm Căn Ngôn ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ, gắt gao mà nhìn cô.

Chân Giản Vi ở bên hông Lâm Cận Ngôn vừa chặt lại vừa lỏng, đáng thương mà nhìn anh:" Lâm Cận Ngôn chân em tê rồi!"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, rốt cuộc đem cô bế lên, xoay người đi đến bên mép giường, đồng thời thả cô xuống, sau đó lại áp thân mình cao lớn xuống, hai tay dùng sức mà chống ở hai bên sườn, nhìn chăm chăm cô, tiếng nói có chút khàn khàn, rốt cuộc mở miệng:" Đừng đi, có được không?"

Giản Vi nín thở, vòng tay qua ôm eo anh, mềm mại nói:" Chúng ta không phải không thể gặp mặt, ngày thường nếu không có tiết em sẽ đến công ty tìm anh."

Lâm Cận Ngôn bạnh cằm, nhìn chăm chăm cô, không nói gì.

Giản Vi cầm tay anh, khẽ lắc, giọng nói làm nũng:" Lâm Cận Ngôn, anh đừng như vậy có được không?"

Lâm Cận Ngôn không chịu được trước sự làm nũng của cô, trong lòng tức khắc mềm xuống, sau một lúc lâu, đột nhiên cúi người, ở trên môi cô dùng sức cắn một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói:" Thật muốn nhanh chóng cưới em về nhà!"

- - - - -

Giản Vi bị Chu Lâm Duyên mang về nhà, bà Chu càng có nhiều thời gian cùng con gái ở chung, Chu Lâm Duyên liên hệ với trường học, xin cho nàng không cần phải ở trường, vừa lúc trường đang thi cuối kỳ, nên Giản Vi không có tiết học, ngày ngày đều ở trong nhà.

Có lẽ là do quan hệ huyết thống, nên một tuần sau, cô cùng người nhà Chu gia càng ngày càng gần gũi.

Chu gia tổng cộng có ba người: mẹ, anh trai cùng một người chị lớn hơn cô ba tuổi. Còn cha cô đã mất một năm trước do bệnh tật.

Họ hàng thân thích nhà Chu gia rất nhiều, mỗi ngày đều tới nhận cô, có đau lòng mà khóc cũng có vui mừng, cô bận rộn trong ngoài tiếp đón khách, chân không chạm đất, sách cũng không thể đọc, càng miễn bàn tới chuyện đi gặp Lâm Cận Ngôn.

Buổi tối khó có được ngày không phải xuống dưới, lại bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, có đôi khi đang nói chuyện liền ngủ quên, khiến Lâm Cận Ngôn vô cùng tức giận.

Bị bỏ quên vài lần, Lâm Cận Ngôn cả người khí lạnh vây quanh, mỗi ngày đi làm đều đen mặt, khiến cho nhân viên sợ tới mức không dám thờ ơ.

Mọi người lên bàn luận sôi nổi:" sếp tổng không phải là đang thất tình đấy chứ?"

"Không thể nào, nhanh như vậy đã thất tình sao?"

"Tôi thấy rất có khả năng, Giản Vi đã vài ngày không có tới công ty rồi."

"Trời ạ, sếp thật đáng thương, thật vất vả lắm mới thoát được kiếp sống độc thân, nhanh như vậy đã trở về rồi."

- - - - -

"Thất sủng" Lâm Cận Ngôn trong lòng giống như bị mèo cào, thường thường nhìn điện thoại di động một cái, trước kia hai người có thể gọi mười mấy cuộc điện thoại, mấy ngày nay có thể gọi được ba cuộc điện thoại cũng có thể xem là nhiều, anh không chủ động gọi, tiểu tồ tông kia đôi khi thường quên gọi điện cho anh.

Trong tình yêu đàn ông luôn có chút ấu trĩ, Lâm Cận Ngôn cũng vậy, có chút giận dỗi mà nghĩ con nhóc không gọi điện cho anh, anh cũng không gọi.

Kiều ngạo, mãi cho đến giữa trưa tan tầm, rốt cuộc không nhịn được nữa đen mặt gọi điện cho cô.

Điện thoại vang lên vài tiếng cũng có người bắt máy.

Đầu kia điện thoại có tiếng ồn ào, có tiếng pháo, Lâm Cận Ngôn nhú mày:" Em đang ở đâu?"

Giản Vi:" Em đang ở quê."

Ngày hôm qua nửa đêm Chu Lâm Duyên đi công tác trở về, nói với cô muốn tham gia sinh nhật của ông nội, muốn đưa cô về quê tế Tổ, sáng sớm liền thu dọn đồ, vừa đến nơi, đang chuẩn bị gọi điện cho Lâm Cận Ngôn thì cũng là lúc anh gọi điện đến.

Diệt thành cách đây gần 3 giờ bay, Lâm Cận Ngôn nghe xong liền kêu lên một tiếng tức giận, đem vợ của anh đoạt đi rồi, còn đưa cô ấy đi xa như vậy.

Mạnh Dao vừa lúc gõ cửa xong liền đi vào, đưa cho Lâm Cận Ngôn một phần tư liệu:" Lâm tổng, tập đoàn bên kia vừa mới đem kế hoạch hợp tác tới, ngài xem....."

Lâm Cận Ngôn trực tiếp một tay lấy tư liệu, sau đó ném vào thùng rác:" Hợp tác cái rắm!"

Chu Lâm Duyên kia hại anh vài ngày rồi không gặp được vợ, còn nghĩ muốn cùng anh hợp tác???

Dừng lại vài giây, cắn răng phân phó: "Đặt cho tôi một vé máy bay đi Diệp thành vào buổi chiều nay."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Lâm Cẩm Ngôn buổi chiều bốn giờ đến sân bay, lại chuyển giờ bay sang tối nay, 6 giờ mới bay, đến sân bay Diệp thành đã là hơn 9 giờ tối.

Mùa đông đêm khuya, gió lạnh đến thấu xương.

Bên ngoài sân bay đã có tài xế chờ sẵn, thấy người ra tới, cung kính mở cửa phía sau.

Lâm Cẩm Ngôn nghiêng người, liền ngồi xuống, dựa ra phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe hướng tới nhà của Chu gia ở trong Diệp thành chậm rãi lăn bánh.

Sân bay cách nhà chính của Chu gia còn rất xa, xe đi hơn hai tiếng, đến nơi đã là nửa đêm.

Đêm càng khuya, gió càng lạnh.

Lâm Cẩm Ngôn mặc một chiếc áo khoác màu đen, từ trên xe xuống.

Bên ngoài nhà chính của Chu gia, cửa lớn đóng chặt, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ngoài cửa là có hai ngọn đèn sáng nhàn nhạt.

Lâm Cẩm Ngôn đứng ở ngoài cửa gọi điện cho Giản Vi.

Phòng trên lầu hai, vẫn còn sáng đèn.

Trong phòng đang bật máy sưởi, Giản Vi mặc một bộ đồ ngủ trắng bằng tơ lụa tinh xảo, cổ tay áo là một đóa hoa sen lớn, cao quý nhưng không mất đi sự gợi cảm.

Áo ngủ là mẹ Chu đặt làm riêng cho cô, từ khi chở về Chu gia, mẹ đối với cô vô cùng tốt dường như muốn đem cả thế giới đến cho cô, chỉ trong một tuần ngắn ngủi, tủ quần áo của cô đã không còn chỗ để treo, liền sắp xếp cho cô một phòng đựng quần áo, mỗi ngày cùng Giản Vi đi ra ngoài nhất định phải mang một bao lớn trở về.

Mẹ luôn nơm nớp lo sợ không biết phải bù đắp cho đứa con này như thế nào, ngoại trừ tỉ mỉ quan tâm, còn bù đắp cho cô toàn diện về vật chất, cũng là vội vàng đem toàn bộ nội tâm biểu đạt ra ngoài, thậm chí mấy ngày hôm trước còn cùng con trai thương lượng đem cổ phần của công ty một nửa cho cô.

Giản Vi giờ phút này đang ngồi ở trên ghế, chân nhỏ trắng nõn mà lơ lửng trên không trung, lác quạ lác lại.

Trong tay cầm bút, đang cầm một quyển sách về tâm lý học chuyện tâm mà vẽ vẽ gạch gạch, miệng lầm bầm học thuộc.

Thời điểm điện thoại vang lên, cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, ánh mắt sáng lên, lập tức bắt máy.

Đêm khuya tĩnh lặng, cô âm thanh nhỏ nhỏ, mừng rỡ mà kêu lên: "Lâm Cẩm ngôn."

Lâm Cẩm Ngôn nhỏ giọng, hỏi: "Còn chưa ngủ?"

"Không có đâu, đang đợi điện thoại của anh."

Lâm Cẩm Ngôn trong giọng nói giấu không được ý cười: "Chờ điện thoại của anh, vì sao em không gọi cho anh?"

"Em có gọi, nhưng anh đều tắt máy."

Cô gọi cho anh vài cuộc điện thoại, vẫn luôn tắt máy, cho rằng anh đang bận nên cũng không gọi tiếp nữa.

Lâm Cẩm Ngôn thấp giọng nói: "Vừa mới xuống máy bay."

"Anh lại đi công tác sao? Khi nào thì trở về? Tết có thể trở về không?"

Đầu bên kia điện thoại, thanh âm dừng lại trong chốc lát, bỗng nhiên:" Giản Vi, em tới ban công nhìn xuống dưới này đi."

" A? Cái gì?"

Giản Vi ngừng một lát, từ trên ghế nhảy xuống, đi đến ban công, kéo rèm mở ra, cửa sổ sắt đất dính đầy sương mù, mở cửa sổ ra đi đến ban công.

"Em đến ban công rồi, sao....."

Lời còn chưa nói hết, liếc mắt xuống bên dưới liền thấy Lâm Cận Ngôn ở bên ngoài, một tay cầm di động, khẽ nâng mắt, nhìn cô, trong mắt tràn ngập ý cười.

Giản Vi một thời gian dài đi thăm người thân, hoặc không sẽ cùng mẹ đi mua sắm, đã lâu không gặp Lâm Cận Ngôn, lúc này đột nhiên nhìn thấy, tim liền đập lỡ mất một nhịp,cô kích động đến nỗi cả người phát run." Anh, sao anh lại tới đây?"

Lâm Cận Ngôn cười, ngữ khí có chút ai oán:" Vợ của anh không tới tìm anh, vậy anh đành phải đi tìm thôi."

Giản Vi bỗng nhiên có chút xúc động:" anh chờ em, em lập tức xuống dưới."

Cô cúp điện thoại chạy vào nhà, mặc thêm áo khoác đi ra ngoài.

Trong nhà tối đen như mực, vô cùng yên tĩnh, sợ đánh thức anh trai mà bước đi thật nhẹ nhàng.

Thay giày, mở cửa lớn, cất bước liền chạy ra ngoài.

Gió lạnh thổi lên mặt, rét căm căm.

Chạy đến cổng viện, liền đem cổng sắt mở ra, người liền hướng trong lòng Lâm Cận Ngôn mà chạy tới.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng ôm lấy cô, thấp giọng cười." Nhớ anh?"

" Nhớ muốn chết." Giản Vi vui đùa vào trong ngực anh, đôi tay găt gao ôm lấy.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, nói:" Nhớ anh cũng không đến tìm anh."

Giản Vi khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt tương như sắp khóc nhìn anh." Em nghĩ đợi mấy ngày nữa hết bận sẽ tới tìm anh."

Lâm Cận Ngôn giơ tay véo nhẹ mũi cô." Anh cho rằng em quên anh rồi đấy."

Giản Vi cười khanh khách:" Sao có thể."

Cô đột nhiên sờ đến tay anh, lạnh cóng giống như một khối băng, khuôn mặt nhỏ tức khắc nhăn lại:" Sao lại lạnh như vậy!"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, khỏe mắt hiện lên ý cười, nói:"Ừ, lạnh muốn chết, vợ sưởi ấm cho anh đi."

Giản Vi vội đem tay anh đưa đến bên miệng, cúi đầu hà hơi thổi, đôi tay dùng sức xoa, vừa xoa vừa hỏi:" Có đỡ hơn chút nào không?"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú, không chỉ có tay ấm, mà trong lòng cũng ấm. Vốn dĩ trên đường đi nghĩ tới nơi sẽ giáo huấn cô một trận, như thế nào lại không gọi điện thoại,nhưng giờ phút này ở sâu trong nội tâm giống như có thứ gì đánh nhẹ một cái, nháy mắt mềm nhũn.

Anh duỗi tay nâng cằm cô, Giản Vi bị bất ngờ ngẩng đầu, đôi mắt ướt nước nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, giọng khàn khàn:" Giản Vi, anh nhớ em muốn chết!"

Anh hơi cúi đầu,liền hôn xuống.

Ôn nhu cùng mềm mại dồn nén trong nụ hôn này, gió đêm ở đằng sau không ngừng thổi, Giản Vi bị hôn đến hai chân nhũn ra, nhẹ nhàng đẩy đẩy anh.

Lâm Cận Ngôn khẽ cắn môi cô một cái, lát sau mới buông ra.

"Bên ngoài lạnh lắm, anh vào trong với em đi." Giản Vi nói, nắm tay Lâm Cận Ngôn đi vào trong.

Mang Lâm Cận Ngôn lặng lẽ đi vào trong nhà,từ tủ giày lấy ra cho anh một đôi dép lê, chờ Lâm Cận Ngôn thay xong, giúp anh để giày vào trong tủ, không bật đèn, nắm tay Lâm Cận Ngôn lặng lẽ đi lên lầu.

"Vi Vi"

"Hừ"

Lâm Cận Ngôn vừa định nói chuyện, Giản Vi quay đầu thờ dài một tiếng, trong bóng tối, đôi mắt cô đen lúng liếng, ngón tay đặt ở trên môi, cuối cùng mới nhỏ giọng:" Nhỏ giọng thôi."

"....." Lâm Cận Ngôn đôi mắt mờ mịt nhìn xuống, tâm tình đột nhiên có chút phức tạp.

Lâm Cận Ngôn, anh đường đường là tổng tài của một tập đoàn, thấy chính mình cùng với một cô gái thể nào lại giống như ăn trộm vậy???

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Giản Vi khê khằng lời Lâm Cận Ngôn đi lên lầu, mới vừa đi qua chỗ ngoặt, một thanh âm trầm thấp vang lên:" Hơn nửa đêm rồi, còn làm gì vậy?"

Giản Vi bị dọa nhảy dựng, ngẩng đầu liền thấy Chu Lâm Duyên đang mặc đồ ngủ màu đen, hai tay khoanh trước ngực, cả người lười biếng mà dựa vào tường.

Giản Vi đầu óc ngốc ngốc, một lát sau, chợt dạ mà cười một tiếng. Giống như học sinh trung học vụng trộm yêu đương bị người lớn bắt được.

Chu Lâm Duyên liếc nhìn cô một cái, thấp giọng:" Em về phòng trước đi."

Giản Vi nắm chặt tay Lâm Cận Ngôn, có chút do dự.

Lâm Cận Ngôn ôn nhu mà xoa đầu cô, nói:" ngoan, về phòng chờ anh."

Giản Vi khê ngẩng đầu nhìn Lâm Cận Ngôn, lúc này mới nghe lời, bước chân lưu luyến, chậm rãi trở về phòng.

Cô trong lòng kỳ thật có chút lo lắng, mấy ngày nay cô cảm nhận được Chu Lâm Duyên không tán thành việc cô và Lâm Cận Ngôn ở bên nhau.

Mấy hôm trước nhắc tới chuyện này, anh ấy lo lắng cô không khống chế được tình cảm với Lâm Cận Ngôn, còn sợ anh đối với cô chỉ là đùa giỡn,

Giản Vi trở về phòng, đóng cửa lại, lập tức đôi tay dán vào cửa, đôi mắt mở to, áp tai vào cánh cửa giống như ăn trộm đang nghe lén.

Chu Lâm Duyên nhìn cánh cửa đang đóng liếc mắt một cái, ngược mắt nhìn về phía Lâm Cận Ngôn:" Đi ra ngoài nói chuyện?"

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn anh ấy một cái, xoay người đi trước xuống dưới lầu.

Tiếng bước chân trên từng bậc thang vang lên trầm ổn, rồi dần dần nhỏ đi, Giản Vi lặng lẽ mở cửa ra, từ bên trong bước ra ngoài, nhẹ nhàng như một chú mèo mà đi đến chỗ ngoặt lầu hai, đôi mắt tròn to nhìn qua song rồi thò đầu ra ngoài thăm dò.

Mắt thấy hai người ra khỏi cửa, lập tức xách váy ngủ, nhón chân khê khằng bám theo.

Lâm Cận Ngôn cùng Chu Lâm Duyên đi ra bên ngoài viện, gió lạnh thổi.

Lâm Cận Ngôn từ trong túi quần lấy ra bao thuốc, rút ra một điếu rồi ném cho anh ấy.

Chu Lâm Duyên ngậm thuốc, bật lửa, thuận tay ném bật lửa cho Lâm Cận Ngôn.

Mùi khói thuốc bị gió lạnh thổi trúng mà tỏa ra khắp nơi, Giản Vi nấp ở sau cây đại thụ cách đó không xa, mùi thuốc lá bị gió thổi qua tới, sặc đến suýt chút nữa phát ho, vội vàng bịt mũi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thầm nghĩ khi trở về sẽ cấm Lâm Cận Ngôn hút thuốc, nếu anh không chịu, sẽ bắt anh quỳ ván giặt đồ.

- - - - -

Lâm Cận Ngôn hút mấy hơi, đi thẳng vào vấn đề:" Mấy ngày nữa, trong lễ kỉ niệm thành lập công ty, tôi tính toán sẽ cùng Vi Vi đính hôn."

Giản Vi ở phía sau nghe thấy, trong lòng liền nhảy dựng, rõ ràng bị gió lạnh thổi, mặt lại dần dần đỏ lên.

Đính hôn, rõ ràng anh chưa từng nói qua với cô.

Chu Lâm Duyên nghe thấy câu nói này của anh, khóe miệng khê nhếch lên, ngược mắt nhìn Lâm Cận Ngôn một cái, thấp giọng:" Cậu chắc chắn tôi sẽ đem em gái gả cho cậu?"

Lâm Cận Ngôn nhìn anh ấy, ánh mắt đen nhánh.

Chu Lâm Duyên dùng ngón trỏ gạt tàn thuốc rồi nói:" Phụ nữ có tâm tư bên cạnh cậu quá nhiều, khó lòng phòng bị, con bé tuổi còn nhỏ,tâm tư lại đơn thuần, nếu như thật sự gả cho cậu, khó tránh khỏi việc phải chịu ủy khuất."

Lâm Cận Ngôn bỗng nhiên cười giống như đang nghe thấy một câu chuyện cười:" Chịu ủy khuất? Lâm Cận Ngôn tôi lại có thể để cho người con gái tôi yêu chịu ủy khuất? Tôi yêu cô ấy còn không hết, lại làm cho cô ấy chịu ủy khuất sao?"

Chu Lâm Duyên quét mắt nhìn anh một cái:"Nói láo."

" Anh muốn thế nào?"

" Để xem biểu hiện của cậu, tôi chỉ có một đứa em gái, chuyện kết hôn này không thể nóng vội."

Lâm Cận Ngôn:"....."

Chu Lâm Duyên liếc anh một cái, khoe miệng hơi cười, lại nói:" Cậu đêm hôm khuya khoắt đến đây để tìm em ấy, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, không ngừng cố gắng."

Đem tàn thuốc dập tắt, đặt tay lên bả vai Lâm Cận Ngôn, nói:" thời gian không còn sớm, về phòng nghỉ ngơi đi."

Nói xong, liền xoay người rời đi trước.

Lâm Cận Ngôn đứng ở chỗ đó,một cục tức vẫn còn đang nghẹn ở trong ngực, trên không ra trên dưới không ra dưới, tâm tình quả thực không có cách nào hình dung.

Giản Vi thấy anh trai đi rồi, lặng lẽ từ sau cây đại thụ chạy ra, ôm chặt cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh:" Lâm Cận Ngôn em đều nghe thấy cả rồi!"

Lâm Cận Ngôn nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, giờ tay sờ sờ má cô, thờ dãi:" Vi Vi, chúng ta bỏ trốn đi?"

"Phốc!" Giản Vi nháy mắt bị chọc cười,khoe miệng cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh:" Được thôi, trốn đến nơi nào đây?"

Lâm Cận Ngôn nhìn Giản Vi, tâm tình có chút tốt lên, thấy cô ăn mặc mỏng manh mà đứng bên ngoài này,nắm lấy tay cô, xua đi cái lạnh,mày nhăn lại, lập tức đánh mặt:" Trời lạnh như vậy ra ngoài làm cái gì? Đi đi đi, mau vào trong "

Nói xong, liền túm Giản Vi đi vào bên trong.

Trong nhà có máy sưởi, đi vào bên trong liền cảm thấy thoải mái, Lâm Cận Ngôn cau mày, giờ tay sờ trán cô, sợ cô cảm mạo, hỏi:" Có thuốc cảm không?"

Giản Vi lắc đầu:" Em không mang!"

"Nào đến kia uống nước ấm đi. cái nào là ly của em?"

Giản Vi đi đến trước bàn trà, cầm lấy cái ly màu đỏ đưa cho Lâm Cận Ngôn.

"Em ngồi đây một lát, anh đi lấy nước cho em!" Ấn Giản Vi ngồi xuống ghế sofa, Lâm Cận Ngôn cầm lấy cái ly đi lấy nước cho cô.

Chỉ trong chốc lát liền, lấy nước quay lại:" Uống từ từ thôi, nước còn nóng."

Giản Vi ngoan ngoãn, đôi tay bung cái ly, miệng nhỏ khẽ nhấp. Nước ấm trượt xuống qua cổ họng, đến dạ dày khiến những nơi vừa đi qua đều ấm lên.

Cô duỗi tay nắm lấy áo của Lâm Cận Ngôn:"Anh ngồi xuống đây."

Lâm Cận Ngôn thuận thế ngồi xuống kế bên cô,Giản Vi cầm tay anh, đưa cái ly cho anh:" Anh cũng uống chút đi."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú cô.

"Uống nha." Giản Vi đưa cái ly đến bên môi anh, Lâm Cận Ngôn hơi ngẩn ra một lát, cúi đầu chạm môi tới nơi Giản Vi vừa mới uống qua, khẽ nâng mắt, trong mắt có vài phần ý cười ái muội.

Giản Vi bị anh nhìn trong lòng nảy lên một cái, thẹn thùng mà đỏ mặt, nhỏ giọng nói thảm một câu:" Lừa anh."

Được thôi, một hai cố ý chạm vào chỗ cô vừa uống qua.

Lâm Cận Ngôn cười nhạo, nghiêng người đến chạm vào lỗ tai cô, thấp giọng nói:" Nước miếng đều ăn rồi, có gì phải xấu hổ chứ?"

Giản Vi nháy mắt đỏ mặt, vội che miệng anh lại." Anh đừng nói ra như vậy được không?"

Lâm Cẩm Ngôn cười rộ lên, ánh mắt sùng nịnh mà chăm chú nhìn cô,." Được, anh không nói, anh làm."

Thời điểm nói hai chữ cuối cùng, ánh mắt đen lại, vô cùng ái muội, Giản Vi tim đập mạnh tưởng chừng như vọt lên cổ họng:" Em... Em không thèm nghe anh nói nữa, em đi ngủ."

Cô nói xong liền bung cái ly đứng lên, vội vàng chạy lên trên lầu. Lâm Cẩm Ngôn đứng dậy, ba bước đã đuổi kịp Giản Vi, kéo tay cô:" Chờ anh."

Giản Vi đỏ mặt:" Anh... Anh đi theo em làm cái gì?"

Lâm Cẩm Ngôn nhướn mày, cười:" Em không phải vừa lúc này muốn dẫn anh lên phòng sao?"

Giọng nói nhỏ dần, lại đi đến chỗ ngoặt lầu hai.

Chu Lâm Duyên không biết từ khi nào đã đứng ở chỗ đó, thấy Lâm Cẩm Ngôn hơi giật giật mí mắt, nói:" Cậu ngủ ở sô pha đi."

Lâm Cẩm Ngôn đôi mắt nhú lại:" Anh là có ý gì?"

"Mặt khác phòng cũng chưa thu dọn, chỉ có thể ngủ ở sô pha."

Nói xong liền vỗ vỗ bả vai Giản Vi:" Đi ngủ sớm một chút, sáng mai lên núi tế tổ."

Chu Lâm Duyên đi vào phòng bên cạnh, Giản Vi có chút đồng tình với Lâm Cẩm Ngôn, nhìn anh:" Phòng khách....hắn cũng sẽ không lạnh lắm."

Lâm Cẩm Ngôn:"....."

"A!Anh từ từ đã!" Giản Vi đột nhiên nhớ tới cái gì, đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời, nói xong liền xoay người chạy về trong phòng.

Chỉ trong chốc lát, liền chạy ra tới, trong tay ôm chăn, đưa cho Lâm Cẩm Ngôn:" Có cái này không sợ lạnh."

Lâm Cẩm Ngôn bật cười ha hả:"..... Vợ anh thật chu đáo quá!"

Giản Vi cười cười, đóng cửa chỉ còn một khe hở, liền chui đầu ra, cười tủm tỉm nói:" sáng mai gặp, Lâm Cẩm Ngôn."

- - - - -

Lâm Cẩm Ngôn nằm ở trên sô pha, trong lòng tức giận tên phá đám kia đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngán dậm xa xôi đi tìm vợ, cuối cùng lại phải ngủ trên sô pha lạnh băng.

Quả nhiên, Chu Lâm Duyên lợi hại!

Đen mặt ngủ cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, trong viện truyền đến tiếng ồn ào, Lâm Cẩm Ngôn nín thở, mở mắt.

Trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ sát đất.

Lâm Cẩm Ngôn từ trên sô pha ngồi dậy, đi đến nhà vệ sinh.

Giản Vi từ trên lầu xuống dưới, thấy trên sô pha trống không, vội đem cái chăn Lâm Cẩm Ngôn đắp lên lầu.

Xuống dưới, đã thấy họ hàng thân thích đã có mặt đông đủ.

Một vài người Giản Vi đã gặp qua, một vài người chưa từng gặp, mọi người ở trong sân, hoặc đứng hoặc ngồi nói chuyện vui vẻ.

Giản Vi đi bên cạnh Chu Lâm Duyên, đi đến gặp mọi người, chào hỏi bọn họ.

Cô mới trở về Chu gia, cả nhóm người lôi kéo cô ngả đông ngả tây mà hỏi han nhiệt tình.

Một dì lôi kéo tay cô, nhiệt tình mà quan tâm:" Cháu có bạn trai chưa? Dì bên này có một chàng trai vô cùng ưu tú, tuổi tác không cách biệt với cháu là mấy, nếu cháu ưng ý, dì sẽ liên hệ cho cháu."

Lâm Cẩm Ngôn từ bên trong đi ra, vừa vặn nghe thấy câu này, sắc mặt trầm xuống, đi tới cầm lấy tay Giản Vi nhằm tuyên bố chủ quyền.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đen mặt, lại còn nổi giận dùm dùm, mọi người sùng sốt:" Đây.... đây là....."

Giản Vi cười cười:" Đây là bạn trai cháu."

"....."

Lâm Cẩn Ngôn giống như một biển dấm, một lát sau, tức hộc máu kéo Giản Vi đến bên cạnh, từ kẽ răng nhả ra mấy chữ:" Đỉnh hôn! Về nhà liền đỉnh hôn!"

- -----

Chúc mọi người năm mới vui vẻ! Cảm ơn mọi người đã luôn đồng hành bên mình....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tế tổ xong, ngày hôm sau liền thu dọn trở về nhà.

Vé máy bay trở về Chu Lâm Duyên là người đặt, Giản Vi cùng Chu Lâm Duyên ngồi cạnh nhau, Lâm Cẩn Ngôn ngồi ở một chỗ khác.

Từ khi lên máy bay, Lâm Cẩn Ngôn liền đánh mặt lại một câu cũng không nói.

Hơn ba giờ bay, Giản Vi cũng muốn ngồi cùng Lâm Cẩn Ngôn, vì thế liền kéo ống tay áo anh trai.

Chu Lâm Duyên đang xem báo, hơi nhấc mắt, nhìn về phía cô.

Giản Vi lặng lẽ cười một tiếng, gương mặt lấy lòng:" Anh trai, anh có thể đổi vị trí cho Lâm Cẩn Ngôn được không?"

Chu Lâm Duyên không cần nghĩ, thẳng thừng từ chối:" Không thể!"

Nói xong lại tiếp tục tập trung đọc báo.

Giản Vi méo miệng:" Anh sao có thể như vậy chứ?"

"Anh cứ như vậy!"

"...."

Giản Vi không có cách nào làm công tác tư tưởng với Chu Lâm Duyên, quay đầu lại, che miệng, nhỏ giọng nói với Lâm Cẩn Ngôn:" Anh đừng vội, chốc nữa người bên cạnh tôi, em đổi cùng với họ."

Lâm Cẩn Ngôn nghe thấy lời này, sắc mặt giống như khối băng đông lạnh cuối cùng mới hơi chút giãn ra.

"Ai da, cuối cùng cũng đuổi kịp, tôi ở trên máy bay, không thèm nghe nữa." Thời điểm máy bay sắp cất cánh, có một giọng nữ thanh thúy vang lên, một chiếc vali màu trắng, thật xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào trong khoang.

Cô nàng mặc một chiếc áo khoác màu trắng, bên trong là áo len màu hồng, cùng một chiếc khăn quàng cổ màu hồng nhạt, tóc thật dài, được buộc cao đằng sau, đôi mắt cong cong giống trăng non, khỏe miệng còn có hai má núm đồng tiền, vô cùng đáng yêu.

Cô ấy đẩy chiếc vali đi vào khoang hạng nhất, ngẩng đầu tìm vị trí của mình, đứng ở trước mặt Lâm Cẩn Ngôn, thanh âm ngọt ngào:" Tiên sinh, vị trí của tôi là ở bên trong."

Lâm Cẩn Ngôn ngồi bất động, Giản Vi ánh mắt sáng lên, vội chạy tới:" Mỹ nữ, chúng ta đổi chỗ ngồi đi."

Chỉ vào Lâm Cẩn Ngôn có chút ngượng ngùng mà nói:" Đây là bạn trai của tôi, tôi muốn ngồi cùng anh ấy."

"Ai, không thành vấn đề." Quay đầu lại chỉ vào vị trí bên cạnh Chu Lâm Duyên:" Cô ngồi ở chỗ đó?"

"Ừ, ừ." Giản Vi vội gật đầu.

"Được thôi!" Tô Tiêu Tiêu cười, sang sang đồng ý, quay đầu đi đến vị trí ngồi ban đầu của Giản Vi.

Mở khoang hành lý, vốn dĩ muốn đặt hành lý lên, nhưng mà vali hành lý có chút nặng, cánh tay nhỏ bé của cô có gắng nâng vali lên, tiếp viên hàng không thấy thế vội vàng tiến lên:" Tiểu thư, để tôi giúp cô."

Vừa nói vừa giúp Tô Tiêu Tiêu dễ hành lý vào trong.

"Cảm ơn cô." Tô Tiêu Tiêu cười tủm tỉm nói lời cảm ơn.

"Không có gì!"

Tô Tiêu Tiêu ngồi vào bên cạnh Chu Lâm Duyên.

Em gái đổi vị trí, Chu Lâm Duyên nhấc mắt, nghiêng đầu, mặt lạnh nhìn về chỗ ngồi bên phải phía sau, nơi Lâm Cẩn Ngôn đang ngồi mà nắm tay Giản Vi.

Giản Vi lặng lẽ cười, lè lưỡi.

Chu Lâm Duyên"....."

Thời điểm Chu Lâm Duyên thu hồi tầm mắt, đụng phải nữ nhân bên cạnh liếc mắt một cái.

Tô Tiêu Tiêu lập tức cong mắt cười, nhiệt tình mà vẫy tay với anh:" Chào anh nha."

Chu Lâm Duyên căn bản không để ý đến cô, lạnh mặt mà dời đi tầm mắt, tiếp tục xem báo.

"....."

Máy bay cất cánh một thời gian,nhóm tiếp viên bắt đầu phân phát đồ ăn.

Giản Vi muốn một phần cơm gà, salad hoa quả và canh bắp, Lâm Cẩn Ngôn muốn một phần bít tết cùng cà phê.

Giản Vi ăn một chút, thấy Lâm Cẩn Ngôn đang ăn phần của mình, bộ dáng mê người, liếm môi, ôm cánh tay Lâm Cẩn Ngôn làm nũng:"Em muốn ăn phần của anh."

Lâm Cẩn Ngôn bèn cắt một miếng, sau đó đưa đến bên miệng cô, ánh mắt sùng nịnh mà nhìn cô.

Giản Vi nhai nhai, đôi mắt sáng lấp lánh:" Em muốn ăn nữa!"

Lâm Cẩn Ngôn lại cắt cho cô một miếng:" Còn muốn ăn nữa sao?"

Giản Vi trong miệng đầy đồ ăn, lẩm bẩm:"Không ăn nữa!"

Múc một thìa canh, khước miệng dính nước canh, Lâm Cẩn Ngôn gơ tay lau cho cô, vô cùng ôn nhu:" Ăn từ từ."

Tô Tiêu Tiêu quay đầu nhìn Giản Vi cùng Lâm Cẩn Ngôn, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Cô ấy nhìn chăm chăm trong chốc lát, sau đó mới quay lại thưởng thức phần của mình, Chu Lâm Duyên vừa mới uống nước, thời điểm Tô Tiêu Tiêu quay đầu lại, bả vai không cẩn thận đụng vào khuỷu tay Chu Lâm Duyên, khiến anh không kịp phòng bị nước đổ lên quần.

Tô Tiêu Tiêu bị dọa nhảy dựng, đôi mắt tròn tròn, vội lấy khăn giấy lau cho anh ấy:" Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý!"

Ngón tay mảnh khảnh trắng trẻo của con gái đang lau trên quần anh, Chu Lâm Duyên cảm thấy bụng dưới căng thẳng, mặt mày sa sầm mà cầm chặt lấy tay cô ấy,cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn cô:" Cô đang sờ chỗ nào vậy!"

Tô Tiêu Tiêu sùng sốt, ngay sau đó mới phản ứng, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt đỏ hồng, nhỏ giọng giải thích:" Tôi....Tôi... không sờ...."

Chu Lâm Duyên trừng mắt nhìn cô một cái, gân xanh trên thái dương giật giật không ngừng, đột nhiên ném tay cô ra:" Tránh ra!"

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức sùng sốt vội đứng lên.

Chu Lâm Duyên bước nhanh vào buồng vệ sinh.

Ở phía sau, Giản Vi " phốc" một tiếng, nhịn không được mà bật cười.

Lâm Cẩn Ngôn nhìn chăm chăm bóng dáng Chu Lâm Duyên, gơ tay đỡ trán, ánh mắt không giấu nổi ý cười.

Sách, báo ứng đến rồi.

- - - - -

Lâm Cẩn Ngôn nói đính hôn, về nhà liền lập tức chuẩn bị.

Ban đầu mẹ Lâm còn có chút băn khoăn nhưng từ khi nghe nói Giản Vi là tiểu thư nhà Chu gia, liền không còn băn khoăn về chuyện này nữa.

Lâm Cận Ngôn vốn dĩ muốn trong lễ mừng của công ty, sẽ tổ chức đính hôn, nhưng ông nội xem lịch lại lắc đầu, cuối cùng quyết định ngày lành là vào đầu xuân năm sau.

Lâm Cận Ngôn hẹn Chu Lâm Duyên ở trà lâu uống trà, đem kế hoạch hợp tác lần trước đẩy đến trước mặt anh ấy.

Chu Lâm Duyên quét mắt nhìn một cái, cười nhẹ: "Như thế nào? Muốn hỏi lộ tôi?"

Lâm Cận Ngôn: "Hạng mục này là tôi tặng cho anh, tài chính do tôi bỏ ra, hạng mục kiến thành là của anh."

Lâm Cận Ngôn lần trước công khai đấu thầu được một miếng đất vô cùng tốt, nếu quy hoạch tốt, hoàn toàn có thể gây dựng lên được một trung tâm thương mại vô cùng sầm uất.

Lúc ấy đấu thầu rất nhiều công ty, cuối cùng bị Lâm Cận Ngôn cướp mất. Người trong nghề đều vô cùng đỏ mắt, rất nhiều người muốn hợp tác, Chu Lâm Duyên cũng vậy. Lợi ích muốn cùng hợp tác cùng Lâm Cận Ngôn.

Bất quá Lâm Cận Ngôn vẫn không có ý định nhả ra.

Ban đầu cho rằng chuyện này sẽ chưa thể ngã ngũ, lúc này cư nhiên lại thấy Lâm Cận Ngôn lại đem lợi nhuận khổng lồ, toàn bộ nhường cho mình, cho dù là người vô cùng bình tĩnh, giờ phút này có chút hơi kinh ngạc.

"Cậu có ý gì? Muốn lấy cái này làm sính lễ?"

"Sính lễ?" Lâm Cận Ngôn cười: "Anh quá coi thường vị trí của Vi Vi trong lòng tôi rồi đấy, nếu như tôi và cô ấy ở cùng nhau, tất cả mọi thứ của tôi cũng là của cô ấy."

Chu Lâm Duyên ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm anh, thật lâu sau rút ra một điều thuốc, ngậm ở miệng, bật lửa. Ánh mắt thật sâu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hút được nửa điều, khẽ nâng mắt, rót cuộc mở miệng: "Thứ này tôi không cần, nếu phải cho, thì cho em ấy đi."

"Đều có thể, do anh định đoạt."

Chu Lâm Duyên nhìn chăm chăm anh, sau một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: "Lâm Cận Ngôn, cậu thích em gái tôi là vì cái gì?"

"Tất cả đều thích."

Chu Lâm Duyên ngậm điều thuốc, cả người lười biếng mà dựa vào ghế, tựa hồ như đang tự hỏi.

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn anh ấy một cái, khoe miệng hơi cong: "Anh chưa gặp được người con gái anh thích, anh sẽ không hiểu đâu."

Chu Lâm Duyên trầm mặc một lát, cười tự giễu: "Phải không?"

- - - - -

Trong nháy mắt Giản Vi trở lại Chu gia đã hơn nửa tháng, nên thấy người cũng đã đều thấy, nên quen thuộc cũng không có sai biệt lắm mà quen thuộc.

Kỳ thi cuối kỳ cũng đã kết thúc, Giản Vi liền chuẩn bị kế hoạch đi ra ngoài chơi, xem như đền bù những ngày tháng phải chịu cô đơn của Lâm Cận Ngôn.

Nhưng kỳ nghỉ đông vừa đến, nhìn từ trên xuống dưới, nơi nào cũng đều là người.

Cô ngồi cuộn tròn trên ghế sofa ở trên văn phòng của Lâm Cận Ngôn, một tay di chuyển chuột máy tính, cắn móng tay, vô cùng rối rắm.

Lâm Cận Ngôn đang mở một cuộc họp, nửa giờ sau quay lại văn phòng, phát hiện Giản Vi vẫn còn duy trì một tư thế, cắn móng tay vô cùng buồn bực.

Anh đi qua, một tay lấy máy tính của cô ra, một tay ôm cô đặt lên đùi, Giản Vi ôm cổ anh, méo máo nói: "Cũng không có nơi nào tốt đi, người quá nhiều."

Lâm Cận Ngôn khẽ cười: "Thời gian để nghỉ ngơi, nghỉ đông hay nghỉ hè chỗ nào mà chẳng đông người."

"Chúng ta nên đi nơi nào đây?" Giản Vi nhìn anh hỏi.

Lâm Cận Ngôn suy nghĩ một lát liền nói: "Nếu không đến sơn trang nghỉ phép? Có suối nước nóng, còn có sân trượt tuyết mà lần trước em nói, có thể đánh golf, còn có thể cười ngơ."

"Cười ngơ?" Giản Vi vui mừng, đôi mắt đều sáng lên.

Lâm Cận Ngôn khoe miệng cong lên:" Thích cười ngửa?"

"Thích, nhưng em không biết cười."

Lâm Cận Ngôn ý cười càng sâu, giờ tay xoa đầu cô, ánh mắt sùng nịnh:" Anh dạy cho em "

Sự sùng bái của Giản Vi đối với Lâm Cận Ngôn tức khắc lại gia tăng, chấp tay trước ngực, giống như một tiểu mê muội, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn anh:" Lâm Cận Ngôn, anh thật là lợi hại, có cái gì anh không biết không?"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày cười:" Em nói xem?"

Giản Vi nghĩ trời nghĩ đất, bỗng cười rộ lên,:" Anh sẽ không biết lái máy bay."

Lâm Cận Ngôn cười rộ lên:" Anh học khá tốt,hôm nào em bay, anh lái cho em xem "

"....." Giản Vi tròn xoe mắt:" Kia, kia lái thuyền? Không phải anh cũng biết lái nót chứ?"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô, trong mắt nổi lên vài tia ý cười ái muội:" Lái thuyền? Em làm anh thử xem, chẳng phải sẽ biết sao?"

Giản Vi chớp chớp mắt:" Cái gì?"

Lâm Cận Ngôn ý cười càng sâu, đáp cô:" Không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Từ khi yêu nhau lần đầu tiên Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn đi ra ngoài là vào ngày 29 tháng 1.

Ngày xuất phát trời bỗng nhiên đổ một trận tuyết lớn.

Lâm Cận Ngôn lái xe đến Chu gia đón Giản Vi, đến nơi, trên trần xe đã tích một tầng tuyết.

Mẹ Chu đang ở trong bếp cùng với người giúp việc chuẩn bị bữa sáng cho con gái, ra tới phòng khách vừa lúc thấy Lâm Cận Ngôn đang từ trên xe xuống.

Lâm Cận Ngôn không phải lần đầu tiên tới cửa, lần trước cùng Giản Vi tế tổ trở về, vào lúc ban đêm liền xách túi lớn túi nhỏ đến thăm hỏi mẹ vợ tương lai.

Bà đối với Lâm Cận Ngôn vô cùng vừa lòng,Lâm Cận Ngôn vừa mới đi, bà vô cùng kích động mà lôi kéo Giản Vi, liên tiếp mà khen Lâm Cận Ngôn đẹp trai, thông minh lại có tài năng, còn rất lễ phép, khen con gái có mắt nhìn người. Lâm Cận Ngôn sự nghiệp thành công lại còn độc thân, có rất nhiều người con gái muốn tiến tới.

Bà Chu đối với chàng rể tương lai vô cùng vừa lòng, Giản Vi ở bên thấy vậy bèn phụ họa theo:" Lâm Cận Ngôn vô cùng tốt."

Nói đoạn liền liếc mắt sang Chu Lâm Duyên đang ngồi xem văn kiện trên sofa, nhỏ giọng nói:" Nhưng mà anh trai cảm thấy Lâm Cận Ngôn không xứng với con."

Bà Chu vừa nghe thấy những lời này liền quay qua nắn con một trận:" Con còn không chịu tìm bạn gái đi! Con còn mơ tưởng đến chuyện ngăn cản em gái con gả chồng sao? Thằng nhãi con lại ngứa da đúng không? Mẹ nói cho con biết, năm nay trước tết mà con không tìm được con dâu về cho mẹ, về sau đừng nhận mẹ. Nhà này cũng đừng có về nữa!"

Chu Lâm Duyên bỗng dưng bị lời ra xả giận,ngây ngốc.Anh đang xem văn kiện, không biết thế nào lừa giận lại trút lên đầu mình.

Nhưng cuối cùng, anh ấy đều biết Lâm Cận Ngôn và Giản Vi vẫn sẽ ở bên nhau, một con cáo già tung hoành thương trường, cùng một tiểu hồ ly, một câu hại anh ấy bị mắng một trận lời đình,còn hạ cho hắn lệnh " truy nã".

Từ khi em gái trở về, Chu Lâm Duyên trở thành người có địa vị thấp nhất trong nhà, việc này, anh ấy đã sớm tiếp nhận rồi.

- - - - -

Bà Chu nhìn thấy Lâm Cận Ngôn liền tươi cười, mở cửa đi ra ngoài, vẫy tay gọi anh, gọi:" Mau vào đây."

Lâm Cận Ngôn bước tới, thực cung kính mà chào một tiếng." Chào dì!"

"Ai, mau vào trong nhà đi, bên ngoài lạnh lắm." Mẹ Chu đầy mặt tươi cười, nghiêng người mời Lâm Cận Ngôn vào nhà.

Bà vội lấy dép cho Lâm Cận Ngôn.

Mẹ Chu vùi cười:" Con tới đón con bé sao, nó vẫn còn đang ngủ, con lên gọi con bé dậy đi."

Lâm Cận Ngôn đồng ý, đi lên lầu.

Anh đẩy cửa vào, Giản Vi vẫn còn đang cuộn tròn trên giường, cả người đều ở trong chăn, chỉ để lộ một đoạn tóc ra ngoài.

Lâm Cận Ngôn đi tới, ngồi ở bên cạnh, giờ tay đem chăn kéo ra.

Chăn bọc không chặt, anh kéo một cái liền tuột ra.

Giản Vi mặc một bộ đồ ngủ dài màu trắng, co đầu gối đến ngực, khuôn mặt nhỏ nghiêng nghiêng, đang say ngủ, vô cùng đáng yêu.

Lâm Cận Ngôn vừa nhìn thấy cô, mặt mày liền tươi cười, duỗi tay ôn nhu mà sờ sờ má cô, Giản Vi lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Thấy Lâm Cận Ngôn nhưng vẫn còn buồn ngủ mà dụi dụi mắt, giọng nói mềm như bông nói:" Anh tới khi nào vậy?"

"Vừa tới." Lâm Cận Ngôn đặt tay lên eo cô, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu, khẽ hôn xuống môi cô." Bên ngoài tuyết rơi, đường không dễ đi, chúng ta nên xuất phát sớm một chút,nếu không sẽ không đến được trước khi trời tối."

Giản Vi "ừ" một tiếng, mặt lại vùi chặt vào trong ngực Lâm Cận Ngôn, không chịu động.

Lâm Cận Ngôn nhẹ nhàng xoa đầu cô, thấp giọng:" Đi rửa mặt đi."

Giản Vi rầu rĩ mà đáp một tiếng, vẫn bất động.

"....." Lâm Cận Ngôn dờ khóc dờ cười, cuối cùng bất đắc dĩ mà bế cô lên đi tới nhà tắm, vừa đi vừa cười cô:"Em càng ngày càng lười biếng rồi."

Vào phòng tắm, Lâm Cận Ngôn giống như đang chăm sóc con gái giúp Giản Vi đánh răng rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, Giản Vi đang buồn ngủ cũng tỉnh hơn phần nửa, đẩy Lâm Cận Ngôn ra ngoài, ở bên trong thay quần áo.

Xuống lầu, ăn bữa sáng, sau đó chào tạm biệt mẹ, chuẩn bị cùng Lâm Cận Ngôn ra ngoài.

Trước khi đi, bà Chu kéo con gái sang bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò:" Con gái, đây là lần đầu tiên con đi ra ngoài một mình với Lâm Cận Ngôn, con là người trưởng thành rồi, có một số việc mẹ chỉ có thể nói với con một vài câu, chơi có thể, nhưng bây giờ vẫn chưa tốt nghiệp đại học, phải biết tự bảo vệ chính mình."

Giản Vi vừa nghe những lời này, mặt bỗng chốc đỏ bừng. Tuy rằng không có nói rõ ràng, nhưng những lời này cô nghe đều hiểu.

Đỏ mặt mà hứa với mẹ, mới đi ra cửa.

Lâm Cận Ngôn đang chờ ở ngoài xe, thấy Giản Vi ra tới liền kéo cửa ghế lái phụ ra, một tay đỡ ở trên đỉnh, một tay nắm tay cô, đỡ lên xe.

Sau đó mới vòng qua đầu xe mở cửa ghế lái.

"Mẹ, con đi đây."

" Ai,nhớ về sớm ăn tết nha."

Giản Vi cong mắt cười:" mẹ yên tâm đi, mấy ngày nữa là về thôi."

Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn đi rồi, Chu Lâm Duyên mới chậm rãi từ trên lầu đi xuống, đi tới nhà ăn cơm.

Mẹ Chu mấy ngày nay cứ nhìn thấy con trai là giận sôi máu, ngày ngày thúc giục, tiểu tử này vẫn cứ không chịu mang con dâu về cho bà.

Đi tới nhà ăn, thận trọng nói:" Em gái con sắp đính hôn, con là anh trai lại bị em gái vượt qua, con không biết xấu hổ sao?"

Chu Lâm Duyên lười biếng nói:" Con bé yêu sớm."

Mẹ Chu trừng mắt:" Con bé yêu sớm, còn con thì gọi là gì? Lão già ế?"

Chu Lâm Duyên nhú mày.

Nói cái gì??

"Con để lâu sẽ không còn đứa con gái nào chịu lấy con đâu."

Chu Lâm Duyên thật sự khó có thể tin nổi!"..... Con không ai thêm?"

Mẹ Chu lờm anh ấy một cái, xoay người đi mất.

Chu Lâm Duyên:"....."

- - - - -

Giản Vi cùng Lâm Cẩn Ngôn đang trên đường đến khu nghỉ dưỡng, trên đường phủ đầy băng tuyết, mặt đường vừa ướt lại vừa trơn, Lâm Cẩn Ngôn lái xe rất chậm, hết sức chăm chú, đến nơi thì đã gần 7 giờ, trời cũng đã tối.

Tiến vào bên trong, nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ rực, màu cam đỏ chiếu xuống lớp tuyết dày.

Giản Vi vô cùng thích nơi này, vừa xuống xe liền vui vẻ chạy trên tuyết để đến đây, cầm điện thoại chụp ảnh.

Chạy đi xong rồi lại chạy trở về, khuôn mặt nhỏ vì lạnh mà đỏ bừng, Lâm Cẩn Ngôn giờ tay sờ, mày nhú chặt." Quá lạnh, về phòng trước, ban ngày ra sau."

Giản Vi chun mũi ngoan ngoãn gật đầu, nhiệt độ nơi này quả thật rất thấp, cô mới vừa chạy ở nơi này trong chốc lát, khiến cho nước mũi đều chảy ra.

Lâm Cẩn Ngôn đem áo khoác ngoài mở ra, đem Giản Vi bọc trong áo của anh, một tay đỡ eo cô đi vào bên trong.

Lâm Cẩn Ngôn ở nơi này có chỗ ở tư nhân, anh đến nơi này một năm vài lần, một vài thời gian lại đến đây.

Đẩy cửa đi vào, hơi nóng của máy sưởi liền phả vào mặt, Giản Vi cảm thán một tiếng:" Vô cùng ấm áp!"

Cô liền đưa tay lên miệng hà hơi, chà sát, đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Gió ẩm thổi khiến cô lười biếng, thân thể dần dần ấm áp lên, cô thoải mái mà nhắm mắt, giống như một con hổ nhỏ đang hưởng thụ.

Trong núi thật sự là quá lạnh.

Lâm Cẩn Ngôn mở vali ra, từ bên trong lấy ra hộp thuốc cảm, đổ nước ấm, đưa đến trước mặt Giản Vi, một tay nâng eo cô, đem cô từ trên sofa ngồi dậy:" Ngoan, uống thuốc đi, đừng để bị cảm."

Giản Vi ngoan ngoãn ngồi dậy, nhận lấy cái ly uống một ngụm, nước có chút nóng, cô bèn lê lưỡi:" Lát nữa uống đi."

"Vây em đi tắm nước ấm đi." Lâm Cẩn Ngôn trực tiếp bế cô lên, đi đến phòng tắm.

Bật đèn phòng tắm, khiến phòng tắm lập tức sáng sủa.

Đem Giản Vi đặt trên chỗ sạch sẽ sau đó mới đi xả nước nóng cho cô.

Trong chốc lát liền được nửa bồn nước ấm, hơi nóng bốc lên, Giản Vi ngồi ở phía sau nhìn chằm chằm Lâm Cẩn Ngôn, không biết đang nghĩ tới cái gì, mặt có chút đỏ.

Khi được gần đầy bồn tắm mới quay đầu lại gọi Giản Vi lại đây.

Giản Vi nhanh chóng từ trên bệ rửa mặt nhảy xuống, đi đến thành bồn tắm.

Đầy một bồn nước, vô cùng ấm áp.

"Em tắm trước đi, anh ra ngoài mua chút đồ."

Giản Vi sững sốt, vô thức hỏi:" Mua cái gì?"

"Com tối." Lâm Cẩn Ngôn thuận miệng đáp, lại như nghĩ ra cái gì, ánh mắt trở nên ái muội, đuôi lông mày hơi nhếch lên:" Bằng không em tưởng anh muốn mua cái gì?"

Giản Vi trong lòng nhảy dựng, vội nói:" Không có gì, em chính là nói, anh giúp em mua một hộp sữa bò, vị dâu tây, nóng."

Lâm Cẩn Ngôn ánh mắt thật sâu, cười nhìn cô.

Giản Vi bị anh nhìn có chút chột dạ, chạy nhanh tới đẩy anh ra ngoài." Anh mau đi đi, em muốn sửa vị dâu tây, đừng mua nhầm."

Lâm Cẩm Ngôn bị đẩy đến cửa, phía sau, cửa phòng tắm "rầm" một tiếng rồi đóng lại.

Anh đứng tại chỗ một lát, giờ tay vỗ trán, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười.

Từ trong nhà đi ra ngoài, khóa cửa lại, trên đường đụng phải giám đốc phụ trách khu vực này.

Giám đốc vừa thấy Lâm Cẩm Ngôn vội vàng cung kính khom người:" Chào Lâm tổng, tôi đang định tới hỏi xem ngài có yêu cầu bữa tối không?"

Lâm Cẩm Ngôn chọn vài món đồ ăn, sau đó thận trọng mà phân phó:" Chuẩn bị một chiếc bánh sinh nhật, sáng mai liền đem tới đây."

Ngày mai chính là sinh nhật Giản Vi, anh cố ý ra ngoài để sắp xếp mọi việc.

Đồ ăn bên này chuẩn bị xong, mới từ bên trong đi ra ngoài, đến bãi đỗ xe, mở cốp xe ra lấy một bó hoa hồng, tìm thời điểm thích hợp, cảm thấy cũng có chút mới mẻ.

Đem hoa đưa cho giám đốc, bảo ông ấy đưa đến cùng với bánh kem, sau đó mới đi mua đồ cho Giản Vi.

Mới vừa đi đến cửa trung tâm thương mại, phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc:" Lâm tổng."

Lâm Cẩm Ngôn bước chân hơi chậm lại, Tô Tinh Chứa cười đến phong tình vạn chủng:" Thật là trùng hợp, Lâm tổng cũng đến đây du lịch sao."

Lâm Cẩm Ngôn "ừ" một tiếng, cũng không nói thêm gì, xoay người liền đi vào trong.

Tô Tinh Chứa lập tức đuổi kịp, cười hỏi:" Lâm tổng tới đây một mình sao?"

Lâm Cẩm Ngôn hồ hững đáp lại một câu:" Đi cùng vợ chưa cưới."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lâm Cẩm Ngôn đi vào siêu thị, trực tiếp đi đến quầy hàng bán sữa.

Nhìn lướt qua, tùy ý cầm hai hộp sữa vị dâu tây.

Tô Tinh Chứa vẫn luôn đi bên cạnh anh, thấy anh cầm hộp sữa chua vị dâu tây, hơi nhướn mày, cười khẽ:" Vợ chưa cưới của anh là một cô bé còn ít tuổi phải không?"

Lâm Cẩm Ngôn không đáp cô ta, lại đi đến khu đồ ăn vặt mua cho Giản Vi ít đồ ăn vặt.

Tô Tinh Chứa ánh mắt nhạy bén, cười nói:" Cô bé đó có gì tốt vậy?"

Cô ta nói những lời này đều là có ý cả, khi nói chuyện còn thỉnh thoảng nhìn xuống ngực.

Áo bên trong màu trắng, áo lông vũ khoác bên ngoài, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực tiêu chuẩn.

Lâm Cẩm Ngôn hơi nhiu mày một cái, ngược mắt, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chằm chằm cô ta:" Cô có tật gì sao?"

Tô Tinh Chứa thân thể cứng đờ, khó có thể tin mà nhìn anh.

Lâm Cẩm Ngôn không thèm đoái hoài gì đến cô ta nữa, lấy những thứ tốt liền xoay người đi ra ngoài.

Tô Tinh Chứa nhìn chằm chằm bóng dáng của Lâm Cẩm Ngôn, đứng sừng sốt tại chỗ mất một lúc lâu, sau đó mới có phản ứng lại, đem áo khoác bao chặt lấy người, tức giận rời đi!

- - - - -

Thời điểm Lâm Cẩm Ngôn trở về, Giản Vi vẫn còn đang tắm, trong phòng tắm hơi nóng bốc lên, gương mặt trắng nõn của cô cùng thân thể đỏ hồng giống như người say.

Lâm Cận Ngôn đem đồ đặt vào vị trí, gõ cửa:" Em tắm xong chưa?"

Giản Vi nghe thấy tiếng đập cửa, nháy mắt khản trương, hô to:" Còn chưa xong, anh đừng vào."

Lâm Cận Ngôn cả người lười biếng mà dựa vào cánh cửa,giơ tay ấn mày, trong mắt hiện lên vài phần sủng nịnh, cười:" Em cứ tắm từ từ, không cần phải vội."

Đi đến sô pha, lấy điện thoại ra,thuận tay giải quyết công việc.

Mười phút sau, Giản Vi cuối cùng cũng tắm xong, khoác áo choàng tắm màu trắng từ bên trong đi ra.

Bên trong còn mặc một chiếc váy hai dây bằng tơ lụa màu trắng.

Vừa mới tắm rửa xong, trên gương mặt trắng nõn hiện lên màu hồng phấn.

Lâm Cận Ngôn hướng về phía cô vẫy tay:" Ngoan, lại đây."

Bộ đồ ăn uống đã được mang đến, đang bày trên bàn trà.

Giản Vi lúc này cũng cảm thấy đói bụng, vội vàng chạy tới, đặt mông ngồi cạnh bên người Lâm Cận Ngôn.

"Oa,thật nhiều đồ ăn nha." Mới vừa tắm xong, khó tránh khỏi có chút cảm thấy đói bụng.

Cô thích ăn cơm chiên dưa, Giản Vi ngồi xỏm trên sô pha,cầm cái muỗng xúc một miếng, hương vị thơm ngọt trong miệng khiến đôi mắt cô nheo lại, cười giống như một tiểu hồ ly:" Ngon quá!"

Lâm Cận Ngôn tràn đầy sủng nịnh mà nhìn cô, giơ tay xoa nhẹ lên đầu:" Ngon thì ăn nhiều một chút."

Giản Vi ăn uống vô cùng tốt, trên bàn đồ ăn vui đi phân nửa, còn lại một nửa là do Lâm Cận Ngôn ăn.

Cơm nước xong mới 11 giờ, Lâm Cận Ngôn nghỉ ngơi một lát, sau đó đi vào phòng tắm rửa.

Tắm rửa xong ra tới, Giản Vi đã cuộn tròn ở trong chăn, mở TV, đang xem hết sức chăm chú.

Lâm Cận Ngôn nhìn lướt qua màn hình, là một bộ phim tình cảm rất nhiều năm về trước:" Cái này kết cục không tốt."

"A!"

"Nam chính đã chết."

Giản Vi ngẩn ra, giây tiếp theo từng mất lờ mờ Lâm Cận Ngôn một cái:" Lâm Cận Ngôn anh phiền phức quá, sao anh lại tiết lộ trước vậy!"

Lâm Cận Ngôn cười, nhìn đồng hồ treo trên tường, chỉ còn 5 phút nữa là nửa đêm

Giơ tay từ trên giá áo lấy một chiếc áo choàng tắm dài khoác lên người.

Giản Vi chớp chớp mắt nhìn anh:" Anh còn chưa ngủ sao?"

Lâm Cận Ngôn cười một tiếng, đem cô từ trong chăn ôm lấy.

Giản Vi bị dọa nhảy dựng, vội vàng ôm chặt lấy cổ anh:" Anh làm gì vậy?"

"Có thứ muốn đưa cho em."

Lâm Cận Ngôn nói đoạn liền ôm cô tới sô pha, sau đó đem cà vạt của anh cầm lại đó.

Không biết như thế nào, Giản Vi thấy anh cầm cà vạt, có chút khản trương:"Anh...Anh muốn làm cái gì?"

Cô lùi lại phía sau, va phải ghế.

Lâm Cận Ngôn cười nhạo nói:" Anh có thể làm gì em được sao? Còn có thể trói em lại?"

"....."

Anh đi tới, dùng cà vạt bịt mắt cô lại, thấp giọng nói:" Đợi chút."

Trước mắt tức khắc biến thành một màu đen, Giản Vi tim đập rộn ràng, không biết anh muốn làm cái gì.

Vài phút sau mới nghe thấy được giọng nói của Lâm Cận Ngôn, hàm chứa vài phần ý cười." Có thể gỡ xuống được rồi."

Ở trong bóng tối chỉ vài phút mà tựa như mấy giờ, Giản Vi như được đại xá, lập tức đem cà vạt ở trên mắt gỡ xuống.

Cà vạt được gỡ xuống trong nháy mắt, trước mắt là ánh nến, trên bàn trà bày một chiếc bánh kem, nến, hoa tươi, ly, rượu vang đỏ.

Giản Vi đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt khiếp sợ mà nhìn về phía Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn khoe miệng hơi cong, giọng nói trầm thấp:" Vi Vi, sinh nhật vui vẻ!"

Thình lình xảy ra chuyện vui mừng bất ngờ khiến con người ta không biết phải làm sao, nhìn Lâm Cận Ngôn, trong lúc nhất thời không biết nên mở lời như thế nào.

Lâm Cận Ngôn đi đến bên cạnh cô, đem rượu vang rót vào trong cốc.

Thấy Giản Vi vẫn còn ngơ ngác mà ngồi ở đằng kia, nhìn không được bèn cười:" Còn thất thần làm cái gì? Ước nguyện đi."

Ngọn nến đã được cắm lên trên bánh, đang từ từ cháy.

Giản Vi lúc này mới hoàn hồn, vội vàng nhắm mắt, chắp tay trước ngực mà ước nguyện.

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt ôn nhu.

Thật lâu sau, Giản Vi mới mở mắt ra, anh tò mò hỏi:" Em ước gì vậy?"

Giản Vi cười cười:" Không thể nói, nói ra sẽ không linh nghiệm."

Cô lúc này mới từ bất ngờ vui sướng mà hồi phục lại tinh thần, cầm lấy ly rượu, lòng tràn đầy cảm động:" Lâm Cận Ngôn, cảm ơn anh."

Lâm Cận Ngôn cười một cái, bụng cái ly lên khẽ chạm vào ly của cô:" Việc nên làm."

Giản Vi cong mắt lên, cực kỳ vui vẻ.

Cô cuộn tròn ở trên ghế sofa, một tay bụng ly rượu, một tay kéo cánh tay Lâm Cận Ngôn, dựa đầu vào vai anh, mắt nhìn chăm chăm vào TV, âm thanh mềm mại hỏi anh:" Anh chuẩn bị chúng khi nào vậy?"

"Hôm nay."

"Hoa mua khi nào?"

"Ban ngày mua."

"Làm sao em không phát hiện ra vậy?"

Lâm Cận Ngôn cười rộ lên, lấy tay xoa đầu cô:" Để em thấy, sao còn gọi là bất ngờ?"

Giản Vi nhìn anh, trong lòng ngọt như mật, nghĩ sang năm, khi sinh nhật Lâm Cận Ngôn, cũng muốn cho anh một bất ngờ.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh nến, rượu vang đỏ, hoa hồng, nói không nên lời lãng mạn.

Giản Vi tâm tình tốt, uống mấy ly rượu vang đỏ, gương mặt hơi say, so với lúc trước ít nhiều có chút phong tình.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm gương mặt vì say mà hồng lựng của cô, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ, ánh mắt tối sầm đi vài phần, ly rượu trong tay nhẹ nhàng sóng sánh.

Trên TV, nam nữ chính đang hôn nhau thắm thiết, phòng có chút tối, hai người ôm nhau cùng nhau nằm xuống, trong phòng thanh âm ái muội quanh quẩn.

Giản Vi mặt đỏ bừng, cũng không biết là say, hay do khăn trương.

Cô cúi tay lấy chai rượu, chính là muốn uống thêm một ly nữa, cũng không biết can đảm ở đâu mà bản thân lại uống rồi thành nghiện.

Lâm Cận Ngôn đột nhiên đề tay cô lại, giọng nói khàn khàn có chút khác thường:" Vi Vi, em say rồi."

Giản Vi thanh âm mềm mại, giống như một đứa trẻ làm nũng, đôi mắt uơn ướn mà nhìn anh:" Em vẫn còn muốn uống nữa."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm cô, sau một lúc lâu, đột nhiên ngửa đầu đem ly rượu uống cạn, giây tiếp theo, chế trụ đầu cô, cúi

đầu lấp kín môi cô, đem toàn bộ rượu vang vào trong miệng cô.

Chất lỏng tinh khiết lạnh lẽo đột nhiên rót vào trong miệng, Giản Vi bỗng dưng mở to mắt, trong đầu "oanh" một tiếng, nháy mắt trống rỗng. Cô không kịp nuốt, màu đỏ của rượu vang theo khoe miệng chảy ra, chảy xuống tận cằm cổ trắng nõn.

Lâm Cận Ngôn hôn môi cô, hôn cằm, cuối cùng tiến đến cằm cổ trắng ngần của cô, đem rượu chảy xuống từng chút một mà liếm láp.

Đầu lưỡi nóng bỏng nháy mắt khiến xúc cảm ngày một rõ nét hơn, Giản Vi chỉ cảm thấy da đầu tê rần, thân thể cứng đờ, không tự giác mà trở nên căng thẳng. Giống như có thứ gì đó đang cào trong lòng, vừa đau vừa ngứa.

Cô theo bản năng ôm chặt đầu anh, trong mắt đã bao phủ bởi một tầng hơi nước, nhỏ giọng ní non: "Đừng, đừng hôn..."

Ái muội đạt tới cực hạn.

Lâm Cận Ngôn rút cuộc từ cổ cô ngẩng đầu lên, nhưng giấy tiếp theo lại áp cô vào sofa.

Cơ bụng gắt gao co thắt, môi dán ở vành tai cô, thanh âm đè nén: "Vi Vi, chịu không nổi làm sao bây giờ?"

Giản Vi thân thể phát run, đôi mắt ướt át mà nhìn anh: "Đau không?"

Lâm Cận Ngôn cả người cứng đờ, giấy tiếp theo, hai mắt đỏ bừng, hoàn toàn mất đi lý trí, cúi đầu, lại một lần nữa nặng nề mà hôn cô. So với bất kỳ thời điểm nào đều vô cùng kịch liệt, phảng phất ý muốn đem cô nuốt vào bụng.

Không biết qua bao lâu, Giản Vi bị hôn đến thần trí mơ hồ, thân thể mềm như nước. Áo choàng tắm không biết đã ở nơi nào, váy hai dây trễ xuống bả vai, mông manh mà dính ở trên người.

Lâm Cận Ngôn đột nhiên bế cô lên, đi tới bên mép giường.

Anh đem cô đặt lên giường, đè thân thể mình xuống.

Anh cố gắng nhẫn nại mà trêu chọc thân thể cô, vẫn luôn mạnh mẽ mà khắc chế chính mình.

Thẳng đến khi Giản Vi không thể chịu nổi nữa, nước nở mà cầu xin anh.

Anh đôi mắt đỏ hần lên những tia máu, gắt gao mà nhìn chăm cô, thanh âm có chút khác thường: "Sẽ đau một chút, anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng."

Giản Vi cắn chặt môi, hai má đỏ bừng.

Giây tiếp theo, đột nhiên nhớ tới điều gì đó: "Anh mua cái kia chưa?"

Lâm Cận Ngôn hơi cong khoe miệng, từ trong tủ đầu giường lấy ra.

Một hộp.

Giản Vi ngẩn ra vài giây, trong lòng thầm mắng một câu: người xấu

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau, khi Giản Vi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong lòng Lâm Cận Ngôn, còn anh đang chống tay nhìn cô, trong mắt chính là ý cười tràn ngập.

Cả người anh che quàng sáng, khiến cho cơ ngực hiện lên rõ nét trước mặt cô. Giản Vi nhớ tới tối hôm qua, khi vận động, trên cơ ngực anh mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống người cô, giống như dung nham hun nóng người cô.

Lúc đầu tiến vào có chút đau, anh vẫn luôn cố gắng khắc chế, hết sức ôn nhu, xong việc liền ôm cô vào trong phòng tắm tắm rửa, sau đó lại ôm cô ra đặt trên giường, ôm cô cùng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Cận Ngôn thấp giọng hỏi cô: "Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?"

Giản Vi đỏ mặt lắc đầu.

Anh đem qua chưa dùng hết sức lực, ngủ một giấc thật sâu, sáng hôm sau tỉnh lại bản thân không có bất cứ trở ngại nào.

Lâm Cận Ngôn thấy cô lắc đầu, hơi nhướn mày bật cười:" Vậy thì làm thêm lần nữa?"

Giản Vi bị dọa nhảy dựng, vội dùng sức lắc đầu nói:" Không cần! Em... em vẫn còn đau!"

Lâm Cận Ngôn dùng tay du ngoạn trên khắp người cô, cười khề nói:" Vừa lúc này còn nói là không đau mà phải không?"

Giản Vi tròn tròn mắt:" Em có nói sao?"

"Không thừa nhận?" Bàn tay nóng bỏng của anh dùng sức ở trên ngực cô, hơi hơi nheo một chút. Giản Vi cả người nháy mắt căng thẳng, theo bản năng giữ lấy tay anh.

Lâm Cận Ngôn trong mắt ý cười càng sâu:" Trước kia đúng thật là anh đã xem thường em rồi."

Giản Vi hơi ngạc nhiên:" Cái gì?"

" Cũng không nhỏ như anh vẫn nghĩ."

Giản Vi lúc này mới hiểu rõ anh đang nói cái gì, đỏ mặt cầm tay anh ném ra:" Lâm Cận Ngôn, anh đúng là lưu manh!"

Lâm Cận Ngôn ánh mắt ôn nhu mà nhìn cô, đem qua được nếm qua hương vị mới lạ, tự nhiên là vẫn chưa thoả mãn, nhưng lại sợ Giản Vi bị thương, thật sự không dám lần thứ hai.

Nhưng mà tương lai còn dài, cũng không phải vội trong chốc lát như vậy.

Ngón cái tay phải ở trên mặt cô nhẹ nhàng vuốt ve, nói:" Chờ đến khi về đến nhà liền đi đăng kí kết hôn."

Giản Vi trên thực tế là đi học muộn một năm, hiện giờ hẳn là đã hai mươi. Anh trai lần trước đã đi nhập khẩu cho cô, một lần nữa lấy lại tuổi thật cho cô. Sinh nhật của cô không phải vào 30 tháng 1, mà là vào 27 tháng 12.

Sinh nhật ngày 30 tháng 1 thật ra chỉ là nhớ như một thói quen, vẫn luôn tổ chức vào ngày này.

Giản Vi nghe thấy Lâm Cận Ngôn nói muốn đi lãnh chứng, đôi mắt hơi sụp xuống:" Nhưng hộ khẩu lại ở chỗ anh trai em mất rồi."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, sau đó nói:" Không việc gì, trở về anh sẽ đi tìm anh ấy."

Giản Vi nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, bỗng nhiên nói:" Em nói muốn gả cho anh khi nào?"

Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày, cười rộ lên:" Tối hôm qua, ai khóc lóc gọi anh là chồng vậy?"

Giản Vi:"....."

" Đã quên rồi sao?"

Giản Vi lại nghĩ tới tối hôm qua, mặt phỉm hồng, che miệng anh lại:" Anh có thể đừng nói ra được không?"

Lâm Cận Ngôn cầm lấy tay cô, đặt lên môi nhẹ nhàng hôn xuống, trong mắt vài phần ý cười:" Vậy em có gả hay không?"

Giản Vi cắn cắn môi không đáp.

Anh vẫn còn chưa cầu hôn mà.

Lâm Cận Ngôn thấy cô bĩu môi, bộ dạng không mấy can tâm, trong lòng tức khắc hiểu rõ, lại cũng không nói ra, cười nhẹ xoa đầu cô, đem cô từ trong chăn ôm ra ngoài.

" Làm sao vậy?" Giản Vi theo bản năng ôm lấy cổ anh.

" Đi du lịch đương nhiên là ôm em ra ngoài chơi rồi."

Bên ngoài trắng xóa một màu, tuyết phủ kín mọi nơi.

Lâm Cận Ngôn bọc Giản Vi kín mít, quần áo ấm, khăn len bao tay, khẩu trang, tóm lại toàn thân đều được trang bị đầy đủ, chỉ để lộ ra đôi mắt tròn xoe.

Giản Vi cả người bị bọc từ đầu đến chân, ít nhiều có chút không thoải mái, nhỏ giọng nói:" Em không thể đi được nếu mặc nhiều như vậy."

" Ai nói, đến chim cánh cụt còn đi được nữa là."

Giản Vi tức giận chu miệng nói: "Anh mới là chim cánh cụt."

Lâm Cận Ngôn cười giúp cô quàng khăn len: "Chim cánh cụt rất đáng yêu, chính là khen em đó."

Lâm Cận Ngôn nắm tay cô ra ngoài, trước tiên là đi ăn sáng.

Giám đốc vừa thấy Lâm Cận Ngôn đến, vội cung kính mà chạy đến: "Lâm tổng buổi sáng tốt lành, cậu đến đây ăn sáng sao? Vẫn nên đưa đến phòng là..."

"Ăn ở đây đi." Nói xong liền nắm tay Giản Vi đi vào bên trong.

Đi đến chỗ ngồi gần cửa sổ có tầm nhìn tốt nhất.

Giản Vi mặc nhiều như vậy đi lại có chút khó khăn.

Nhà ăn mở máy sưởi, cô lại mặc quá nhiều, nóng đến không chịu được: "Em muốn cởi áo khoác ngoài ra."

Cô nhìn Lâm Cận Ngôn nhỏ giọng nói.

"Cởi đi, chốc nữa rồi mặc vào."

Giản Vi một bên vừa cởi mũ cùng khăn quàng cổ, vừa nói: "Sớm biết như vậy đã không mặc rồi, phiền toái."

Đem áo khoác cởi ra, bên trong mặc một chiếc áo mỏng màu lam, nháy mắt cảm thấy không nóng nữa. Lâm Cận Ngôn cũng cởi áo khoác ra, bên trong là chiếc áo màu trắng là áo tình nhân cùng với Giản Vi, lần trước là Giản Vi cùng Trương Trương đi dạo phố mua được.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu gọi món, Giản Vi hai tay chống cằm, khoe miệng cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Tầm mắt dừng ở trên người anh, không hề chớp mắt.

Lâm Cận Ngôn hơi ngẩng đầu, tầm mắt anh chạm phải ánh mắt cô, cười hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Rất tuần tú."

"Chặc!" Lâm Cận Ngôn hơi có chút kinh ngạc: "Rất khó mới thấy em khen anh như vậy."

Giản Vi cười cười đầy mê hoặc: "Từ nay về sau em sẽ thường xuyên khen anh."

"Ừ, ở trên giường cũng nên khen nhiều một chút."

Giản Vi: "....."

"Lâm tổng, buổi sáng tốt lành."

Giản Vi đang cùng Lâm Cận Ngôn nói chuyện, thì một giọng nữ quen thuộc vang lên.

Giản Vi vô thức ngẩng đầu, thấy người tới, nháy mắt không khỏi sững sờ.

Tô Tinh Chứa nhìn cô, cười hỏi: "Em gái, chị có thể ngồi ở đây không?"

Biết Lâm Cận Ngôn sẽ trực tiếp từ chối cô ta, nên bèn hỏi Giản Vi.

Giản Vi nhớ rõ chuyện Lâm Cận Ngôn cũng cô ta khiêu vũ, trong lòng không mấy vui vẻ, nhưng ngại việc không cho người ta mặt mũi, đành phải gật đầu.

Tô Tinh Chứa vui mừng mà ngồi xuống bên cạnh Giản Vi, tầm mắt dừng ở trên người Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn thấy họ mặc áo tình nhân, không tránh khỏi có chút hâm mộ.

Sau một lúc lâu, mới mỉm cười hỏi: "Em gái rất lợi hại nha."

Giản Vi hơi giật mình, ngẩng đầu, khó hiểu mà nhìn về phía cô ta.

Tô Tinh Chứa khuấy tay chống ở trên bàn, nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Giản Vi, nói: "Lâm tổng của chúng ta trước nay không gần phụ nữ, nhiều năm như vậy chưa từng có ai lọt vào trong mắt anh ấy."

Chuyện này của Lâm Cận Ngôn, Giản Vi cũng đã biết, nhưng cô ta nói ra chắc chắn bên trong có dụng ý nào đó.

"Tô Tinh Chứa, cô nói như vậy là có ý gì?" Lâm Cận Ngôn rốt cuộc không nhịn được nữa, lạnh mặt hỏi cô ta.

Tô Tinh Chứa liếc anh một cái, trong mắt là phong tình vạn chủng, cười nói:" Anh gấp cái gì, làm trò trước mặt anh, tôi có thể khi dễ người con gái của anh?"

Lâm Cận Ngôn đen mặt, trực tiếp giơ tay gọi người lại đây, giám đốc vội chạy tới:" Lâm tổng."

Lâm Cận Ngôn:" Mời vị tiểu thư này rời đi."

Giám đốc hơi giật mình, nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, liền cảm thấy vô cùng khó xử.

Một người có quyền thế, một người là nữ thương nhân giàu có,.... Phải làm sao?

Giản Vi thấy thế, cảm thấy có chút không tốt lắm. Kỳ thật cô phát hiện chính mình không cảm thấy chán ghét Tô Tinh Chứa, tuy rằng cô ta thích Lâm Cận Ngôn nhưng cạnh tranh công bằng.

"Cứ để cho Tô tiểu thư ngồi ở đây đi."

Tô Tinh Chứa nghe xong câu nói này, rốt cuộc cười, nhìn Lâm Cận Ngôn:" Anh nhìn xem, vẫn là vợ của anh hiểu ý người khác."

Nói xong, lại nghiêng đầu nhìn về phía Giản Vi, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm.

Giản Vi bị cô ta nhìn có chút xấu hổ, liền hỏi:" Tô tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?"

Tô Tinh Chứa đánh giá cô trong chốc lát, kỳ thật cô cũng không phải vô cùng xinh đẹp, đáng người cũng không mấy bắt mắt, nhưng kỳ thật lại khiến cho người khác cảm thấy vô cùng vừa mắt. Cô ta chưa từng thấy qua, tưởng rằng sẽ là một vẻ đẹp ma mị, nhưng giờ phút này nhìn thấy, lại là một cô gái vô cùng thanh thuần.

Khó trách Lâm Cận Ngôn đối với cô ta không có chút hứng thú nào, hóa ra lại thích kiểu người như vậy.

Bất quá, đổi lại là cô ta, đại khái cũng sẽ thích kiểu người như vậy.

Bữa sáng mau chóng được mang lên, Lâm Cận Ngôn lười để ý đến Tô Tinh Chứa, chỉ chuyên tâm chăm sóc Giản Vi.

Ăn cá, giúp cô gỡ sạch xương, đưa đến bên miệng.

Giúp cô thái từng miếng bò bít tết, sau đó đưa đến trước mặt cô.

Giản Vi chỉ phụ trách ăn, mình ăn một miếng, ngẩng đầu, đút cho Lâm Cận Ngôn một miếng.

Tô Tinh Chứa ở bên cạnh nhìn, cảm thấy yết hầu căng thẳng, không có chút mùi vị nào.

Cô ta sáng sớm chạy đến đây làm cái gì? Tự khiến mình cảm thấy ngọt ngào sao?

Cô ngồi ở đó một lát, chính là chịu không nổi, yên lặng rời đi.

Tình yêu chính là cố cưỡng cầu cũng không được. Đặc biệt là khi hai người ân ái cùng nhau. Cô ta tới ngày hôm nay cũng không có mục đích gì, cũng chỉ là đến nhìn xem, đến tốt cùng là kiểu người con gái như thế nào có thể khiến Lâm Cận Ngôn để mắt tới mà thôi.

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người họ rời đi.

"Chúng ta hiện tại sẽ đi đâu?" Giản Vi kéo cánh tay Lâm Cận Ngôn, ngửa đầu nhìn anh.

"Em không phải muốn cưỡi ngựa sao, anh dạy cho em."

Lâm Cận Ngôn đưa Giản Vi tới chỗ cưỡi ngựa.

Bình thường nơi này sẽ rất đông người, nhưng vì hôm nay anh đưa cô tới đây, nên đã bao hết.

Người thuần ngựa dắt một con ngựa đến, Giản Vi vô cùng hưng phấn nhưng vẫn có chút sợ hãi.

Lâm Cận Ngôn cười, nói:" Em thử sờ nó đi."

Giản Vi vô cùng khẩn trương, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh:" Nó sẽ không đá em chứ?"

"Đây là con ngựa của anh, nó sẽ nhận chủ thôi."

Giản Vi mới vừa vươn tay ra, nghe thấy Lâm Cận Ngôn nói "nhận chủ", sợ tới mức co rụt tay về.

Lâm Cận Ngôn cười đến không ngừng được, tiến lên một bước, cầm lấy tay Giản Vi đặt lên trên đầu ngựa, nhẹ nhàng vuốt ve, nói: "Đều nói là nhận người, em là vợ của anh, nó tự nhiên cũng sẽ nhận thôi."

Giản Vi cắn môi cười, một bên vuốt đầu ngựa, một bên nhỏ giọng nói: "Chúng ta còn chưa kết hôn đâu."

"Con ngựa cũng có linh tính." Lâm Cận Ngôn lên tiếng: "Em mau gọi nó đi."

"Nó có tên sao?"

"Có, nó là Lợi Tư."

Giản Vi vuốt vuốt ngựa động tác vô cùng ôn nhu, vẫy vẫy tay với nó, cuối cùng lên tiếng: "Chào người Lợi Tư, ta là Giản Vi, về sau là nữ chủ nhân của người, mong chiếu cố nhiều hơn."

Lâm Cận Ngôn nghe thấy những lời này, nhìn Giản Vi, trong mắt đều là sự sùng nịnh.

Từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, bao trọn lấy, cằm tựa trên vai cô, nhẹ giọng nói: "Nữ chủ nhân của Lợi Tư, khi nào về chung một nhà với anh vậy?"

Giản Vi cong môi cười: "Xem biểu hiện của anh."

Lâm Cận Ngôn cười nói: "Ừ, buổi tối anh sẽ ra sức cố gắng."

Giản Vi ngẩn ra.

Uy! Ý cô không phải như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Giản Vi ở bên ngoài chơi điên cuồng cả một ngày, vừa cưỡi ngựa vừa trượt tuyết, khi trở về phòng, liền ngã nhào xuống giường.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu xuống dưới, hai tay chống ở bên cạnh sườn cô, ánh mắt ái muội mà nhìn cô chăm chú: "Vợ à, trời tối rồi."

Giản Vi chớp chớp mắt: "A, vậy thì đi ngủ thôi, em đi tắm trước cái đã."

Cô nói xong, liền từ trên giường ngồi dậy.

Nhưng mà còn chưa kịp đứng dậy đã bị Lâm Cận Ngôn bế lên.

Cô sợ tới mức ôm lấy cổ anh, mặt đỏ hồng: "Thả em xuống."

"Bên ngoài có suối nước nóng, ra ngoài đó tắm một lát."

Trong phòng của Lâm Cận Ngôn ở hoa viên có một suối nước nóng tư nhân do anh sử dụng, liền bế Giản Vi tới đó.

Suối nước nóng bốn phía được canh phòng nghiêm ngặt, khó mà ẩn nấp.

Giản Vi đôi mắt mơ màng, cảm thấy Lâm Cận Ngôn rất có khả năng sẽ làm chuyện xấu.

"Em không nghĩ sẽ tắm hôm nay!" Cô theo bản năng liền chạy vào bên trong, bị Lâm Cận Ngôn bắt lấy tay chỉ một động tác đã đem cô kéo trở về, nghiêng đầu dán môi bên tai cô: "Chạy cái gì? Mấy ngày nữa là về rồi, hôm nay không tắm khi nào tắm?"

"Em...Em còn chưa thay quần áo."

Lâm Cận Ngôn cười: "Không việc gì, đi vào bên trong thay."

Đem Giản Vi bế vào bên trong, đứng ở bên trong giúp cô thay quần áo.

Giản Vi thấy bản thân không thể trốn thoát, không hề rời rắm, nói: "Em tự mình cởi."

Vừa vặn, điện thoại của Lâm Cận Ngôn vang lên, anh cúi đầu nhìn, mày hơi nhíu lại, ngừng đầu nói: "Anh ra bên ngoài nghe điện thoại."

Giản Vi không ngừng gật đầu.

Lâm Cận Ngôn đi ra ngoài, Giản Vi ở sau bình phong, thành thạo cởi quần áo, sau đó để áo trên giá lấy khăn tắm bọc quanh người, nhảy xuống nước.

Sau đó ngồi xuống, nước ấm bao quanh da, cực kỳ thoải mái.

Thân thể dựa vào thành, nhắm mắt lại, thậm chí dài một tiếng, thừa dịp con sói đối Lâm Cận Ngôn chưa trở về, hưởng thụ một lát.

Lâm Cận Ngôn cầm điện thoại đến nơi xa, mới bắt máy: "Làm sao vậy?"

Đầu kia truyền đến một giọng nói vô cùng vội vàng: "Giản Đại Phú bỏ chạy rồi."

Lâm Cận Ngôn nhíu mày: "Chạy đến chỗ nào?"

"Mua vé máy về nước đã trở về rồi."

Lần trước ông ta náo loạn ở bệnh viện, Lâm Cận Ngôn đã cho người đưa ông ta xuất ngoại, hơn nữa còn cho người trông coi, khiến ông ta không thể trốn về, chính là sợ ông ta về sẽ tiếp tục quấy rối Giản Vi.

Không nghĩ tới ông ta có thể trốn thoát trở về.

"Phải người đi tìm, tìm được lập tức mang đến trước mặt tôi." Trở lại cũng tốt, đang muốn tìm ông ta tính sổ.

"Được."

Lâm Cận Ngôn cúp điện thoại, đi đến suối nước nóng.

Anh từ từ đi vào, hơi nước bốc lên khiến mặt Giản Vi đỏ rực như say.

Giản Vi khép hờ đôi mắt, thấy thanh âm Lâm Cận Ngôn tiến vào, quay đầu lại, quả nhiên đã thấy anh đứng ở trên bờ, đôi mắt mỉm cười, chính là đang nhìn cô.

Giản Vi theo bản năng hơi rụt người lại, nhưng nước vẫn không cao quá ngực.

Lâm Cận Ngôn cười: "Không phải tôi qua anh đã nhìn thấy hết rồi sao, còn trốn?"

Giản Vi đỏ mặt, té nước vào người Lâm Cận Ngôn: "Anh đúng là phiền đó Lâm Cận Ngôn!"

Lâm Cận Ngôn cười, tiếp theo đó là ngồi xổm xuống phía sau Giản Vi, quay mặt cô lại, cúi đầu xuống hôn.

Hai người, một người ở dưới nước một người ở trên bờ, môi dán môi, trần trọc tiền miên.

Đầu lưỡi Lâm Cận Ngôn cạy mở hàm răng cô, Giản Vi theo bản năng hơi hé miệng, nghênh đón anh tiến vào.

Lâm Cận Ngôn hơi lùi lại phía sau, khoe miệng câu lấy một nụ cười, khoe mắt đuôi lông mày cũng đều là ý cười.

Độ ẩm trên môi đột nhiên biến mất, Giản Vi sững sờ, theo bản năng mở mắt.

Trong mắt Lâm Cận Ngôn ý cười tràn ra ngoài: "Há miệng làm gì?"

Giản Vi: "....."

"Muốn môi lưỡi dây dưa?"

"Ai... Ai muốn!" "Oanh" một tiếng, chỉ cảm thấy nhiệt độ toàn bộ đều dồn lên mặt, Giản Vi khuôn mặt đỏ hồng, dùng sức đẩy Lâm Cận Ngôn một chút, cô quay đầu, nắm lấy khăn tắm đứng lên.

Lâm Cận Ngôn một tay đem cô kéo trở về, hướng vào trong ngực, ngồi trên đùi anh.

Giản Vi dùng sức đẩy anh: "Anh buông em ra, Lâm Cận Ngôn, anh xấu lắm!"

Lâm Cận Ngôn cười đến không dừng được: "Anh sai rồi vợ ơi, anh sai rồi..." Anh lại một lần nữa hôn lấy, đầu lưỡi tiến vào, cùng cô dùng sức dây dưa.

Giản Vi liều mạng dùng sức đẩy anh ra, anh lại càng hôn cô mãnh liệt hơn, ra sức cắn mút.

Giản Vi vừa cảm thấy vô cùng mất mặt, không chịu phối hợp cùng anh. Đến khi đầu lưỡi anh tiến vào trong khoang miệng, cô dùng sức cắn.

Lâm Cận Ngôn bị đau kêu lên một tiếng, lập tức thối lui." Em định mưu sát chồng mình à!"

Đầu lưỡi đau đến tê dại, có thể nếm được vị tanh của máu.

Giản Vi khề hừ một tiếng, ai bảo anh dám giết cô?

Vốn dĩ muốn đứng lên nhưng Lâm Cận Ngôn nào chịu thả người, phát vào mông cô một cái, trực tiếp nâng mông cô đem người bế lên, đi nhanh vào trong phòng.

Đi vào trong phòng, liền nhấn điều khiển kéo rèm xuống, nhắm mắt đóng lại.

Lâm Cận Ngôn ôm Giản Vi một cái xoay người, đem cô đề lên tường.

Giản Vi lưng dán vào tường, thân thể ở trên không, mông bị Lâm Cận Ngôn nâng.

Lâm Cận Ngôn đánh sát vào cô, không khí thập phần nguy hiểm.

"Anh...Anh mau buông em xuống...." Giản Vi mặt đỏ lên, tư thế này quá là....

Lâm Cận Ngôn ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm cô, đè nén nói:" Vừa rồi không phải rất lợi hại sao?"

"Lúc này là anh khi dễ em!"

"Em liền cắn người?" Lâm Cận Ngôn nảy sinh ác độc ở trên mông cô đánh một cái.

"Anh đánh em!" Giản Vi tròn tròn đôi mắt, khó có thể tin được.

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô trong chớp lát, đột nhiên bật cười:"Ừ, anh đánh em đó."

Giản Vi:"...."

"Em thích."

- - - - -

Sau này mới biết được bộ mặt đàn ông, đặc biệt là đàn ông như Lâm Cận Ngôn đã cầm dục hai mươi mấy năm, một khi khai trai sẽ vô cùng tàn nhẫn, quả thực giống như một con sói đã lâu chưa được ăn thịt, một con sói đói.

Giản Vi bị anh lấn lộn giường và đến khi giờ tay xin hàng, nghĩ thâm tất cả những ôn nhu tối qua đều là giả, bây giờ mới là thật!

Lấn lộn đến hơn nửa đêm, đến lần thứ ba Lâm Cận Ngôn sắp nhào tới, Giản Vi dùng một chân đạp anh xuống giường.

Lâm Cận Ngôn không kịp tránh, ngã một cái:" Vợ...."

Giản Vi đỡ eo từ trên giường ngồi dậy, ném gối lên đầu anh:" Tự mình ra ghế sofa ngủ đi."

Lâm Cận Ngôn mặt dày lại bò lên:" Đừng như vậy mà, sofa lạnh lắm."

"Anh hôm nay còn dám xằng bậy, về sau đừng có đụng vào em."

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Cận Ngôn lập tức dừng lại, nhìn chăm chăm Giản Vi, ánh mắt có vài phần u oán.

Giản Vi đem gối ném cho anh, trở mình, ôm chăn ngủ.

Lâm Cận Ngôn cuối cùng vẫn là không đi đến sofa, lẳng lặng bò lên giường, thật cẩn thận từ sau lưng ôm lấy Giản Vi, đem cô ôm vào trong ngực, nhưng vẫn lẩn mò xuống dưới, cảm giác ở trên vai cô, nhắm mắt lại, ôm nhau ngủ.

Giản Vi buồn ngủ thật sự, cũng không có tinh thần cùng anh lấn lộn, đôi mắt nhắm lại, một lát liền chìm vào giấc ngủ.

- - - - -

Hai người ở trên núi chơi bốn ngày, lễ mừng của công ty sắp tới, cần thiết về chuẩn bị.

Lâm Cận Ngôn mấy ngày nay bận rộn trong ngoài, rất nhiều chuyện phải xử lý. Giản Vi cũng không muốn quấy rầy anh.

Buổi tối ngày đó, đang nằm ở trên sofa chơi điện thoại, đột nhiên nhớ tới Lâm Cận Ngôn nói trong lễ mừng của công ty muốn cùng cô nhày mở màn.

Cô ngồi dậy, hỏi ông anh trai đang ngồi ở một đầu ôm máy tính xử lý công việc:" Anh có biết khiêu vũ không?"

Chu Lâm Duyên không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi: "Nhảy như thế nào?"

"Chính là nam nữ nhảy cùng nhau."

Chu Lâm Duyên ngược mắt lên nhìn cô, cô giải thích: "Lễ mừng đầy năm của Lâm thị, không phải em sẽ cùng Lâm Cẩm Ngôn khiêu vũ sao?"

"Nga, phải không." Chu Lâm Duyên nhàn nhạt đáp một câu: "Vậy em đi tìm Lâm Cẩm Ngôn dạy cho em."

Giản Vi sùng sốt, nhìn chằm chằm Chu Lâm Duyên trong chốc lát, đôi mắt chớp chớp, lặng lẽ lại gần: "Anh, dạo này anh cứ kỳ kỳ sao ấy, có chỗ nào khó chịu sao?"

Chu Lâm Duyên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cô em gái gian xảo của mình trong chốc lát, giờ tay xoa đầu cô, từ kẽ răng nhả ra mấy chữ: "Nhờ phúc của em, Chu nữ sĩ giao phó cho anh trước tết phải dẫn bạn gái về nhà, bằng không liên không cho anh trở về nhà."

Giản Vi ngẩn ra, ngay sau đó ha ha cười rộ lên: "Đó không phải là chuyện tốt sao, anh cũng nên tìm bạn gái đi thôi,"

"Nhưng anh con không ai thêm." Mẹ Chu bụng trái cây từ trong bếp ra tới, đổi con trai nói một câu.

Chu Lâm Duyên day day trán, ôm máy tính đứng lên: "Con sợ rồi."

Nói xong liền đi lên trên lầu.

"Ai, con làm gì đấy?" Bà Chu vội gọi anh ấy.

"Làm việc."

"Con liền biết đi làm việc, con đâu của mẹ tìm đến như thế nào đây?"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Lễ mừng của công ty càng ngày càng gần, Giản Vi rút cuộc không nhịn được bèn chạy đến công ty của Lâm Cẩm Ngôn để xin giúp đỡ.

Lâm Cẩm Ngôn đang bận, cô ghé vào chỗ bàn làm việc của anh, mặt trông mong mà nhìn anh: "Lâm Cẩm Ngôn, anh chừng nào mới không bận đây? Em rất kém, khiêu vũ cao nhả như vậy em sợ em học không nổi."

Lâm Cẩm Ngôn cười: "Có anh ở đây, sao có thể học không được?"

"Vậy anh mau nhanh dạy em đi." Cô lôi kéo ống tay áo của anh, thanh âm mềm mại nũng nịu: "Nếu như mà nhảy không được, một mình em mất mặt không tính, mất mặt anh, anh đến lúc đó đừng chê em mất mặt."

Lâm Cẩm Ngôn ngẩng đầu lên sùng nịnh mà quệt nhẹ cái mũi cô: "Còn học được cách uy hiếp anh?"

Giản Vi cắn cắn môi, tay chống cằm, mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Vậy khi nào anh mới chịu dạy em?"

"Buổi tối dạy, được không?"

"Buổi tối em phải về nhà."

"Buổi tối không thể nói là đi cùng anh sao?" Lâm Cẩm Ngôn hơi nhướng mày, hỏi cô.

Giản Vi lắc đầu: "Không được, anh em quản rất nghiêm."

Lâm Cẩm Ngôn kéo cô ngồi lên đùi mình, đôi tay ôm chặt eo cô, môi ôn nhu dán ở mang tai cô, thấp giọng nói: "Vi Vi, mấy ngày này anh nhớ em muốn chết."

Hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai, thân thể Giản Vi bỗng dâng lên cảm giác khác thường, theo bản năng hơi né tránh, nói: "Em cũng nhớ anh."

Đột này Lâm Căn Ngôn bận quá, nên thời gian hai người có thể gặp nhau vô cùng ngắn, Lâm Căn Ngôn mệt mỏi đến nỗi buổi tối có khi còn ngủ quên trên bàn làm việc.

"Chờ khi lễ mừng này xong thì hết bận rồi."

"Ừ."

Lâm Căn Ngôn ngẩng đầu hôn cô, trần trọc liếm mút, môi lưỡi giao nhau phát ra âm thanh đầy ái muội. Giản Vi bị hôn đến không thể hít thở, theo bản năng khẽ đẩy nhẹ bả vai anh. Lâm Căn Ngôn hơi thối lui một chút, vài giây sau, lại tiến lên bao phủ lấy. Bàn tay men theo vạt áo của cô đi vào trong, vắn phòng ẩm áp, cô chỉ mặc một cái áo mỏng, bàn tay nóng bỏng của Lâm Căn Ngôn đặt trên bụng nhỏ của cô sau đó dần dần tiến lên trên, cuối cùng dừng lại trên ngực cô.

Ngón tay phác họa hình dáng của nội y, bỗng nhiên cười thành tiếng:" Mới mua nội y mới?"

Giản Vi ngẩn ra, kinh ngạc mà nhìn anh:" Làm sao anh biết?"

"Hoa văn không giống nhau."

Giản Vi mặt đỏ lên, nhỏ giọng oán trách:" Trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì thế không biết."

Lâm Căn Ngôn cười, bàn tay vòng qua phía sau lưng cô, ngón tay nhẹ nhàng tháo móc nội y ra.

Sau lưng đột nhiên buông lỏng, Giản Vi sợ tới mức khẽ kêu lên một tiếng, vội vàng che lại ngực, đảo mắt nhìn xung quanh, sợ có người tiến vào.

Lâm Căn Ngôn cười đến không ngừng được:" Giản Vi em còn có thể bớt ngốc đi một chút được không? Văn phòng của anh, ngoại trừ em ra ai có thể tự tiện đi vào chứ?"

" Cũng... Cũng không thể xằng bậy." Giản Vi vội từ trên người anh đứng lên, che ngực, chạy vào nhà vệ sinh cài lại nút áo ngực.

Lâm Căn Ngôn chẳng qua cũng chỉ muốn trêu cô, cũng thật sự không muốn làm gì, trong tay hiện giờ có một đồng việc cần phải xử lý.

Thấy Giản Vi đỏ mặt chạy trốn, nhìn bóng dáng của cô, bắt đầu dĩ sùng nịnh mà lắc đầu.

Khi Giản Vi ra tới, Lâm Căn Ngôn đang chuẩn bị mở hộp, đi đến trước mặt cô, ôm cô, cúi đầu nhẹ hôn lên trán:" Anh đi họp, em ở đây chờ anh, khi nào kết thúc anh đưa em đi ăn."

Giản Vi "ừ" một tiếng, gật đầu.

Lâm Căn Ngôn đi rồi, Giản Vi liền nằm ở trên ghế sofa nói chuyện phiếm với bạn cùng phòng.

Trương Tâm:" Vi Vi, mấy ngày hôm trước cùng đi lên núi sao rồi?"

Giản Vi đáp lại:" Liền cười ngửa, trượt tuyết, còn có tắm suối nước nóng."

Thẩm Đình:" Oa! Suối nước nóng! Cũng là tắm cùng với BOSS sao?"

Giản Vi:"....."

Chu Trương Trương:" Phốc!"

"Ha ha ha, nói chính sự, Vi Vi cậu định làm hôn lễ như thế nào?"

Giản Vi lười gõ chữ, trực tiếp gửi tin nhắn bằng giọng nói:" Hôn lễ đợi sau khi tốt nghiệp hẳn nói đi, bắt quá bọn mình sẽ đi đăng kí trước."

"Oa, nhanh như vậy, cậu cùng Trương Trương tiến triển cũng quá nhanh đi!"

Giản Vi mỉm cười, nghĩ thầm cũng không tính là nhanh, cô đoán chừng Lâm Căn Ngôn còn hận không thể lập tức khiêng cô mang về nhà ấy chứ.

"Đúng rồi, giảng viên vừa gửi cho chúng ta một cái thời gian kiến tập, học kỳ sau trường có tổ chức hoạt động kiến tập, nếu làm tốt, có thể chân chính tiến vào công việc chính sau này, cũng khiến cho chúng ta khắc sâu kiến thức."

Giản Vi vừa nghe liền cảm thấy hứng thú:" Có mấy suất đăng ký vậy? Mình cũng muốn đi."

"Mỗi lớp có một suất."

"A, ít như vậy." Giản Vi nghe vậy không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Thẩm Đình nói:" Nếu như đăng kí nhiều, thì sẽ vào thành tích cuối kỳ để xem xét."

"Đúng vậy, Vi Vi cũng không nên quá lo lắng, dù sao cậu cũng sẽ được xét đến đầu tiên." Trương Tâm nói.

"Vi Vi muốn đi thật sao? Nhà các cậu có tiền như vậy, chồng cậu cũng là người có tiền, về sau nếu không làm việc gì, cũng có thể cả đời không lo chuyện cơm áo, hà tất phải khiến bản thân mình mệt mỏi như vậy?" Thẩm Đình kỳ thật vô cùng hâm mộ Giản Vi, đều là bạn cùng lứa tuổi, như Giản Vi lại được như vậy, vừa mới sinh ra đã có tất cả mọi thứ, bao gồm Trương Trương, điều kiện gia đình cũng không tồi, chỉ có cô ấy cùng Trương Tâm cái gì cũng phải dựa vào chính mình.

Giản Vi nói: "Nhà mình có tiền là của nhà mình, chồng có tiền cũng là của anh ấy, mình muốn dựa vào bản thân, hơn nữa cũng rất thích làm việc."

Chu Trương Trương: "Thương!"

Giản Vi thật sự muốn tham gia kiến tập, cô hiện tại kiến thức lý thuyết đều có nhiều, nhưng kiến thức thực tế thì lại chưa có, chỉ có tham gia thì mới có thể hình dung được những gì bản thân đã được học.

Khi Lâm Cận Ngôn trở về, Giản Vi liền chạy đến mượn máy tính của anh.

Lâm Cận Ngôn đem vị trí nhường cho cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

Giản Vi ngồi ở chỗ của Lâm Cận Ngôn, mở QQ ra, kéo xuống dưới tìm văn kiện, sau đó bắt đầu điền thông tin, một bên điền một bên nói: "Kỳ sau trường muốn tổ chức một hoạt động kiến tập, có thể ra bên ngoài học tập."

"Kiến tập? Đi đến nơi nào?"

"Tạm thời chưa biết được, đến lúc đó nghe trường học thông báo sau, giờ mới chỉ là đăng kí."

Lâm Cận Ngôn nghe xong không khỏi giật giật mí mắt: "Ở bên ngoài kiến tập sẽ rất bận sao? Chúng ta có thời gian gặp mặt hay không?"

Giản Vi nhìn không được nhìn anh mà tròn mắt: "Em bận còn anh không bận sao, Lâm đại tổng tài."

Lâm Cận Ngôn đột nhiên cười: "Điều này cũng đúng."

Giản Vi ở đây đợi Lâm Cận Ngôn mãi cho đến tối, Lâm Cận Ngôn vẫn còn bận, cô đã ngủ quên trên sofa mất rồi.

Hơn 9 giờ tối, Lâm Cận Ngôn mới xong việc, đứng dậy đi đến chỗ ghế sofa, cúi người chuẩn bị đem Giản Vi bế lên, Giản Vi tức khắc tỉnh, dụi dụi mắt, còn buồn ngủ mà nhìn anh: "Anh xong việc rồi sao? Có thể dạy em khiêu vũ chưa?"

Lâm Cận Ngôn thấy trong đầu cô lúc nào cũng chỉ có chuyện khiêu vũ, dở khóc dở cười: "Khiêu vũ thì để lát nữa được không? Chúng ta đi ăn gì đó trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Lâm Cận Ngôn mang Giản Vi đi ra ngoài ăn khuya, ăn xong liền đưa cô về nhà, cũng không dạy cô khiêu vũ.

Giản Vi hơi có chút không vui, ngồi trên xe thở phì phì nói: "Đến lúc đó anh đừng có chê em khiến anh mất mặt."

Lâm Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô bộ dạng vô cùng tức giận, nhìn không được bật cười, giờ tay sờ sờ má cô: "Đừng tức giận, sẽ thành khí cầu mất, ngày mai anh sẽ dạy em, ngày mai anh không đến công ty."

Giản Vi lúc này hơi ngẩn ra, nghiêng đầu: "Thật ư?"

"Thật!"

"Em ngày mai phải đi giày cao gót sao?" Giản Vi rất ít khi đi giày cao gót, thật ra mẹ mua cho cô không ít, nhưng thường ngày đi giày thể thao đã thành thói quen, đi chúng cũng không cảm thấy không thoải mái.

Lâm Cận Ngôn cũng không trả lời cô, suy nghĩ một lát, lại nói: "Em vẫn nên đi thi hơn."

Về sau sẽ còn phải đi giày cao gót rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Cận Ngôn liền tới đón Giản Vi, chuẩn bị đem tâm niệm phải học khiêu vũ cho bằng được của cô khẩn cấp giải quyết.

Giản Vi xách theo đôi giày cao gót ra ngoài cửa, theo Lâm Cận Ngôn lên xe. Vốn dĩ cho rằng sẽ phải đi về, kết quả Lâm Cận Ngôn lại lái xe đi hướng khác.

Giản Vi nhìn bên ngoài, hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"Về nhà đâu phải hướng này."

Xe càng đi, Giản Vi càng cảm thấy đoạn đường này quen thuộc, mãi cho đến khi đến gần trường học cô mới ý thức được đây là đường đến trường, kinh ngạc hỏi: "Chúng ta đi đến trường học sao?"

Lâm Cận Ngôn cười một cái, không trả lời cô. Nửa giờ sau, xe đi vào một tiểu khu gần trường học.

Giản Vi càng thêm cảm thấy kỳ quái, cho đến khi Lâm Cận Ngôn cho xe tiến vào trong gara, nắm tay cô chậm rãi đi đến chỗ thang máy, thì lúc này đây cô mới có phản ứng: "Anh mua chỗ này sao? Mua khi nào vậy?"

"Mua lâu rồi, khi em mới vào đại học liền mua." Vẫn chưa có cơ hội đưa cô đến đây.

Phòng ở trên tầng mười tám, kết cấu rất lớn, có hai tầng, phong cách trang hoàng bằng gỗ phong thô, cây xanh rất nhiều, vừa đi vào, cả người đều cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Giản Vi vừa mừng vừa sợ, cởi giày, bắt đầu xem xét khắp nơi.

Lâm Cận Ngôn đứng ở trung gian phòng khách phía sau ghế sofa, thân thể lười biếng mà dựa vào tay vịn, nói: "Chờ sau khi hai chúng ta kết hôn, trước khi em tốt nghiệp, có thể ở nơi này."

Giản Vi sững sốt, mặt lúc đỏ lúc hồng: "Ai... Ai muốn ở cùng một chỗ với anh."

Lâm Cận Ngôn đi tới, từ phía sau ôm lấy cô: "Em không ở cùng với anh, muốn ở cùng với ai?"

Giản Vi hừ một tiếng: "Em còn chưa đồng ý gả cho anh đâu đấy."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, sau một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Đúng vậy, anh quên mất, em còn muốn xem biểu hiện của anh."

Giọng nói dịu dàng, sau đó đem Giản Vi bế lên.

Giản Vi bị dọa cho nhảy dựng, sợ hãi vội ôm cổ anh: "Anh làm gì?"

Lâm Cận Ngôn cười: "Không phải muốn xem xét biểu hiện sao?"

Đem Giản Vi bế đến trước sofa, thả cô xuống, thân thể liền đề lên.

Đang chuẩn bị hôn xuống, Giản Vi vội đỡ lấy ngực anh: "Anh đừng nháo, hôm nay đi cả của em tới."

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra: "Thật?"

"Em lừa anh làm gì? Anh mau đứng lên đi, không chút nữa người khó chịu sẽ là anh đấy."

Lâm Cận Ngôn cảm thấy bức dọc, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đột nhiên nảy sinh ác độc cúi xuống thật mạnh mà hôn lên môi cô.

Giản Vi nhìn bộ dạng muốn mà không được của anh, cố gắng nhịn cười, nhấc chân chọc vào ngực anh: "Ông chủ Lâm, mau đi mở nhạc dạy em khiêu vũ đi."

Bàn chân trắng nõn ở trên ngực Lâm Cận Ngôn khê cào hai cái, Lâm Cận Ngôn hô hấp cứng lại, bèn cầm chân cô, giọng nói có chút khàn khàn: "Đừng nháo, em đang đùa với lừa đây có biết không?"

Giản Vi cười hi hi, muốn đem chân thu hồi lại, bị Lâm Cận Ngôn nhanh chóng túm chặt, cô đôi mắt chớp hạ, nhìn anh: "Anh mau buông em ra, nếu không người chịu thiệt sẽ là anh đấy."

Tiểu nha đầu đúng là ăn anh đến không còn miếng nào, Lâm Cận Ngôn quả thực không còn cách nào, cuối cùng đành phải tuân lệnh.

Giản Vi quả thật không có một chút tế bào nghệ thuật nào, học khiêu vũ nhưng tứ chi đều không chịu phối hợp, bước chân luôn có lỗi, không ngừng dẫm vào chân Lâm Cận Ngôn.

Thời điểm lần thứ tám Giản Vi dẫm vào chân Lâm Cận Ngôn, Lâm Cận Ngôn rốt cuộc nhịn không được bật cười: "Vậy em dứt khoát đứng trên chân anh là tốt nhất."

Giản Vi khề nâng đầu: "Có thể chứ?"

Lâm Cận Ngôn nhướn mày: "Em thử xem"

Giản Vi cúi đầu nhìn chân anh, suy nghĩ một lát, sau đó cởi giày ra, chân trần dẫm lên dép của Lâm Cận Ngôn.

"Chờ một chút." Lâm Cận Ngôn đem cô bế lên một chút, sau đó đem dép lê cởi ra, lại thả Giản Vi xuống, chân cô liền dẫm lên chân anh.

Chân nhỏ dẫm lên trên bàn chân lớn, Giản Vi cúi đầu nhìn, khoe miệng không khỏi cong lên cười. Một tay cô nắm lấy tay Lâm Cận Ngôn, một tay khác đặt trên vai anh.

Lâm Cận Ngôn cũng một tay nắm lấy tay cô, một tay khác đặt ở trên hông cô, thân thể hai người hơi hơi dán sát vào nhau, Lâm Cận Ngôn mang theo Giản Vi, chân trái tiến thêm một bước, chân phải lùi một bước, chân trái tiến thêm một bước, chậm rãi di chuyển.

Giản Vi trong mắt ngập tràn hạnh phúc liên cười, Lâm Cận Ngôn đôi mắt lấp lánh phát sáng.

Trong mắt Lâm Cận Ngôn có hình ảnh khuôn mặt của Giản Vi, ánh mắt thâm tình của hai người đối diện nhau, theo tiếng nhạc, chậm rãi di chuyển bước chân.

"Biết điệu nhảy này gọi là gì không?" Lâm Cận Ngôn bỗng nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp, cùng tiếng nhạc, hết sức ôn nhu.

Giản Vi lắc đầu: "Không biết, gọi là gì vậy?"

"Điệu nhảy tình nhân."

Giản Vi hơi giật mình, sau đó nở nụ cười: "Tên này vô cùng dễ hiểu."

Bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện nào đó, trên mặt nụ cười dần tắt, giả vờ tức giận mà nhìn chằm chằm anh: "Vậy lần trước anh còn nhảy cùng Tô Tinh Chứa."

"Nợ cũ mấy trăm năm trước em cũng tính?." Lâm Cận Ngôn tức khắc kêu khổ.

"Cái gì gọi là mấy trăm năm trước, rõ ràng là chuyện chưa lâu mà." Nhớ tới lần trước anh bỏ cô ở lại trong bữa tiệc chạy đến khiêu vũ cùng người con gái khác, nghĩ thôi cũng đủ bức mình!

Lâm Cận Ngôn cúi sát lại gần cô, ôn tồn dỗ dành: "Là anh sai rồi, về sau không dám nữa, anh đảm bảo."

Giản Vi khề hừ một tiếng: "Có đáng quý ván giặt đồ không?"

Lâm Cận Ngôn: "....."

Giản Vi khề nâng tay chọc lên mặt anh, cười hi hi hỏi: "Thế nào? Ông chủ Lâm."

Lâm Cận Ngôn ho khan một tiếng: "Em cũng biết kêu anh một tiếng ông chủ Lâm, anh thế nào cũng là ông chủ của một tập đoàn, quý ván giặt đồ....Em cảm thấy có thích hợp không?"

Giản Vi cười cười, khờ dại mà gật đầu: "Em cảm thấy rất thích hợp."

Lâm Cận Ngôn: "....."

"Ván giặt đồ đang ở nhà em, liền ghi nợ đi." Giản Vi ôm lấy eo Lâm Cận Ngôn, thân thể mềm mại dựa vào người anh, ngửa đầu nhìn anh làm nũng: "Ông chủ Lâm, em đói bụng, chúng ta xuống dưới lầu ăn một chút gì đi."

Lâm Cận Ngôn vuốt nhẹ mũi cô, cười nói: "Tuần mệnh, bà chủ nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Lễ mừng thành lập công ty của Lâm thị, Giản Vi lấy thân phận vợ chưa cưới của Lâm Căn Ngôn tới tham dự.

Chưa từng có một người phụ được công khai sẽ tham gia ngày hôm nay, hiện tại mọi người đều vô cùng tò mò về thiếu phu nhân tương lai của tập đoàn Lâm thị, lên bàn tán sôi nổi.

"Nghe nói gia cảnh bên nhà gái không tốt, nghe đâu cha còn là tay cờ bạc nữa chứ."

"Không thể nào, nghe ai nói? Thân phận như vậy mà Lâm Căn Ngôn cũng có thể thích, đúng là mị lực lớn nha."

"Có thể hay không cũng đừng nói bừa, theo tôi được biết thì cô ấy là thiên kim Chu gia, được Chu Lâm Duyên đặt trong lòng bàn tay mà cưng chiều."

"Thật hay giả vậy?" Lời này vừa nói ra, đều khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Chu Lâm Duyên tới!" Vừa dứt lời, đột nhiên có người kích động nói một câu, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn ra phía cửa.

Chu Lâm Duyên cùng với Lâm Căn Ngôn là hai người đàn ông độc thân hoàng kim, ít nhiều cũng có những cô gái trong lòng chủ ý muốn tiếp cận. Hiện giờ Lâm Căn Ngôn đã có người nhanh chân đến trước, những người phía trước đang nhìn chằm chằm Lâm Căn Ngôn hiện tại lại bắt đầu đem ánh mắt phóng tới trên người Chu Lâm Duyên.

Một đám phụ nữ ngồi cùng nhau, ở giữa có một người mặc váy dạ hội màu trắng vô cùng xinh đẹp, cảm ly rượu vang đỏ ở bên cạnh đứng lên, khoe miệng gợn lên ý cười, chậm rãi hướng tới chỗ Chu Lâm Duyên đi qua.

Tô Tiêu Tiêu cả người không được tự nhiên mà đi bên cạnh Chu Lâm Duyên. Cũng là xui xẻo, lần trước từ Diệp Thành trở về, ngồi bên cạnh cô thiếu chút nữa đem tay cô kéo xuống dưới.

Lần trước nhận lời mời của công ty, chạm mặt mới phát hiện ngồi ở vị trí chính giữa của ông chủ lớn, cư nhiên lại là ở trên máy bay, cô ấy không cẩn thận "chiếm tiện nghi" của anh ta.

Cô ấy còn tưởng rằng mọi chuyện sẽ không mấy suôn sẻ, nhưng không ngờ lại có thể thuận lợi ký hợp đồng. Lại còn nói ông chủ lớn là người tốt, không mang thù.

Nào hiểu được, ha ha, có chỗ nào là không mang tư thù, rõ ràng là đem cô ấy giữ lại, công! Báo! Tư! Thù!

Cô ấy nhận lời mời rõ ràng là muốn làm ở bộ phận thiết kế, kết quả vừa đi làm chưa được mấy ngày đã bị điều đi đảm đương chức trợ lý cho Chu Lâm Duyên. Mọi người lên lút nghị luận, nói cô ấy chó ngáp phải ruồi.

Thời điểm rời đi, cùng nhau nhận lời mới đi vào đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai cô ấy, về mặt vô cùng hâm mộ: "Tiêu Tiêu, cô vận khí cũng thật tốt, vừa tới mà có thể là trợ lý cho Chu tổng, cô về sau chính là người của sếp tổng, nghe nói lương được trả gấp hai, thật sự hâm mộ nha."

Một chị gái làm ở công ty đã nhiều năm nói: "Tiền lương có cái gì mà hâm mộ, tôi thật ra lại hâm mộ Tiêu Tiêu ngày ngày có thể đối mặt với Chu tổng soái khí bức người, vận khí lại có chút tốt, nói không chừng còn có thể phát triển thành tình yêu đó, đó mới gọi là người sinh người thắng nha."

Tô Tiêu Tiêu đang uống một ngụm nước có ga liền phun thẳng lên bàn phím, mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an mà đi tìm Chu Lâm Duyên.

Làm việc này được hơn một tháng, cô phải thừa nhận Chu Lâm Duyên thật sự rất đẹp trai, nhưng cũng đi liền với sự ác bá, không có việc gì bắt cô tăng ca thì không nói, hần đôi bụng còn phải nấu cơm, ăn cơm cô nấu đến nghiện liên tục gọi cô tới, phải làm cơm sáng mang tới công ty, cũng không nói, liền tới chuyện mua quần áo giày cũng ném cho cô, còn nói chính mình không có thời gian đi mua. Cô là trợ lý, còn phải đảm đương làm bảo mẫu nhỏ sao.

Còn nữa, Tết cũng không cho cô về quê ăn Tết, còn bắt cô cùng hần tới dự cái lễ mừng gì... Ai thèm đến cái gì lễ mừng chứ! Cô muốn về quê ăn tết!

Tô Tiêu Tiêu theo ở phía sau, đem Chu Lâm Duyên ở trong lòng mắng chửi trăm ngàn lần.

"Chu tổng, đã lâu không gặp, gần đây tốt không?" Một người diện mạo xinh đẹp, đáng người quyến rũ cảm ly rượu đi tới, mặt đầy tươi cười mà chào hỏi Chu Lâm Duyên.

Thừa dịp Chu Lâm Duyên bị quán lấy, Tô Tiêu Tiêu chạy nhanh như một con mèo nhân cơ hội chuồn mất.

"Muốn đi đâu?" Vừa mới đi được không quá hai bước, phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Tô Tiêu Tiêu tay xách váy, luồn thân mình qua bên cạnh, nghe thấy thanh âm, tức khắc trưng ra bộ dạng thấy chết không sờn, căng da đầu quay lại, lặng lẽ cười cười: "Ông chủ, tôi muốn đi vệ sinh."

Chu Lâm Duyên liếc cô một cái nói: "Nhịn."

Tô Tiêu Tiêu:"....."

"Lại đây." Giống như gọi một chú chó nhỏ, Tô Tiêu Tiêu cắn môi, không mấy tình nguyện mà đi qua.

Chu Lâm Duyên đột nhiên kéo tay cô.

Lòng bàn tay ấm áp bao trọn lấy tay cô, cô sợ tới mức ngực nhảy dựng, theo bản năng muốn lùi lại phía sau, Chu Lâm Duyên nắm tay cô thật chặt, ở bên tai cô thấp giọng nói:" Đừng lộn xộn."

Hơi thở ấm áp phả vào cổ, vừa buồn vừa ngứa, trong lòng cô không ngừng nhảy loạn, thân thể gắt gao căng thẳng, nhỏ giọng nói:" Ông chủ, quy tắc ngầm là phạm pháp."

Cô ngẩng đầu, đôi mắt ướt nước mà nhìn anh ta.

Chu Lâm Duyên cau mày, nhìn chăm chăm cô ấy, biểu tình có chút phức tạp, thật lâu sau mới mở miệng:" Tô Tiêu Tiêu, em lấy đâu ra tự tin vậy, nghĩ Chu Lâm Duyên tôi đòi ngày hợp bụng đói ăn quàng đến đây chơi quy tắc ngầm với em sao."

Tô Tiêu Tiêu cắn môi:"..... Ông chủ, xâm phạm thân thể cũng là phạm pháp."

Chu Lâm Duyên sững sốt một lát, sau một lúc lâu, bỗng nhiên cười, nhìn chăm chăm cô ấy, trong mắt có vài phần ý cười ái muội:" Như thế nào? Em thật hy vọng tôi sẽ chơi quy tắc ngầm sao?"

"Tôi không.."

"Nếu em thật sự hy vọng, tôi cũng không phải là không thể xem xét."

Tô Tiêu Tiêu:"Ông chủ, vẫn là xem như tôi nói đùa đi..."

Chu Lâm Duyên:"....."

Tô Tiêu Tiêu bị Chu Lâm Duyên lôi kéo tới hội trường trung gian, xung quanh có không ít người chuyển qua đánh giá cô ấy, từng ánh mắt đều như có dao găm bắn lại đây, Tô Tiêu Tiêu chỉ ước có thể đảo một cái động ở đây để bản thân nhảy xuống.

Chu Lâm Duyên lôi kéo cô ấy đi đến một bên nói:"Trong chốc lát tôi nói cái gì, cô chỉ có thể nghe, không được lên tiếng phản bác."

"A?"

Tô Tiêu Tiêu còn chưa kịp tiêu hóa xong, Chu Lâm Duyên đã đưa cô đến chỗ một đám người khí chất cao quý.

Tô Tiêu Tiêu có chút ngốc.

Lâm Cẩm Ngôn nắm tay Giản Vi, đang cùng ông nội, cha mẹ, còn có mẹ của Giản Vi đứng chung một chỗ, cả nhà chính là đang thương lượng thời gian kết hôn.

Đầu xuân năm sau sẽ kết hôn, trước mắt cứ lấy giấy hôn thú đã, đến khi nghỉ thức kết hôn có thể liền làm, cũng có thể chờ Giản Vi tốt nghiệp xong mới làm.

Ý của Giản Vi đợi sau khi tốt nghiệp xong mới tổ chức, Lâm Cẩm Ngôn căn bản là không có ý kiến.

Cả nhà đang thương lượng, liền thấy Chu Lâm Duyên nắm tay một cô gái đi tới.

Bà Chu ánh mắt sáng lên:" A Duyên, vị này chính là?"

Tô Tiêu Tiêu theo bản năng đang định nói mình là trợ lý của Chu tổng, còn chưa kịp cất lời, Chu Lâm Duyên liền mở miệng trước:" Mẹ không phải vẫn luôn nhắc mãi con dâu sao,hôm nay con mang về cho mẹ."

Tô Tiêu Tiêu sợ tới mức mắt sắp rớt ra ngoài, nghiêng đầu, khó có thể tin mà nhìn chăm chăm bà ấy. Chu Lâm Duyên khẽ nhéo vào tay cô, không phát ra tiếng mà cảnh cáo: không cho phản bác.

Giản Vi cùng Lâm Cẩm Ngôn liếc nhìn nhau, lặng lẽ nói:" Không phải cô gái trên máy bay sao?"

Lâm Cẩm Ngôn khẽ cười, trong mắt mang theo vài ý nghiền ngẫm.

Con trai tốt cuộc đã mang con dâu về cho bà, bà Chu vô cùng vui vẻ, kích động nói:" Cái này tốt!Em gái con tốt nghiệp sẽ tổ chức, vậy con đầu xuân liền tổ chức đi."

Chu Lâm Duyên:"..... Vâng!"

Tô Tiêu Tiêu cả người run lên, ngẩng đầu nhìn Chu Lâm Duyên, nghiêng rặng, ánh mắt dò hỏi:"Ông chủ lớn, anh đang làm chuyện quái quỷ gì vậy?"

Chu Lâm Duyên nhìn cô một cái, dùng ánh mắt trả lời cô:" Không cho phản bác, phản bác trừ tiền lương!"

Tô Tiêu Tiêu:"....Tôi có thể từ chức không?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Lễ mừng của công ty đến rạng sáng mới kết thúc, Giản Vi cả đêm đi giày cao gót, mệt đến không đứng lên được, thừa dịp Lâm Cận Ngôn không bị người ta quán lấy mời rượu, lặng lẽ kéo tay anh hỏi:" Lâm Cận Ngôn, em mệt quá, có thể về phòng nghỉ trước được không?"

"Làm sao vậy?" Lâm Cận Ngôn cúi đầu, ôn nhu hỏi cô.

Giản Vi chỉ vào chân mình, ủy khuất nói:" Chân đau."

Cô lần đầu tiên đi giày cao gót lâu như vậy, Lâm Cận Ngôn nhú mày, đem ly rượu đặt lên bàn, không nói hai lời, lập tức bế Giản Vi lên.

Giản Vi bị dọa, theo bản năng nhìn xung quanh. Bốn phía đều là người, đang nhìn cô chằm chằm. Cô có chút thẹn thùng, giầy giữa muốn xuống:"Anh thả em xuống, em tự mình đi."

Lâm Cận Ngôn làm như không nghe thấy, bế cô đi đến chỗ đại sảnh.

Mọi người xung quanh nghị luận sôi nổi, Giản Vi giữa không được, đem đầu dựa vào trong ngực Lâm Cận Ngôn, giống như một con đà điểu vui đùa xuống cát để trốn, nhỏ giọng thăm hỏi:" Anh làm gì vậy?"

Lâm Cận Ngôn thấy Giản Vi bộ dạng vô cùng xấu hổ, không nhịn được cười." Bà chủ nhỏ của anh đau chân, đương nhiên anh phải ôm về nghỉ ngơi rồi."

Giản Vi nhấp nhấp môi, từ trong ngực ngược mắt lên, nhỏ giọng nói:" Em có thể tự đi được mà."

Lâm Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái:" Anh muốn ôm, làm sao vậy?"

Giản Vi:"....."

- - - - -

Lâm Cận Ngôn đem Giản Vi một đường ôm từ đại sảnh ra ngoài, lễ mừng là cử hành ở khách sạn nhà mình, bên ngoài là dãy nhà nghỉ, Lâm Cận Ngôn ôm Giản Vi đến phòng của anh.

Mở cửa đi vào, đem Giản Vi đặt ở trên mép giường, ngồi xổm xuống cời giày cho cô.

Mang giày cao gót đứng cả ngày, chân hơi hơi có chút sưng, Lâm Cận Ngôn nhú mày, đem chân cô đặt lên đầu gối anh, tay ôn nhu mà xoa, vừa xoa vừa hỏi:" Thế nào? Có đau hay không?"

Đôi tay ôn nhu mà xoa mát cá chân cho cô, lại xoa đến mu bàn chân, cuối cùng ngón chân cũng bóp nhẹ một lát, Giản Vi cong môi nhìn anh cười:" Thối không thối không, Lâm Cận Ngôn?"

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn cô, sau đó đem chân cô kéo đến mũi người một cái." Ngón, đúng là rất thối."

Giản Vi cười ha ha lấy chân chọc ngực anh:" Anh đúng là phiền nha."

Lâm Cận Ngôn đứng lên, cúi người cô áp trên giường, hai tay chống ở bên cạnh, cúi đầu hôn lấy môi cô.

Giản Vi khẽ nâng tay ôm lấy anh, nhắm mắt lại tùy ý Lâm Cận Ngôn môi lưỡi triền miên.

Hồi lâu, Lâm Cận Ngôn mới có chút buông cô ra. Ánh mắt dừng ở trên môi đã có chút sưng đỏ của Giản Vi, dùng ngón tay, ôn nhu mà vuốt ve một chút.

Giản Vi sùng sốt, ngay sau đó cầm lấy tay Lâm Cận Ngôn, đôi mắt hình viên đạn nhìn anh:"Lâm Cận Ngôn, anh cố ý có phải không?"

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, không có phản ứng lại.

Giản Vi lên án:" Anh cứ nhiên dùng tay sờ chân sờ lên miệng em!"

Lâm Cận Ngôn hoàn hồn,"phốc" một cái bật cười:" Không có việc gì, dù sao cũng chính là chân của em."

Giản Vi trừng mắt:"Về nhà nhất định bắt anh quỳ ván giặt đồ."

Lâm Cận Ngôn thương lượng:" Có thể không phạt được không?"

"Không thể!"

"Phạt anh mỗi ngày hôn chân em được không?" Nói xong, liền cúi đầu, đặt lên mu bàn chân cô một nụ hôn.

Giản Vi ngây người, sau một lúc lâu mới có phản ứng lại, vội vàng đem chân rút về:" Anh không chê chân thối."

Lâm Cận Ngôn cười,cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống môi cô:" Là thơm."

Giản Vi chớp mắt,nhìn chằm chằm anh,không nói lời nào.

Lâm Cận Ngôn:" Làm sao vậy? Bị choáng váng?"

"..... Lâm Cận Ngôn anh vừa hôn chân lại hôn lên miệng em."

Giản Vi trừng mắt, Lâm Cận Ngôn cười đến không nhịn được, xoa đầu cô:" Giản Vi, em có thể đừng đáng yêu như vậy được không, muốn mê chết anh sao?"

Giọng nói mang chút cưng chiều, tiếp theo đó liền hôn xuống.

"Ngô....Anh còn..."

Lâm Cận Ngôn dán môi mình lên môi cô sau đó nói:"Còn muốn ăn em."

- - - - -

Tết Âm lịch, Giản Vi đi đến nhà Lâm Cận Ngôn ăn tết.

Trong nhà Lâm Cận Ngôn tới rất nhiều họ hàng thân thích, cơm chiều của đại gia đình xong xuôi liền mang mấy cái bàn ra chơi mạt chược.

Giản Vi lần đầu tiên tới Lâm gia ăn Tết Âm lịch, em trai em gái của Lâm Cận Ngôn vô cùng nhiệt tình mà kéo cô chơi đánh bài.

Cô có chút khó xử mà nhìn về phía Lâm Cận Ngôn,Lâm Cận Ngôn trực tiếp đem tiền kẹp cho cô:" Theo chân bọn họ đánh."

Mọi người ha hả cười, ồn ào nói:" Chính là chính là! Chị dâu đánh sao, dù sao thua cũng tính cho anh!"

Em họ của Lâm Cận Ngôn cười hi hi hỏi:" Chị dâu chơi mạt chược vẫn là..., chị lần đầu tiên tới,chị chọn đi!"

Giản Vi có chút hơi suy nghĩ, nói:" Chơi mạt chược đi."

Giản Vi là sinh viên, nhìn đơn thuần lại đáng yêu, một đám chơi mạt chược đang ngằm hiểu trong lòng một ý tưởng vô cùng hoàn mỹ.Hôm nay khiến anh trai đổ ra chút máu, chi tiêu của bọn họ ngày tết sẽ được tài trợ trả lại!"

Nhưng mà nguyện vọng đẹp đẽ của mỗi người chỉ một giờ sau hoàn toàn tan biến.

Thời điểm Lâm Cận Ngôn từ bên ngoài trở về, thấy trước mặt Giản Vi đặt một đồng tiền, sùng sốt:" Thắng?"

Giản Vi cười hi hi, đem tiền lúc nãy đưa cho anh:" Không mất đồng nào đâu nha!"

Lâm Cận Ngôn sùng sốt sau đó nhìn một đám đang đen mặt ở đằng sau, trong mắt ý cười càng sâu:" Cảm ơn đã tài trợ cho vợ anh tiền mừng tuổi nha, sẽ không ngừng cố gắng."

".....!!!"

Giản Vi thắng được có chút ngượng ngùng, liền nói:" Mọi người cứ ở đây đánh bài đi, chị qua chỗ ông nội một lát."

Em họ của Lâm Cận Ngôn vội vàng kéo tay cô:" Không vội không vội, chị dâu hay là chúng ta đổi cái khác đi."

Giản Vi:"....."

Nửa giờ sau, trước mặt Giản Vi tiền lại cao một chồng.

Em họ của Lâm Cận Ngôn:" Ai, em đau bụng quá, em sao lại đau bụng thế này, em không được rồi, lập tức phải đi giải quyết đây."

Em họ của Lâm Cận Ngôn vừa đi, mọi người cũng lấy có mà chuồn mất.

Giản Vi thắng đến nghiện, vội bắt lấy Lâm Mạn:" Từ từ,em đến đây đi, thiếu một người."

Lâm Mạn tìm có thoát thắc:"Ai,em chợt nhớ tới có chút việc phải làm, em đi làm cái đã, chị dâu chị cứ từ từ chơi."

Giản Vi tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người một em họ của Lâm Cận Ngôn, cô bé lặng lẽ cười cười:"Chị dâu, em đi ăn một chút gì đã, chị có muốn ăn không, em lấy lại cho chị?"

- - - - -

Không lâu sau trên bàn bài mọi người đều chạy hết rồi.

Giản Vi bừa bãi buồn bực. Khiến cho cô chơi đến nghiện, sau đó liền bỏ chạy...

Lâm Cận Ngôn thấy Giản Vi một mình ngồi ở đó, cười cười đi tới, tay ôm lấy bả vai cô cười hỏi:" Làm sao vậy?"

Giản Vi nắm lấy ngón tay, ánh mắt trông mong nhìn anh:" Còn chưa đánh đủ..." Con nghiện vừa mới lên mà.

Lâm Cận Ngôn sờ sờ mặt cô, trong mắt tràn ngập ý cười cùng sùng nịnh, nói:" Em gái đáng thương quá,đi, anh đưa em ra ngoài chơi."

Giản Vi chớp chớp mắt:" Đi đến chỗ nào?"

"Đi rồi sẽ biết." Lâm Cận Ngôn giúp Giản Vi thu tiền, nắm tay cô đi lên lầu thay quần áo.

Vừa mới đánh bài cả nhà giờ chỉ còn một ít.

Em họ của Lâm Cận Ngôn khuôn mặt u oán nói:" Lần sau chúng ta lại đánh bài, nhưng đừng cho chị dâu tham gia, tiền mừng tuổi năm nay mẹ cho đã thua mất một nửa rồi."

"Thật không nhìn ra chị dâu lại là một cao thủ nha!"

"Nếu như hai vợ chồng mà cùng nhau hợp tác, có thể tàn sát tứ phương cũng chưa biết chừng!"

"Trời ơi, không thể trêu vào, không thể trêu vào!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lâm Cận Ngôn mang Giản Vi lên lầu thay quần áo, mặc thật dày, phải vỗ trang hạng nặng mới đi ra cửa.

Thời điểm đi xuống dưới vừa vặn gặp được mẹ của Lâm Cận Ngôn, hỏi bọn anh đã trở như vậy còn đi đâu. Lâm Cận Ngôn đại khái chỉ nói có chút việc nhỏ, liền mang Giản Vi đi ra ngoài.

Lái xe đi đến vùng ngoại thành.

Giản Vi trong lòng vẫn còn suy nghĩ đến chuyện đánh bài lúc nãy, nói:" Em thật nhiều năm không đánh, vừa mới một lát, đã đánh thức con nghiện của em, sau đó liền bỏ chạy."

Lâm Cận Ngôn cười nói:" Không việc gì, lần sau anh sẽ cho bọn chúng nhiều tiền mừng tuổi, nói bọn chúng chơi với em."

Giản Vi cười:" Bất quá cũng không có việc gì, chờ sang năm bận rộn, là gì có thời gian đánh bài."

"Vội cái gì?"

"Khai giảng nha."

"Ngô, cái đó cũng bận sao."

Xe vẫn luôn chạy ở trên đường, mất một thời gian dài, rốt cuộc cũng dừng lại ở một nơi trống trải.

Giản Vi ngồi trong xe nhìn xung quanh:"Đây là chỗ nào vậy?" Trừ ở phía trước mặt có một phòng ở, xung quang không có người cũng không có xe.

Lâm Cận Ngôn cho xe dừng lại, hơi cúi người xuống giúp cô tháo dây an toàn:" Lát nữa em sẽ biết."

Đẩy cửa xuống xe, đi đến chỗ ngồi của Giản Vi,giúp cô mở cửa xe, duỗi tay đỡ lấy cô.

Giản Vi xuống xe, nhìn bốn phía xung quanh. Ban đêm gió lạnh thổi ào ào, Giản Vi theo bản năng rút cổ lại, cầm áo kéo cao hơn.

Lâm Cận Ngôn đem Giản Vi ôm vào trong ngực, áo khoác ngoài bao bọc cả người cô, cả người Giản Vi cuộn lại trong ngực anh, tức khắc chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

Xung quanh im ắng, tối đen như mực. Lâm Cận Ngôn cứ như vậy ôm cô đi về phía trước, Giản Vi tay trái ôm lấy eo anh, ngửa đầu nhìn:" Ông chủ Lâm, anh sẽ không phải là mang em đi bán đấy chứ?"

Lâm Cận Ngôn cúi đầu xem cô, ánh mắt tràn ngập ý cười:" Cũng có người đến mua."

Giản Vi hơi nheo mắt lại, hỏi:" Anh có ý gì?"

"Ý của anh chính là,ai dám mua người phụ nữ của Lâm Cận Ngôn, chắc là chán sống rồi?"

Giản Vi bị chọc cười, cười lớn một tiếng, cũng không giận nữa, nói:"Rốt cuộc anh mang em đến nơi nào vậy?"

Nơi này không phải nơi kinh doanh cũng không có nhà ăn hay bất cứ thứ gì khác, chỉ là một mảnh đất trống, buổi tối còn đến đây làm gì?

Đôi mắt nhìn ngó khắp nơi,đây là một nơi toàn biệt thự tư nhân, vô cùng lớn, so với nơi ở của Lâm Cận Ngôn hiện tại lớn hơn gấp vài lần.

Thời điểm đi đến hậu viện, rốt cuộc mới có người ra đón, cung kính mà hô to một tiếng:" Tiên sinh."

Đèn trong hậu viện đột ngột sáng lên, ánh sáng thỉnh thoảng bật lên khiến Giản Vi có chút chưa thích ứng được ngay, vội giơ tay lên che mắt.

Lâm Cận Ngôn tiếp tục dẫn theo cô đi về phía trước, cô khép hờ đôi mắt lại một lát,sau đó dần thích ứng được mới chậm rãi mở mắt.

Nhưng thời điểm cô mở mắt, khiến cô hoàn toàn sững sốt.

Vị trí cô đứng, là nơi đỗ trực thăng, ở đó có một chiếc trực thăng nhỏ.

Giản Vi mở to hai mắt, khó có thể tin nổi mà nhìn về phía Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn nắm lấy tay cô tiến lên phía trước, nói:" Lần trước không phải em hỏi anh có biết lái máy bay vậy?"

"....."

"Đưa em đi một vòng."

Giản Vi cứ thế bị Lâm Cận Ngôn đưa lên trực thăng, từ khi ngồi lên đó trái tim liền đập loạn không ngừng.

Lâm Cận Ngôn giúp cô làm tốt các an toàn trước khi bay, tay phải nhẹ nhàng đỡ lấy bả vai cô, ánh mắt thật sau chăm chú nhìn cô, hỏi:"Sợ?"

Giản Vi lắc đầu:" Không sợ."

Có Lâm Cận Ngôn ở đây, cô không sợ, chính là khiến cô cảm thấy thật thần kỳ:" Anh khi nào học lái máy bay vậy?"

"Trước kia cảm thấy hứng thú, liền học một thời gian."

Lâm Cận Ngôn bắt đầu tiến hành một loạt chuẩn bị, Giản Vi mắt không chớp chớp mà nhìn chăm chăm đồng hồ đo trước mặt anh, dụng cụ tinh vi, hoàn toàn xem không hiểu.

Giản Vi trong lòng có chút khẩn trương, hai tay gắt gao mà nắm chặt lấy nhau. Cô nghiêng đầu nhìn Lâm Cận Ngôn, gương mặt cùng dáng vẻ vô cùng kiên nghị, ánh mắt chuyên chú mà nhìn chăm chăm phía trước.

Một lát sau, Lâm Cận Ngôn đột nhiên cầm lấy tay cô, ánh mắt kiên định nhưng ẩn chứa sự ôn nhu:" Đừng sợ, rất an toàn."

Giản Vi nhìn anh, trong lòng bỗng dung yên tâm, gật đầu nói:"Em không sợ."

Lâm Cận Ngôn khởi động trực thăng, đưa cô bay vào bầu trời đêm, mặt đất dần trở nên nhỏ bé.

Giản Vi vừa mới bắt đầu có chút khản trương, nhưng dần dần, sự khản trương này đã bị sự hưng phấn hoàn toàn chiếm mất.

Từ phía trên có thể thấy toàn bộ cảnh phố xá về đêm, Tết Âm lịch vô cùng náo nhiệt, trên đường đèn lồng lập lờ, cả thành phố giống như một bức tranh phồn hoa xoay tròn.

Giản Vi nghiêng đầu hỏi Lâm Cận Ngôn:" Em có thể chụp ảnh được không?"

Lâm Cận Ngôn cười:" Có thể."

Giản Vi kích động không thôi, lập tức lấy điện thoại hướng ra bên ngoài cửa sổ liên tục chụp, xong lại nhìn chăm chăm màn hình một hồi lâu, đầy mặt tươi cười.

Lại ngừng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn, hỏi anh:" Em có thể chụp anh không?"

Lâm Cận Ngôn ghé mắt xem cô.

Giản Vi ánh mắt tràn ngập chờ mong:" Lâm Cận Ngôn, anh quá đẹp trai, em muốn chụp anh, có phải quấy rầy anh hay không?"

Cô có chút khản trương, thận trọng nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn nhìn không được cười, giờ tay xoa nhẹ xuống đầu cô, ôn nhu nói:"Có thể."

Giản Vi được cho phép, nhếch miệng bật cười, lấy điện thoại ra đem bộ dạng điều khiển máy bay của anh chụp lại, nhưng cũng không dám chụp quá nhiều, sợ sẽ ảnh hưởng tới anh.

Chụp xong rồi liền đem điện thoại bỏ vào trong túi,sau đó lại nhìn về phía cửa sổ.

Trực thăng bỗng nhiên hạ thấp độ cao, ngừng ở một chỗ chỉ bay quanh chỗ đó, Giản Vi đang muốn hỏi làm sao vậy, vừa cúi đầu, lại thấy trên mặt đất có một nơi được thấp sáng bởi ánh đèn, vô số ngọn nến được xếp thành hình trái tim, ở chính giữa dùng giấy huỳnh quang mà bày ra dòng chữ- Giản Vi, gả cho anh.

Giản Vi cả người cứng đờ, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía dưới, tưởng mình đang bị ảo giác, còn vô thức dụi dụi mắt, nhưng khi mở mắt ra, tất cả không hề biến mất.

Cô quay đầu lại, khó có thể tin mà nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn khoé miệng hơi cong, một tay nhẹ nhàng cầm lấy tay Giản Vi, thấp giọng nói:" Vi Vi, gả cho anh."

Giản Vi gắt gao cắn môi,đôi mắt có chút ửng đỏ.

Trực thăng chậm rãi chạm đất, mười phút sau, vừa lúc ngừng ở trên chỗ những ngọn nến đang sáng.

Trực thăng an toàn dừng lại, Lâm Cận Ngôn mở cửa khoang ra, giúp Giản Vi cởi bỏ trang bị an toàn, sau đó nắm tay cô từ bên trong ra ngoài.

Bên ngoài gió lạnh không ngừng gào thét, nhưng đứng ở trung tâm của những ngọn nến không ngừng lay động, thế nhưng chỉ cảm thấy ấm áp.

Rõ ràng chỉ có hai người, cô cùng Lâm Cận Ngôn, nhưng lại có chút khản trương.

Cô đứng ngây ngốc ở đó, Lâm Cận Ngôn bèn lôi kéo tay cô, ánh mắt thật sâu, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, không biết từ đâu lấy ra một hộp nhẫn, quỳ một gối xuống, một tay cầm tay cô, một tay giờ nhẫn, vô cùng thành khẩn, từng câu từng chữ rõ ràng nói:" Vi Vi, anh yêu em, đồng ý gả cho anh được không?"

Giản Vi đôi mắt đau xót,bỗng nhiên không kiềm được mà rơi nước mắt, cô không ngừng gật đầu nói:"Đồng ý, em đồng ý."

Như thế nào cũng không muốn đầu.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ tới Lâm Cận Ngôn hôm nay sẽ cầu hôn, vẫn là dùng phương thức như vậy. Hết thấy đều là ngoài ý muốn, cũng quá bất ngờ. Cô chưa bao giờ biết Lâm Cận Ngôn cũng là người lãng mạn như vậy.

Cô giờ tay lau nước mắt, đưa tay cho anh,vui sướng cũng không thể nào che giấu được sự ghen ngào, nói:" Nhẫn, mau đeo cho em đi."

Chiếc nhẫn mang theo sự ấm áp từ tay Lâm Cận Ngôn đeo vào ngón tay Giản Vi, Lâm Cận Ngôn lúc này mới đứng lên.

Giản Vi nhón chân ôm chặt lấy cổ anh, cảm giác ở trên vai anh, thanh âm nghẹn ngào." Anh chuẩn bị những thứ này khi nào vậy, cũng không nói trước với em."

Cô thật sự một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Lâm Cận Ngôn ôm cô thật chặt, thấp giọng cười:" Nói thì sẽ không bất ngờ, đương nhiên không thể nói."

Giản Vi lau nước mắt, từ trong ngực Lâm Cận Ngôn đi ra, nhìn anh nghiêm túc hỏi:" Ngày mai đến Cục Dân Chính đăng ký sao?"

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình ngay sau đó không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng, giờ tay dùng sức xoa đầu Giản Vi:" So với anh còn gấp hơn sao?"

Giản Vi đánh vào ngực anh một cái, ngửa đầu nhìn anh:" Cũng không phải vội vã bà chủ gia đình nhà anh sao."

Lâm Cận Ngôn ánh mắt sùng sịnh, giờ tay vuốt nhẹ mũi cô, cười nói:" Ngày mai còn nghỉ, ngày đầu tiên sau năm mới liền đi."

Giản Vi cười cười, gật đầu:" Được thôi, đều nghe lời anh."

Cô gất gao ôm anh, đầu lại vùi trong ngực anh, khoe miệng tươi cười tràn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Trong phòng ánh đèn nhu hòa, Giản Vi quần áo hỗn độn, lưng dán ở trên tường, hai chân gất gao quần lấy eo Lâm Cận Ngôn, môi bị Lâm Cận Ngôn triển niên hôn, cơ hồ thờ không nổi, nhưng mà thân dưới kích thích mãnh liệt khiến cô muốn hét chói tai, đầu ngón tay gất gao bấu chặt cơ bắp sau lưng Lâm Cận Ngôn.

Dưới ánh đèn mờ ám rọi thẳng xuống, phía sau lưng Lâm Cận Ngôn từng giọt mồ hôi thi nhau chảy dọc theo từng đường nét...

Trong phòng, âm thanh ái muội hết đợt này tới đợt khác. Chiến trường từ ven tường chuyển qua đuôi ghế ở cạnh giường, lại từ sô pha chuyển xuống trên thảm nhà ấm áp... Vẫn luôn lần lộn cho đến nửa đêm mới chịu ngừng lại.

Giản Vi cảm thấy cổ họng có chút bỏng rát, nằm ở trên giường, nhẹ nhàng đẩy Lâm Cận Ngôn uống, nén đau mà nói:" Em muốn uống nước."

Lâm Cận Ngôn cánh tay dùng sức chống người lên, ánh mắt tràn ngập ái muội mà nhìn Giản Vi, thấp giọng cười:" Do kêu nhiều sao?"

Giản Vi trừng anh:" Anh còn nói được?"

Lâm Cận Ngôn cười đến không ngừng được, xoa xoa đầu cô, mới xốc chân đứng dậy.

Anh nửa thân dưới không có che chắn, Giản Vi liếc mắt một cái, sợ tới mức lập tức dời mắt.

Lâm Cận Ngôn tiện tay từ giá để áo lấy xuống một cái áo choàng tắm dài, cười cò:" Đầu có phải là chưa thấy qua, sao vẫn còn thẹn thùng vậy?"

Giản Vi mặt đỏ bừng, giống như một con đà điểu mà lấy chăn che mặt lại, không đáp anh.

Lâm Cận Ngôn kêu lên một tiếng, trong mắt tràn ngập ý cười.

Đi đến mép giường, đột nhiên đem chăn vạch ra.

Mất đi vật che chắn, Giản Vi hét chói tai, theo bản năng cuộn tròn người lại, cả khuôn mặt nóng như sắp bị thiêu cháy:" Lâm Cận Ngôn, anh thật xấu xa!"

Lâm Cận Ngôn cười, lấy từ trên giá áo áo tắm bọc lấy thân thể của Giản Vi, chặn ngang bẹn cô lên.

Giản Vi nhủ mi, nhìn chằm chằm anh:" Anh định là gì?"

"Không phải em muốn uống nước sao? Cùng nhau đi uống."

Nói xong liền đem Giản Vi xuống dưới lầu.

Ấn Tết, dì Lan cũng trở về quê, trong nhà giờ chỉ có hai người là cô và Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn đem Giản Vi ôm xuống lầu, đặt ở trên ghế sofa, sau đó mới đi lấy nước cho cô.

Giản Vi thừa dịp Lâm Cận Ngôn đi lấy nước, lập tức đem áo choàng tắm quy quy củ củ mà mặc vào. Bằng không khi Lâm Cận Ngôn trở về, đối với sự hiểu biết của cô về anh, sẽ lại một phen lẩn lộn. Đem áo choàng tắm bọc thật chặt, kiểm tra lại một lần nữa, xác định không có bất cứ bộ phận nào có thể để lộ ra gây kích phát thú tính của người nào đó mới hơi có chút an tâm, ngồi trên sofa chơi điện thoại.

Ăn tết, trong vòng tròn bạn bè, đều khoe hạnh phúc. Giản Vi suy nghĩ một lát, liền đăng ảnh Lâm Cận Ngôn lái máy bay.

Nào biết vừa mới đăng lên, bên dưới liền bình luận điên cuồng.

Thẩm Đình:"Ta đi! Lâm tổng nhà người thật soái quá đi!"

Tạ Như:"Má ơi, lái phi cơ, quả là một nam thần toàn năng nha."

Trương Tâm:"Vi Vi, giới thiệu bạn trai cho mình đi, không cần biết lái phi cơ, bằng một phần tư Lâm tổng nhà cậu là được."

Giản Vi cười cười, chính là những lời khen ngợi chồng khiến bản thân có chút vui mừng.

Nhưng mà vui mừng chưa được bao lâu ở phía dưới đã có một dòng bình luận khiến cô bị dọa cho nhảy dựng.

Chu Lâm Duyên:Em đang ở đâu?

Giản Vi trái tim run rẩy, lập tức rời khỏi Wechat, sau đó liền tắt điện thoại, làm như cái gì cũng không biết.

Lâm Cận Ngôn mang nước đến cho cô, liền thấy cô buộc chặt dây áo tắm, cổ áo còn có tình không để lộ.

Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày, muốn phòng anh?

Đi qua, đem ly nước đưa cho cô.

Giản Vi nhận lấy ly nước liền một hơi uống hơn phân nửa. Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô cười, nói:" Uống nhiều chút."

Giản Vi khẽ ngước mắt lên liếc anh một cái:" Có ý tứ gì?"

Lâm Cận Ngôn ý cười trong mắt tràn ra ngoài,nói:" Lát nữa còn sức để kêu."

Giản Vi vừa nghe,sợ tới mức đem cổ áo nắm chặt.

Lâm Cận Ngôn một phen ôm cô lên đùi, bàn tay thuần thục luồn vào thân dưới tìm kiếm, trần ngập ý cười, thấp giọng nói:" Phía trên đều chặn, thế nào phía dưới lại không nỗ lực?"

Giản Vi mặt phỉếm hồng, vừa mới chưa kịp mặc...

Cô đẩy bả vai Lâm Cận Ngôn muốn xuống dưới, nhưng mà Lâm Cận Ngôn đột nhiên xoay người một cái đem cô đè dưới thân, thấp giọng cười:" Tiếp tục nào, Vi Vi."

Giản Vi thực sự muốn khóc, ủy khuất nói:" Em muốn ngủ."

"Ừ, em ngủ, anh làm cũng được."

Giản Vi:"....."

Ô ô, ai muốn có chồng, cái loại thể lực tốt thế này! Tặng không luôn!

- - - - -

Hết kỳ nghỉ đông, ngày đi làm đầu tiên, Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn đã quyết định đi lấy chứng.

Ra phía trước cửa, lặng lẽ đi đến phòng của Chu Lâm Duyên.

Chu Lâm Duyên còn đang ngủ,chấn bị kéo một chút, nhúu mày, hơi mở mắt.

Giản Vi ngồi xổm ở mép giường, cười hi hi nói:" Anh, em tới lấy sổ hộ khẩu."

Chu Lâm Duyên đôi mắt híp lại nhìn xuống:"Lấy cái kia làm cái gì?"

Giản Vi cũng không lừa anh,nói:"Hôm nay đến Cục Dân Chính, em cùng Lâm Cận Ngôn đi đăng ký."

Chu Lâm Duyên nhủ mày:"Anh đồng ý?"

Giản Vi chớp chớp mắt:" Anh tuy rằng hiện tại chị Tô không muốn gả cho anh, nhưng anh đừng lo lắng, em đi đăng ký trước anh nhưng đảm bảo không sinh con trước anh, anh đừng sợ."

Chu Lâm Duyên giờ tay cốc đầu cô:"Nói năng lung tung cái gì đó."

Lười không muốn nghe cô nói tung, đơn giản từ trong ngăn kéo lấy sổ hộ khẩu, ném cho cô:" Cầm đi!"

"Cảm ơn anh." Giản Vi cười, ôm hộ khẩu chạy nhanh ra bên ngoài.

Chu Lâm Duyên nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, trong lòng bỗng dưng dâng lên một chút khó chịu.Xoay người xuống giường, trùm mặt đi vào phòng tắm

- - - - -

Ngày Lâm Cẩm Ngôn cùng Giản Vi đi lấy giấy hôn thú, tâm tình Lâm Cẩm Ngôn đặc biệt tốt, cùng ngày đi làm trực tiếp phát đại hồng bao cho nhân viên.

Thư ký Mạnh đang cùng trợ lý ở trong văn phòng kiểm kê bao lì xì, Giản Vi lặng lẽ bò đến trước bàn làm việc của Lâm Cẩm Ngôn, vươn tay về phía anh:"Ông chủ Lâm, có phải anh cũng nên phát cho em một cái?"

Lâm Cẩm Ngôn bắt lấy tay cô, cười nói:" Của anh đều là của em, còn muốn bao lì xì?"

Giản Vi hơi ngẩn ra, sau một lúc lâu bật cười:" Kia cũng là của em "

- - - - -

Sau khi Giản Vi cùng Lâm Cẩm Ngôn đăng ký, không bao lâu liền khai giảng.

Ngày khai giảng, cả phòng liên hoan. Mọi người lâu ngày không gặp, ai cũng ôm một khối hưng phấn.

Thẩm Đình đắm vào ngực Giản Vi, cười hi hi nói:" Tiểu nha đầu, động tác còn rất nhanh, khi nào tổ chức hôn lễ nha?"

"Vẫn còn sớm."

"Đều lái phi cơ cầu hôn rồi, lãng mạn như vậy, nếu là mình, có hôn lễ hay không đều không quan trọng." Trương Tâm chống đầu, tưởng tượng đến mà cầu hôn của Giản Vi, hâm mộ vô cùng.

Giản Vi cũng là suy nghĩ như vậy, nghi thức hôn lễ gì đó, cô căn bản không quá để ý.

Bất quá, cô không để ý, nhưng người lớn nhà họ Lâm không phải không để ý. Không chỉ có hôn lễ, mà ngay cả lễ đính hôn đều vô cùng long trọng.

Ngày đính hôn, Giản Vi mang giày cao gót ra khỏi cửa, vừa lên xe đã bị Lâm Cẩm Ngôn còi ra:"Đi giày đế bằng là được."

"Nhưng em không mang."

"Đi mua một đôi." Lâm Cẩm Ngôn lái xe đưa cô tới trung tâm mua sắm, anh xuống xe đi mua, còn cô ngồi trong xe chờ anh.

Cúi đầu, buồn chán mà nghịch điện thoại.

"Vi Vi." Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông lạnh căm căm, Giản Vi sợ tới mức cả người run lên, điện thoại rơi xuống dưới sàn xe.

Giản Đại Phú ghé vào bên cửa sổ, đầy mặt tươi cười,nói:" Vi Vi, nghe nói con gả cho tổng tài của Lâm thị, con cho ba một chút tiền được không? Ba lần trước đánh bài lại thua rồi, con yên tâm không nhiều lắm đâu, chỉ có 30 vạn."

Giản Vi cắn chặt hàm răng, nói:" Tôi không có! Ông cũng không phải là ba tôi."

Giản Đại Phú vừa nghe những lời này, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác:" Mày có ý gì? Con nha đầu chết tiệt này ông đây không thèm nhận!"

"Tôi nói ông không phải là ba tôi! Từ nay về sau ông sống hay chết cũng không liên quan gì tới tôi!" Nói xong cô liền nâng kính xe lên, sau đó nhanh chóng khóa cửa xe lại.

Giản Đại Phú phẫn nộ, ở bên ngoài không ngừng đập cửa:" Mở cửa! Nha đầu thói mở cửa! Mấy giờ là người lợi hại rồi,ông đây liền không nhận!"

Giản Vi không dám đi ra ngoài, sợ Giản Đại Phú chó cùng rứt giậu không biết ông ta sẽ là ra cái gì, khóa cửa liền lập tức gọi điện cho Lâm Cẩm Ngôn.

Lâm Cẩm Ngôn đang thanh toán, nghe thấy Giản Vi nói vậy,mày nhủ chặt, nói:" Em đừng sợ cứ ở yên trong xe, anh lập tức ra ngay."

Lâm Cận Ngôn cúp điện thoại mau chóng đi ra ngoài.

Giản Đại Phú đang vô cùng kiêu ngạo mà đá cửa xe, xa xa nhìn thấy Lâm Cận Ngôn, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, cất bước liền bỏ chạy.

Lại không nghĩ tới, vừa mới chạy đến đường cái, một chiếc xe màu đen liền lái đến, đột nhiên có vài gã mặc đồ đen từ trên xe bước xuống, vài người đi lên vây, xoắn tay ông ta, đem ông ta bắt lại.

Giản Đại Phú hô to: "Các người là ai? Buông ra! Buông ra!"

Lâm Cận Ngôn mở cửa xe ra, ngồi vào.

Giản Vi nhìn chằm chằm phía đối diện, có chút kinh ngạc mà hỏi Lâm Cận Ngôn: "Những người đó...."

"Người của anh, sẽ đưa ông ta đến cục cảnh sát, không có việc gì."

Giản Vi lại sừng sốt: "Cục cảnh sát? Ông ta phạm tội gì sao?"

"Góp nhặt chứng cứ ông ta ngược đãi em khi còn nhỏ, hình phạt chính là phải ra hầu tòa.""

Giản Vi ngày còn bé thường bị Giản Đại Phú đánh, mọi người trong thôn đều biết, nhưng mà sẽ không nghĩ tới việc Lâm Cận Ngôn đưa ông ta đến cục cảnh sát.

Lâm Cận Ngôn lái xe đến nơi tổ chức lễ đính hôn, Giản Vi vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Cận Ngôn nhẹ nhàng cầm tay cô, thấp giọng hỏi: "Em không đành lòng đúng không?"

Giản Vi lắc đầu: "Em không có tình cảm gì với ông ta."" Ngừng lại, lát sau mới nói: "Em chính là nhớ tới mẹ đã nuôi dưỡng em, bà vẫn luôn đối với em thật tốt, khi em còn nhỏ nửa đêm phát sốt, bà không quản mưa to ôm em tới bệnh viện, bà bọc em trong quần áo, còn chính mình thì ướt đầm, em một chút cũng không ướt mưa..."

"Chờ có thời gian anh cùng em về thăm bà."

Giản Vi cong môi cười, gật đầu: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Sau khi Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn đi lãnh chứng, đương nhiên sẽ ở cùng nhau.

Sau khi khai giảng mỗi ngày chạy đi chạy lại giữa hai nơi vô cùng bất tiện, đơn giản dọn ra căn hộ gần ngay trường học.

Ngày chuyển nhà Lâm Cận Ngôn là người đảm đương chính vì Giản Vi khi đó đang ở trường học, Lâm Cận Ngôn dọn xong còn chụp ảnh gửi cho cô.

Giản Vi nhìn bức ảnh chụp kia không khỏi bật cười, trả lời Wechat của anh: "Em khi nào nói muốn ở cùng anh?"

Lâm Cận Ngôn: "???"

Giản Vi nhấp môi cười đáp lại: "Em phải ở lại trường, trường học không cho ở bên ngoài."

Lâm Cận Ngôn: "Không sao, anh giúp em xin với trường "

Giản Vi phần nộ sau đó gửi icon dao cho anh.

Lâm Cận Ngôn cười tùm tùm sau đó còn gửi lại cho cô.

Giản Vi: " [lừa gạt] Anh còn dám chém em?"

Lâm Cận Ngôn: "[ngoan ngoãn quỳ xuống] Không dám!"

Giản Vi: "Đem ván giặt đồ của em lại đây!"

Lâm Cận Ngôn:".....Ném....."

Vào lúc ban đêm. Lâm Cận Ngôn liền tới kí túc xá giúp Giản Vi thu dọn đồ. Kỳ thật, đến năm 3, năm 4 có rất nhiều người không ở lại trong trường, có người ở bên ngoài thực tập, có người bèn ở bên ngoài thuê nhà ôn tập để thi lên thạc sĩ.

Giản Vi tạm thời không thi lên thạc sĩ, nhưng cô muốn tìm một công ty để thực tập. Là một văn phòng tư vấn tâm lý trữ danh.

Văn phòng đều có những tiền bối trữ danh, Giản Vi vì muốn học hỏi thêm kinh nghiệm thực tế, học cả ngày theo các tiền bối chạy trước chạy sau, so với lúc đi học thi vô cùng bận.

Lâm Cận Ngôn ghen uất, vốn dĩ cho rằng sau khi kết hôn thì thời gian hai người dành cho nhau sẽ nhiều hơn trước, nhưng hiện tại không riêng gì anh bận, Giản Vi so với anh còn bận hơn.

Ngày đó sinh nhật Lâm Cận Ngôn,có ý đặt nhà hàng tưởng cùng Giản Vi có thể giới hai người lãng mạn một chút. Giữa trưa tan tầm liền gọi điện cho Giản Vi, Giản Vi chính là đang nghe các tiền bối thảo luận về một trường hợp,liền trực tiếp không nhận điện thoại của anh.

Lúc ấy Giản Vi đã một lòng một dạ nhào vào công việc, không để ý đến Lâm Cận Ngôn. Buổi tối cũng phải rất khuya mới về nhà, về nhà liền tắm rửa sau đó đi ngủ. Lâm Cận Ngôn ghen vài ngày, khi Giản Vi cắt đứt điện thoại của anh thì rốt cuộc cũng không thể nào mà nhịn được nữa.

Cố gắng nhẫn nại mà gọi thêm một lần nữa, Giản Vi lúc này lại bất máy, nhưng lại không cho anh mở miệng, liền nói:"Em bây giờ đang họp, buổi tối liền gọi điện cho anh." Nói xong liền tắt máy.

Sự nhẫn nhịn của Lâm Cận Ngôn toàn bị chặt đứt, khi điện thoại bị cô tắt đi, lập tức hướng lên bàn ném một cái.

Mạnh Dao vừa lúc đi vào, cũng bị dọa cho nhảy dựng, thật cẩn thận hỏi:"Tổng....tài....."

Giản Vi hoàn thành xong công việc cũng đã hơn bốn giờ chiều, vội vội vàng vàng báo cáo, từ đơn vị chạy ra, gọi xe đến một cửa hàng bánh gần đó đặt làm một chiếc bánh kem.

Hôm nay là sinh nhật Lâm Cận Ngôn, cô không hề quên. Tới cửa hàng bánh nhanh chóng gọi điện cho Lâm Cận Ngôn, nào biết điện thoại vang lên nửa ngày cũng không ai nghe máy.

Nghĩ rằng rất có khả năng anh đang bận, đơn giản cũng không gọi lại, nghiêm túc làm bánh sinh nhật cho Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn không thích ăn ngọt, cho nên nguyên liệu ban đầu đều thanh đạm. Làm từ 5 giờ chiều đến 7 giờ tối, vì vội nên có chút xấu nhưng rất nhanh chóng chiếc bánh kem đã thành hình.

Ở trên mặt bánh kem dùng mứt viết lên trên đó dòng chữ:Ông xã, em yêu anh!

Làm xong còn vô cùng kiêu ngạo mà thưởng thức trong chốc lát, sau đó mới kêu ông chủ mang bánh kem cao cấp lên.

Từ cửa hàng bánh kem ra tới, trực tiếp gọi xe trở về nhà.

Trên đường lại gọi điện thoại cho Lâm Cận Ngôn, kết quả lúc này lại là tắt máy.

Giản Vi nhìn chăm chăm di động hơi nhàu mảy:Người này không phải là đã quên sinh nhật của mình rồi chứ?

Nửa giờ ngồi trên xe, cuối cùng đã đến bên ngoài tiểu khu.

Giản Vi vui mừng xách theo bánh kem đi lên lầu, nghĩ Lâm Cận Ngôn không có ở nhà, cô vừa lúc có thể làm cơm cho anh trước khi anh về.

Nào biết khi mở cửa đã thấy giày của Lâm Cận Ngôn ở trước cửa.

Ở nhà sao?

Cô đem bánh kem đặt trên tủ giày, cao giọng gọi:" Lâm Cận Ngôn?Anh ở nhà sao?"

Gọi hai tiếng, không có ai đáp lại.

Đổi giày đi vào trong nhà, trong phòng, chăn trùm kín mít, Lâm Cận Ngôn giống y như con nít đang vui cả người vào trong chăn.

Giản Vi bị dọa, vội vàng chạy tới, giờ tay kéo chăn của anh:"Lâm Cận Ngôn, anh sao vậy?"

Lâm Cận Ngôn mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, quần dài màu đen. Thời điểm chân xốc lên, anh nằm nghiêng người, quay lưng về phía Giản Vi.

Giản Vi bò đến gần người anh, duỗi tay sờ đầu anh: "Anh làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không? Em gọi cho anh vài cuộc điện thoại mà anh không nhấc máy. Ài nha, có chút nóng, anh chờ em em đi lấy nhiệt kế cho anh."

Giản Vi vừa muốn từ trên người Lâm Cận Ngôn đứng lên, Lâm Cận Ngôn đột nhiên nghiêng người, gất gao ôm lấy eo cô.

Giản Vi bị bắt ghé đầu vào ngực anh, sắc mặt anh có chút không tốt, cô đau lòng mà sờ sờ gương mặt anh, lo lắng hỏi: "Anh sao vậy? Buổi sáng ra cửa không phải vô cùng tốt sao?"

"Em biết hôm nay là ngày bao nhiêu không?" Lâm Cận Ngôn đột nhiên mở miệng.

Giản Vi chớp chớp mắt, ngay sau đó đột nhiên cười ra tiếng: "Biết nha." Tay cô để ở trên mặt anh, ra sức mà xoa nắn: "Sinh nhật của ông xã." Nói xong liền cúi đầu ở trên môi anh thật mạnh hôn một cái, cười tủm tỉm nói: "Sinh nhật vui vẻ, ông xã."

Lâm Cận Ngôn nhú mắt lại: "Em nhớ rõ?"

"Đương nhiên." Giản Vi cảm thấy có chút kỳ quái, đôi mắt chớp chớp, đột nhiên nhớ tới cái gì, vẻ mặt ngạc nhiên mà nhìn anh: "Anh không phải cho rằng là em quên mất chứ, nên ở nhà giận dỗi?"

Lâm Cận Ngôn bị nói rõ tâm tư, trên mặt có chút không nhịn được, đem cô đẩy ra, xoay người từ trên giường ngồi dậy. Chuẩn bị xuống giường, Giản Vi nhào qua từ phía sau ôm lấy anh, cắn tỉ trên vai anh, cười hì hì nói: "Lâm Cận Ngôn sao anh giống như một đứa nhóc vậy?"

Lâm Cận Ngôn nhú mi, ngữ khí có chút cáu: "Anh lạnh nhạt mấy ngày với em thử xem?"

Giản Vi đi đến trước mặt anh, ngồi trên đùi anh, tay vòng qua cổ anh, đôi mắt sáng lấp lánh, nghiêm trang hỏi: "Em khi nào lạnh nhạt anh?"

"Em nói đi?" Lâm Cận Ngôn đôi mắt híp lại, nhìn chằm chằm cô.

Giản Vi cẩn thận suy nghĩ một chút biểu hiện của chính bản thân mình mấy ngày nay, công việc có chút bận...

Cô cười cười, lại ở trên môi anh hôn một chút lấy lòng, nói: "Em sai rồi, lần sau sẽ chú ý hơn."

Cô vừa nói, vừa lắc lắc cánh tay Lâm Cận Ngôn làm nũng: "Đừng nóng giận, sinh nhật mà được không?"

Giản Vi làm nũng khiến sự tức giận của Lâm Cận Ngôn cũng dần dần lui xuống, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô: "Lạnh nhạt anh lâu như vậy tưởng như vậy là xong sao?"

Giản Vi: "Chứ anh muốn thế nào?"

Lâm Cận Ngôn đem cô bế lên, bàn tay đánh vào hông cô, đánh giọng: "Đêm nay em đừng nghĩ tới chuyện ngủ!"

Giản Vi cười khanh khách hô to: "Đại hiệp tha mạng!"

Lâm Cận Ngôn ôm cô đi đến phòng tắm, cười nói: "Kêu cứu ông xã cũng vô dụng!"

"Oa, có ai không, có người giờ trò lưu manh!"

Lâm Cận Ngôn cười đến không nhịn được, đem cô đặt trên bồn rửa mặt, ngay sau đó lấp kín môi cô, thật lâu sau mới buông ra, trong mắt đầy ý cười: "Kêu, kêu càng lớn gia càng thích!"

Giản Vi khẽ giơ chân đá vào đùi quần anh: "Lão lưu manh!"

Lâm Cận Ngôn nghiêng người né tránh, cầm lấy chân cô, đôi mắt hơi nhú lại, cười cô: "Tưởng thế mà được sao?"

Giản Vi cười nghiêng ngả, làm bộ đá anh lần nữa: "Anh thật là phiền đấy Lâm Cận Ngôn, khi dễ người khác!"

Lâm Cận Ngôn lại rướn người lên hôn cô, thấp giọng nói: "Anh yêu em còn không kịp, như thế nào sẽ khi dễ em."

Giản Vi ôm cổ anh, đứng đắn nói: "Em có chuẩn bị quà cho anh, xem quà trước được không?"

Lâm Cận Ngôn hơi nhướng mày: "Thứ gì?"

"Xem rồi sẽ biết." Nói xong liền nhảy xuống, lôi kéo tay Lâm Cận Ngôn đi ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Giản Vi lôi kéo Lâm Cận Ngôn từ trong phòng ra ngoài, ấn anh ngồi xuống sô pha, ra lệnh nói: "Nhắm mắt lại."

Lâm Cận Ngôn hơi nhướng mày: "Còn dám ra lệnh cho anh?"

Giản Vi đôi mắt tinh ranh, cúi xuống hôn anh một cái.

Lâm Cận Ngôn bật cười, xoa đầu cô: "Chiều này của em giống như viên đạn bọc đường vậy, lúc nào cũng có kết quả."

Giản Vi cười cười, lại nói: "Nhắm mắt lại."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Giản Vi hươ hươ tay trước mặt anh, sau đó nói: "Không được mở ra đâu nhá, em kêu anh mở anh mới được mở."

"Ừ, hiểu rồi."

Giản Vi nhìn chăm chăm anh trong chốc lát, xác định thật sự anh đã nhắm mắt, lúc này mới quay đầu chạy ra cửa, đem bánh kem đặt ở trên tủ giày cầm lên, sau đó tắt đèn trong phòng, đem bánh kem đặt lên trên bàn trà, ngồi xổm trên mặt đất thật cẩn thận đem bánh kem mở ra.

Một cái không thể nào hoàn hảo cũng không thể xem như là một chiếc bánh kem, đơn giản dùng mút trái cây viết lên đó dòng chữ. Đem bánh kem mở ra, lại đem nến cắm lên, sau đó tìm bật lửa châm nến.

Nến được thắp sáng, tuy rằng Lâm Cận Ngôn vẫn đang nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh lửa lập lòe trước mặt. Trong lòng tức khắc đoán được là cái gì, khóe miệng cũng khe khẽ mà cong lên, nhưng vẫn như trung ra bộ dạng không biết.

Giản Vi châm hết những cây nến cắm trên bánh, sau đó chạy đến sô pha, quỳ gối phía sau Lâm Cận Ngôn, đem đôi mắt anh che lại, thấp giọng nói: "Thời điểm em buông tay ra, anh mở mắt ra nhé."

Lâm Cận Ngôn trong lòng đã bật cười, nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra, gật đầu: "Được!"

Giản Vi ngừng vài giây, chậm rãi buông đôi bàn tay đang che mắt Lâm Cận Ngôn ra.

Ánh nến trước mắt lay động, Lâm Cận Ngôn vốn dĩ cho rằng bản thân mình đã đoán ra được thứ gì, nhưng khi thấy được vật thật mới phát hiện ra chính mình nghĩ quá đơn giản.

Nhìn chiếc bánh trước mắt không ra hình thù của một chiếc bánh kem, nhìn không được bật cười, nghiêng đầu nhìn chăm chăm Giản Vi: "Cái này là do em làm?"

Giản Vi thấy anh cười, cái miệng nhỏ khê nấp nấy, có chút mất hứng, nói: "Em làm mất 2 tiếng đấy."

Lâm Cận Ngôn thấy thế, lập tức đem người kéo đến trên đùi, ôm, cầm để ở trên vai: "Anh biết."

"Vậy anh còn cười?"

"Anh không cười." Lâm Cận Ngôn tiếng nói không thể cất giấu được ý cười, Giản Vi quay đầu lại lờm anh.

Anh lập tức đánh mặt, làm ra bộ dạng nghiêm túc: "Anh thật sự không có cười, anh chính là cảm thấy bánh kem này quá đáng yêu."

Anh hơi cúi người qua nhìn bánh kém, mới phát hiện ra trên mặt bánh có viết một dòng chữ "ông xã, em yêu anh", bên cạnh là chữ kí của Giản Vi.

Lâm Cận Ngôn sùng sốt, những lời sắp nói ra nghẹn ứ trong cổ họng.

Giản Vi từ trên đùi anh xuống, duỗi tay liền mang bánh kem tới, Lâm Cận Ngôn ôm lấy cô: "Vi Vi, anh sai rồi, anh thật không phải cố ý, anh không phải muốn cười."

"Anh chính là chê em làm bánh kem xấu."

"Không có, thật không có."

"Còn nói dối?"

Lâm Cận Ngôn gất gao ôm Giản Vi vào trong ngực, thấp giọng nói ở bên tai cô: "Anh cũng yêu em, Vi Vi."

Giản Vi nhấp nhấp môi, sau một lúc lâu, quay đầu lại trừng anh: "Anh về sau lại cười em, em sẽ không chuẩn bị quà cho anh nữa."

Lâm Cận Ngôn thật nghiêm túc mà gật đầu, thận trọng đảm bảo: "Yên tâm, không có lần sau."

Giản Vi lúc này mới vui vẻ trở lại, từ trên người anh xuống, đem bánh kem đến trước mặt anh đẩy đẩy: "Ước đi!"

Lâm Cận Ngôn cách ánh nền nhìn Giản Vi mỉm cười, nói: "Em giúp anh ước đi."

Giản Vi nhú mi: "Đây là sinh nhật anh."

"Em giúp anh ước, nguyện vọng của em chính là nguyện vọng của em."

Giản Vi nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, nghĩ nghĩ, sau đó ngồi xổm xuống, chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại thành kính nói: "" Ta hy vọng, ông chủ Lâm đến khi 30 tuổi có thể làm cha."

Lâm Cận Ngôn cả người cứng đờ, ánh mắt thật sâu mà nhìn chằm chằm Giản Vi.

Giản Vi ước xong, cười tủm tỉm nhìn anh: " Ông chủ Lâm, đừng thất thần nữa, mau thổi nến đi."

Lâm Cận Ngôn trở mặt vài giây mới hơi cúi người xuống, đem ngọn nến thổi tắt.

Giản Vi ngồi xuống đất, đem ngọn nến bỏ ra ngoài, cầm dao nhỏ giúp anh cắt bánh kem. Vừa cắt vừa nói: " Em biết anh không thích ăn ngọt, cho nên hương vị đều thanh đạm, bơ cũng không quá nhiều, ăn sinh nhật mà, ít nhiều cũng nên ăn một chút."

Lâm Cận Ngôn đột nhiên từ phía sau ôm lấy cô, mặt chôn ở hõm vai của cô, hô hấp nóng bỏng thổi trên da cô.

Anh cứ như vậy ôm cô, không nói lời nào.

Giản Vi nhìn không được bèn cười, thấp giọng nói: " Làm sao vậy? Cảm động đến không nói nên lời sao?"

Lâm Cận Ngôn vẫn giữ nguyên tư thế, không nói một lời nào.

Giản Vi cong mắt, cũng không thúc giục anh.

Hai người cứ như vậy mà ôm nhau, ai cũng không nói chuyện.

Thật lâu sau, Giản Vi mới nhẹ đẩy anh một chút, thấp giọng nói: "Lâm Cận Ngôn, chân em tê rần rồi."

Cô vẫn ngồi xổm trên mặt đất, ngồi cả nửa ngày, lại còn bị đè lên nữa.

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, mới lấy lại tinh thần, vội vàng buông cô ra.

Giản Vi đặt mông ngồi dưới đất, khuôn mặt gất gao nhăn lại: "Ai, tê chân..."

Lâm Cận Ngôn lập tức ngồi xuống dưới, khăn trương cầm lấy chân cô: " Nơi nào tê? Nơi này sao?"

"Ai, được rồi nhẹ chút,...."

Lâm Cận Ngôn nắm chân cô, không nặng không nhẹ mà nhéo: " Khá hơn chút nào không?"

Giản Vi lắc đầu: "Đoán chừng lát nữa là hết thôi." Nói xong liền chống tay lên mặt đất, đem chân gác lên vai Lâm Cận Ngôn, cười hi hi nói: "Mượn vai anh chút nha."

Lâm Cận Ngôn cười: "Không cần mượn, tùy tiện dùng."

Giản Vi gác chân lên bả vai Lâm Cận Ngôn trong chốc lát, cảm giác tê mỏi mới dần dần biến mất.

Cô nghiêng người, dùng thìa xúc một miếng bơ, đưa đến bên miệng Lâm Cận Ngôn: "Ăn một chút."

Lâm Cận Ngôn cúi đầu ăn, Giản Vi trong mắt lại hiện lên một tia giáo hoạt, co rút tay lại, Lâm Cận Ngôn không ăn được.

Lâm Cận Ngôn híp mắt nhìn: "Trêu anh?"

Giản Vi mỉm cười, một lần nữa đưa đến trước miệng anh: " Lúc này là giòn, lần này là thật."

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, lại lần nữa cúi đầu, Giản Vi lại co rút tay lại, cười khanh khách.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt hơi tối lại, giãy tiếp theo trực tiếp ôm cả người Giản Vi lên đùi anh, nắm chặt tay cô, cúi đầu ăn. Giản Vi ý nghĩ trôi đi lại một lần nữa nảy ra trong đầu, dịch tay một cái, đem bờ môi lên mặt Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm Giản Vi, khóe miệng câu lên không rõ ràng ý cười: "Muốn chơi?"

Tiếng nói vừa dứt, liền đè Giản Vi trên thảm.

Người anh phủ lên, ngăn chặn cô, đáy mắt ánh lên ý cười: "Muốn chơi như thế nào?"

Giản Vi chớp chớp mắt: "Sinh nhật anh, do anh quyết định."

Lời vừa khỏi miệng, Lâm Cận Ngôn ánh mắt hơi đen lại, cúi đầu nặng nề mà hôn xuống.

Trong chốc lát Giản Vi bị ôm lên sofa, quần áo bị cởi bỏ.

Lâm Cận Ngôn vui đầu vào ngực cô, hôn cô đến cả người nhũn ra.

Sau một lúc lâu, anh đột nhiên đi lên, nhẹ nhàng hôn lấy môi cô, ách thanh cười: "Vi Vi anh rất thích bờ." "

Giản Vi mặt đỏ bừng, nhéo hông anh: "Anh có thể đừng nói nữa được không?"

Lâm Cận Ngôn vui đầu vào cổ cô, cười: "Vi Vi, em rất ngọt, so với bờ còn ngọt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Giản Vi cả đêm lăn lộn, ngủ một giấc đến mười giờ sáng mới tỉnh lại. Cũng may hôm nay là cuối tuần, không phải đi làm.

Trong phòng trống trơn, cô vuốt tay sờ soạng chỗ nằm của Lâm Cận Ngôn, lạnh băng, không biết anh đã rời đi từ khi nào.

Cô xuống giường xò giày, đi vào phòng tắm rửa mặt đánh răng. Trong gương, tóc lại dài thêm một ít, ngang tới eo rồi.

Cô chải tóc, suy nghĩ có nên đi làm một chút.

Từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, trong phòng khách cũng không có một bóng người, nhưng trong phòng bếp lại có động tĩnh.

Cô nhẹ nhàng đi qua.

Lâm Cận Ngôn đang đứng trước kệ bếp, một tay đảo trong nồi, một tay cầm di động nói chuyện điện thoại, chính là đang nói chuyện công việc.

Giản Vi đi tới, từ phía sau ôm lấy anh.

Lâm Cận Ngôn hơi cúi đầu, một tay đặt trên mu bàn tay cô khẽ nắm lấy.

"Trước mắt cứ như vậy đi, đi làm sẽ bàn bạc thêm." Lâm Cận Ngôn cúp máy, xoay người đối diện với Giản Vi, gờ tay sờ soạng má cô, thấp giọng hỏi: "Không hề ngủ một lát?"

Giản Vi lắc đầu: "Ngủ ngon." Đầu hướng kệ bếp nhìn xem: "Đang làm gì thế?"

"Nấu chút cháo."

Giản Vi đôi mắt cong lên, tím tím hỏi: "Ông chủ Lâm, ngài còn xuống được bếp?"

Cô còn nhớ trước kia Lâm Cận Ngôn giúp cô nấu chút nước gừng khiến tay bị phỏng.

Lâm Cận Ngôn cười nói: "Em không thể dậy ăn cơm sáng, cũng không thể khiến em đói bụng chứ."

Giản Vi vòng tay ôm lấy eo anh, ngửa đầu lên nhìn anh: "Cảm ơn anh, Lâm Cận Ngôn."

Lâm Cận Ngôn cười cười, sủng nịnh mà vuốt nhẹ chóp mũi cô.

Lâm Cận Ngôn bụng chao lên, Giản Vi ăn liền hai bát, bụng tròn vo, liền quyết định ăn luôn bữa trưa.

Ăn cơm tối liền dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Lâm Cận Ngôn nói: "Về sau bữa sáng anh làm, cơm tối em làm, thế nào?"

Lâm Cận Ngôn cười: "Ừ, phải phân công rõ ràng sao, bà Lâm."

Một tiếng "bà Lâm" khiến trong lòng Giản Vi có chút nao nao.

Trầm mặc một lát, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, đi đến bên cạnh Lâm Cận Ngôn, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay anh.

Lâm Cận Ngôn hơi cúi xuống, nhìn cô: "Làm sao vậy?"

"Nhớ tới trước kia, nằm mơ cũng không nghĩ tới một ngày sẽ gả cho anh." Mấy năm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Mọi người luôn nói mười năm một đại vận, có lẽ là từ trước chịu quá nhiều khổ sở, mấy năm nay bắt đầu có sự thay đổi, mọi chuyện tốt đẹp bắt đầu đến với cô.

Người nhà, người yêu, đều là trước đây cô không bao giờ dám nghĩ đến.

Cũng không biết nói vì cái gì, cô vẫn cảm thấy tất cả vận khí sẽ không bao giờ được vĩnh hằng, mấy năm nay hạnh phúc đến với cô quá nhiều, có thể hay không sẽ có một ngày ông trời cảm thấy đã cho cô quá nhiều mà lấy đi một ít.

Lâm Cận Ngôn thấy cô lo âu bèn trách cứ: "Em suy nghĩ nhiều quá, nào có nhiều chuyện không tốt xảy ra như vậy."

"Cũng không phải chuyện không tốt đi, chỉ cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, cảm thấy phía trước sẽ có khó khăn.""

"Nhân sinh không có chút khó khăn thì sao gọi là nhân sinh."

Không thể không nói lời này của Lâm Cận Ngôn vô cùng chính xác.

Mấy năm nay của Giản Vi đều rất trôi chảy, năm ấy tốt nghiệp đại học, rồi cuộc cũng có một hồi khó khăn.

Luận văn tốt nghiệp bị gửi trở về vô số lần, sửa đến da đầu tê dại, nộp rồi liền vẫn như cũ bị gửi trả về.

Thời điểm lần thứ tư bị gửi trả về, Giản Vi ngồi xồm trên ghế, vừa gõ bàn phím vừa khụt khịt.

Lâm Cận Ngôn về nhà, thấy cô cuộn tròn ở ghế trong phòng ngủ, dưới ánh đèn bàn, một bên đánh chữ một bên lạch cạch lạch cạch mà rơi nước mắt.

Lâm Cận Ngôn bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng đi qua: "Làm sao vậy?"

Anh duỗi tay nâng mặt cô lên, Giản Vi cảm thấy có chút mất mặt liền quay mặt đi.

Lâm Cận Ngôn nhìn lướt qua màn hình máy tính của cô, phát hiện cô cứ nhiên vẫn còn viết luận văn tốt nghiệp.

"Không phải mấy hôm trước mới vừa sửa lại sao?"

"Lại bị trả về." Giản Vi học tập mấy năm nay chưa từng chịu suy sụp bao giờ, nằm mơ cũng không nghĩ tới luận văn tốt nghiệp của mình sẽ bị trả về nhiều lần như vậy.

Lâm Cận Ngôn thấy cô khóc mặt mày như vẽ mào, dờ khóc dờ cười, từ trên ghế bế cô lên, an ủi nói: "Còn không phải là luận văn tốt nghiệp thôi sao, ngày mai anh giúp em."

Anh đặt cô lên giường, tay giúp cô lau nước mắt, nhin không được cười: "Một cái luận văn tốt nghiệp đã khóc thành như vậy, có mất mặt không?"

Giản Vi nhấp nhấp môi, giờ tay lau nước mắt, nghĩ đến chính mình ở chỗ này khóc lâu như vậy, nhin không được bật cười: "Là rất mất mặt."

Lâm Cận Ngôn đầy sủng nịnh mà xoa nhẹ đầu cô, cười nói: "Chờ sau khi tốt nghiệp xong, anh cùng em ra ngoài chơi một chuyến."

Giản Vi chớp chớp mắt: "Du lịch tốt nghiệp sao?"

Lâm Cận Ngôn hơi nhướn mày: "Du lịch tuần trăng mật."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Lượn vẩn tốt nghiệp dưới sự giúp đỡ của bạn học Lâm Cận Ngôn, lần thứ năm này đã được thuận lợi thông qua.

Giản Vi đã tìm được một công việc tốt, tháng tám đi nhận chức.

Lâm Cận Ngôn rất nhiệt tình mà an bài chuyển du lịch sau tốt nghiệp cho cô, đang nói với cô vài thứ về chuyện chỗ ngồi. Giản Vi vẫn luôn không đành lòng tạt cho anh một gáo nước lạnh, nhưng về sau khi thấy anh chuẩn bị đặt vé máy bay, cô mới ngưng ngưng mà nói: "Em với các bạn cùng phòng đã hẹn nhau đi du lịch mất rồi."

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra: "Quyết định khi nào vậy?"

"Mấy ngày hôm trước." Vốn dĩ là không muốn đi, vừa mới tốt nghiệp, gặp phải áp lực đều rất lớn, cũng không có tâm trạng gì.

Nhưng sau đó Thẩm Đình lại đột nhiên nói: "Đều tốt nghiệp cả rồi, cũng không biết đến khi nào có cơ hội gặp lại nhau, vẫn là nên ra ngoài chơi một chuyến đi, chờ sau khi du lịch trở về, ai nên bạn thì bạn, đường ai nấy đi cũng không có gì tiếc nuối."

Giản Vi đã quyết định cùng các bạn đi du lịch, lại khiến Lâm Cận Ngôn tức điên, mấy ngày liền đều không đoái hoài gì đến cô.

Mỗi lần Giản Vi muốn cùng anh nói chuyện, anh liền lập tức quay đầu, bộ dáng tức giận.

Nhiều lần, Giản Vi phải dờ khóc dờ cười. Đàn ông hơn 30 tuổi, càng sống lâu dường như càng trở nên giống một đứa trẻ.

Trước ngày đi du lịch một ngày, giữa trưa Giản Vi đang ở trong phòng thu dọn hành lý, thu được một nửa bèn đi ra bên ngoài nhận điện thoại, là anh trai gọi điện cho cô, nói cô về nhà ăn cơm tối.

Nhắc đến anh trai, Giản Vi cảm thấy rất thần kỳ.

Sự thần kỳ này, chính là trên phương diện tình cảm.

Tô Tiêu Tiêu, là chị dâu hiện tại của cô, cũng chính là người con gái trên chuyến bay hôm ấy.

Tuy rằng cũng không biết hai người họ trước đó như thế nào mà có thể đi đến ngày hôm nay, nhưng theo như cô quan sát, Tô Tiêu Tiêu ban đầu cũng không thích anh trai cô. Cho dù sau khi hai người họ kết hôn, có một lần cô đi vào trong phòng anh trai để tìm anh ấy, phát hiện ra anh trai cùng chị dâu lại ngủ riêng, anh trai ngủ trên ghế sofa còn chị dâu lại ngủ ở trên giường.

Cô ban đầu đều tưởng hai người họ cãi nhau, nào hiểu được không lâu sau đó lại bắt gặp cảnh tượng này một lần nữa.

Điều này vô cùng kỳ quái. Càng kỳ quái hơn chính là, cô phát hiện ra rằng chị dâu rất hay trốn tránh anh trai, nếu có vô tình chạm mặt cũng sẽ giống như một con mèo nhỏ.

Gần đây quan hệ của hai người họ có chút tiến triển, lần trước trở về nhà đột nhiên phát hiện trên cổ chị dâu có ấn kí màu hồng.

Cô cũng đã là người từng trải, đương nhiên biết đó là cái gì.

Nghĩ như vậy, theo bản năng liền sờ lên cổ, đêm qua bị Lâm Cận Ngôn dùng sức, đến bây giờ còn có chút đau.

Xoay người trở lại trong phòng tiếp tục thu dọn đồ chuẩn bị cho chuyến du lịch, nào biết được khi trở về phòng, phát hiện Lâm Cận Ngôn cũng đem quần áo của anh để vào vali của cô, cô mí mắt giật giật hai cái: "Anh làm cái gì vậy?"

Lâm Cận Ngôn nghiêm trang mà nói: "Anh suy nghĩ rồi, anh cũng lâu rồi chưa ra ngoài thả lỏng, vừa vặn có thể đi cùng em."

Một bên nói một bên đem áo sơ mi gấp gọn rồi ném vào trong vali của cô, Giản Vi quả thực lúc này muốn bắt anh quỳ, lập tức bắt lấy tay anh: "Lâm Cận Ngôn, anh có thể đừng đi xem nào nhiệt được không, có anh ở đó, bạn bè cùng phòng sẽ không được tự nhiên."

"Anh liền đợi ở bên cạnh, không quấy rầy bọn em."

Giản Vi thật sự cảm thấy điên rồi, mím môi, nhìn Lâm Cận Ngôn chăm chăm, từng câu từng chữ hỏi: "Ông chủ Lâm, anh mới vừa tốt nghiệp mẫu giáo sao?"

"....."

Cuối cùng Lâm Cận Ngôn cũng không theo cô đi, nhưng bởi vì cô nở bỏ lại anh một mình mà đi một mình liền cảm thấy có chút bức bối, lúc đưa cô đến sân bay còn cắn vào tai cô, cảnh cáo: "Trở về xem anh trừng phạt em thế nào!"

Giản Vi quay đầu qua trừng mắt với anh, thật là ấu trĩ.

Cùng với các bạn cùng phòng đi qua cửa anh ninh, Giản Vi liền quay đầu lại liếc mắt một cái, Lâm Cận Ngôn vẫn còn đứng ở bên ngoài. Một thân tây trang đen, thân hình thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn đứng giữa biển người vô cùng nổi bật.

Giản Vi vẫy vẫy tay với anh, sau đó cũng đám bạn đi đăng ký.

Thẩm Đình vỗ vai cô, cười nói: "Lâm tổng thực sự vô cùng huyền tiếc nha."

"Cũng không phải sao, anh ấy vốn dĩ là muốn đi theo tớ đấy."

"A?"

"Cho rằng giúp tớ trả tiền thì được sao?" Giản Vi nhớ tới đêm qua Lâm Cận Ngôn vẫn chưa từ bỏ ý định mà cùng cô thương lượng, nói bao phí ăn ở vui chơi cho các cô, cho rằng cô sẽ thỏa hiệp.

Bất quá hiện tại cô còn thiếu chút tiền ấy sao?

Giản Vi thật sự không cho là đúng.

Nhưng mà, lời này vừa nói ra, bên tai Thẩm Đình đột nhiên hóa đá, há to miệng, bộ dạng vô cùng kinh hãi.

Giản Vi hơi ngẩn ra, sau đó gờ tay quơ quơ trước mặt Thẩm Đình: "Đình Đình, Đình Đình tỉnh lại."

"A!" Còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Đình đột nhiên kích động mà nắm chặt bả vai cô, không màng ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh, bộ dạng vô cùng bi thương: "Vi cái gì? Vì cái gì mà cậu lại tùy hứng cự tuyệt cây ATM di động vậy? Gọi anh ấy tới! Gọi anh ấy tới đi!"

Giản Vi khóe mắt giật giật, cố cười: "Mình cho rằng nếu anh ấy đi theo, các cậu không được tự nhiên..."

Thẩm Đình chảy xuống chút nước mắt bi thương nói: "Không đâu, bọn mình cảm thấy thoải mái!"

Giản Vi ha ha cười, vỗ vỗ vai Thẩm Đình: "Anh ấy hay lái nhái, có anh ấy ở đây, khẳng định nơi này không cho chúng ta đi nơi đó cũng không cho chúng ta đi."

"Cậu nói như vậy mình cũng vừa suy nghĩ tới, Lâm Cận Ngôn nhà cậu giống như lão cán bộ vậy."

Giản Vi đi du lịch, một ngày Lâm Cận Ngôn liền gọi cho cô mười mấy cuộc điện thoại. Ban đầu Giản Vi còn hơi sức mà nghe máy, nghe anh giảng giải.

Nhưng sau này liền cảm thấy Lâm Cận Ngôn quá là lái nhái, mỗi lần gọi điện thoại là sẽ dặn dò: 10 giờ tối nhất định phải quay về khách sạn, không được đi đến quán Bar, không được uống rượu của người xa lạ, không được đi ra biển bơi lội.

Mỗi lần gọi điện đều nói, Giản Vi sau này liền không nhận điện thoại của anh, một ngày gửi mấy cái tin nhắn báo bình an, thời gian còn lại đều thỏa sức đi chơi với các bạn cùng phòng.

Bốn người các cô, thuê một gian phòng có một chiếc giường lớn, bỏ thêm chút tiền, ông chủ liền chấp nhận cho họ ở cùng phòng.

Khách sạn trên đảo đều có một bể bơi lớn ở bên ngoài mỗi phòng.

Giản Vi không xuống bơi, ngồi ở trên bờ chụp ảnh cho Thẩm Đình hai người vô cùng hiểu nhau.

"Nhớ chụp đẹp một chút nha Vi Vi, mình còn gửi cho các bạn học." Thẩm Đình đứng lên, bể bơi không sâu, mực nước chỉ cao ngang ngực cô ấy.

Thẩm Đình đứng ở trong bể bơi, tay chống eo, hướng về phía Giản V làm một tư thế vô cùng phong tình.

Giản Vi thiếu chút nữa bật cười: "Thẩm cô nương cậu có thể đừng làm cái tư thế đó được không?"

Thẩm Đình xoa eo, nhúng tóc vào nước.

Giản Vi ním cười ha hả chụp lại cho cô ấy mấy tấm, Chu Trương Trương bê hai ly nước trái cây từ bên trong đi ra: "Dừa với xoài, cậu muốn uống cái nào?"

"Dừa đi."

Chu Trương Trương cầm ly nước dừa đưa cho cô, ngồi xuống bên cạnh.

"Vi Vi, cậu với Lâm Cận Ngôn khi nào định tổ chức hôn lễ?" Chu Trương Trương cắn cắn ống hút, câu được câu không mà nói chuyện phiếm.

"Không biết, Lâm Cận Ngôn chưa nói chuyện đó. Bất quá hôn lễ chỉ là nghi thức, mình cũng không quá để ý."

Chu Trương Trương tán thành gật đầu: "Mình cũng vậy."

Lại hỏi:"Cậu dự định khi nào thì sinh con?"

Giản Vi hút một ngụm nước dừa, suy nghĩ một lát liền nói:" Nhanh một chút."

"Sớm như vậy sao?"

"Lâm Cẩm Ngôn tuổi cũng không còn nhỏ,mình muốn sinh con cho anh ấy sớm một chút."

Kế hoạch đi du lịch của Giản Vi trong mười ngày, lâu lâu sẽ gửi trong vòng tròn bạn bè ảnh chụp của chuyến du lịch, đi qua nơi có phong cảnh đẹp, đồ ăn ngon, người bản địa, thậm chí là cả chó mèo và cả khách du lịch.

Nơi đảo mà Giản Vi bọn họ đến du khách trẻ đặc biệt nhiều, buổi tối trên bãi biển liền tổ chức lửa trại cùng tiệc tối, cả trai lẫn gái trên bờ biển cùng nhau nhảy múa khiêu vũ theo điệu nhạc.

Xa xa đằng kia, Giản Vi cùng Chu Tương Tương đang ngồi thưởng thức, chụp rất nhiều ảnh, sau đó đăng lên trên vòng tròn bạn bè.

Chuyến du lịch lần này của Giản Vi, Lâm Cẩm Ngôn đã hình thành thói quen vào vòng tròn bạn bè của cô, nhìn xem hôm nay cô chơi cái gì, ăn cái gì, đi nơi nào, có vui vẻ hay không.

Nhưng mà buổi sáng hôm nay vừa mới mở vòng tròn bạn bè lên liền thấy, lửa trại trên bãi biển vô cùng lãng mạn, một đám người cả trai lẫn gái đang nhảy múa khiêu vũ.

Quan trọng nhất, còn có bức ảnh chụp một chàng trai ngoại quốc dắt tay cô cùng nhảy múa.

Trên mặt cô là nụ cười tươi vô cùng xán lạn, ánh nến lửa trại, có thể nhìn ra được không khí vô cùng tốt. Xung quanh mọi người cũng đang cùng hòa vào điệu múa.

Nhưng Lâm Cẩm Ngôn vẫn cảm thấy có vị chua của dấm, lập tức gọi điện cho Mạnh Dao đặt giúp anh một vé máy bay đến chỗ của Giản Vi ngay lập tức.

Vội giải quyết xong công việc, chạy ngay đến sân bay.

Tối nơi rồi, lại ngồi thuyền ra đảo, lần lộn một hồi cuối cùng hơn 10 giờ tối mới ra đến đảo.

Trên đảo vẫn vô cùng náo nhiệt, nơi nơi đều là người, đèn đuốc sáng trưng.

Nhưng Giản Vi vẫn luôn có thói quen 10 giờ liền trở lại khách sạn, lúc đó vừa mới tắm rửa xong, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Thời điểm của phòng gỗ vang, trong phòng mấy cô gái liền nhìn nhau liếc mắt một cái. Chu Tương Tương dùng tiếng Anh hỏi một câu:"Who?(Ai?)"

"Tôi."

Một giọng nam quen thuộc vang lên, mấy cô gái đồng thời nhìn về phía Giản Vi.

Giản Vi cả người giật mình một cái, lập tức từ trên giường nhảy lên, đi tới cửa, hơi do dự, thật cẩn thận mà mở cửa phòng.

Khách sạn là do Lâm Cẩm Ngôn đặt, nên đương nhiên anh biết là ở đâu. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen, áo vest vắt ở khuỷu tay, thấy Giản Vi từ bên trong thật cẩn thận dò đầu ra bên ngoài, mày kệ nhừ:"Không quen biết anh?"

Giản Vi cười cười, lúc này mới mở cửa ra, từ bên trong ra tới.

Bạn cùng phòng ăn mặc thật mát mẻ,vừa ra tới, lập tức liền đem cửa đóng lại, Lâm Cẩm Ngôn cũng không có hướng vào bên trong nhìn xem, đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Giản Vi.

Giản Vi mặc một chiếc váy dây màu trắng, dáng người có thể nhìn thấy không sót một thứ gì.

Tuy rằng xung quanh hiện tại không có người khác, nhưng Lâm Cẩm Ngôn vẫn thật nhanh chóng đem áo vest khoác vào người cô, sau đó nắm tay cô đi nhanh về phía trước.

Giản Vi có chút giật mình, hỏi anh:"Đi đâu vậy?"

"Đương nhiên là phòng của anh."

Lâm Cẩm Ngôn mang theo Giản Vi đến phòng anh, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh một cái, ngay sau đó đem cả người cô đè lên trên vách tường, cúi đầu xuống dưới thật sâu mà hôn cô.

Hồ hấp nóng bỏng mon man vành tai cô, đem cô gất gao như muốn hòa vào cơ thể anh, giọng nói hàm chứa bên tai cô, ách thanh nói: "Vi Vi, anh nhớ em muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Giản Vi bị Lâm Cận Ngôn đè ở trên vách tường, hôn thật lâu, khiến cô không hô hấp được, thờ hồng học mà đẩy anh.

Lâm Cận Ngôn cắn nhẹ môi cô một chút, mới hơi buông lỏng, nhìn vào đôi mắt cô, thấp giọng hỏi: "Đêm qua đến nơi nào chơi?"

Giản Vi đang nuốt từng ngụm khí lớn, nghe thấy anh hỏi, suy nghĩ một chút, nói: "Liên chơi ở trên bãi biển."

Lâm Cận Ngôn đôi mắt có chút gian xảo, sau đó liền từ túi quần lấy điện thoại ra, mở video Giản Vi cùng anh chàng ngoại quốc nhảy múa, mày khẽ nhú: "Nào, cùng ông xã giải thích một chút."

Anh nắm tay Giản Vi đi đến mép giường, ngồi xuống, thuận tay kéo cô ngồi xuống đùi anh, bộ dạng ngồi chờ nghe giải thích.

Giản Vi có chút ngốc, nhìn chằm chằm anh một lúc thật lâu, đôi mắt chớp chớp, sau đó mới mở miệng nói: "Anh chính là bởi chuyện này mà đến đây?"

"Cũng không phải là lí do chính, chủ yếu là nhớ em."

Giản Vi nghe xong, bật cười thành tiếng, giờ tay chọc xuống khuôn mặt của Lâm Cận Ngôn, cười hì hì hỏi: "Lâm Cận Ngôn tiên sinh, mấy ngày nay anh là bình dấm chua sao?"

Lâm Cận Ngôn lại ôm cô vào ngực anh, ngực của cô bị bắt dán trên ngực của anh, ép tới trong lòng Lâm Cận Ngôn vừa mềm vừa ngứa, bàn tay bèn cầm vào nơi mềm mại của cô, không nặng không nhẹ mà捏 một chút, hồ hấp ấm áp mon man vành tai cô, nhẹ giọng trêu chọc: "Mấy ngày nay có nhớ anh không?"

Giản Vi chớp chớp mắt: "Lúc nào cũng nghĩ đến."

"Phải không? Anh lại thấy em chơi rất vui vẻ."

"Em chơi không vui. Anh liền vui vẻ?"

Giản Vi hỏi lại một câu, khiến Lâm Cận Ngôn phát sắc, cúi đầu ở môi cô hung hăng hôn một chút: "Mấy ngày không thấy, miệng lưỡi càng ngày càng sắc bén."

Anh xoay người một cái, đem Giản Vi áp xuống giường.

Giản Vi đẩy ngực anh, cười anh: "Anh còn chưa tắm rửa đâu."

Lâm Cận Ngôn hơi nheo mắt, tay di chuyển xuống eo cô, giờ tay liền ôm cô lên.

Giản Vi theo bản năng ôm lấy cổ anh: "Làm gì vậy?"

"Không phải là đi tắm sao?" Lâm Cận Ngôn cười cười, đem cô ôm xuống giường.

"Em tắm rồi nha! Anh tự mình tắm đi!" Giản Vi giấy dựa muốn từ trên người Lâm Cận Ngôn nhảy xuống. Cô không cần phải tắm uyên ương với Lâm Cận Ngôn! Mỗi lần cùng Lâm Cận Ngôn đi tắm, căn bản đâu còn là ý nghĩa ban đầu!

Cô giấy dựa với suy nghĩ muốn nhảy xuống, Lâm Cận Ngôn đem cô ôm thật chặt, có biết mình khó tránh thoát, liền nghĩ cách tụt xuống hai cái.

Cô mặc một chiếc váy mỏng, mông sát đến hạ bộ của Lâm Cận Ngôn. Lâm Cận Ngôn hồ hấp căng thẳng, hướng đến mông cô vỗ một cái: "Đừng nhúc nhích nữa!"

Giản Vi ngẩn ra, sững sốt vài giây, rốt cuộc mới hiểu ra, đầy mặt đỏ bừng: "Anh người này...."

Lâm Cận Ngôn ôm cô vào trong phòng tắm, đặt cô trên bệ rửa mặt, khoe miệng cười lấy một tia ý cười: "Người này làm sao vậy?"

Giản Vi cắn cắn môi, trừng anh: "Không biết xấu hổ!"

Trên mặt Lâm Cận Ngôn ý cười càng sâu, lời kéo tay Giản Vi, đến bụng anh, chậm rãi đi xuống, thấp giọng nói:"Em sờ thử xem, có phải là cứng lên rồi không?"

Tay Giản Vi đung tói, giống như bị điện giật vội rút tay về:" Anh, anh đừng giờ trò lưu manh với em!"

Lâm Cận Ngôn cả người hơi ngả về phía trước, môi nhẹ nhàng dán lại gần cô:" Cái này gọi là tình cảm vợ chồng."

Anh cầm tay cô để lên trên dây lưng của anh, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú, lộ ra vài phần mê hoặc:"Ngoan, cởi ra cho anh!"

Tuy rằng đã là vợ chồng lâu như vậy, nhưng đối với những chuyện này, Giản Vi vẫn có chút thẹn thùng,đặc biệt là những lúc Lâm Cận Ngôn giờ thói lưu manh, khiến cả khuôn mặt cô giống như đang đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt vậy.

Lâm Cận Ngôn vẫn ấn chặt tay cô vào khóa của dây lưng, không chịu buông ra.

Giản Vi giãy giụa hai cái, thấy không thể trốn thoát, đành phải căng da đầu để tìm hướng giải quyết.

Ngón tay trắng nõn ở trên khóa dây lưng mà giật nhẹ hai cái, chỉ nghe thấy cách một tiếng,báo rằng khóa đã được tháo bỏ.

Cô lại muốn thu tay, Lâm Cận Ngôn tiếp tục đè lấy không bỏ:" Tiếp tục, rút ra."

Giản Vi khẽ nâng mắt liếc nhìn anh một cái,ánh mắt anh rất sâu, đen nhánh bên trong phảng phất như là đang cố kìm nén một cái gì đấy.

Giản Vi do dự vài giây, cắn môi, đem dây lưng của anh rút ra.

"Quần." Lâm Cận Ngôn lại đem tay cô để lên trên cạp quần anh.

Cách một tầng vải dệt mỏng, Giản Vi có thể cảm nhận rõ sự nóng bỏng của anh.

Mặt cô đỏ lựng, ngón tay hơi có chút run rẩy, chậm rãi đem nút thắt ở quần của anh cởi bỏ.

"Khóa kéo." Lâm Cận Ngôn giọng nói càng thêm khàn, ra lệnh cho cô.

Giản Vi quả thực là điên rồi, bên ngoài mọi người đều nói Lâm Cận Ngôn là một người vô cùng cao lãnh cấm dục, cô ban đầu cũng cho là như vậy. Nhưng mà sự thật chứng minh,cô quả thực là quá ngây thơ rồi. Đàn ông nhiều năm cấm dục, một khi khai trai, căn bản là một con sói đói.

Muộn rồi, quá muộn rồi!

Tắm rửa xong, không sai biệt với mọi khi là mấy phải mất một giờ. Thời điểm ra ngoài, Giản Vi được Lâm Cận Ngôn ôm, cả người mềm nhũn.

Mới vừa bị ném lên giường, còn chưa kịp tức giận, Lâm Cận Ngôn cúi người xuống, nhanh chóng xông vào.

Giản Vi quả thực khóc không ra nước mắt.

Đàn ông thể lực quá tốt, cũng không phải là chuyện tốt nha.

- - - - -

Lâm Cận Ngôn lăn lộn một đêm, Giản Vi chịu không nổi, mặc kệ anh đè lên lưng cô mà mơ màng ngủ.

"Bà xã."

"Ân?"

"Hôm nay là kỳ an toàn?"

Giản Vi ngừng một lát, đột nhiên mở mắt.

Quay đầu lại, thấy Lâm Cận Ngôn trong tay đang cầm áo mưa vừa mới gỡ ra, về mặt áy náy:"Rách mất rồi."

Giản Vi quả thực sợ ngây người,về mặt khiếp sợ mà nhìn anh chăm chăm:" Anh...Anh là có bao nhiêu sức!"

Lâm Cận Ngôn:"....."

Cô nhìn chăm chăm vào cái bao kia, sau một lúc lâu, nói:" Có thể là Tổng Tử nương nương* nghe thấy lời ước sinh nhật của em với anh."

* Tổng Tử nương nương:bà Mụ(nguồn:google)

Chương 57

Vốn dĩ Giản Vi cho rằng Tống Tử nương nương đã nghe được nguyện ngày sinh nhật của Lâm Cận Ngôn, nào hiểu được không bao lâu, cái đó đúng giờ liền tới.

Lâm Cận Ngôn tan làm trở về nhà, cô về mặt chán nản chạy đến trước mặt anh: "Ông xã, em có một tin tức không tốt muốn nói cho anh."

Lâm Cận Ngôn thuận thế đem cô bế lên, đi vào sô pha trong phòng khách: "Tin tức không tốt gì? Nói anh nghe một chút."

Giản Vi ôm cổ anh nói: "Vừa có cái thân thích tới thăm em."

"Thân thích? Cái nào thân thích?" Trong lúc nhất thời Lâm Cận Ngôn vẫn chưa tiêu hóa kịp, còn tưởng rằng trong nhà Giản Vi vẫn còn họ hàng thân thích.

Giản Vi nhấp nhấp môi, nhìn vào mắt anh, từng chữ từng chữ mà nói: "Bà dì."

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, đôi mắt nhìn chăm chăm cô.

Hai người nhìn nhau một lát, Giản Vi cảm thấy có chút mất mát: "Làm sao bây giờ đây, không trúng."

Lâm Cận Ngôn cười: "Không có cũng không sao, vừa lúc anh chưa muốn."

Giản Vi có chút khó hiểu, hỏi: "Vì sao vậy?"

"Em vừa mới tốt nghiệp, anh không nghĩ em sinh con cho anh sớm như vậy. Lại nói, không phải trước khi sinh con mọi công tác phải chuẩn bị thật tốt sao, anh dạo này hút rất nhiều thuốc, đối với thân thể của con cũng không tốt."

Giản Vi nghe những lời này, đôi mắt tức khắc tròn trĩnh: "Nghe anh nói như vậy, giống như không quan tâm nhưng thật ra lại là chuyện tốt."

Lâm Cận Ngôn cúi đầu hôn cô một chút, bật cười: "Ừ, chúng ta vẫn còn có cơ hội trải qua thế giới của hai người."

Nói đoạn liền áp Giản Vi xuống ghế sô pha.

Giản Vi chọc ngực anh, trêu anh: "Làm gì vậy? Bà dì của em tới."

"Ngô, anh quên mất."

Giản Vi không mang thai, tựa hồ Lâm Cận Ngôn vô cùng vui mừng.

Buổi tối, Giản Vi ngồi trên giường viết tiểu thuyết, Lâm Cận Ngôn ngồi ở bên bàn làm việc.

Đầu giường sáng lên nhu hòa của ánh đèn được đặt dưới mặt đất, trên bàn làm việc đèn ít sáng hơn. Giản Vi ngồi trên giường nhìn chăm chăm sườn mặt đang nghiêm túc làm việc của Lâm Cận Ngôn, sau một lúc lâu đột nhiên hỏi anh: "Lâm Cận Ngôn, lần trước sinh nhật anh ước gì vậy?"

"Không phải em ước cho anh sao?"

Giản Vi đôi mắt mờ ám một chút, hỏi anh: "Anh có phải không cho phép tối nay tạo ra em bé phải không?"

Lâm Cận Ngôn động tác đánh chữ hơi ngừng lại, có chút kinh ngạc mà quay đầu lại: "Em làm sao mà biết vậy."

Giản Vi sùng sốt, miệng há to. Sau một lúc lâu lại nhìn không được bật cười, tùy tay ném gối về phía anh: "Thật đúng là, Lâm Cận Ngôn anh đang suy nghĩ cái gì vậy."

Lâm Cận Ngôn bắt được gối, từ trên ghế đứng dậy, đi đến mép giường, thuận tay kéo Giản Vi vào trong ngực, cúi xuống hôn vào trán cô một cái. Anh ngồi ở phía sau cô, lưng Giản Vi dán vào trên ngực anh, đôi tay anh vòng qua bả vai cô, từ sau lưng ôm lấy cô, thấp giọng nói: "Dù sao em cũng vẫn còn nhỏ, hai ta tận hưởng thêm mấy năm nữa thế giới của hai người đi."

Giản Vi nhấp nhấp môi: "Em cho rằng là anh thích trẻ con."

"Thích, nhưng anh lại càng thích em hơn."

Giản Vi mỉm cười, quay đầu lại nhìn anh:" Vậy anh thích con trai hay con gái?"

"Con gái!" Lâm Cận Ngôn không cần suy nghĩ lập tức trả lời.

Giản Vi tò mò:"Vi sao vậy?"

"Không muốn có một người đàn ông khác chiếm mất em của anh."

Giản Vi:".....Nhưng nó là con trai anh mà."

Lâm Cận Ngôn:"Con trai cũng không được."

"Trời ơi, Lâm Cận Ngôn anh cũng là quá trẻ con đi, em không nghĩ sẽ nói chuyện tiếp với anh đâu."

Lâm Cận Ngôn:"....."

- - - - -

Sau khi tốt nghiệp, Giản Vi xin vào làm tại một văn phòng tư vấn tâm lý nổi danh.

Trước kia thời điểm còn là sinh viên thực tập, Lâm Cận Ngôn đặc biệt phát hiện Giản Vi đối với công việc cực kỳ nghiêm túc. Kết quả chờ đến khi cô thực sự làm việc, mới phát hiện thời gian thực tập trước kia đều không tính, hiện tại mới rõ đầu đuôi cuồng công việc.

Buổi sáng 8 giờ ra khỏi nhà, buổi tối hơn 9 giờ mới về nhà là chuyện thường ngày.

Nhưng nhịp điệu công việc lại trùng với Lâm Cận Ngôn. Lâm Cận Ngôn cũng bận, có khi so với cô về sớm hơn một chút, cũng có khi muộn hơn.

Nhưng dù sao cũng vẫn còn sớm để về nhà cùng nhau,tan làm Lâm Cận Ngôn cũng sẽ lái xe đến công ty đón cô.

Một ngày trước kỳ nghỉ tết Âm lịch, Giản Vi phải ở lại họp tăng ca,đến khi kết thúc cũng đã là hơn 11 giờ tối. Ra khỏi phòng họp liền không tìm được mà ngáp một cái, cúi đầu sờ di động, mở máy liền thấy bảy tám cuộc gọi nhỡ, còn có rất nhiều tin nhắn Wechat.

"Bà xã,tan làm chưa?"

"Bà xã,anh đang ở dưới lầu của công ty rồi."

"Bà xã, hôm nay đặc biệt lạnh."

"Bà xã, anh hình như bị cảm rồi."

"Bà xã,chùng nào em mới xuống dưới này? Anh đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đi."

"Bà xã, trả lời anh đi."

"[ủy khuất] [ủy khuất] [ủy khuất]...."

"Diễn kịch!"Giản Vi khoé miệng giật giật, trả lời tin nhắn của anh.

"Nha, Vi Vi có gì mà trông vui vẻ vậy." Đồng nghiệp tùm tùm đi lên phía cô.

Giản Vi cong mắt cười, còn chưa kịp trả lời,phía sau đã có một đồng nghiệp nữ đi đến chỗ cô:"Vậy mà cô cũng hỏi, khẳng định là chồng cô ấy lại đến đón cô ấy rồi."

Giản Vi cười cười, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu.

Trở về văn phòng, thu dọn đồ xuống dưới lầu, các đồng nghiệp cũng cùng nhau đi xuống.

Bên ngoài không biết tuyết đã rơi từ khi nào, từ đại sảnh ra ngoài, gió lạnh ào ạt thổi tới, Giản Vi bị lạnh mà rụt cổ lại, hai tay đút vào trong túi áo.

Lâm Cận Ngôn liếc mắt một cái liền thấy Giản Vi, đem áo khoác cởi ra, đi nhanh về phía cô.

Tối trước mặt, lập tức đem áo khoác bọc trên người cô,đem cô ôm vào trong ngực, một tay ôm lấy bả vai:"Lạnh không?"

Giản Vi bị lạnh đến hai hàm răng đều run lên cảm cập, gật gật đầu, duỗi tay sờ soạng tay Lâm Cận Ngôn:" Tay anh cũng lạnh rồi."

Nói đoạn cầm chặt lấy tay anh.

"Lập tức lên xe thì tốt rồi." Lâm Cận Ngôn ôm Giản Vi đi về phía trước.

Giản Vi vội từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hướng các đồng nghiệp của cô mà vẫy vẫy tay: "Cả nhà năm mới vui vẻ nha, năm sau gặp lại."

"Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ."

Giản Vi cười cười, đi theo Lâm Cẩm Ngôn đi đến phía đường lớn.

Các đồng nghiệp nhí bóng dáng của Giản Vi, không khỏi thở dài, hâm mộ nói: "Giản Vi thật là may mắn, tìm được chồng vừa đẹp trai vừa có tiền thì không nói làm gì, mầu chốt là ở việc đối với cô ấy tốt như vậy."

"Đây là số mệnh rồi."

- - - - -

Bây ngày trong năm mới, bị các trưởng bối cùng họ hàng thân thích nhắc mãi tới chuyện sinh con.

Mọi người đều tưởng cô không nghĩ tới chuyện này, đều tận tình khuyên bảo cô nên sinh con sớm một chút, đều nói trẻ tuổi mau hồi phục. Nói nhiều tới nỗi, coi như cô không muốn sinh con vậy.

Giản Vi bị thúc giục cũng không bỏ qua cho ai kia, mau chóng đem Lâm Cẩm Ngôn bán đi, nói: "Mẹ, không phải con không nghĩ tới chuyện sinh con, là Lâm Cẩm Ngôn chưa nghĩ tới chuyện đó."

Mẹ Lâm vừa nghe những lời này, đôi mắt trừng lớn, đương nhiên là sẽ chuyển đối tượng sang Lâm Cẩm Ngôn, mắng cho một trận.

Lâm Cẩm Ngôn: "...."

Giản Vi bên cạnh nhìn trộm, cũng không có ý muốn nói giúp cho anh.

Vốn dĩ cho rằng ở nhà Lâm Cẩm Ngôn bị giục thì là chuyện bình thường, đến ngay cả khi ở nhà cô cũng bị giục.

Nhưng ở nhà bên này vẫn còn có anh trai, cũng không đến nỗi gấp gáp.

Thời điểm ăn bữa cơm đoàn viên, Giản Vi cùng Lâm Cẩm Ngôn nhìn nhau, mau chóng ăn xong rồi chuẩn, chỉ còn lại vợ chồng Chu Lâm Duyên bị họ hàng thân thích "tận tình khuyên bảo" suốt bữa ăn, còn không có cách nào phản bác.

Vào ban đêm, bị thúc giục, Chu Lâm Duyên đề Tô Tiêu Tiêu ở trên giường, ách giọng nói: "Nếu không thì sinh một đứa?"

Tô Tiêu Tiêu lông mi run run: "Nếu sinh xong có thể có gì nào? Ông chủ."

Chu Lâm Duyên bật cười: "Được, tiền của anh, cả người anh, tất cả mọi thứ đều là của em."

Tô Tiêu Tiêu chớp chớp mắt: "Xem ra tất cả anh đều cho em rồi... Kia, em đây sẽ cố sinh cho anh một đứa."

- - - - -

Năm sau, Giản Vi đi thăm con của Chu Tương Tương vừa tròn một tuổi, đứa bé đặc biệt xinh đẹp, giống Tương Tương cũng giống Phó Tranh.

Tối hôm đó về nhà liền ôm máy tính làm một bảng kế hoạch, sau đó đóng dấu xuống dưới, ném cho Lâm Cẩm Ngôn: "Lâm tổng, vì suy nghĩ cho thế hệ sau của chúng ta, phiền anh từ hôm nay trở đi phải tuân thủ nghiêm ngặt những gì có trên tờ giấy này."

Kiêng rượu, rèn luyện thân thể, ngủ sớm dậy sớm, buổi tối không được thức quá 10 giờ,....

Lâm Cẩm Ngôn xem xong, nhìn Giản Vi nói: "Kiêng rượu không thành vấn đề, anh hàng ngày đều rèn luyện thân thể thì không nói, không thức quá 10 giờ... Hoi chú ý một chút cũng không thành vấn đề. Cho nên, bạn nhỏ Giản, anh cảm thấy những việc này đối với em sẽ tương đối khó khăn đấy."

Giản Vi: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Lâm Cẩm Ngôn: "Liền bắt đầu từ từ rèn luyện thân thể đi, ngày mai 5 giờ sáng liền chuẩn bị tinh thần chạy cùng anh."

Giản Vi: ".....!!!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Giản Vi đại khái phần nào hiểu được chính cô đã tự đào hố chôn mình rồi.

Lâm Cận Ngôn nói là làm, 5 giờ sáng ngày hôm sau liền từ trong ổ chần lòi cô dậy.

Giản Vi quả thực rất muốn khóc, thừa dịp Lâm Cận Ngôn đi rửa mặt đánh răng, còi gầy lạng lẽ giống như một con mèo mà chui vào trong chăn, trùm chăn thật kín.

Lâm Cận Ngôn rửa mặt ra tới, liền thấy chăn trên giường cuộn thành một cục, tiểu nha đầu chắc đang ở bên trong, cho rằng anh không nhìn thấy?

Nhịn không được cười, đi qua nhẹ nhàng nhấc chăn lên:" Con heo lười mau rời giường, ai nói cùng anh dậy sớm rèn luyện thân thể?"

Giản Vi dùng sức túm chăn không cho anh nhấc lên, nhỏ giọng lẩm bẩm" Em cũng đâu có nói sớm như vậy, thời gian cũng chưa thương lượng."

Hiện tại vẫn còn lạnh, 5 giờ vẫn còn sớm.

Lâm Cận Ngôn cười, xoa đầu cô:" Cho em ngủ thêm một lát, sau giờ anh gọi em."

"....."

6 giờ, Giản Vi lại bị Lâm Cận Ngôn lôi từ trong chăn ra.

Bị anh ôm đến phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay đồ thể thao, mơ mơ màng màng bị anh lôi từ trong nhà ra ngoài.

Sáng sớm gió lạnh thổi mạnh, Giản Vi cảm thấy chính cô đã tự đào hố chôn mình. Sao cô có thể nghĩ ra mà viết vào trong bản thỏa thuận việc rèn luyện thân thể này chứ? Cô sao lại không nghĩ ra có chuyện như thế này sẽ xảy đến chứ?

Giản Vi rất ít khi rèn luyện, chạy nửa giờ đã không thể chạy tiếp được nữa, cầm lấy cánh tay Lâm Cận Ngôn mà lảm nhảm:" Ông xã, em không thể chạy tiếp được nữa."

Lâm Cận Ngôn quay đầu lại thấy Giản Vi khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, vẻ mặt đáng thương vô cùng đang nhìn anh.

Thấy Lâm Cận Ngôn quay đầu, Giản Vi bèn lao vào lồng ngực anh, ôm lấy anh:" Ông xã, anh không thương em sao, em thật sự không thể chạy nữa rồi."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô cười:"Không phải là muốn rèn luyện thân thể sao?"

"Rèn luyện nửa giờ cũng đủ rồi." Nói xong liền nhảy lên người Lâm Cận Ngôn, đôi tay ôm chặt cổ anh, hai chân nâng lên.

Lâm Cận Ngôn thuận tay ôm lấy, hơi vừa nhấc đầu, ở trên môi cô hôn một chút.

Sáng sớm mùa đông, trên đường cũng chưa có người nào, Giản Vi cong mắt cười,đôi tay đặt trên mặt Lâm Cận Ngôn, cúi đầu hôn xuống môi anh:"Ông xã, chúng ta đi ăn sáng đi."

Lâm Cận Ngôn khoé mắt đầy ý cười, nhưong mây bật cười." Lại đây hôn một chút, rồi chúng ta đi."

Giản Vi giữ chặt mặt anh, quả nhiên là chủ động ở trên môi anh hôn một cái.

Lâm Cận Ngôn lúc này mới vừa lòng, cười cười, đem Giản Vi thả xuống, một lần nữa cồng cô, sau đó đi về phía trước.

Giản Vi ghé vào trên lưng anh, ôm cổ anh cười khanh khách, ở bên tai anh nhỏ giọng mà thương lượng:" Ông xã, ngày mai chúng ta không đi nữa có được không?"

Lâm Cận Ngôn cười:"Kế hoạch này là do ai viết?"

Giản Vi chớp chớp mắt, thật nghiêm túc mà nói:" Em đã suy nghĩ kĩ rồi, giấc ngủ không đủ sẽ ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh, cho nên chúng nên ngủ nhiều một chút, 8 giờ mới thức dậy đi."

"Sách, cái cơ của em đúng là hợp tình hợp lý vô cùng."

Giản Vi cười cười, ở bên tai anh nhẹ nhàng thổi thổi:"Được không, ông xã?"

Lâm Cận Ngôn cong môi cười,nói:"Ừ, anh sẽ suy nghĩ một chút."

Giản Vi nghe câu nói của anh, lạng lẽ chép miệng,ngĩ thầm:Dù sao cũng mặc kệ anh có đồng ý hay không, buổi sáng ngày mai dù có nói gì cô cũng không đứng dậy, thấy mệt sẽ bỏ cuộc thôi.

Từ ngày áp dụng kế hoạch kia, Lâm Cận Ngôn vẫn luôn chịu trách nhiệm quá triệt mà thực hiện một cách nghiêm túc, sự yên bình trong nhà cũng dần biến mất, buổi tối mỗi ngày đều hết sức cố gắng lên giường vào lúc mười giờ.

Tuy rằng 10 giờ sẽ đi ngủ, nhưng thông thường sẽ lẫn lộn đến nửa đêm hoặc một hai giờ sáng. Theo như lời Lâm Cận Ngôn nói: "Kế hoạch đang làm thật tốt, nếu anh không cố gắng thêm chút nữa thì làm sao có được em bé?"

Thật là khiến cô không có cách nào phản bác.

Tóm lại kế hoạch này của bọn họ, nửa nghiêm khắc nửa noi lòng mà chấp hành, nhưng mẹ Lâm nghe thấy hai người bọn họ chuẩn bị muốn sinh con, mỗi ngày hầm đồ bổ cho Giản Vi mà đưa tới.

Thuốc bổ, các chất dinh dưỡng, đặc biệt khó uống.

Liên tục uống trong một tuần, Giản Vi thật sự muốn nôn hết ra. Nhưng là do mẹ chồng mang tới, lại không thể không uống.

Ăn xong cơm tối, đi xuống phòng bếp uống thuốc.

Thời điểm Lâm Cận Ngôn đi vào, thấy Giản Vi đang bụng chén thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, ừy khuất mà nhấp môi, uống một ngụm lại nhấp một cái.

Lâm Cận Ngôn nhìn mà đau lòng, đi qua cầm chén thuốc mà cầm lấy.

Giản Vi sững sờ nhìn về phía anh.

"Uống không được thì đừng uống, chúng ta thân thể khỏe mạnh, không cần những thứ này mà khiến mọi thứ rối loạn hết lên." Nói xong liền đặt xuống, lôi Giản Vi ra khỏi phòng bếp.

Từ phòng bếp ra ngoài, Lâm Cận Ngôn lôi Giản Vi đến sô pha, ép cô ngồi xuống, thuận tay đem một viên đường đưa đến miệng cô.

Giản Vi trong miệng ngậm đường, đôi mắt tròn xoe mà nhìn Lâm Cận Ngôn: "Nếu mà mẹ hỏi thì làm sao bây giờ?"

Lâm Cận Ngôn cười, xoa đầu cô: "Em ngốc rồi sao? Nếu mẹ hỏi thì bảo là uống rồi."

"Như thế không được tốt cho lắm!"

"Vậy em liền vào trong uống tiếp."

Giản Vi không ngừng lắc đầu, nói: "Không muốn uống nữa."

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chú Giản Vi một lát, khoe miệng cong lên một tia cười, nhéo cằm cô hôn xuống môi cô một chút: "Ngốc thật."

"Anh mới ngốc." Giản Vi trừng mắt liếc anh một cái, từ trên sô pha đứng lên, nào biết vừa mới đứng lên liền bị Lâm Cận Ngôn nắm lấy tay, kéo trở về.

Giản Vi lập tức ngã vào trong ngực anh, kinh hãi mà hô lên một tiếng: "Làm gì vậy?"

"Tạo người!" Nói xong liền đem cô bế lên, đi vào trong phòng ngủ.

Nhờ Lâm Cận Ngôn ngày đêm cày cấy, Giản Vi cuối cùng cũng mang thai vào tháng tư.

Thời điểm đem que thử thai cho Lâm Cận Ngôn xem, Lâm Cận Ngôn sững sờ hơn nửa ngày: "Đây là...."

Giản Vi chớp chớp mắt, cười tủm tỉm nói: "Chúc mừng anh nha ông chủ Lâm, rốt cuộc cũng được lên chức rồi."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Vốn dĩ ngày hôm sau Lâm Cận Ngôn muốn đi công tác, bởi vì Giản Vi mang thai, mà đem chuyến công tác không có thời gian cụ thể. Lúc đó liền gọi điện thoại hẹn trước với chuyên gia khoa sản, sáng sớm hôm sau sẽ đưa Giản Vi đi kiểm tra.

Kết quả là mang thai, làm một loạt các kiểm tra, em bé các phương diện đều bình thường. Lâm Cận Ngôn liền hỏi bác sĩ những việc cần chú ý trong thời gian mang thai.

Từ trong bệnh viện đi ra, tới trước thang máy, Lâm Cận Ngôn cái gì cũng vô cùng khẩn trương, đem cả người Giản Vi mà bảo vệ, xem ai cũng giống như phần tử nguy hiểm, sợ sẽ có ai chạm vào vợ của mình.

Từ bệnh viện trở về, lại vô cùng khoa trương, lái xe vô cùng chậm.

Phía sau liền có một đồng xe ầm còi thúc giục.

Giản Vi quả thực có chút đau đầu, xoa ấn đường, nhìn không được mà nói: "Lâm tiên sinh, em cảm thấy anh nên có một chút đạo đức công cộng đấy."

Suốt mặt Lâm Cận Ngôn cùng với bộ dạng không muốn giải thích.

Giản Vi khẽ nâng tay chỉ về phía sau một chút: "Phía sau anh có nhiều xe như vậy, anh không sợ cảnh sát giao thông sẽ tìm đến phạt tiền sao?"

Lâm Cận Ngôn: "Tùy ý phạt, anh đang bảo vệ bà xã cùng con gái."

Giản Vi bị sặc một chút, sau đó vô cùng buồn bực lại hỏi: "Sao anh biết là con gái? Sao không phải là con trai?"

"Anh thích con gái." Lâm Cận Ngôn bộ dáng "đó là lẽ đương nhiên".

Giản Vi cảm thấy những lời này vô cùng vô lý, khiến cho người khác không thể nào dùng lời lẽ của người bình thường mà phản bác lại anh. Nói: "Nhưng mà em thích con trai."

Lâm Cận Ngôn phía trước dừng đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên cười: "Hóa ra Vi Vi nhà chúng ta lại thích con trai."

"Đúng vậy, em thích con trai."

Lâm Cận Ngôn cười, thò tay qua giúp cô vén tóc, nói: "Em thích, anh cũng thích."

Giản Vi nhướn mày, hỏi anh: "Vậy anh không sợ con trai cùng anh tranh sủng?"

"Sợ chứ, nhưng mà nếu em vui vẻ, cái gì cũng được."

Giản Vi nghe được những lời này, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, ôm cánh tay Lâm Cận Ngôn, dựa đầu vào vai anh, thanh âm mềm mại nói: "Lâm Cận Ngôn, cho dù sau này có con, anh trong lòng em vẫn vô cùng quan trọng."

Lâm Cận Ngôn khóe miệng cong lên cười, cúi đầu ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn một chút: "Anh biết, anh cũng vậy."

- - - - -

Tin tức Giản Vi mang thai đã truyền ra cả gia đình, bà Lâm kích động tới nỗi trực tiếp chạy đến đón Giản Vi về nhà bà chăm sóc.

Vi chăm sóc cón dâu mang thai, bà Lâm mỗi sáng đều tự mình đi chợ lựa chọn những loại đồ ăn tươi ngon mới nhất, ra một sạp bán cá, mỗi ngày đều giao một con cá đến.

Ông nội Lâm cũng đến, ông còn mang theo gà vịt do chính mình nuôi đến.

Mỗi ngày của Giản Vi không gà thì lại vịt, thịt cá cùng thịt bò, còn có cả trứng gà. Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, cả người đã bị nuôi cho béo tròn.

Thời điểm mang thai bốn tháng, Giản Vi bị nuôi béo uyển chuyển biểu đạt ý không muốn ăn quá nhiều, hơn nữa dinh dưỡng thực sự cũng đã đầy đủ.

Kết quả ông nội vừa nghe xong, đương nhiên là tròn tròn mắt, nói: "Ai nói cháu béo? Có phải tên nhóc Lâm Cận Ngôn kia nói! Hắc! Tên nhóc thối còn dám ghét bỏ vợ mình! Chờ nó trở về, thế nào cũng phải giáo huấn nó một trận cho thật tốt!"

Lại nói: "Cháu dâu của ông có chỗ nào béo, con gái phải tròn trịa một chút mới là đẹp nhất, mọi người thấy có phải hay không?"

Cha mẹ chồng lập tức gạt đầu phụ họa: "Chính là như bây giờ thật tốt, trước kia quá gầy!"

Giản Vi cắn môi, sờ sờ cằm. Đẹp sao?

Buổi tối Lâm Cận Ngôn về nhà, vừa mới bước vào cửa đã bị ông nội mắng cho một trận: "Thằng nhóc thối này! Mau cút lại đây cho ta! Có phải nói Vi Vi béo hay không? Cháu dâu của ta đẹp như vậy, có chỗ nào béo hờ?"

Lâm Cận Ngôn vừa mới vào cửa, đứng ở đó, bị mắng đến có chút bực: "Ai nói Vi Vi béo?"

Theo bản năng nhìn về phía Giản Vi, Giản Vi co lại ở bên cạnh trên ghế, chấp tay hướng về phía anh đáng thương vô cùng.

Lâm Cận Ngôn:"....."

Anh không có ở nhà, bây giờ lại bị chính vợ mình lôi ra làm bia đỡ đạn???

Một lần nữa Lâm Cận Ngôn giải thích chính mình trước nay chưa từng cảm thấy bà xã quá béo, nhưng ông nội niềm tin lại quá vững chắc là anh đã nói gì đó không thích hợp, mới nói Vi Vi cảm thấy hơi béo, nên ra lệnh cho anh khắc sâu mà kiểm điểm.

Lâm Cận Ngôn gật đầu như đảo tỏi, được được, ngài nói cái gì thì chính là cái đó.

Sau khi đợi ông nội mắng đến mệt, Giản Vi vội nắm lấy tay Lâm Cận Ngôn, nói bằng khẩu hình với anh:" Lên lầu đi."

Sau đó liền kéo Lâm Cận Ngôn lên lầu.

Cửa phòng đóng lại, Lâm Cận Ngôn liền đem Giản Vi ấn ở trên vách tường, mảy hơi nhũn:" Nói xem, em đã nói với ông nội những gì, hại chồng em bị mắng một trận."

Giản Vi nghiêm trang giải thích:" Lúc này thật không liên quan đến chuyện của em,em liền nói thấy bản thân mình quá béo muốn ăn ít đi một chút, sau đó ông nội liền hỏi có phải anh chê em mập lên hay không...."

Nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Cận Ngôn,về mặt ủy khuất:"Ông xã, em thật sự không muốn ăn nhiều như vậy, anh xem em đã béo thế này rồi."

Lâm Cận Ngôn nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, nhin không được cười, sau đó đem cô bế lên, vừa đi đến bên mép giường vừa nói:"Noi nào béo, vẫn còn rất gầy."

Giản Vi bị ném xuống giường, bĩu môi:" Anh cứ nói dối em đi, chờ sau khi em sinh xong béo đến không thể nhìn, anh đến lúc đó đừng ngại mất mặt."

"Sao lại nói những lời ngốc như vậy." Lâm Cận Ngôn cúi người hôn một cái xuống môi cô, giờ tay gõ nhẹ vào mũi cô:"Dù em biến thành cái gì, anh cũng đều yêu em."

Tuy biết rằng lời nói của Lâm Cận Ngôn chỉ là những lời an ủi, nhưng nghe xong trong lòng vẫn thấy ấm áp.

Ngước mắt nhìn một cái, khóe miệng bất giác cong lên.

Lâm Cận Ngôn lại một lần nữa cúi đầu hôn cô, từ ôn nhu đến trần trọc,sau đó là thâm nhập. Hai tay anh chống ở eo cô, thân thể dần dần đi xuống, Giản Vi bị bắt giữa đầu, sau đó nằm ở trên giường.

Cả người Lâm Cận Ngôn phủ lên, thật sâu mà hôn cô.

Đôi môi dính sát lại nhau, môi lưỡi dây dưa.

Bàn tay nóng bỏng của anh từ vạt áo chui vào trong, chuẩn xác mà cầm lấy nơi mềm mại của cô. Tay anh vòng ra phía sau, đen nội y của cô cởi bỏ, dọc theo phía sau lưng một đường vuốt ve phía trước, bàn tay nóng bỏng kề trước ngực cô, nóng đến cả người cô phát run, trong miệng phát ra một tiếng nỉ non.

Lâm Cận Ngôn thuận thực mà chạm vào điểm mẫn cảm nơi ngực cô, ngón tay thon dài ở chỗ đó mà vuốt ve. Giản Vi bị anh lấn lộn đến cả người nhũn ra, theo bản năng cầm tay anh.

Tay anh hơi rời đi một chút, nhưng không đợi Giản Vi khẽ buông lỏng một hơi, anh lại đột nhiên cúi đầu, nụ hôn mon man đi xuống.

Giản Vi "um" một tiếng, ôm lấy đầu anh. nói:"Đừng, đừng nháo..."

Lâm Cận Ngôn vui đầu vào trước ngực cô, hôn đến thân thể cô vừa nóng vừa ngứa.

Thật lâu sau, anh đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hàm chứa vài phần ý cười:" Vi Vi, em đã lớn hơn một chút."

Giản Vi xấu hổ đến đỏ mặt:"Anh đừng nói linh tinh."

"Thật sự." Cả người Lâm Cận Ngôn hướng lên trên lại gần, môi nhẹ nhàng dán ở trên môi Giản Vi, giọng nói có chút khàn khàn:" Vi Vi, khi nào anh mới có thể chạm vào em? Anh nhin không nổi."

Mang theo tay Giản Vi đi xuống thân dưới của anh, vô cùng nóng bỏng, Giản Vi sợ tới mức lập tức rút tay về, mặt đỏ giống như một trái táo:"Anh, anh còn không mau tự giải quyết, trong chốc lát lại lấn lộn."

Lâm Cận Ngôn bất động,lại một lần nữa đem tay cô kéo về phía mình, anh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú, kiềm chế nói:"Vi Vi, giúp anh."

Một tay anh đem khóa kéo kéo ra, một tay khác đem tay Giản Vi phủ lên.

Giản Vi trong lòng không ngừng nhảy loạn, bản năng muốn tránh, lại bị Lâm Cận Ngôn gắt gao giam cầm, hai mắt anh đỏ bừng, gần như cầu xin: "Vi Vi, giúp anh, mau cầm lấy."

Anh mặc kệ Giản Vi có tình nguyện hay không, lôi kéo tay cô chậm rãi di động.

Lâm Cận Ngôn phải nhịn vài tháng, nửa đêm thường xuyên phải đi tắm nước lạnh, chuyện này Giản Vi không phải không biết. Đau lòng cho anh, cuối cùng vẫn là thẹn thùng giúp anh giải quyết một hồi.

Sau khi xong rồi, Lâm Cận Ngôn nghiêng người ôm cô, tiếng nói vì kiềm chế quá mức mà có chút khác: "Vi Vi, em cũng muốn giống anh đúng không?"

Giản Vi đỏ mặt: "Em không nghĩ đến."

"Nói dối."

Giản Vi: "....."

"Anh đã hỏi bác sĩ, chờ năm sáu tháng về sau ổn định, vận động vừa phải, đối với con cũng có lợi."

Giản Vi ngẩn ra, quay đầu lại nhìn anh: "Anh còn chạy tới hỏi những chuyện thế này?"

Lâm Cận Ngôn nghiêm trang: "Đây chính là chuyện đại sự."

Giản Vi nhìn anh khuôn mặt biểu hiện vô cùng nghiêm túc, quả thực có chút dờ khóc dờ cười, nhắc chân liếc mắt đá anh một cái: "Luu manh chết đi, không thêm đề ý tới anh."

Cô dịch người xuống người, đem chân kéo lên che qua đầu. Lâm Cận Ngôn da mặt càng ngày càng dày, ôm chặt cô, ở bên tai cô nhẹ giọng ní non: "Vi Vi, bà xã, anh yêu em."

Ở trong chăn, Giản Vi nghe thấy giọng anh, khoe miệng không khỏi cong một chút, trong lòng cảm thấy ấm áp, sau một lúc lâu, cũng nhẹ giọng nói một câu: "Em cũng yêu anh, cha của con chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Lâm Cận Ngôn đau lòng chính là bà xã mình ở bên này, mỗi ngày đều bị mẹ cùng ông nội buộc phải ăn rất nhiều đồ ăn mà cô không thích, khi Giản Vi mang thai được năm tháng, Lâm Cận Ngôn đơn giản liền đưa cô về nhà, tự mình chăm sóc.

Thời điểm rời đi còn bị mẹ trách mắng một trận, anh vẫn không chịu hé răng, cuối cùng vẫn là mang vợ mình trở về nhà.

Mấy tháng này, Lâm Cận Ngôn ra sức chú tâm đọc các sách về dinh dưỡng, còn cố ý đi thỉnh giáo mấy chuyên gia về dinh dưỡng, sau đó căn cứ vào những món ăn mà Giản Vi yêu thích, về nhà liền bắt đầu tự tay làm cho cô những bữa ăn dinh dưỡng cho mang thai.

So với việc mỗi ngày bị ép ăn gà vịt thịt cá, đồ ăn Lâm Cận Ngôn làm, theo như lời của Giản Vi thì chính là mỹ vị nhân gian. Rốt cuộc là do Lâm Cận Ngôn suy xét trên phương diện những thứ mà Giản Vi thích, lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cơ bản đều là ngày thường Giản Vi hay ăn.

Dinh dưỡng phối hợp khiến cho cô trở nên khỏe mạnh, vẫn luôn luôn hướng tới việc tăng cân nhưng dần giảm xuống.

So với lúc trước giảm được ba cân, Lâm Cận Ngôn từ trên lầu xuống được một chút, Giản Vi vui mừng mà bỏ nhào vào trong ngực anh, bóp mặt anh, hôn một cái thật mạnh.

Lâm Cận Ngôn ngẩn ra, nhướn mày cười: "Sách, sáng sớm đã nhiệt tình như vậy, muốn làm sao?"

Giản Vi cười cười nói: "Xin phép em gọi anh một tiếng chuyên gia Lâm, anh thật là quá lợi hại! Em ăn nhiều đồ ăn dinh dưỡng như vậy mà có thể gầy đi ba cân! Com dinh dưỡng dành cho mang thai của anh, em có thể mang ra ngoài bán lấy tiền!"

Lâm Cận Ngôn nghe thấy bà xã muốn đem com dinh dưỡng mà anh trăm đắng ngàn cay mới có thể phối hợp được chỉ độc nhất vô nhị mà dành riêng cho cô đem ra ngoài bán lấy tiền, đôi mắt híp lại một chút, hỏi cô: "Như thế nào? Không có tiền tiêu?"

"A?" Lâm Cận Ngôn không thể hiểu được vì cái gì mà kêu lên một tiếng, Giản Vi còn không kịp phản ứng lại, Lâm Cận Ngôn đột nhiên lấy ví ra, lấy thẻ đưa cho cô: "Cầm đi, muốn mua cái gì liền mua cái đó."

Giản Vi:"...." Ách, cô không phải muốn tiền nha.

Bất quá, nếu cho cô thể, Giản Vi cũng không khách khí với anh, Lâm Cận Ngôn chân trước đi làm, cô sau lưng liền gọi điện cho chị dâu,hẹn cùng nhau ra ngoài dạo phố, mua quần áo cho em bé.

Tô Tiêu Tiêu có thai sớm hơn Giản Vi nửa tháng.

Một thời gian Giản Vi không gặp Tô Tiêu Tiêu, chợt vừa nhìn thấy cô ấy liền sợ đến ngất người, nhin không được mà hỏi:" Chị dâu, anh trai em có phải không cho chị ăn cơm khong? Mang thai sao có thể gầy như vậy!"

Vốn dĩ Giản Vi vẫn còn đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc khi giảm được ba cân,nhưng khi thấy Tô Tiêu Tiêu,tức khắc cảm thấy cô ấy là một thai phụ vô cùng thon thả,còn chính mình lại là một thai phụ béo.

Tô Tiêu Tiêu vẻ mặt nghiêm túc nói:"Không có, mỗi ngày chị ăn rất nhiều, có thể là do người hấp thụ không tốt, không thể nào béo lên được."

Giản Vi nghe được sự tấm tắc ban đầu đã chết, lặng lẽ mà gửi cho Lâm Cận Ngôn một tin nhắn:" Chị dâu vô cùng gầy, em đứng cùng chị ấy liền trở thành một bà bầu béo."

Đầu kia, Lâm Cận Ngôn đang mở cuộc họp, đang có một nhân viên đang đề xuất một đề án, thời điểm di động sáng lên,duỗi tay cầm lấy.

Thấy là bà xã gửi liền lập tức mở ra.

Quét mắt một cái nhìn nội dung tin nhắn, khóe miệng không kìm được mà khẽ cong lên, đáp lại:"Béo một chút cũng tốt."

Giản Vi:"....."

"Bà bầu béo đáng yêu nha."

"Em là bà bầu béo, thì anh là cha béo."

"Ừ,là anh."

Vốn dĩ là muốn nhắn tin kể khổ với Lâm Cận Ngôn,kết quả ngoài ý muốn lại bị chọc cười. Nhìn chăm chăm tin nhắn đáp lại,khoé miệng không khỏi cong lên.

Giản Vi cùng Tô Tiêu Tiêu là hai thai phụ nhưng sức chiến đấu vô cùng kinh người, buổi sáng dạo xong, giữa trưa tiếp tục ở trung tâm thương mại tìm nhà hàng ăn trưa, tiếp theo đó là buổi chiều lại đi dạo.

Trừ quần áo cùng đồ dùng em bé, hai người còn vô cùng khoa trương mà đặt mua giường cho con.

Buổi tối Lâm Cận Ngôn về nhà, di Lan đang thu dọn, ở phòng khách không thấy Giản Vi.

"Vi Vi đâu rồi ạ?"Lâm Cận Ngôn hỏi.

Di Lan tùm tùm cười chỉ chỉ lên lầu:"Đang bận ở trên đó"

Lâm Cận Ngôn lên lầu mới biết Giản Vi đang bận cái gì. Ngồi bệt ở trên đất, tự tay trang bị giường cho em bé.

"Sao lại ngồi ở dưới đất vậy." Lâm Cận Ngôn nhú mày, đi qua, đem Giản Vi bế lên, ném lên trên giường, trằm mặt,mắng cô." Không biết mặt đất lạnh sao?"

Giản Vi cười cười:" Không lạnh, em còn cảm thấy nóng. Cái giường này đã làm theo hướng dẫn nhưng vẫn không đúng."

Lâm Cận Ngôn nhìn lướt qua trên mặt đất đang bày một nửa giường em bé, nói:" Loại chuyện này em không biết chờ anh về sao."

Nói xong liền đem áo ngoài cởi ra, treo lên giá áo ở đầu giường, sau đó xắn tay áo sơ mi lên hai vòng, lộ ra một đoạn cánh tay vô cùng rắn chắc.

Ngay sau đó ngồi xôm trên mặt đất, bắt đầu lắp ráp nốt những chỗ chưa hoàn chỉnh.

Giản Vi dịch mông ngồi vào phía sau anh, đầu nhỏ nhô ra trước nhìn, cảm gác ở trên vai Lâm Cận Ngôn, đôi mắt liên tục di chuyển theo động tác của Lâm Cận Ngôn.

Mắt thấy anh thực "cười xe nhẹ mà đi đường quen"* biết được cái nào lắp ở đâu, Giản Vi không khỏi cười cười cảm khái." Quả nhiên những chuyện này vẫn nên dựa vào ông xã."

* ý nói làm một chuyện gì đó rất dễ dàng.

Lâm Cận Ngôn cười cười nói:" Mấy thứ này, em nên chờ anh cùng đi mua."

"Tiện đi dạo phố thấy liền mưa, dù sao hàng còn có phương tiện giao tận nhà."

Lâm Cận Ngôn đem giường em bé trang bị thật tốt, bê lên, chuẩn bị mang tới phòng của em bé bên cạnh.

Phòng bên cạnh ban đầu là thư phòng của Lâm Cận Ngôn, sau khi mang thai, anh nhường phòng đó thành phòng cho con, thư phòng dọn lên lầu.

Giản Vi vội vàng kéo anh:"Đừng, để ở đây đi."

Lâm Cận Ngôn dừng lại một chút:"Để ở nơi này?"

"Đương nhiên, con sau khi sinh ra khẳng định là muốn ngủ cùng chúng ta, anh không thể để con sinh ra liền phải ngủ một mình được."

Giản Vi nói xong, liền lấy giường từ trong tay Lâm Cận Ngôn đặt lại đây:"Đặt ở nơi này được không?"

Trên đầu giường khoa tay múa chân một chút, sau đó hỏi ý kiến Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn:"....."

- - - - -

Giản Vi tháng ba bắt đầu có thai, mấy ngày nay gần ngày dự sinh, Lâm Cận Ngôn không đi làm, mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc cô chờ sinh.

Giản Vi khàn trương nhưng cô phát hiện ra so với cô Lâm Cận Ngôn càng khàn trương hơn. Biểu hiện cụ thể ở chỗ nửa đêm sẽ thường xuyên tỉnh dậy, ngồi ở trên đầu giường trong cô. Đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào bụng cô, chỉ cần có một chút động tĩnh, anh có thể lập tức gọi bác sĩ tới.

Có một buổi tối, Giản Vi tỉnh dậy vì muốn đi vệ sinh, mở mắt liền phát hiện Lâm Cận Ngôn đang ngồi ở đầu giường, đôi mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm cô. Hơn nữa còn là hơn nửa đêm khiến cho cô hoảng sợ, dưới sự tức giận liền ra lệnh cường chế anh mau đi ngủ.

Lâm Cận Ngôn thấy vợ sắp phát hỏa, lập tức sốt ruột hoảng hốt nhận sai:"Đừng đừng đừng, Vi Vi em đừng nóng giận, tức giận đối với thân thể không tốt, anh liền lên giường, liền lên ngay bây giờ."

Nói xong mới cời giày đi lên giường, từ phía sau ôm lấy Giản Vi.

Lâm Cận Ngôn lo cho vợ, liền khiến ông nội Lâm cảm thấy vô cùng khoa trương, lén đem Lâm Cận Ngôn ra ngoài mắng một trận."Vi Vi chính mình đều rất khàn trương, cháu làm chồng mà còn ở phía sau mà làm những việc khàn trương quá như vậy, này không phải là làm gia tăng áp lực tâm lý cho Vi Vi sao!"

Lâm Cận Ngôn trầm mặc vài giây rồi nói:"Cháu lo cho vợ của cháu."

- - - - -

Ngày con của hai người ra đời cũng là ngày tuyết rơi.

Rạng sáng ngày 24 tháng 12, hơn ba giờ sáng, Giản Vi sinh mổ một em bé vô cùng mập mạp.

Nghĩ đến đây cũng có lẽ là duyên phận, đêm Bình An mấy năm trước, Giản Vi ở trên phố bán hoa, bị Lâm Cận Ngôn mang về nhà. Vài năm sau, cô thuận lợi sinh ra đứa con đầu lòng của hai người.

Ông nội đặt tên cho đứa trẻ là Lâm Trạ, nghe nói cái tên này, là do ông nội đích thân lên núi vị cao nhân xem ngày sinh và bát tự cho chất, sau đó từ từ nghĩ ra cái tên này.

Tóm lại là một cái tên vô cùng may mắn.

Giản Vi sinh mổ, vừa mới sinh xong vô cùng suy yếu mà nằm ở trên giường. Bà Lâm tự mình xuống bếp hầm một chén canh cá thanh đạm, Lâm Cận Ngôn ngồi ở trên đầu giường, từng muỗng đút cho Giản Vi.

Cả người Giản Vi dựa vào trong lồng ngực của Lâm Cận Ngôn, ăn uống không được tốt, hơn nửa ngày mới uống một ngụm.

"Ngoan, lại uống thêm chút nữa, đối với thân thể vô cùng tốt." Lâm Cận Ngôn giống như đang dỗ con, một muỗng một muỗng tính tình vô cùng nhẫn nại mà đưa đến bên miệng Giản Vi.

Giản Vi mặt nhăn dúm dỏ, uống hơn nửa ngày mới hết được chén canh cá. Quay đầu lại hỏi Lâm Cận Ngôn:"Anh xem qua con chưa?"

Lâm Cận Ngôn gật đầu:"Nhìn rồi, lớn lên sẽ rất xinh đẹp, giống em."

Giản Vi nhấp nhấp môi rồi cười:"Bé nhăn nhoe, nơi nào nhìn ra là đẹp?"

"Mẹ đẹp như vậy, khẳng định con sẽ rất đẹp." Lâm Cẩm Ngôn lấy khăn giấy ôn nhu mà giúp Giản Vi lau khóe miệng, anh nhìn cô, bỗng nhiên cúi đầu hôn cô một cái."Vi Vi vất vả cho em rồi."

Giản Vi lắc đầu:"Không vất vả." Nhìn chằm chằm Lâm Cẩm Ngôn khóe miệng hơi cong lên một chút, hỏi anh:"Bất quá sinh ra là con trai,anh có phải có chút không vui đúng không?"

Lâm Cẩm Ngôn sùng sốt, lập tức nghiêm túc mà nói:" Sao có thể, em vì anh mà cực khổ sinh con như vậy, anh thích còn không kịp nữa là lấy đâu ra chuyện không vui."

Giản Vi chớp chớp mắt, tùm tùm nói:" Anh không sợ con trai tranh mất của anh sao?"

Lâm Cẩm Ngôn lại là sùng sốt, sau một lúc lâu, mới bật cười:"Ngô, em nói như vậy thật là có một chút lo lắng."

Giản Vi cong mắt cười, giờ tay chọc mặt anh:" Lâm Cẩm Ngôn, anh thật là trẻ con!"

Lâm Cẩm Ngôn cầm tay cô, đặt ở trên môi khẽ hôn xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm cô, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc cùng ý cười." Vi Vi, anh yêu em!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Giản Vi lấy biệt danh cho con là Tiểu Bạch.

Thời điểm Giản Vi nói ra cái tên này, Lâm Cẩm Ngôn đang ngồi ở trên sofa uống nước, chợt nghe thấy tên này, liền sặc ở cổ họng, ho khan không ngừng.

"Đây là có phản ứng gì?" Giản Vi không khỏi bĩu môi, một bên giúp anh bế con, một bên không nấy vui vẻ mà nhìn anh.

Lâm Cẩm Ngôn ho khan cả buổi mới có chút hòa hoãn, về mặt muốn cười nhưng phải cố gắng nhịn:" Vi sao lại gọi là Tiểu Bạch?"

Nghe giống tên một chú cún nhỏ vậy...

"Con không phải sinh vào ngày tuyết rơi sao, phóng tầm mắt ra xa, trắng xóa một mảnh, gọi Tiểu Bạch không phải là chuẩn xác sao?" Nói xong, lại bổ sung một câu:" Vậy thì cũng có thể gọi là Tiểu Tuyết chứ."

Lâm Cẩm Ngôn lại một lần nữa sặc một chút, nghiêm trang nói:"Tiểu Bạch, vẫn nên gọi là Tiểu Bạch...."

Cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng Giản Vi. Sạch, đúng là đứa nhỏ đáng thương, ai làm con cũng không có quyền lên tiếng.

Đứa nhỏ Lâm Tràm không có quyền lên tiếng, cứ như vậy mà bị mẹ lấy lý do đặt biệt danh cho.Sau này lớn lên, cái biệt danh này có thể coi là ác mộng nhất trong ba cái ác mộng của cuộc đời hắn. Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

Từ sau khi có con trai, Lâm Cẩm Ngôn cảm thấy địa vị của bản thân trong gia đình đặc biệt thấp.

Trước kia tan làm về nhà, bất luận Giản Vi đang làm cái gì cũng sẽ chạy lại ôm anh.

Nhưng mà hiện tại... nếu như không bận quá sẽ quay đầu lại gọi anh một tiếng, nhưng mà nếu như bận, cho con trai ăn sữa hay thay tã, liền căn bản sẽ không phản ứng lại với anh.

Ví dụ như hôm nay, lễ Tình Nhân. Lâm Cẩm Ngôn mua quà cùng với đang ôm một bó hoa,thật vui vẻ mà về nhà. Kết quả khi mở cửa ra, phòng khách trống rỗng, một người cũng không có.

Lâm Cẩm Ngôn coi giấy đi lên lầu, tìm thấy Giản Vi đang ở phòng ngủ cho con uống sữa.

Giản Vi nghe thấy thanh âm mở cửa, ngẩng đầu lên liền thấy Lâm Cẩm Ngôn đang ôm một bó hoa đứng ở cửa. Cô hơi sùng sốt:"Hôm nay là ngày gì vậy?"

Tầm mắt dừng trên nơi nào đó đang no đủ của Giản Vi, yết hầu có cảm giác như bị ai đó nắm chặt, giọng nói có chút khô khốc:" Lễ Tình Nhân, em quên rồi sao?"

Giản Vi nhấp môi cười, hướng về phía anh vẫy tay:"Ông xã, lại đây."

Lâm Cận Ngôn ôm hoa đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Giản Vi nghiêng người ở trên má Lâm Cận Ngôn mà hôn một cái, thanh âm mềm mại ngọt ngào: "Cảm ơn anh nha, chồng yêu."

Lâm Cận Ngôn hơi giật mình, ánh mắt rất sâu nhìn cô chăm chú.

Giản Vi chỉ vào đầu giường nói: "Anh đặt hoa ở đó đi, lát nữa em mang đi cắm."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, lại đứng lên, đem hoa đặt lên đầu giường.

Đặt hoa xong, lại một lần nữa đi đến bên cạnh Giản Vi ngồi xuống.

Giản Vi một bên cho con ăn, một bên nói: "Chờ con ngủ rồi, nhờ di Lan chăm sóc một chút, hai chúng ta ra ngoài ăn cơm đi."

Lâm Cận Ngôn nghe những lời này liền cười: "Hiếm khi em dành thời gian cho anh như thế này."

Giản Vi khẽ nâng mắt liếc anh một cái: "Có ý gì đây?"

Lâm Cận Ngôn từ phía sau duỗi tay ôm lấy Giản Vi, cằm tựa ở vai cô, thấp giọng nói: "Em không cảm thấy thời gian này em chưa quan tâm anh sao?"

Giản Vi chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn anh hỏi: "Có sao?"

"Không có sao?"

Giản Vi: "....."

Một lát sau, Giản Vi đang cúi đầu xoa xoa miệng cho con trai, mơ hồ cảm thấy trên đỉnh đầu có một tầm mắt nóng rực. Cô hơi ngẩng ra, ngẩng đầu, liền thấy Lâm Cận Ngôn đôi mắt thẳng tắp đang nhìn chăm chăm vào ngực cô.

Giản Vi theo bản năng che chắn một chút: "Anh muốn là gì?"

Lâm Cận Ngôn hơi cúi đầu, da mặt dày tiến lại gần tai cô nói: "Anh cũng muốn ăn."

Ăn.... Ăn???

Giản Vi mặt đỏ bừng, ôm con trai xê dịch ra xa một chút: "Này.... Đây là con ăn."

Cô nghiêng đầu, về mặt đầy cảnh giác mà nhìn chăm chăm Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn nghe xong đầu tiên là sững sốt, sau đó đột nhiên cảm thấy vô cùng nghẹn ứ. Kìa rõ ràng là địa bàn của anh! Tiểu tử thôi!

Đêm khuya, Tiểu Bạch ngủ rồi, Lâm Cận Ngôn ghé lại gần người Giản Vi, dùng hành động thực tế mà đoạt lại địa bàn của mình.

- - - - -

Kỳ thật, Tiểu Bạch cũng không quá dính người, cũng không thích cười, không khóc cũng không nháo. Không có việc gì liền nằm trên giường em bé, một nhọc liền ngủ, tỉnh dậy đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn trần nhà trên đỉnh đầu. Chỉ có khi đói bụng mới khóc hai tiếng, đặc biệt bớt lo.

Nhóc con thân thể cũng khỏe mạnh, từ khi sinh ra cũng ít khi bị bệnh. Về điểm này, Giản Vi cho rằng là được di truyền từ cha. Lâm Cận Ngôn mỗi ngày đều rèn luyện thân thể, miễn dịch của cơ thể rất tốt.

Vì thế khi Tiểu Bạch được một tuổi, Giản Vi quyết định sẽ đi làm lại.

Bởi vì chuyện này, mẹ chồng và cô có một chút ý kiến khác nhau.

Bà cho rằng trong nhà không thiếu tiền, vì thế hy vọng cô có thể ở nhà chú tâm vào việc chăm sóc con. Giản Vi tuy rằng cũng xót con, nhưng bắt cô từ bỏ sự nghiệp toàn tâm toàn ý ở nhà chăm sóc gia đình con cái, cô cũng tuyệt đối làm không được.

Cũng may Lâm Cận Ngôn luôn đứng về phía cô, cho cô toàn quyền quyết định.

Về sau vào tháng tư, Giản Vi liền chính thức quay trở lại với công việc.

Thời điểm cô quay trở lại văn phòng làm việc, các đồng nghiệp đều sôi nổi tò mò, hỏi cô như thế nào lại không ở nhà nghỉ ngơi thêm một thời gian, dù sao nhà cô cũng không thiếu gì tiền.

Giản Vi mỉm cười, nói: "Ở nhà đợi muốn mọc meo, phải ra ngoài hít thở chút không khí thiên nhiên tươi mát."

Nhưng mà trên thực tế, vấn đề này hôm nay cô đi làm cũng đã hỏi qua Lâm Cận Ngôn một lần. Cô hỏi anh, vì sao không giống như những người đàn

ông khác muốn vợ mình ở nhà toàn tâm toàn ý chăm lo cho gia đình.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, trầm mặc sau một lúc lâu, thật nghiêm túc mà nói: "Anh cưới em, không phải vì muốn ép buộc em lúc nào cũng phải ở nhà chăm sóc anh và con, không phải muốn em hy sinh vì gia đình mà đánh đổi ước mơ ban đầu của mình. Anh cưới em về nhà, là muốn đặt em trong lòng bàn tay mà cưng chiều. Cho nên bất luận em làm cái gì hay quyết định chuyện gì, chỉ cần em vui vẻ, anh đều ủng hộ."

Trong biển người rộng lớn, có thể tìm được một người yêu và hiểu mình và vô cùng tôn trọng mình làm chồng, Giản Vi cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

Tháng sáu, ngày sinh nhật Lâm Cận Ngôn, thời điểm đang họp liền nhận được tin nhắn Wechat của Giản Vi.

"Ông xã sinh nhật vui vẻ, tan làm về nhà sớm một chút, em chờ anh [tình yêu]"

Lâm Cận Ngôn cong môi cười, trả lời lại: "Sách, khó có được ngày mẹ bé nhớ được sinh nhật của anh."

Từ khi có con, lực chú ý của Giản Vi ít nhất cũng đã có một nửa bị con trai mang đi, vì thế mỗi lần Lâm Cận Ngôn chỉ có cách là mặt dày mà thu hút sự chú ý của cô, khó có khi bà xã chủ động một lần, nhanh chóng đàm phán: "Buổi tối đi đến làng du lịch? Chỉ có hai chúng ta?"

Tin nhắn gửi đi, đợi một lúc lâu mới có hồi âm. Lâm Cận Ngôn nhanh chóng cầm lên xem-- một cái biểu tình ok.

Lâm Cận Ngôn mắt lóe sáng, tâm tình vô cùng tốt.

Kết quả tâm tình của Lâm Cận Ngôn tốt, trưa hôm đó liền tan làm, toàn thể nhân viên sắp lại được nhận tiền thưởng.

Một nam nhân viên nhận được bao lì xì kích động mà đứng trước đại sảnh kêu lên: "Lão từ đời này sống là người của Lâm tổng, chết phải làm ma của Lâm tổng!"

Vừa lúc Lâm Cận Ngôn từ trong văn phòng ra tới, chuẩn bị ra về, nghe thấy câu này khóe mắt không giật giật hai cái.

Làm ma của anh? Nghĩ thầm, ừ, về sau vẫn là không nên phát bao lì xì như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Từ khi có Tiểu Bạch, Giản Vi chính là tiêu tốn một nửa thời gian cùng tình lực trên người con. Vì thế Lâm Cận Ngôn cũng thỉnh thoảng oán than với cô cảm thấy chính mình bị thất sủng.

Cứ mỗi khi Lâm Cận Ngôn nghiêm túc mà tố cáo với cô, lại khiến cô cảm thấy có nơi nào giống như một người đàn ông đã 30 tuổi mà giống như một tiểu quý nhỏ hơn.

Cái này chính là một người đàn ông trẻ con thì đúng hơn, tuy rằng ngoài miệng lão oán hận chính mình bị thất sủng, có đôi khi còn làm bộ tức giận với cô, nhưng kỳ thật so với cô còn vô cùng cẩn thận. Nhiều lần nửa đêm lặng lẽ đắp chăn cho cô và con, sau đó cánh tay mạnh mẽ ôm hai người bọn họ vào lòng, một loại tư thế bảo vệ.

Biết cô mang thai sinh con vất vả, buổi sáng sẽ thường dậy sớm làm bữa sáng cho cô, trước tiên sẽ giúp cô thay tã cho con, lau khô khuôn mặt nhỏ. Chờ đến khi cô tỉnh dậy, chỉ cần cho con ăn là được rồi.

Nhóc con đa số thời gian đều rất nghe lời, nhưng đôi khi cũng rất nháo cô. Nhưng mà thằng nhóc lại rất sợ cha, mỗi lần khóc nháo, Lâm Cận Ngôn chỉ cần nhìn một cái, miệng lập tức mím lại, nín khóc, quả thực là rất thần kỳ.

Sinh nhật Lâm Cận Ngôn, Giản Vi muốn toàn tâm ở cùng anh.

Tiểu Bạch sáng sớm đã được bà nội dẫn về nhà cũ, Giản Vi giữa trưa xin phép lãnh đạo, từ công ty ra tới, lái xe đi siêu thị mua đồ ăn.

Từ khi mang thai chính mình không cần phải vào bếp nấu ăn, nếu không là đi Lan thì là Lâm Cận Ngôn.

Giản Vi mua một chút đồ ăn mà Lâm Cận Ngôn thích, trong nhà có rượu vang đỏ, cô thuận tay lấy bốn cây nến bỏ vào trong xe đẩy, loại này có thể cắm trên giá nến.

Từ siêu thị ra tới, lại dự định lái xe đi lấy bánh kem cùng hoa tươi.

Thời điểm về đến nhà vừa vặn hai giờ chiều.

Lên lầu thay quần áo, liền xuống dưới lầu chuẩn bị làm cơm. Thời gian vẫn còn sớm, cô chậm rãi rửa rau, thái rau, sau đó còn bày lên bàn chụp một tấm ảnh. Toàn bộ công tác chuẩn bị hoàn thành xong chưa đến bốn giờ chiều.

Lại nhắn tin cho Lâm Căn Ngôn: "Ông xã, khi nào anh về nhà?"

Lâm Căn Ngôn còn ở công ty, nhận được tin nhắn, lập tức trả lời lại: "Tầm 6 giờ, sao vậy? Nhớ anh?"

Giản Vi nhấp miệng cười. Kỳ thật không phải, cô vốn dĩ muốn xác định thời gian Lâm Căn Ngôn trở về để nhận một bưu kiện chuyển phát nhanh.

Mấy ngày hôm trước liền nghĩ đến chuyện như thế nào để chuẩn bị sinh nhật cho Lâm Căn Ngôn, cùng bạn cùng phòng trước đây trong nhóm chat nói chuyện phiếm, Thẩm Đình cùng Trương Tâm giúp cô "bàn mưu tính kế", nào là tặng cả vật nào là kẹp cả vật, nhưng những thứ đó cô đều đã tặng rồi...

Bạn học Trương Trương vẫn luôn yên lặng bèn lên tiếng ám hiệu cho cô: "Minh cảm thấy cậu nên mua một bộ nội y tình thú... Đem, đem chính mình tặng cho anh ấy."

Xong rồi còn bổ sung thêm một câu: "Đàn... đàn ông đều thực thích như vậy."

Sau đó còn nhắn tiếp: "Minh lần trước mua loại này... Phó Tranh còn rất thích."

Giản Vi cười đến không nhận được, trước sau chê cười Chu Trương Trương, nhưng một bên lại gạn hỏi Chu Trương Trương shop online mà cô nàng đã đặt hàng để tự mình tìm một bộ thích hợp với gu thẩm mỹ của Lâm Căn Ngôn, âm thầm đặt đơn hàng.

Bên đó nhắc nhở hôm nay giao hàng, kết quả đến bây giờ vẫn còn chưa đưa đến.

Vốn dĩ 5 rưỡi chiều, Lâm Căn Ngôn còn có một video họp trực tuyến, nhưng bà xã gửi tin nhắn thúc giục vài lần, đơn giản nói với thư ký dời cuộc họp vào hôm sau, tan ca sớm.

5 giờ rưỡi chuông cửa vang lên.

Giản Vi nghĩ là chuyển phát nhanh giao hàng đến, vội chạy đến mở cửa. Kết quả vừa mới mở cửa, đã thấy Lâm Căn Ngôn đứng ở bên ngoài.

Thấy Lâm Căn Ngôn, Giản Vi vừa mừng vừa sợ: "Anh như thế nào lại nhanh như vậy?"

Lâm Căn Ngôn nhìn cô, nhướn mày cười: "Thấy em gấp như vậy có chút xem trong anh, nên anh phải về sớm."

Giản Vi đôi mắt lập tức che giấu đi, bỏ nhào vào trong ngực anh, ôm cổ: "Sinh nhật vui vẻ nha, ông xã."

Lâm Căn Ngôn thuận thế ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn thật sâu vào môi cô, sau một lúc lâu mới buông, ánh mắt ôn nhu mà nhìn cô chăm chú: "Yêu em!"

Giản Vi cong miệng lên, nắm tay anh cùng nhau vào nhà.

Vừa lúc, chuyển phát nhanh cũng giao hàng tới, ở cửa kêu: "Xin hỏi mẹ béo là ở đây sao?"

Giản Vi lần trước lấy tên mua hàng là "mẹ béo", thấy chuyển phát nhanh tới lập tức muốn chạy tới lấy.

"Anh lấy cho em" Lâm Căn Ngôn vẫn chưa thay giày, thuận thế xoay người định lấy hàng.

Giản Vi "bí quá hóa liều", trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhanh chóng chạy tới.

Lâm Căn Ngôn đã ký nhận, đang định mở ra giúp cô, Giản Vi một phen hoảng loạn mà đoạt lấy: "Đây là của em!"

Nói xong liền ôm chạy biến vào trong phòng.

Lâm Căn Ngôn đi ở phía sau hỏi cô: "Thứ gì mà thần thần bí bí vậy, quà cho anh?"

"Không phải!" Giản Vi chạy nhanh lên lầu, đem cửa phòng khóa lại.

Mở hàng chuyển phát nhanh, liền chết đứng tại chỗ...

Này..... Này một bộ đồ lót có cần quá gọi cảm như vậy không?

Vẫn là không nên mặc thì hơn....

Lâm Căn Ngôn ở bên ngoài gõ cửa, Giản Vi trong lòng nhảy dựng, nhanh chóng đem nội y cất vào trong tủ, ấn bệp hộp ném vào trong thùng rác.

Mở cửa, Lâm Căn Ngôn nhìn vào trong phòng liếc mắt một cái: "Giấu cái gì vậy?"

"Không giấu cái gì cả." Giản Vi đẩy Lâm Cận Ngôn đi vào trong phòng tắm." Anh tắm rửa nghỉ ngơi một lát, em đi nấu bữa tối, biết anh thích ăn khoai sọ, lát nữa sẽ làm món gà nướng khoai sọ."

Lâm Cận Ngôn cười nói:"Sao hôm nay lại hiền huệ như vậy?"

"Em vẫn luôn như vậy mà." Giản Vi đẩy mạnh Lâm Cận Ngôn vào phòng tắm, lại về phòng chuẩn bị cho anh quần áo sạch sẽ, treo ở phía sau cửa phòng tắm."Anh tắm đi, em xuống trước."

Nói xong, đem cửa phòng tắm đóng lại, xoay người đi xuống lầu.

Lâm Cận Ngôn tắm xong đi ra ngoài, đã gần 6 giờ.

Thân trên để trần, nửa thân dưới mặc một chiếc quần dài màu đen, cầm khăn lông lau tóc. Thời điểm cúi đầu, tầm mắt lại bị một kiện đồ vật trên mặt đất hấp dẫn.

Anh hơi ngẩn ra một lát, sau đó khom người đem cái đó nhặt lên.

Màu đen, đường viền hoa, nội y siêu mỏng...

Àn, hần nội y không thể tính là đồ vật, liền trong suốt...

Lâm Cận Ngôn lấy ngón trỏ chọc vào dây lưng của nội y, nghĩ đến bộ dạng hoang mang rối loạn của Giản Vi vừa lúc này, khóe miệng hoàn toàn không hề chế được mà tươi cười.

Anh đem nó bỏ vào ngăn tủ nội y của Giản Vi, sau đó mặc áo thun, xoay người xuống lầu.

Dưới lầu, Giản Vi đang đeo tạp dề, đứng xào rau, gà nướng khoai sọ.

Lâm Cận Ngôn đi tới, từ phía sau ôm nhẹ mà ôm lấy cô.

"Thơm quá." Trên người Lâm Cận Ngôn là sữa tắm hương bạc hà, vô cùng thoải mái dễ chịu. Giản Vi ngửi thấy, cười tủm tỉm khen anh một câu.

Lâm Cận Ngôn hơi cúi người, cằm tựa ở trên vai cô, trong giọng nói không thể nào che giấu được ý cười:"Vi Vi, anh vô cùng thích món quà sinh nhật năm nay."

Giản Vi ngẩn ra, quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt có chút khựng lại:"Anh biết em muốn đưa cho anh món quà sinh nhật gì sao?"

Lâm Cận Ngôn trong mắt ý cười rất sâu:"Không phải tự mình xuống bếp sao? Còn có cái gì khác?"

"Ha ha ha, còn có bánh sinh nhật." Giản Vi cười, khuỷu tay hích anh một cái:"Anh đừng ôm em, nóng quá, đến bên cạnh ngồi xuống đi."

"Không cần." Lâm Cận Ngôn ôm cô không buông, vô cùng cố chấp.

Giản Vi không có biện pháp nào với anh, bắt đầu dĩ thử dài:"Em sẽ mau chóng bị anh làm cho nóng chết."

"Nói cái gì mà có chết hay không?"

"Em đây là nói ẩn dụ."

"Cũng không được nói."

".... Bá đạo." Giản Vi quay người trừng mắt với anh một cái.

Lâm Cận Ngôn cười nhẹ:"Đây mới là tướng mạo sẵn có của anh, em không phải đang viết tiểu thuyết, gọi là gì, anh là bá đạo tổng tài phúc hắc đại nhân sao?"

Giản Vi bị sắc ở cổ họng, mặt đỏ bừng mà ho cả buổi:"Anh... Sao anh lại biết?"

"Ừ, ngày đó anh không cẩn thận mà ngắm hai mắt."

Giản Vi tức chết rồi, một chân đạp trên chân Lâm Cận Ngôn:"Anh sao có thể nhìn lên người khác viết như vậy!"

"Em còn dùng tên của anh."

"Ai... Ai dùng tên anh..."

"Dám nói không phải dùng trên anh? Ngày hôm qua viết đến chỗ nào rồi? Chồng bị cấm dục hôm sau liền biến thành sói đói? Lại còn là cái loại siêu hung

đừ nữa chứ."

Mặt Giản Vi đỏ bừng, cố tình lại cảm thấy buồn cười,nhón chân lên che miệng Lâm Cẩn Ngôn:" Anh như thế nào lại nói như vậy? Anh mà còn nói thêm câu nữa, em không thềm để ý tới anh nữa."

Lâm Cẩn Ngôn cười đến không nhìn được, đem cô ôm lấy,đem cô áp lên bàn bếp phía sau lưng, cúi đầu thật sâu mà hôn lấy cô.

Giản Vi mau chóng giãy giụa, nhưng nhanh chóng bị hôn đến cả người nhũn ra, bai trận ngay lập tức.

Thật lâu sau, Lâm Cẩn Ngôn mới đem cô buông ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên môi cô,gọng nói thấp thấp, hỏi cô:"Như thế nào mà ngọt như vậy? Như thế nào mà hôn mãi vẫn không đủ."

Giản Vi đỏ mặt, đẩy anh:"Luu manh!"

Trong miệng tuy rằng mắng anh, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười hạnh phúc.

Trở lại bếp, tiếp tục xào rau.

Lâm Cẩn Ngôn cả người dựa vào bên cạnh, nhìn cô.

Trong bếp mùi thơm nức mũi, trong nồi nước đang sôi, hơi nước nóng lan tỏa trong gian bếp.

"Lâm Cẩn Ngôn, anh đi xem cơm chín chưa?"

Giản Vi một bên nấu gà, một bên phân phó nhiệm vụ cho Lâm Cẩn Ngôn.

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân!"

Trước kia gặp Giản Vi, Lâm Cẩn Ngôn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, chính mình sẽ bị một người phụ nữ sai việc, lại càng không nghĩ tới, chính mình sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Cô kêu một một tiếng, anh có thể lập tức bỏ dở công việc đang làm để đi qua bóp vai đấm lưng cho cô.

Buổi tối, cô cuộn tròn trong chăn xem phim, anh có thể lập tức xuống lầu nấu đồ ăn cho cô.

Cô làm sai chuyện gì, chỉ cần nũng nịu một tiếng "ông xã", anh lập tức mềm lòng.

Đôi khi cũng sẽ có khác khẩu, ví dụ như buổi tối anh đi xã giao tới khuya mới về nhà, cô cũng sẽ giống như bao người phụ nữ khác hỏi xem anh đã đi đâu. Thời điểm đó anh có chút áp lực, ngữ khí sẽ hơi khó nghe một chút. Nhưng chỉ cần thấy đôi mắt cô đỏ lên, anh liền không chế không được mà ôm cô vào trong lòng, thấp giọng an ủi.

Bọn họ cũng sẽ cãi nhau, nhưng dài nhất cũng không vượt qua mười phút.

Anh sẽ xin lỗi, cô cũng sẽ mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Cái gì gọi là tình yêu hoàn mỹ, có lẽ chính là đây.

Ở trên thương trường là một người đàn ông oai phong một cõi, lạnh nhạt vô tình, ai có thể nghĩ đến, rằng sẽ có một ngày đối với một người con gái hết mực ôn nhu đây?

Vốn dĩ không phải là một người đàn ông ôn nhu, nhưng bởi vì gặp được Giản Vi, suốt đời nhu tình đều giành cho cô,

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hoàn chính văn

Khó có khi nào Lâm Cẩn Ngôn và Giản Vi có được thế giới của hai người, bữa tối đã làm xong, liền mang đến hoa viên trên sân thượng.

Đêm hè gió thổi nhẹ nhẹ, bầu trời đầy sao.

Ở giữa sân thượng, đặt một cái bàn vuông,không tính là quá lớn,vừa vặn đủ cho hai người thêm một chút lãng mạn.

Trên bàn là giả nến cùng hoa tươi, bánh sinh nhật, còn có Giản Vi tự mình xuống bếp nấu vài món ăn.

Giản Vi một bên cầm nến cho bánh sinh nhật, một bên nói: "Ước đi, ba béo."

Lâm Cận Ngôn cười cười, ánh mắt thật sâu mà nhìn Giản Vi: "Em ước giúp anh đi."

Mỗi lần sinh nhật đều là cô giúp anh ước, Giản Vi cũng là bất đắc dĩ, suy nghĩ một lát, sau đó chấp tay trước ngực, đối với bánh sinh nhật của Lâm Cận Ngôn mà thành kính ước nguyện: "Hy vọng Lâm Cận Ngôn công việc thuận lợi, thân thể khỏe mạnh, gia đình vô cùng hạnh phúc."

Cô mở mắt ra nhìn Lâm Cận Ngôn: "Có thể chứ?"

Lâm Cận Ngôn giờ tay cầm lấy tay cô, khóe miệng hơi cong nói: "Anh hiện tại cảm thấy rất hạnh phúc."

Giản Vi cười cười: "Ước muốn kia là ngày càng hạnh phúc."

Nói xong, để bánh kem đẩy đến trước mặt anh: "Thôi nên đi."

Lâm Cận Ngôn nhìn cô cười nói: "Em thôi."

"Ai, rốt cuộc là sinh nhật anh hay sinh nhật em?"

"Đều giống nhau." Lâm Cận Ngôn nghiêm trang mà nói.

Giản Vi đối với anh không có biện pháp nào, đành phải bừa bãi thôi tắt nến.

Thời điểm thổi nến, đột nhiên nghĩ đến, người này có phải thấy động tác thổi nến của cô rất ngốc? Cho nên mỗi lần đều muốn cô giúp anh thổi?

Nghĩ xong, liền ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, Lâm Cận Ngôn với vẻ mặt đắc ý mà nhìn cô.

...Àn, hôm nay không tính, hôm nay anh là lão đại.

Giản Vi đem dao cắt bánh kem nhỏ đưa cho Lâm Cận Ngôn: "Anh tới cắt đi."

Lâm Cận Ngôn lúc này lại cầm dao nhỏ đi tới, hướng về phía bánh kem cắt xuống, cắt một miếng để lên đĩa đưa cho cô.

"Anh không ăn sao?" Giản Vi thấy anh chỉ cắt một miếng, nhin không được hỏi.

"Em ăn trước đi." Trong mắt Lâm Cận Ngôn ý cười càng sâu, Giản Vi nhìn anh, cảm thấy anh có chút không đơn giản,

Quả nhiên thời điểm cô ăn xong miếng bánh kem đầu tiên, Lâm Cận Ngôn đứng lên, đi về phía cô, cúi xuống dán môi vào môi cô.

Đầu lưỡi anh tiến vào trong khoang miệng, đoạt đi miếng bơ trong miệng cô.

Giản Vi mở lớn đôi mắt, tim đập nhanh hơn nửa nhịp, có chút không thở nổi.

Lâm Cận Ngôn đem toàn bộ bơ trong miệng cô đoạt đi mất, rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng mà buông cô ra, đôi mắt nhìn cô, giọng nói thấp thấp, mang theo vài phân ý cười: "Ăn em tương đối ngọt."

Giản Vi bị Lâm Cận Ngôn trêu khiến mặt đỏ bừng, bị anh triển qua đầu lưỡi đến bây giờ vẫn còn cảm nhận thấy.

Theo bản năng sờ soạng miệng, nhỏ giọng nói thảm: "Như thế nào lại như vậy."

Lâm Cận Ngôn cười, một tay chống ở trên bàn, một tay chống ở trên chỗ tựa lưng ghế của Giản Vi, cúi người đem Giản Vi giam cầm ở không gian của hai tay, cúi đầu lại muốn hôn cô, miệng Giản Vi vẫn còn cảm giác, vội bịt miệng: "Không cho phép anh ăn em."

Cô nói, đem bánh kem đẩy đến trước mặt anh, ý bảo anh ăn.

Lâm Cận Ngôn nhìn cô che miệng, đôi mắt tròn xoe mà trừng anh, khóe miệng gợi lên ý cười, cúi người ở bên cạnh cô nói nhỏ: "Chờ lát nữa trở về phòng lại từ từ ăn."

Lâm Cận Ngôn nhớ tới nội y tình thú của Giản Vi, ánh mắt vô cùng ái muội.

Cơm nước xong, Giản Vi no căng bụng, đề nghị đi ra bên ngoài tiểu khu dạo.

Lâm Cận Ngôn lên lầu mang cho cô một kiện áo dệt kim mỏng xuống dưới: "Ban đêm gió lớn đừng để bị cảm."

Giản Vi nghe lời đem áo mặc vào, kéo tay Lâm Cận Ngôn, hai người cùng nhau đi ra cửa.

Hơn 9 giờ, tiểu khu còn có không ít người đi bộ.

Giản Vi kéo cánh tay Lâm Cận Ngôn, đầu dựa vào vai anh, vừa nhàn nhã đi trên đường vừa ngửa đầu ngắm sao.

Cô nhớ tới thời điểm lần đầu tiên theo Lâm Cận Ngôn về nhà, xe đi vào nơi tiểu khu đều tràn ngập màu xanh, trong nháy mắt liền cảm thấy chính mình như tới được nơi tiên cảnh vậy.

Lại nghĩ tới cô của khi đó bất an mà đứng co quắp trước mặt Lâm Cận Ngôn, anh đột nhiên giương mắt nhìn cô, hỏi xem cô bỏ học khi nào, lại nói sẽ cho cô tiếp tục đi học. Ngày hôm sau, anh liền cho người đưa cô đến trường làm thủ tục.

Chuyện cũ từng cái từng cái một đang hiện lên trong đầu cô, đột nhiên có chút cảm khái nói: "Lâm Cận Ngôn, nếu như lúc trước em không gặp được anh, đại khái sẽ không được học đại học. Em không biết chính mình của hiện tại sẽ như thế nào, bệnh có được chữa khỏi hay không, sẽ mỗi ngày bị người ta tìm đến đòi nợ..."

Cô chính là cho rằng bản thân sẽ vất vả cả đời, mãi cho đến khi Lâm Cận Ngôn xuất hiện, mọi thứ dần trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng lúc trước lần đầu tiên đi vào nơi này, sẽ không thể nào nghĩ đến sẽ có một ngày trở thành vợ anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười hỏi: "Anh khi nào thì thích em vậy?"

Lâm Cận Ngôn khoé miệng cong lên cười, nhú mi, nói: "Cho em đoán."

Giản Vi nghiêng đầu suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Đoán không được."

Trên thực tế, Lâm Cận Ngôn cũng chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại một chút, đại khái... Là năm ấy đưa cô đến biệt thự nghỉ phép chơi. Cô mặc một cái váy vàng nhạt, xách theo rổ dâu tây, tươi cười xán lạn như ánh mặt trời.

Cô hái một quả dâu tây đưa đến bên miệng anh, anh không cẩn thận mà cắn vào ngón tay cô.

Lúc ấy trong nháy mắt kỳ thật là cảm giác gì cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ là rất ngọt, so với dâu tây còn ngọt hơn.

"Em thì sao? Khi nào thích anh?" Lâm Cận Ngôn ôm eo Giản Vi, cúi đầu nhìn cô, cười hỏi lại.

Giản Vi suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Loại chuyện tình cảm này, giống như vào lúc lơ đãng liền sẽ xảy ra.

Có lẽ là lúc anh nghiêm túc giảng bài cho cô, lại có thể là lúc cô làm phẫu thuật nằm ở viện, anh ngày đêm ở bên cô... Lại sớm một chút, có thể là khi anh đưa cô đi học liền thích.

Bất quá, khi nào thích đều không còn quan trọng.

Giản Vi ôm cánh tay Lâm Cận Ngôn càng chặt, ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc nói: "Lâm Cận Ngôn, em hy vọng khi về già có thể cùng anh tân bộ như thế này."

Bước chân Lâm Cận Ngôn hơi ngừng lại, ánh mắt rất sâu mà nhìn vào trong đôi mắt cô, từng câu từng chữ vô cùng nghiêm túc mà đáp lại: "Anh sẽ nắm chặt tay em, cả đời không buông."

Giản Vi nghe thấy những lời này, trong lòng cảm thấy như bị thứ gì chọc một chút, mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Cô giang hai tay ôm lấy anh, vui đầu vào trong ngực anh, thanh âm nhẹ nhàng, trong cảnh đêm yên tĩnh, nghẹn ngào nói: "Chồng à, em yêu anh!"

Lâm Cận Ngôn cong môi cười, cúi đầu ở trên đỉnh đầu cô hôn một cái: "Anh cũng yêu em!"

Giản Vi trong lòng vừa mềm vừa ngọt, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Em có quà sinh nhật muốn tặng cho anh."

Món quà bí mật của Giản Vi, Lâm Cận Ngôn cũng đã sớm biết, nhưng không có nói ra, sau khi về nhà, Giản Vi tắm rửa, anh nằm ở trên giường, trong tay cầm điện thoại, khoé miệng cười cười.

Tươi cười vẫn không có chút giảm xuống,

Đợi một tiếng sau, đà điều thẹn thùng rút cuộc cũng ra khỏi phòng tắm, trên người còn bọc bởi áo choàng tắm dài vô cùng chặt chẽ.

Lâm Cận Ngôn nhướng mày cười, hướng về phía cô vẫy tay: "Ngoan, lại đây!"

Giản Vi có chút khần trương, đôi tay gắt gao nắm chặt áo ngủ, nhìn Lâm Cận Ngôn, chậm rì rì mà đi tới.

Mới vừa đi đến mép giường, Lâm Cận Ngôn liền túm chặt tay cô, đem cô kéo vào trong ngực, tay phải liền thuận thế mà định cởi áo ngủ của cô ra.

Sờ đến một tảng vải dệt mỏng, đáy mắt tràn ngập ý cười." Sách, đúng là yêu tinh."

Ngón tay cởi bỏ dây lưng áo tã dài, Giản Vi đỏ mặt, đầu cúi xuống thật thấp.

Áo tã dài hoàn toàn cởi bỏ, bên trong để lộ cánh xuân, Lâm Cận Ngôn ánh mắt gia tăng, hô hấp không tránh khỏi có chút dồn dập.

Cả người Giản Vi ngồi trên đùi Lâm Cận Ngôn, lần đầu tiên mặc như vậy, so với việc không mặc gì còn thẹn thùng hơn, nhưng vẫn cố gắng lấy hết can đảm hỏi một câu:"....Thích sao?"

"Thích, thích chết đi được." Lâm Cận Ngôn giọng nói có một chút dồn nén, đột nhiên xoay người một cái mà áp đảo cô ở trên giường, cúi người bao phủ xuống dưới.

Ban đêm yên tĩnh, bên ngoài gió thổi nhẹ nhẹ.

Nửa đêm, Giản Vi vô cùng buồn ngủ, mơ mơ màng màng mà ngủ rồi.

Lâm Cận Ngôn duỗi tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu thật ôn nhu mà hôn xuống mắt cô, ánh mắt hàm chứa ý cười, cũng ẩn chứa vài phần ôn nhu mà nhìn cô.

Giản Vi ngủ không sâu giấc, mơ hồ mở mắt, phát hiện Lâm Cận Ngôn đang chăm chú nhìn mình. Đôi mắt híp lại, trong miệng lẩm bẩm một tiếng, tiến lại gần, ở trên môi Lâm Cận Ngôn nhẹ nhàng hôn một chút, mơ màng nói:"Mau ngủ đi, muộn rồi."

Trên môi còn lưu lại một chút độ ẩm, trong mắt Lâm Cận Ngôn ý cười càng sâu, lại cúi đầu ở trên môi cô hôn một chút, sau đó mới đem Giản Vi ôm vào trong lòng, ôn nhu mà ôm cô.

Tối nay bên ngoài cửa sổ phong cảnh vô cùng ôn nhu giống như thời gian ở trong phòng lúc này vậy.

Sau nửa đêm đột nhiên bên ngoài trời mưa rền gió dữ, Giản Vi sợ nhất chính là tiếng sét, trong lúc ngủ hơi chau mày, chui vào trong ngực Lâm Cận Ngôn mà cuộn lại.

Lâm Cận Ngôn ôm cô, ở bên tai nhẹ giọng trấn an:" Đừng sợ, anh ở đây rồi."

Giản Vi mơ màng "ừ" một tiếng, thân thể nhỏ lại rúc vào trong người Lâm Cận Ngôn.

Cô biết, anh ở đây.

Vẫn luôn ở đây.

Từ khoảnh khắc gặp được nhau kia, chưa bao giờ rời cô quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện 1

Thời điểm Tiểu Bạch tròn ba tuổi, đã bắt đầu đi nhà trẻ.

Có ngày tan học, Lâm Cận Ngôn và Giản Vi cùng đi đón nhóc, tiểu gia hòa ngồi vào ghế cho trẻ em ở phía sau, khuôn mặt nhỏ rầu rĩ không vui.

Tiểu Bạch kế thừa khuôn mặt lạnh băng cũng không thích nói cười của ba bé, khuôn mặt nhỏ đanh lại, nhìn tổng thể không thể nào giống một đứa nhóc ba tuổi được.

Giản Vi có chút lo lắng, lôi kéo tay con, hỏi:"Bảo bối nhỏ, làm sao mà buồn vậy?"

Tiểu Bạch quay đầu sang một bên, nhất định không chịu nói ra.

Lâm Cận Ngôn nhìn con trai qua kính chiếu hậu, thấp giọng răn dạy:"Mẹ hỏi con, con có nghe thấy không?"

Lâm Cận Ngôn trước mặt con trai vô cùng quyền uy, vừa mở miệng, nhóc con lập tức ngồi thẳng người, nghiêng đầu nói với Giản Vi:" Mẹ ơi, con cũng muốn có em gái."

Giản Vi hơi ngẩn ra, sau đó không nhận được mà bật cười, sờ sờ đầu con trai hỏi nhóc: "Như thế nào đột nhiên lại muốn em gái?"

Tiểu Bạch lắc lư cái đầu nhỏ, sau đó nghiêm túc nói: "Đường Minh Trì có em gái, em gái của bạn ấy đặc biệt đáng yêu, con cũng muốn có."

Đường Minh Trì là bạn ngồi cùng bàn nhà trẻ với Tiểu Bạch, hôm nay em gái cũng khối với nhóc ấy cũng đi học, hai anh em ngồi cùng một lớp, em gái nhỏ ôm lấy cánh tay anh trai, nhút nhát sợ sệt mà nấp ở phía sau lưng. Mắt tròn xoe lấp lánh, giống hệt một ngôi sao nhỏ.

Bạn học Lâm Trạm ngồi bên cạnh cảm thấy thích vô cùng, lặng lẽ lại gần, cũng muốn ôm em gái nhỏ. Kết quả mới vừa lại gần, Đường Minh Trì liền cảnh giác mà nhìn nhóc, giống như cha mắng nhóc: "Không được chạm vào em gái của mình!"

Bạn học Lâm Trạm đương nhiên cảm thấy rất tổn thương, xì mặt trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó vẫn luôn rầu rĩ không vui tới bây giờ.

Giản Vi nghe xong chân tướng, dở khóc dở cười. Vốn dĩ gần đây cô cũng đang thương lượng với Lâm Cận Ngôn để sinh thêm đứa nữa, lần trước tới nhà anh cô, chị dâu lúc ấy chính là mang thai long phượng, hiện giờ hai đứa nhóc ngày ngày dắt tay nhau đi học, thật nhìn thôi đã cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ rồi.

Về nhà liền thương lượng với Lâm Cận Ngôn muốn sinh con gái, nhưng thật ra Lâm Cận Ngôn vẫn có chút do dự, sợ cô mang thai chịu khổ, cho nên chậm chạp vẫn chưa chịu quyết định.

Buổi tối hôm nay, Giản Vi tắm rửa ra tới, Lâm Cận Ngôn vẫn còn đang làm việc. Cô đi qua, cúi người tựa vào vai anh, nhỏ giọng nói: "Ông xã, chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi, anh cũng thấy Tiểu Bạch có một mình rất buồn."

Lâm Cận Ngôn buông bút, duỗi tay kéo cô ngồi lên đùi mình, Giản Vi thuận thế ôm lấy cổ anh, lại nói: "Chính anh cũng không muốn có con gái sao?"

Lâm Cận Ngôn nhìn cô cười: "Kia nếu như không phải con gái thì sao?"

Giản Vi hơi ngừng lại, nói: "Ngô, vậy xem như chúng ta với con gái không có duyên đi. Nhưng mà em vẫn muốn có thêm một đứa nữa, anh xem nhà người khác đều có hai đứa nhỏ, có hai đứa trẻ cũng náo nhiệt hơn một chút. Anh xem Tiểu Bạch nhà chúng ta, kế thừa tính tình lạnh như băng của anh, luôn muốn có một người chơi cùng, có em trai em gái, nhóc con cũng không có cảm thấy cô độc."

Giản Vi khuyên can mãi, khuyên hồi lâu, Lâm Cận Ngôn rốt cuộc mới chấp nhận.

Trước khi chuẩn bị mang thai, cô cùng Lâm Cận Ngôn đều đến bệnh viện kiểm tra một lượt, trạng thái thân thể của hai người đều rất tốt, tháng tám bắt đầu kế hoạch, hai người vô cùng tích cực tạo người.

Trung tuần tháng 11, Giản Vi đi kiểm tra, liền phát hiện mang thai, em bé vô cùng khỏe mạnh mà phát triển.

Tin tức mang thai lần nữa lại truyền khắp nhà, trưởng bối trong nhà đều vô cùng vui mừng. Đặc biệt là mẹ Lâm, phía trước lặng lẽ lên nói với Lâm Cận Ngôn nhiều lần, hy vọng lần tới có thể sinh thêm một đứa nhóc. Lâm Cận Ngôn đau lòng Giản Vi mang thai vất vả, vẫn luôn không đồng ý.

Hiện giờ Giản Vi mang thai lần thứ hai, bà vô cùng vui mừng mà trên cảm ơn các vị thần tiên trên trời, dưới cảm ơn các vị tổ tông đã phù hộ, ngày hôm sau còn muốn lên núi thắp hương tạ thần phật.

Trừ Giản Vi cùng Lâm Cận Ngôn, các trưởng bối, đối với chuyện Giản Vi mang thai lần này, vui mừng nhất có lẽ phải kể đến bạn học Lâm Trạm.

Từ khi Tiểu Bạch ba tuổi, Giản Vi chưa bao giờ thấy nhóc con đối với bất cứ chuyện gì mà quan tâm như vậy, mỗi ngày rời giường việc đầu tiên là sẽ chạy đến phòng của hai người, ghé vào bụng của Giản Vi để nghe một chút động tĩnh, còn ngày thơ hỏi: "Em gái ở bên trong sao?"

Giản Vi không đành lòng dả kích nhóc, nhưng vẫn nói: "Cũng không nhất định là em gái, cũng có thể là một em trai."

Tiểu Bạch không quá thích em trai, vì thế vô cùng kiên quyết nói: "Không, khẳng định là em gái!"

Bạn nhỏ Tiểu Bạch vẫn mỗi ngày sẽ chạy đến phòng hai người, thăm mẹ cùng em gái ở trong bụng. Có một buổi sáng sớm, Lâm Cận Ngôn cùng Giản Vi thân thiết, con trai đột nhiên mở cửa đi vào, Lâm Cận Ngôn tức giận vô cùng liền xuống giường, xách con trai ném ra ngoài, nghiêm túc cảnh cáo: "Về sau không cho phép thì không được vào phòng ba mẹ, nghe rõ chưa?"

Tiểu Bạch sợ nhất là Lâm Cận Ngôn, gật đầu như chào: "Nghe rõ rồi ạ."

Lâm Cận Ngôn đóng cửa "rầm" một tiếng, quay đầu lại, Giản Vi đã

từ trên giường ngồi dậy. Lâm Cận Ngôn vội lại gần, cúi đầu lại hôn lấy cô: "Còn chưa có xong đâu vợ à."

Giản Vi liếc mắt nhìn đũng quần của anh, bật cười: "Còn không bị dọa trở về?"

Đôi mắt Lâm Cận Ngôn híp lại, đột nhiên một tay đem cô ôm vào trong ngực: "Trận này mà không chạm vào em, liền quên mất chồng của em có bao nhiêu sức mạnh!"

Giản Vi cười cười:" Hiện tại có mệnh cũng vô dụng, cố gắng chịu đựng thôi."

Lâm Cận Ngôn:"....."

Lần mang thai thứ hai của Giản Vi không quá dễ dàng, lại cảm thấy chính mình vừa béo lại vừa xấu, nôn nghén cũng vô cùng nghiêm trọng, tính tình cũng thực táo bạo, không thể hiểu được liền muốn phát hỏa.

Có một tối, Lâm Cận Ngôn ra ngoài xã giao, đến khuya mới về nhà.

Khi trở về, trên người toàn mùi rượu.

Lúc đó Giản Vi mang thai năm tháng, ngồi cả đêm trên phòng khách chờ Lâm Cận Ngôn trở về.

Vào nhà Lâm Cận Ngôn liền hô lên một tiếng "bà xã", sau đó liền đi đến chỗ sofa, cúi đầu muốn hôn cô.

Giản Vi lúc ấy cảm thấy vô cùng thương tâm, tức giận đẩy anh một cái:" Tiểu tử thôi đừng chạm vào em!"

Cô đem anh đẩy ra, xoay người đi lên lầu.

Thời điểm chuẩn bị đi lên lầu, hốc mắt hồng hồng, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Giản Vi đang trong giai đoạn vô cùng mất cảm, thấy chồng nửa đêm chưa về, không tránh khỏi có chút miên man suy nghĩ. Đặc biệt còn là một người đàn ông vô cùng ưu tú, bên người không thiếu phụ nữ muốn tiếp cận, chỉ chờ để lộ ra sơ hở.

Trở lại phòng, chui vào trong chăn, đem chăn che chặt đầu, trốn vào trong mà khóc.

Lâm Cận Ngôn lúc ấy bị Giản Vi đẩy, sững sốt một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, cuống quýt chạy lên lầu.

Trong phòng ngủ, Giản Vi cuộn tròn thân mình, đem chính mình giấu ở trong chăn.

Lâm Cận Ngôn vừa sốt ruột lại đau lòng phần nhiều là tự trách, bước đi qua, muốn đem chăn vạch ra.

Giản Vi ở bên trong túm chặt chăn không buông.

"Vi Vi, em đừng như vậy, là anh sai rồi, anh thật sai rồi, em đừng nóng giận, đừng khiến bản thân mình buồn." Anh hơi dùng lực, bỏ chăn ra khỏi cô.

Ở phía dưới chăn, Giản Vi đôi mắt hồng hồng, là đang khóc.

Đã lâu Lâm Cận Ngôn chưa có gặp Giản Vi khóc như vậy, đột nhiên nhìn thấy, vẫn là vì anh, tức khắc cả người tê rần.

Giản Vi từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường ném vào người anh:"Anh nhìn xem mới chỉ có vài giờ thôi! Anh hàng ngày đều bận, có bản lĩnh cũng đừng về nữa!"

Cô càng nói càng cảm thấy tủi thân, nước mắt thi nhau mà rơi xuống:"Hôm nay thiếu chút nữa là em bị ngã anh có biết không? Anh nửa đêm không về nhà cũng không biết gửi tin nhắn báo cho em, anh lúc đó đang làm gì vậy Lâm Cận Ngôn?"

Lâm Cận Ngôn nghe thấy cô thiếu chút nữa bị ngã, mồ hôi lạnh đều tuôn ra.

Gần đây Lâm Cận Ngôn phát hiện ra một hạng mục trong tay anh có vấn đề, bận đến sát đầu mẻ trán, buổi tối sốt ruột xử lý vấn đề, nhất thời quên mất phải gửi tin nhắn cho cô, anh không nghĩ tới cô sẽ ngồi suốt đêm mà chờ anh về, càng không dám nghĩ tới cô chút nữa thì bị ngã. Tức khắc cảm thấy vô cùng tự trách, liền giờ tay tát chính mình.

Giản Vi nước mắt khô lại, đau lòng mà nắm lấy tay anh:" Anh làm gì vậy?"

Lâm Cận Ngôn ôm chặt lấy cô, thanh âm có chút nghẹn ngào:"Anh sai rồi Vi Vi, anh đảm bảo về sau sẽ không về nhà muộn như vậy nữa, anh đảm bảo."

Giản Vi bật khóc, nghẹn ngào nói:" Về sau anh có về nhà hay về nhà muộn cũng phải gửi tin nhắn cho em, nếu không em sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng."

"Là anh sai rồi, về sau sẽ không như vậy."

Từ đó về sau, Lâm Cận Ngôn hận một ngày 24 giờ có thể ở bên cạnh Giản Vi, trên cơ bản những việc có thể giải quyết việc trên máy tính liền giải quyết, thật sự giải quyết không được sẽ cho người đưa giấy tờ đến cho anh, tóm lại không rời Giản Vi nửa bước. Mặc dù có dì Lan ở nhà chăm sóc, cũng không bằng anh chăm sóc được.

Giản Vi mang thai những tháng cuối, mất cá chân liền sưng lên, Lâm Cận Ngôn mỗi tối đều dùng nước ấm giúp cô ngâm chân, mát xa, nhiều lần thức dậy còn thấy Lâm Cận Ngôn đang xoa chân cho cô. Anh quả thực công việc vô cùng vất vả, mà vẫn cố gắng chăm sóc cho cô.

Khi đó Giản Vi liền cảm thấy chính mình có chút quá đáng, lần trước Lâm Cận Ngôn xã giao không về, cô cứ nhiên lại hoài nghi anh.

Lúc sau Giản Vi có nhắc tới chuyện này với Lâm Cận Ngôn, anh ôn nhu mà ôm cô thấp giọng nói:" Nào có vợ chồng nào mà không cãi nhau, bình thường là anh làm không tốt, biết rõ em mang vất vả như vậy còn không có quan tâm tới cảm xúc của em."

Giản Vi co rụt lại trong lòng anh, có chút buồn rầu mà nói:" Em không biết mình đang bị làm sao vậy, gần đây không thể kiềm chế được cảm xúc liền phát hỏa, lúc trước đâu có như vậy."

Lâm Cận Ngôn nhìn bụng Giản Vi chăm chăm trong chiếc lát, có chút sầu lo:"Tiểu nha đầu, có thể đừng như vậy được không?"

Lâm Cận Ngôn không thể ngờ được, anh có thể nói ra những lời này.

Chín tháng mang thai, Giản Vi sinh ra một bé gái vô cùng xinh xắn.

Giản Vi lấy biệt danh cho con gái, gọi là Nồng Đậm.

Thời điểm Tiểu Bạch nghe thấy biệt danh của em gái, trong lòng đột nhiên có chút buồn bực. Vì sao em gái có biệt danh hay còn nhóc lại gọi là Tiểu Bạch.

Lần đầu tiên cậu bé có chút ghét bỏ cái biệt danh này của mình.

Nồng Đậm lớn lên vô cùng xinh đẹp, cô bé là sự kết hợp hài hòa về đẹp của hai người, chính là xinh đẹp từ trong trứng.

Mới đầu Tiểu Bạch đặc biệt thích em gái, đi đến chỗ nào cũng sẽ mang theo cô nhóc,gặp ai cũng đều sẽ ôm em gái ra khoe khoang.

Nhưng sau này khi dần dần lớn lên,Lâm Trạm càng ngày càng cảm thấy, cô em gái quá xinh đẹp như vậy, sẽ gây rắc rối cho nhóc.

Em gái bốn tuổi, cậu nhóc đã bảy tuổi, học tiểu học rồi.

Tan học về nhà làm bài tập, chờ mẹ kiểm tra xong, liền đi vào phòng tắm tắm rửa.

Nhưng chính là mười phút công phu, thời điểm đi ra ngoài, tất cả đều bị em gái của nhóc xé nát.

"Lâm Ngừ!" Lâm Trạm không kiềm chế được mà rống to.

Lâm Ngừ bốn tuổi hồn nhiên không hề biết mình đã làm sai chuyện gì, trong miệng vẫn còn đang cắn sách bài tập, quay về phía anh trai nhếch miệng cười.

Lâm Trạm lúc ấy liền nghĩ, cậu nhóc đến cùng bắt mẹ sinh em gái vì cái gì?

Lâm Ngừ tuổi càng lớn, bản lĩnh nghịch ngợm ngày càng lợi hại.

Ba năm sau, Lâm Trạm mười tuổi, Lâm Ngừ 7 tuổi.

Năm đầu đi học Lâm Ngừ ghét nhất chính là làm bài tập ở nhà, mỗi lần ngồi vào bàn học có chút buồn ngủ, liền chạy đến trước mặt Lâm Trạm tỏ ra đáng thương, nước mắt lưng tròng:"Anh trai, cậu xin anh làm bài giúp em đi, xin anh đấy!"

Về điểm này, Lâm Trạm có nguyên tắc, lúc ấy liền chạy xuống mách mẹ.

Vì thế bạn nhỏ Lâm Ngừ bị mẹ mắng cho một trận, vừa khóc nhè vừa thức đêm làm bài tập....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện 2

Bạn nhỏ Lâm Ngừ bị mẹ mắng cho một trận,liền ở trong phòng ghé vào bên bàn vừa khóc vừa làm bài tập,nước mắt thi nhau rơi trên vở.

Lâm Cận Ngôn về nhà, đứng trước cửa phòng nhìn vợ.

Giản Vi đang ôm máy tính ngồi dựa trên đầu giường, làm nốt công việc mà ban ngày chưa xong.

Lâm Cận Ngôn tiến lên, đem máy tính gấp lại: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, quá 10 giờ thì đừng làm việc."

"Liền còn thừa một chút." Giản Vi duỗi tay muốn đoạt lấy máy tính.

Lâm Cận Ngôn không cho cúi người hôn cô.

Hai người kết hôn nhiều năm như vậy, tình cảm vẫn như cũ cũng không khác lúc tình yêu nồng nhiệt là mấy. Hôn đến thờ hồng hộc, mới chịu tách nhau ra. Lâm Cận Ngôn hơi ngồi dậy, đem áo vest cởi ra, ném lên đầu giường, ngay sau đó liền đem Giản Vi áp đảo ở trên giường.

Giản Vi nhìn không được cười, đẩy anh: "Anh gấp cái gì? Đi xem Nông Đậm đã làm xong bài tập chưa."

"Đợi chút, đi xem con bé làm bài tập xong chưa đã."

Lâm Cận Ngôn sừng sốt, giờ tay nhìn đồng hồ, có chút kinh ngạc nói: "10 giờ rồi, vẫn còn làm bài tập?"

Giản Vi từ trên giường ngồi dậy, thờ dãi: "Con bé cũng không biết giống ai, suốt ngày nghịch ngợm, chiều nay hơn ba giờ tan học, về nhà cũng không là bài tập, nghe dì Lan nói ở trong phòng một mình chơi công chúa..."

Lâm Cận Ngôn nhú mày.

Giản Vi lại tiếp tục nói: "Anh có biết buồn cười nhất là gì không?"

Lâm Cận Ngôn lại nhú mày: "Cái gì?"

"Khoác khăn trải giường chạy sang phòng Tiểu Bạch, bắt Tiểu Bạch làm thái giám, khiến cho thằng bé tức giận."

Lâm Cận Ngôn nhìn không được cười, từ mép giường đứng lên: "Đứa nhóc này không biết giống ai, để anh đi xem."

Lâm Cận Ngôn đến phòng con gái xem bài tập, phát hiện tiểu nha đầu cư nhiên lại nằm ở trên bàn ngủ mất rồi.

Đi qua, nhìn khuôn mặt bụ bẫm vẫn còn đọng nước mắt, bàn tay trắng nõn còn đang cầm bút chì.

Bài tập làm một nửa, còn một nửa vẫn còn để trống.

Lâm Cận Ngôn có chút đau đầu, không biết nên xử trí thế nào.

Tiểu nha đầu không biết như thế nào đột nhiên tỉnh dậy, còn buồn ngủ mà dụi dụi mắt, mềm mại mà gọi anh: "Ba."

Con gái gọi một tiếng "ba", Lâm Cận Ngôn nhanh chóng bị thuần hóa, mặt vô cùng ôn nhu, nhẹ giọng hỏi: "Nói cho ba biết, Nông Đậm sao không làm bài tập đúng hạn?"

Bạn nhỏ Lâm Ngữ đôi mắt mở to, giống như nho đen sáng lấp lánh, ngoan ngoãn mà ngồi ngay ngắn, trả lời: "Nông Đậm muốn chơi một chút, kết quả liền quên mất."

Đã hơn mười giờ, cô nhóc ngủ gật như vậy, Lâm Cận Ngôn trong chốc lát, sờ sờ đầu con gái, nhỏ giọng dỗ dành: "Hôm nay liền tính, đi ngủ trước, về sau phải nhớ hoàn thành bài tập trước mới được chơi, biết không?"

Bạn nhỏ Lâm Ngữ vừa nghe thấy không cần tiếp tục làm bài tập, vui vẻ vô cùng, nhưng trên mặt vẫn làm bộ dạng nghe lời, ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn ba, con nhớ rồi."

Lâm Cận Ngôn ôm con gái vào phòng tắm rửa mặt đánh răng, xong rồi lại ôm trở về giường, ôn nhu mà đắp chăn đàng hoàng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán con gái: "Ngao, mau ngủ đi."

Trong tay Lâm Ngữ ôm một con búp bê, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Ngoài cửa, bạn nhỏ lớn Tiểu Bạch về mặt trầm tư tâm trạng. Nghĩ thầm, không làm bài tập cũng không có gì, ăn, về sau nhóc con cũng sẽ không làm bài tập.

Phát hiện không làm bài tập cũng sẽ không bị ba phê bình, bạn nhỏ lớn Tiểu Bạch ngày hôm sau về nhà, ném cặp sách sang một bên liền ngồi xuống chơi mô hình máy bay.

Chơi một lát liền đến 8 giờ, ba mẹ đi tham gia hoạt động bên ngoài trở về.

Bạn nhỏ Lâm Ngữ hôm nay vô cùng nghe lời đã làm xong bài tập, ba mẹ về tới, lập tức ôm sách bài tập của mình, giống như dâng lên một báu vật quý vậy: "Ba! Con làm xong bài tập rồi này!"

Lâm Cận Ngôn ôn nhu mà sờ sờ cái đầu nhỏ: "Ừ, Nông Đậm ngoan."

Anh lấy lại nhìn thoáng qua, khích lệ:"Làm không tồi, cơ bản không sai nhiều."

Lâm Ngừ tươi cười, giấy tiếp theo, đôi mắt nhanh như chớp mà xoay chuyển, sau đó lôi kéo tay ba:"Ba cúi người xuống, con có chuyện nói với ba."

Tiểu nha đầu vẻ mặt thần bí, Lâm Căn Ngôn cười ngồi xổm xuống:"Sao nào?"

Lâm Ngừ bàn tay nhỏ bé đặt ở bên miệng, đối với lỗ tai của ba lặng lẽ nói:" Ba, anh hôm nay không có làm bài tập, anh luôn chơi đồ chơi."

Bạn nhỏ lớn Tiểu Bạch quy quy củ củ mà học tập chăm chỉ suốt ba năm, lần đầu tiên không làm bài tập bị chính em gái mình báo cáo tội trạng.

Lâm Căn Ngôn đem bài tập của cậu nhóc kiểm tra, đen mặt:"Mãi chơi?Bài tập không làm định chờ ba về làm với con sao?"

Bạn nhỏ lớn Tiểu Bạch chấp tay sau lưng quy củ đứng trước mặt ba, bị ba mắng một trận, trong lòng có chút ủy khuất nhỏ giọng nói thầm:"Ngày hôm qua em cũng không làm..."

"Con còn dám tranh luận?"

Tiểu Bạch sợ nhất là ba, bị mắng một lần nữa liền không dám hé răng.

Lâm Căn Ngôn đem sách bài tập quăng đến trước mặt cậu nhóc:" Lập tức đi lên làm bài tập! Chưa xong chưa được đi ngủ!"

Vì thế buổi tối hôm nay, bạn nhỏ lớn Tiểu Bạch làm bài tập đến hơn 1 giờ sáng.

Trải qua đêm nay, mà khắc sâu mình bạch một việc. Ba bắt công, vô cùng bắt công! Về sau không thể học cùng Lâm Ngừ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngoại truyện 3

Ban đêm Giản Vi luôn có tật xấu đá chăn, nhiều năm như vậy cũng chưa sửa được,ngày thường, Lâm Căn Ngôn rất nhiều lần tỉnh dậy đắp lại chăn cho cô.

Mấy ngày nay Lâm Căn Ngôn đi công tác, thời tiết lại nóng, Giản Vi ban đêm tham lạnh,mở điều hòa đắp chăn ngủ. Kết quả ban đêm đá chăn, ngày hôm sau liền bị cảm

Ngày hôm sau bị sổ mũi vô cùng khó chịu, bèn đi uống nước ấm.

Tiểu Bạch cùng Nồng Đạm khoác cặp xuống dưới lầu.

Nồng Đạm vừa nhìn thấy mẹ,kích động kêu lên một tiếng:" Mẹ", rồi lập tức bỏ nhào vào lòng cô.

Giản Vi vội kéo cô nhóc ra, ôm ôm mà nói:" Đừng ôm mẹ, hôm nay mẹ bị cảm, sẽ lây bệnh cho hai đứa."

Tiểu nha đầu đứng đó, đôi mắt mọng nước, nâng tay lên,muốn sờ trán mẹ.

Lần trước mẹ bị cảm, bé thấy ba sờ trán mẹ như vậy, mày nhỏ nhăn lại:"Mẹ sao lại bị cảm như vậy?"

"Ban đêm mẹ đá chăn, các con không nên học như mẹ."

Tiểu Bạch nói:"Con không đá chăn, em mới đá chăn."

Nồng Đạm xoay đầu qua, dẫu cái miệng nhỏ:" Em cũng không đá chăn."

Hai anh em lại bắt đầu cãi nhau, Giản Vi đau đầu, vội nói:"Được rồi, an tĩnh chút, đợi mẹ lên thay quần áo liền đưa hai đứa đi học."

Giản Vi lên lầu thay quần áo, đưa bọn nhỏ đi học. Thời điểm trở về,liền ghé qua hiệu thuốc mua thuốc cảm

Trời mùa hè, trong xe bật điều hòa, thổi tới thái dương, kết quả một nóng một lạnh kích thích, bệnh của cô ngày càng nghiêm trọng.

Xin phép lãnh đạo ở nhà nghỉ ngơi, giữa trưa Lâm Căn Ngôn gọi điện tới hỏi cô ăn cơm chưa, cô mơ mơ màng màng nói ăn rồi, cũng chưa nói chuyện mình bị cảm mạo.

Buổi chiều bọn nhỏ tan học về, thấy mẹ nằm ở trên giường khuôn mặt hồng hồng.

Hai anh em sốt ruột vội nhào đến chỗ mẹ.

Nồng Đậm giờ tay sờ trán mẹ, a một tiếng, hoảng sợ mà nhìn về phía anh trai: "Nóng... Trán của mẹ nóng quá...."

Giản Vi vốn dĩ ngủ rồi, kết quả con gái hét một tiếng chói tai, sợ tới mức khiến cô giật mình, nhanh chóng tỉnh lại.

Nồng Đậm đôi mắt hồng hồng, lôi kéo tay mẹ: "Mẹ làm sao vậy? Mẹ đừng dọa Nồng Đậm."

Giản Vi dờ khóc dờ cười: "Mẹ chỉ là bị cảm một chút thôi, được rồi, mau chạy lên lầu thay quần áo xuống ăn cơm."

Giản Vi lại uống thêm hai gói thuốc cảm. Trước kia bị cảm, uống mấy gói thuốc pha với nước ấm là khỏi, lúc này bệnh tật đổ ập tới khó mà khỏi nhanh được.

Buổi tối cô cảm thấy choáng váng đầu, liền lên lầu nghỉ ngơi sớm. Điều hòa cũng không dám bật, trùm chăn kín mít.

Ngoài cửa, hai củ cải nhỏ nhẹ nhàng đi vào trong phòng. Tiểu Bạch còn bê một ly nước ấm, nên càng phải cẩn thận.

Đi đến mép giường, Nồng Đậm liền ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo chăn xuống: "Mẹ mau uống nước ấm đi."

Giản Vi lúc này cảm thấy vừa lạnh vừa nóng, nghe thấy giọng con gái, lại mở chăn ra ngồi dậy.

Nồng Đậm vội đưa nước ấm cho cô: "Mẹ, mau uống đi."

Giản Vi cảm động đến nỗi mắt có chút cay, muốn ôm hai đứa nhỏ, lại sợ chính mình lây bệnh cho bọn chúng. Uống nước xong liền bảo bọn nhỏ về phòng ngủ.

Hai anh em ngoan ngoãn gật đầu, lưu luyến bước ra ngoài.

Đứng ở hành lang bên ngoài, Nồng Đậm nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn anh trai nói: "Chúng ta gọi điện cho ba đi."

Tiểu Bạch gật đầu.

Vì thế hai anh em liền nắm tay nhau đi xuống lầu, gọi điện thoại cho ba.

Lâm Cẩm Ngôn ở bên kia vẫn là ban ngày, đang mở một cuộc họp, thấy là số máy bàn trong nhà, lơ đãng, ý bảo tạm dừng.

Anh cầm lấy điện thoại bấm nghe máy.

Giọng nói mềm mại của con gái truyền đến: "Ba, ba đang ở đâu vậy? Ba mau về nhà đi, mẹ bị bệnh rồi."

Vốn dĩ Lâm Cẩm Ngôn cho rằng con gái nhớ anh nên mới gọi điện thoại đến, kết quả vừa nghe thấy Giản Vi bị bệnh, lập tức sắc mặt trở nên khàn trương, đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Nồng Đậm dựa vào bàn, chu cái miệng nhỏ nói: "Ba là mẹ không nghe lời, ban đêm đá chăn dẫn đến cảm mạo, ba trở về nhớ phê bình mẹ một chút."

Lâm Cẩm Ngôn lo lắng cho Giản Vi, nhanh chóng kết thúc cuộc họp, lập tức cho người mua vé máy bay trở về nước.

Thời điểm trở về đã là hơn một giờ sáng. Bọn nhỏ đều đã ngủ rồi, Lâm Cẩm Ngôn đi đến phòng ngủ, bên trong nóng vô cùng, giống như một cái lò hấp, trên giường chăn cũng đắp thật cao, Giản Vi cả người cuộn chặt trong chăn.

Lâm Cẩm Ngôn chau mày, bước đi qua.

"Vi Vi, Vi Vi..." Anh ngồi ở mép giường, giờ tay đem chăn kéo ra.

Giản Vi mở hờ mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng. Nghe thấy thanh âm, mơ mơ màng màng mà mở mắt: "Ông xã!"

Mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Lâm Cẩm Ngôn mày nhíu chặt, giờ tay sờ trán cô, lòng bàn tay nóng bỏng.

Sắc mặt ngưng trọng: "Sao lại nóng như vậy? Uống thuốc chưa?"

Anh duỗi tay bế Giản Vi, ôm vào trong ngực.

Người được mùi hương quen thuộc trên người Lâm Cẩm Ngôn, trong lòng Giản Vi tức khắc tràn ngập cảm giác an toàn. Hai tay ôm eo anh, vùi đầu vào trong ngực anh, nhỏ giọng đáp: "Uống rồi, pha thuốc uống."

"Nóng như vậy, chỉ pha thuốc uống sao được."

Lâm Cẩm Ngôn lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân, lập tức lại đây một chuyến.

Cúp điện thoại, liền đưa Giản Vi vào trong phòng tắm.

Đem vòi nước mở ra, toàn bộ phòng tắm nhanh chóng bị khí nóng vây quanh.

Lâm Cẩm Ngôn cởi bỏ quần áo của cô, đem cô thả vào bồn tắm.

Nước nóng, nhưng chỉ ở mức làn da có thể thích ứng, trong chốc lát có thể ra mồ hôi.

Lâm Cẩm Ngôn đem áo vest cởi ra, đem nút tay áo sơ mi cởi bỏ, xắn lên hai vòng, sau đó liền khom người, giúp Giản Vi xoa nắn thân thể.

Giản Vi ngâm mình trong nước nóng lại bị Lâm Cẩm Ngôn xoa nắn, cảm giác có chút nóng, cả người nhanh chóng đổ mồ hôi.

Bị nước nóng bao phủ, cứ nhiên lại cảm thấy thoải mái không ít.

Lâm Cẩm Ngôn thân trên để trần, ngồi xổm vào trong bồn tắm, đem chân Giản Vi đặt lên đầu gối anh, thực ôn nhu mà xoa chân cho cô, khơi thông mạch máu.

Giản Vi khẽ ngẩng đầu nhìn anh: "Không phải anh nói một tuần mới về sao?"

"Vốn dĩ là như vậy, nhưng sau đó tiểu nha đầu gọi điện tới cáo trạng."

Giản Vi sững sờ: "Sao cơ?"

Lâm Cẩm Ngôn cười nhẹ nói: "Hôm nay đang họp, Nồng Đậm gọi điện thoại tới nói, mẹ không nghe lời tôi đến đá chặn khiến mình bị cảm, bảo anh về nhanh một chút phê bình em."

Giản Vi: "....."

- - - - -

Lâm Cẩm Ngôn giúp Giản Vi xoa thân thể một lát, sau đó để cô ngâm mình trong nước một chút, sau đó đứng dậy cởi quần đi đến vòi hoa sen bên cạnh tắm rửa.

Phòng tắm hoa sen trong suốt, Giản Vi liền dựa vào thành bồn tắm nhìn anh.

Anh đứng ở dưới vòi hoa sen, đưa lưng về phía cô. Sống lưng gợi cảm, hông căng tròn, chân dài thẳng tắp....

Cho dù kết hôn nhiều năm như vậy, Giản Vi đối với dáng người của Lâm Cẩm Ngôn vẫn như cũ một chút sức chống cự cũng không có.

Như thế nào mà lại có một người đàn ông đáng người đẹp đến vậy, chỉ là lớn lên đáng người đẹp thôi còn chưa đủ, hoạt động vô cùng tốt vô cùng khỏe.

"Ông xã!" Giản Vi lại dựa gần vào thành bồn tắm hơn, đột nhiên gọi một tiếng.

Lâm Cẩm Ngôn không quay đầu lại, cười nói: "Em lại nhìn chăm chăm anh, anh mặc kệ em sinh bệnh đấy."

Đi công tác năm ngày, nhớ cô đến phát điên rồi.

Giản Vi gồng đầu lên cánh tay mình, nhấp môi cười: "Sẽ không, anh sẽ không khi dễ em."

Vừa dứt lời, Lâm Cẩm Ngôn tắm rửa xong, đem vòi nước đóng lại.

Từ trong phòng tắm sen ra tới, giờ tay lấy khăn tắm quần hạ thân lại.

Đi đến trước mặt Giản Vi, cúi người xuống hôn lấy môi cô, giọng nói khàn khàn: "Em làm sao biết được anh sẽ không?"

Giản Vi sững sờ, sau đó lui về sau, che miệng: "Anh điên rồi, cũng không sợ lây bệnh."

Cô vừa nói xong, Lâm Cẩm Ngôn lại ngậm lấy môi cô, giữ chặt đầu cô dùng sức mà hôn.

Giản Vi mở to mắt, giờ tay đẩy anh, bị một bàn tay của anh gắt gao nắm chặt.

Hôn hồi lâu, rốt cuộc mới buông ra, ngón tay cái ôn nhu mà ở trên môi cô vuốt ve trong chốc lát, khoe môi câu lấy một nụ cười: "Nếu mà lây bệnh cho anh mà em có thể tốt lên, ước gì em có thể lây bệnh cho anh."

Giản Vi nhìn anh, trong lòng không nói nên lời, vô cùng ảm áp.

Lâm Cận Ngôn ôm cô từ trong bồn tắm ra ngoài, ôm vào trong phòng ngủ, đặt cô đứng trên thảm, sau đó lại lấy khăn tắm lau khô nước trên người cô, sau đó đem người ném trên giường.

Từ trong ngăn tủ lấy quần áo ra cho cô mặc vào.

Thời điểm mặc quần áo cho cô, Giản Vi nhìn không được bèn chui vào ngực Lâm Cận Ngôn, đôi tay ôm lấy eo anh.

Lâm Cận Ngôn đỡ khóc đỡ cười: "Ngoan, trước tiên mặc quần áo vào đã."

Ngực cô mềm mại như bông đàn ở trên người anh, cả người Lâm Cận Ngôn không tránh khỏi có chút khô nóng.

Giản Vi ôm anh không buông tay, vui đầu vào ngực anh, ồm ồm mà nói: "Lâm Cận Ngôn sao anh có thể tốt như vậy?"

Đều kết hôn nhiều năm rồi, nhưng anh vẫn luôn tốt với cô. Trong công ty các đồng nghiệp đôi khi có nói chuyện phiếm, đều nói đàn ông sau khi kết hôn với lúc đang yêu hoàn toàn không giống nhau, nhưng Lâm Cận Ngôn của trước kia hay bây giờ một chút thay đổi cũng không có, ngược lại càng sủng cô, yêu thương cô.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, thấp giọng nói: "Ngốc sao? Em là vợ của anh, anh không đối tốt với em thì còn đối tốt với anh?"

Giản Vi khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt thẳng tắp mà nhìn anh.

Lâm Cận Ngôn bị cô nhìn hô hấp có chút thô trọng, anh cúi đầu hôn xuống mắt cô, áp chế nói: "Ngoan, đừng câu dẫn anh."

Lâm Cận Ngôn áp chế thân thể khô nóng mà giúp Giản Vi mặc quần áo, giờ tay sờ trán cô, đã không còn nóng như hồi nãy nữa rồi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Mới vừa gọi điện thoại cho bác sĩ tới đây xem một chút, không chừng sắp đến nơi rồi."

Giản Vi gật đầu, ngoan ngoãn nằm ở trên giường.

Chỉ trong chốc lát, bác sĩ liền tới rồi, nói cô bị cảm mạo hơn nữa còn là cảm nắng, kê thuốc cho cô.

Đến hơn ba giờ sáng, Lâm Cận Ngôn tiễn bác sĩ ra về, về phòng chăm sóc Giản Vi.

Hai đứa nhỏ không biết lên từ khi nào, một trái một phải ngủ ở bên người mẹ, nho nhỏ kéo tay mẹ.

Nòng Đậm còn nghiêng đầu, giống hệt như bà cụ non "giáo dục" mẹ: "Mẹ về sau ngủ không được đá chăn, mẹ xem mẹ sinh bệnh, con cùng anh và ba sẽ lo lắng, mẹ là người lớn, phải biết tự chăm sóc mình, trước kia con còn nhỏ cũng đá chăn, ba nói con là đại cô nương, phải hiểu được mà chăm sóc bản thân, mẹ xem không phải hiện tại con đã sửa được rồi sao."

Giản Vi nghe con gái nói trong lòng cảm thấy ảm áp, lại có chút buồn cười.

Cô người lớn sao lại còn bị con gái vài tuổi "giáo dục" vậy.

Ngẩng đầu thấy Lâm Cận Ngôn tiến vào, đỡ khóc đỡ cười mà ra hiệu bằng ánh mắt cho anh: mau nhìn con gái anh kia.

Lâm Cận Ngôn cũng nghe thấy hết toàn bộ những gì con gái nói, nhìn không được cười, đi qua, sờ sờ đầu cô nhóc, ôn nhu nói: "Nòng Đậm nói đúng, mẹ lớn như vậy còn đá chăn, thật là không nghe lời."

Nòng Đậm từ trên giường ngồi dậy, kéo tay ba, mắt to tròn lấp lánh: "Ba cũng đừng trách mẹ, mẹ biết sai rồi, về sau sẽ không đá chăn nữa."

Lại quay đầu hỏi: "Có phải không mẹ?"

Giản Vi mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, mẹ biết sai rồi, về sau không nghe lời sẽ cho ba phạt mẹ."

Nòng Đậm sờ sờ mặt mẹ, giọng nói non nớt: "Mẹ thật ngoan."

Giản Vi trong lòng đều bị hòa tan, ngồi dậy ôm hai đứa nhóc vào lòng, nhìn bọn chúng: "Mau về phòng ngủ đi, mẹ không sao nữa rồi."

Sau khi hai nhóc về phòng, Lâm Cận Ngôn mới lên giường ôm Giản Vi vào trong lòng, thấp giọng ôn nhu hỏi: "Có khó chịu chỗ nào không?"

"Đỡ hơn nhiều rồi."

"Đầu còn đau sao?"

"Không còn choáng nữa."

Lâm Cận Ngôn "ừ" một tiếng, vùi mặt vào cổ Giản Vi, đem cô ôm thật chặt." Những lời con gái nói đều nghe thấy rồi, về sau không được đá chẵn, em là người lớn, phải tự chăm sóc chính mình."

Giản Vi nhớ tới con gái, mặt mày đều tràn ngập ý cười sùng nịnh:" Tiểu quý, cũng không biết học ai."

Lâm Cận Ngôn cũng nhin không được bật cười.

Ngoài cửa sổ gió đêm rào rạt thổi vào lá cây khiến chúng vang lên tiếng xào xạc.

Ngoại trừ tiếng gió, trong phòng an an tĩnh tĩnh, nghe không thấy một chút động tĩnh, tiếng kim đồng hồ cũng có thể nghe thấy.

Trên giường, vợ chồng hai người gắt gao ôm nhau.

Giản Vi đột nhiên xoay người, hai tay ôm lấy eo Lâm Cận Ngôn, ngẩng đầu đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn anh, thấp giọng nói:"Lâm Cận Ngôn, cảm ơn anh."

Lâm Cận Ngôn trong nháy mắt hơi ngẩn ra:"Làm sao vậy?"

"Cảm ơn anh đã cho em yêu anh, cảm ơn anh đã cho em một gia đình ấm áp như vậy, cảm ơn anh đã cho em hai đứa nhóc vô cùng đáng yêu." Cô cong khóe môi cười, đôi mắt có chút ướt át.

Lâm Cận Ngôn cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào đôi mắt cô:"Là anh phải cảm ơn em mới đúng."

Yêu một người ấm áp như vậy, có một gia đình nhỏ ấm áp, điều mà trước kia anh chưa bao giờ nghĩ tới.

Giản Vi ôm cổ anh, ngẩng đầu chủ động hôn anh:"Em yêu anh, Lâm Cận Ngôn."

"Anh cũng yêu em."

- - - - -

Lời của editor:Cuối cùng thì bộ truyện cũng đã đến hồi kết thúc, cảm ơn tất cả mọi người đã luôn đồng hành cùng với mình. Đọc và cho mình những cảm nhận của mỗi người, có thể đây chưa phải là bản edit hoàn hảo nhất nhưng cảm ơn mọi người đã luôn bao dung. Mong rằng mọi người sẽ luôn đồng hành và ủng hộ mình trong những bộ truyện sắp tới. Chúc cho tất cả mọi người, mỗi người đều có cuộc sống thật "ngọt ngào". Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Trong Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.